

Giới thiệu Nữ Hoàng Ai Cập Asisur

***Thể loại:** Xuyên không - Đồng nhân*

Bản về nội dung truyện thì phải kể đến... Vào một ngày đẹp trời, ta vô tình đọc được bộ truyện Nữ Hoàng Ai Cập, thế là từ đó về sau nghiền vô đối, đến nỗi thuộc từng tình tiết trong truyện! Chỉ tiếc là ta rất thích nhân vật Asisur, thế nhưng tác giả lại cho nàng ấy đóng vai ác. Trong mắt ta, nàng ấy độc ác một cách rất thu hút, rất thánh thiện, rất có lí do và bản thân ta vô cùng mong muốn nàng ấy sẽ được hạnh phúc, thế nên mày mò ngồi viết bộ này. Ta chỉ viết với mục tiêu giải trí, các nàng có cmt gì xin cứ nói góp ý cho ta nhưng đừng ném đá quá làm ta sợ. Theo ta thấy nội dung vẫn chưa ổn lắm nhưng đã viết rồi, muốn viết lại cũng không biết phải viết thế nào nên up lên đây luôn, so với bản bên Zing có khác một tí, được chăm chút hơn và các chương đầy đủ hơn!

Hì vọng các nàng thông cảm và sẽ thích bộ truyện này!

Truyện kể về một cô nhóc ở hiện đại, bị người thân hãm hại, rơi xuống sông, không những không chết mà còn được xuyên không nhập vào bộ truyện tranh Nữ Hoàng Ai Cập, sống cuộc sống đau thương của nữ hoàng Asisur. Từ một cô nữ hoàng mù quảng độc ác dần dần trở thành người hay nói thích cười, cứ cà bắt cà bớ không muốn quan tâm gì đến những việc khác, yêu tiền yêu quyền lực. Làm những chuyện động trời, kéo theo cả núi chuyện rắc rối...

Nhưng một cô nữ hoàng như thế lại khiến cho hoàng tử Izumin của vương quốc Hitaito chú ý đến!

Bắt đầu từ đây chính là một câu chuyện tình rắc rối, Asisur trước đây rất yêu em trai mình là hoàng đế Menfuisur, Izumin lại hết mực yêu Carol, hai kẻ đại kờ trong tình yêu ấy đến với nhau nhưng lại có muôn vàn rắc rối xoay quanh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Trời dần ngả về chiều, mọi người trên đường dù tấp nập hay bận rộn tới đâu cũng đều quay đầu lại nhìn 1 cô gái mặc bộ váy xanh nước biển, tuy không phải là xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng sở hữu gương mặt tròn trĩnh đáng yêu, mắt long lanh đen láy... tuy nhiên chỉ có một hình ảnh phản cảm là cô ta đang ra sức thôn cái bánh bao vào miệng, tay còn lại cũng xách lưng còng nào là bánh, kẹo, bánh trân trôn, bánh trắng nướng... đúng là cho nhân dân mở rộng tầm mắt.

Tiit... Tiit...

Khi nghe tiếng chuông điện thoại kêu, nàng ta mới dừng động tác, tranh thủ ăn nhanh chút nữa để rảnh tay nghe điện thoại...

- Tiểu thư, cô đang ở đâu vậy? Lão gia đang kiểm tiểu thư đó, cô mau về đi...

Cô gái ấy không nói gì, chỉ lẳng lặng gấp điện thoại lại, đội mắt nhìn về hướng xa xôi, không buồn nhìn đến đồng thức ăn đồ. Bóng dáng mảnh mai đó rất cô đơn, chỉ im lặng tiến về phía trước trong trạng thái vô thức, cứ như chỉ mình nàng tồn tại trên thế gian này...

- Tiểu Thiên, con gái yêu của cha

Người đàn ông ngồi trên ghế đứng dậy, tươi cười đi đến chỗ của Tiểu Thiên đưa tay định ôm cô vào lòng. Cô cúi gằm mặt, né tránh khỏi người đàn ông gọi cô là con gái đó...

- Ông gọi tôi đến đây có chuyện gì?

- Kìa con gái, con có cần sử dụng thái độ đó với người đã nuôi dưỡng con không?

- Đúng, ông nuôi tôi lớn nhưng bằng tiền của tài sản của mẹ tôi...

CHÁT!!!!

Năm ngón tay hằn rõ trên mặt Tiểu Thiên. Cô không phản bác gì, ngồi cười haha, chợt có một phụ nữ trung niên chạy tới, ôm cánh tay của Tô Bá lại...

- Lão gia, con bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện...

- Hắc hắc, 2 ông bà diễn kịch cũng hay lắm! này, này, làm ơn đi, đừng cho tôi đóng cái vai ác thế chứ! Sao trông tôi giống đứa con gái bất hiếu ngang ngược, không biết điều biết chuyện gì cả vậy?

- Con... - người đàn bà mắt ngấn nước, sau đó khóc như mưa, cứ tưởng như sắp xui đến nơi rồi

- Tại sao mày lại lì lợm như vậy hả? Mẹ mày thương mày như thế...

- Cảm ơn, ông bảo bà ta là mẹ tôi ư? Bà ta không có tư cách... Ông cũng không xứng đáng làm cha của tôi nữa

- Cha mẹ muốn nói gì với cô ta thì nói đi, vòng vo một lũ tai... _ đưa con gái đầu tóc quăn queo, xanh xanh đỏ đỏ nằm dài trên ghế Sofa khó chịu lên tiếng. Tô phu nhân vội lên tiếng can ngăn đứa con gái yêu...

- Tiểu Bạch...

- Hừm, tao cũng không muốn nói nhiều, chuẩn bị đi làm dâu nhà họ Lí đi— Tô lại gia hậm hực...

- Là nhĩ? Nhà họ Lí giàu như vậy mà ông bà lại nhường cho tôi mà không cho đứa con gái yêu quý của quý vị à? Hay là đang bày mưu tính kế gì nữa?

- Tại Tiểu Bạch còn nhỏ tuổi quá nên mẹ mới...

- Xin bà đừng tro trên lưng vậy, tôi và bà không có quan hệ gì với nhau, mà hay thật, nếu tôi nhớ không lầm chính là tôi hơn Tiểu Bạch chỉ có nửa tuổi thôi, lí do hay...

Ánh mắt Tiểu Thiên lạnh lùng quét nhìn từng người trong phòng khiến bọn họ lạnh buốt cả xương óc, ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Bạch. Cô à lạnh xương sống, òa lên khóc nức nở, đòi tự tử lên xuống. Tiểu Thiên thần phục khả năng diễn kịch không cần đạo diễn của 2 mẹ con nhà này... mẹ của nàng đã qua đời lúc sinh nàng, liền sau đó tên nàng gọi là cha này liền cưới về một người vợ, chẳng bao lâu sau ả ta cũng sinh ra một đứa con gái...

- A, hay là tài sản mẹ tôi để lại không đủ cho các người ăn xài phung phí nên giờ muốn tôi đến nhà họ Lí móc tiền về nuôi các người à? _ Tiểu Thiên trào phúng nhìn bọn họ, ai sợ ả? Tô Bá tức điên lên, định giáng thêm cho nàng một cái bạt tay nữa, Tô phu nhân cũng thà tay ra, phối hợp rất ăn ý' ... sao vậy? không muốn can ngăn để bảo vệ tôi nữa à. Tiếc là chưa kịp động thủ thì bàn tay đã bị chụp lại...

- Khi này tôi cho ông tát coi như cảm ơn vì đã hiển vai kì tình trùng để có mặt Tô Tiểu Thiên tôi hôm nay, sau cái tát đó thì tôi với ông chấm dứt tình cha con. Mẹ tôi đang là tiểu thư nhà quyền quý thì bị ông ngon ngọt dụ dỗ, cưới nhau chưa được bao lâu thì ông cùng người đàn bà này rắp tâm hãm hại mẹ tôi để chiếm đoạt tài sản. Các người nghĩ rằng tôi tin mẹ tôi qua đời vì sinh tôi sao? Nực cười! Tôi nhẫn nhịn sống trong cái nhà này là để kiếm đủ bằng chứng mà thôi! Giờ tôi đã có đủ rồi, chuẩn bị nằm tay nhau vào nhà đá đi...

Tay phát phát xấp tài liệu cùng hồ sơ rút trong túi ra, Tiểu Thiên ung dung bước ra ngoài xe trước con mắt tròn ngược của ông bà Tô gia... rõ ràng năm xưa đã giải quyết kỉ lưỡng mà, làm sao còn bằng chứng? Không, không thể nào để con nhãi ranh ấy sống thêm khắc nào nữa...

Nàng nhún hết ga mà chạy sau khi thấy đám sát thủ đang đi theo nàng sát nút. Tiểu Thiên nhoèn miệng cười, chưa chi mà đã thủ tiêu nàng rồi sao? Pha rượt đuổi diễn ra cực kì gay cấn trên đường, hết như trong phim hành động vậy... mà khoan, hình như bọn chúng không có ý sát thương Tiểu Thiên mà như chỉ muốn dồn nàng vào một góc thôi...

Trong lúc đó...

- Cha, mẹ... chưa chi đã xanh mặt, tin con đi, đám sát thủ của cha mẹ không giết cô ta thì cô ta cũng sẽ đi gặp mẹ cô ta mà thôi...

- Tiểu Bạch, con đã làm gì vậy?

- Haha...

Khuôn mặt đầy tự tin chống nạnh cười...vĩnh biệt người, Tô Tiểu Thiên...

Bà nội các người, có thấy phía trước là bờ sông hay không? Các người dúi mù à? Muốn chết kẹ các người, lòi nàng vào làm gì? Thắng, thắng gấp... oh lala... thắng không ăn. Các người được lắm... Tô Tiểu Bạch, là người chứ không ai hết...

TUMMM...

Chiếc xe lao thẳng xuống sông...

- U... – Tiểu Thiên khó chịu nhăn nhó lên tiếng, đầu của nàng đau quá. Một mồi mờ mắt lên nhìn xung quanh, nàng có chút ngỡ ngàng.. không phải là nàng đã lao xe xuống sông sao? Sao giờ còn ở đây? mà đây là ở đâu? Không phải ở nhà, càng không phải là bệnh viện... Nơi này rất kì quái, rèm cửa mỏng tanh lát phát treo khắp phòng, tường đá xù xì, rong rêu, có chút uy nghiêm huyền bí, trần nhà cao chót vót, được được cắm sáng rực cả căn phòng... thoang thoang đâu đó mùi hương rất dễ chịu. Dừng hết sức ngồi dậy. Tiểu Thiên đánh giá căn phòng kì cục này một chút, xem ra toàn là đồ cổ khó kiếm đây, mà làm thế nào nàng vào đây được nhỉ? Đang ngồi tự kỉ thì có tiếng động...

- Nữ hoàng, người đã tỉnh?

- Nữ hoàng? Đâu? - Ta quay tới quay lui kiểm xem cô nữ hoàng gì đó đâu thì phát hiện ra xung quanh chẳng có ai cả, chẳng lẽ cô gái kia đang nói ta sao?

- Người... người đừng làm em sợ...

Tiểu Thiên ngạc nhiên nhìn cô gái vừa bê chén thuốc vào đang cố kìm nén nước mắt... cô gái này ăn mặc rất giống cung nữ trong Nữ Hoàng Ai Cập, cách trùm đầu cũng y hệt... không lẽ nàng rớt xuống phim trường dưới sông sao?

- Có... cô gọi ta?

- Vâng, chứ người nghĩ em gọi à?

- Cái gì nữ hoàng? Chúng ta đang đóng phim gì vậy?

- Phim? Nữ hoàng đang nói gì vậy? Người có ổn không? hay là đề nô tí gọi thái y...

- Ngưng, ta đang ở đâu đây?

- Nữ hoàng, người không nhớ gì sao? người đang ở Babylon, hôm nay là đám cưới của người...

- Đám cưới? Cái gì? Này, đừng đùa ta nữa, đủ rồi nhá, cho ta gặp đạo diễn, nhanh...

- Nữ hoàng, người đừng hù dọa nô tì...

- Vẫn muốn đùa à? hừ...

Tiểu Thiên bực bội leo xuống giường, phát hiện ra mình đang mặc một đồng sa y rườm rà mỏng mảnh, đầu tóc rối bù xù... nàng không quan tâm nữa, nhất định phải làm cho ra lẽ. Vừa mới chạm chân xuống đất thì cơ thể của nàng té nhào ra sàn đá lạnh buốt, chân bủn rủn đứng không vững... cơ thể của nàng làm sao lại thành dạng yếu ớt này? Trong lúc té xuống, Tiểu Thiên nhanh tay chụp được cái bàn ngay bên cạnh, không cẩn thận nên làm cái gương trên bàn rơi xuống vỡ vụn ra. Trong lúc đang lui cui đứng dậy thì nàng nhìn thấy trong mảnh gương vỡ một thứ rất kinh khủng... một gương mặt tinh tế, nhan sắc chim sa cá lặn, không từ ngữ nào miêu tả được, mất to tròn, môi đỏ mọng, da trắng hồng, tuy có chút xanh xao nhưng không thể che dấu nổi tư chất của mỹ nhân! Điều kinh khủng nhất chính là nàng đã từng nhìn thấy khuôn mặt này rồi, và nếu nàng nhớ không lầm thì đây chính là...

- Nữ hoàng, người chưa khỏe hẳn mà, đừng tự hành hạ mình như vậy nữa. Tất cả là do em sai, em không nên nghe lời của nữ hoàng... Em hận mình không bảo vệ được người

- Có... cô tên Ari đúng không?

- A, nữ hoàng nhận ra em rồi? Ôi, người mau đứng dậy đi, cẩn thận mấy mảnh gương vỡ, để em cho người dọn...

- Ta... ta là nữ hoàng...

- Người là nữ hoàng Ai Cập Asisur... người ngồi nghĩ tí xù đi, sắp đến giờ cử hành hôn lễ rồi, để em đi chuẩn bị... _ vừa mới đứng dậy, Ari liền nắm chặt tay của nàng: “Nữ hoàng, xin người đừng nghĩ quần nữa, em nhất định sẽ bảo vệ người...”

Tiểu Thiên ngồi thần thờ trên giường, ánh mắt đang nhìn về nơi nào đó rất xa xôi... Hay thật, thoát khỏi cái thế giới đầy âm mưu bẩn thỉu kia, giở lại rơi vào cái thế giới Ai Cập cổ đại. Không phải nàng ghét Ai Cập, nàng rất thích là đang khác ấy chứ, nhưng vấn đề chính là tại sao linh hồn của nàng lại nhập vào xác của Asisur mà không phải Carol? Hix... ai chẳng biết Asisur là bà hoàng độc ác chứ. Nhưng mà kể ra cũng tội, Tiểu Thiên nàng dù không có gia đình thật sự nhưng ít ra cũng nhận được không ít sự quan tâm từ những người khác, còn Asisur này thì có lẽ không có ai ngoài Ari, ngay cả Menfuisur là người nàng yêu nhất cũng có ác cảm, đành lòng gả nàng đến đây... Mà lạ, theo như nàng biết thì Asisur ít hần phải chết rồi nên nàng mới nhập hồn vào được, chẳng lẽ Asisur đã chết? Không thể nào... Phải hỏi rõ Ari mới được... Tiểu Thiên bầu vào thành giường đứng dậy, hiện tại cơ thể này rất yếu, không thể nào vận động được. Chợt, nàng nhìn thấy cái lọ gốm sứ màu trắng nằm lẫn lóc trong góc giường. Nàng cố gắng với tay lấy nó xem thì phát hiện một ít bột màu trắng bên trong.

Mặt nàng biến sắc, đây là chất độc, cực độc, là thứ có thể giết người như chơi. Không lẽ Asisur gọi Ari đi mua cái này sao? Đối với sinh viên học trường y được như nàng không thể nào nhầm lẫn được... Asisur uống thuốc độc tự vẫn và chết, đó là chuyện có thật. Sao không thấy chi tiết này trong truyện nhỉ? Mà thôi, ông trời đã thương nàng, cho nàng thêm cơ hội làm lại cuộc đời ở thế giới này thì nàng xin nhận nó vậy. Tiểu Thiên sẽ không phụ lòng của ông trời đâu, Asisur, cô cũng an tâm,ta sẽ giúp cô sống nốt phần đời còn lại, về phần Tô Tiểu Thiên, nó đã chết rồi, từ lúc cha nó cho sát thủ giết nó đã chết rồi, trên đời không còn Tiểu Thiên nữa, chỉ còn Asisur mà thôi. Vấn đề đáng lo ngại hiện tại là cái đám cưới mắc dịch này đây...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Sao lại rớt vào đúng lúc nàng ta sắp đám cưới, mà lại là cưới tên dê tiện Garashu cơ chứ? May là nàng rớt vào lúc này, chứ mà rớt vào lúc đám cưới rồi thì không biết làm thế nào nữa...

- Ari, em nói ta sắp cưới Ragashu?
- Vâng, đúng vậy ạ, trang phục cũng đã chuẩn bị xong, người mau thay đi... chỉ cần kết hôn cùng Ragashu thì con bé Carol đáng ghét, kẻ thù đã cướp đi ngôi vị hoàng phi của người sẽ bị thủ tiêu, tới lúc đó người có thể an tâm vui vẻ mà sống rồi...
- Ta... ta đã giao kèo như vậy với Ragashu à? Chết tiệt...
- Lệnh bà? Người sao lại nói vậy?
- Ari à, ta có nói em cũng không hiểu đâu. Bây giờ ta đâu còn là Asisur của lúc trước... Thôi, em đi chuẩn bị cho ta đi

Ari vâng dạ rồi rít, sau đó quay ra ngoài hồ hào gì đó. Tiểu Thiên, chính xác hơn là Asisur ngồi trầm ngâm suy nghĩ cách giải quyết, có lẽ là phải gặp được Carol. Khoảng vài phút sau, Ari cùng một đoàn thị nữ đi vào, kéo Asisur ra bàn trang điểm, thoa son tô phấn gì đó...

- Xin hoàng phi ngồi im cho bọn nô tì vấn tóc ạ
- A, ta xin lỗi...

Ari đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, không lẽ chỉ trong một đêm mà nữ hoàng lại thay đổi như vậy? Từ bao giờ người biết nói xin lỗi?

Chu chọa... nàng ngồi tự ki trước gương, tại sao lại có thể xinh đẹp được như vậy? Nhìn so trong truyện đã biết là mỹ nhân, nhìn gần như thế này thì càng thêm xinh đẹp... bản thân nàng còn phải ngăn người vì nhan sắc của Asisur thì người khác như thế nào ạ? Haha, xuyên không, đã vậy còn được làm nữ hoàng Ai Cập với nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, không đến nỗi tệ!

- Lệnh bà, chút nữa người chỉ việc làm theo lời của quan tư tế, nếu thấy mệt hay khó chịu gì thì gọi em ngay để đưa người đi nghỉ ngơi...

Asisur im lặng cúi đầu nhìn Ari đang tỉ mỉ sửa quần áo lại cho nàng. Trước đây khi đọc truyện thật lòng mà nói, nàng cực ghét chủ tớ Asisur, nhưng bây giờ bỗng thấy cảm động... các nàng không phải là người xấu, chỉ nhìn nhận vấn đề một cách sai lệch mà thôi, hừ, điển hình là cái đám cưới mắc dịch mà nàng sắp dự đây. Asisur à, cô đăng kí kết hôn rồi đến hôn lễ chơi trò tạm trú tạm vắng để Tiểu Thiên ta lãnh thế này sao?

Sau khi trang phục đã chỉnh chu, Asisur ngạc nhiên nhìn con mắt sắp lọt ra ngoài của mọi người. Làn da trắng nõn như tuyết, đôi mắt long lanh to tròn, mí mắt dài, lông mi đen kịt, tóc được búi gọn hết vào bên trong vương miện lộ ra cái gáy thon trắng. Mỗi cử động của nàng làm làn váy rung rinh, tràn đầy sức sống... Về đẹp này, uy nghiêm có, hút hồn cũng có... Mấy thị nữ nhìn Asisur đang xúng xính trong bộ lễ phục mà thán thán mộ; không ngờ trên đời lại có người xinh đẹp như vậy, cứ ngỡ đám phi tần của bệ hạ đã xinh đẹp rồi, nào ngờ chỉ bằng một góc của Asisur

- Xin mời lệnh bà đi giá đến thần điện, mọi người đang chờ...
- Được, ta đi ngay...

Bỗng nhiên hai mắt tối sầm, đầu quay mòng mòng làm nàng mất thăng bằng, loạng choạng xém ngã, may là Ari chụp lại kịp, đỡ nàng lên giường ngồi. Trong cơ thể của nàng vẫn còn độc tố, muốn tạo thuốc giải cũng không khó nhưng nàng không có thời gian. Đôi mắt Ari lại long lanh muốn khóc làm nàng thờ dãi, khác hẳn so với trong truyện! Asisur cố gắng nở nụ cười tươi nhất có thể để Ari an tâm hơn, sau đó đi đến thần điện... Sắp có kịch hay rồi đây.

Ari đau lòng nhìn nữ hoàng nàng đã theo hầu từ bé. Bề ngoài luôn lạnh lùng độc đoán, không hề có ai làm bạn, suốt ngày chỉ biết quanh quẩn bên cạnh hoàng đế Menfuisur cho đến khi Carol xuất hiện, cướp hết mọi thứ từ tay người. Người ngày càng đa sầu đa cảm, bắt đầu hành động mù quáng, tự hành hạ bản thân mình nhiều hơn nữa, cả ngày chỉ nằm khóc, bỏ ăn bỏ ngủ... Ban này khi nhìn thấy bộ dạng của nữ hoàng, hết như đứa trẻ con, khuôn mặt ngời hạnh phúc khi tự ngắm mình trong gương, sau đó lại thoáng nét buồn, Ari chỉ biết quay đầu lau nước mắt. Nữ hoàng sắp kết hôn cùng người mà nàng không hề yêu...

Asisur cũng không nói gì nhiều với Ari, 2 chủ tớ im lặng tiến đến đại điện nơi sắp diễn ra hôn lễ. Asisur liên tục ngó tới ngó lui để tìm ra lối thoát, chút nữa có gì thì tùy cơ ứng biến. Hoàng cung Babylonla cũng khá là hoành tráng, trên tường và cột cũng khắc họa khá là nhiều hoa văn nhưng không tinh tế và sinh động như của Ai Cập. Cái gì? Nàng có thể hiểu trên tường ghi cái gì sao? Nàng chưa bao giờ học cả mà? Không lẽ là kí ức của thân xác này?

- Cô đâu đến rồi...
- Oa, nàng xinh đẹp quá...
- Hoàng phi tương lai kia...

Mọi người cứ nhón nháo cả lên, trầm trồ trước Asisur. Khi này hoàng phi Ai Cập đi vào mọi người đã kinh ngạc rồi, giờ lại càng ngạc nhiên hơn. Không ngờ Ai Cập lại tập trung nhiều mỹ nhân như vậy... Trông thấy Carol, nàng có chút hưng phấn nhưng xem ra khó mà nói chuyện với nhau được. Carol mỉm cười tiến tới cầm tay Asisur, vui vẻ nở nụ cười... nàng đã cướp Menfuisur của chị Asisur nên thấy thật sự rất áy náy canh cánh trong lòng, giờ thì chị Asisur đã có nơi nương thân thì còn gì bằng! Ari bên cạnh liếc xéo Carol, ngay cả chào cũng không thêm chào một tiếng...

- Chị Asisur, em chúc chị hạnh phúc...

À há, xin lỗi cho nàng rút lại, nói chuyện với nhau một cách cực dễ dàng. Chỉ chờ có vậy, Asisur ôm Carol lại, Carol cũng khá bất ngờ vì trước đây 2 chị em chưa bao giờ thân thiết với nhau cả...

- Carol, dù lát nữa có chuyện gì thì cũng hãy tin ta... – Asisur nói nhỏ vào tai Carol chỉ đủ cho 2 nàng nghe, Carol nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu, rất muốn hỏi nhưng lại không dám. Asisur cũng quay sang Ari mà dặn dò: “Ari, em ra chuồng ngựa thả hết ngựa của binh lính Babylon đi, sau đó chuẩn bị một đàn ngựa khỏe cho ta...”. Cũng như Carol, Ari chả hiểu cái mô tê chi hết nhưng cứ làm theo. Lúc này Ragashu bước đến nắm lấy tay Asisur:

- Asisur xinh đẹp của ta, ta mong giây phút này lâu lắm rồi!

- Vậy à? Ahaha...a...

Kinh tởm, chỉ có thể miêu tả bằng 2 chữ đó. Chân thành xin lỗi người, ta đây đã biết bộ mặt thật của người từ lâu rồi, ngu hay sao mà còn cưới với chả hỏi? Lợi dụng ai chứ lợi dụng bà nội người đây là sai lầm lớn nhất đời của người đây...

- Quan tư tế, chúng ta mau bắt đầu đi...
- Vâng ạ, xin mời hoàng thượng và hoàng phi chuẩn bị, mời vị chủ trì hôn lễ là hoàng phi Carol... – không để cho thằng cha tư tế xấu trai đó dài dòng, Asisur vội vàng la lên...: “AA....aaa....a....a...”
- Có chuyện gì vậy?
- Chân của ta... khi này đã bị thương rồi
- Sao lại bị thương?
- Không cần thận nên té ngã... bệ hạ có thể nào chờ cho đại thái y vào khám cho ta không? Do lúc này ta sợ mọi người chờ nên nhanh chóng đi chuyển đến đây, nào ngờ bây giờ nó lại đau như thế này... không thể đứng dậy đi được...

Ragashu thoáng nét suy nghĩ... chờ một hai phút cũng không làm đình trệ hay ảnh hưởng gì đến kế hoạch của hắn nên cũng không sao! Ari, em mau lên, ta đang cầu giờ đó...

- Bệ hạ...
- Người mau khám cho nàng xem...
- Không được, vị này trẻ quá, kinh nghiệm không có là bao nhiêu, ta sợ hắn không biết chữa...
- Cũng đúng, vậy cho gọi người khác...
- Lão thần kính chào bệ hạ...
- Á á... càng không được, vị này già cả quá, ta sợ mắt kém nhìn không rõ...

Asisur cứ như vậy mà diễn trước con mắt tò mò của mọi người đến dự lễ cưới hôm nay. Nữ hoàng Ai Cập bị sao vậy? Nhìn Ragashu có lẽ cũng đã khó chịu cực độ trước thái độ chê bai ông eo của Asisur làm nàng thâm đồ mồ hôi lạnh, chợt thấy bóng dáng của Ari phía sau bức tượng đá. Có lẽ đã chuẩn bị xong rồi...

- A, bỗng dưng nó hết đau rồi, thầy thuốc của Babylon quả nhiên tay nghề rất cao! Đa tạ bệ hạ a...

Ragashu đen mặt, có tên thầy thuốc nào chạm được vào nàng đâu, nhưng trên mặt vẫn vui vẻ nói:

- Tốt, vậy chúng ta tiếp tục cử hành hôn lễ...
- Khoan, hôm nay ta có chuyện muốn nói với ngài...
- Asisur, lại có chuyện gì nữa vậy?

Asisur rút tay ra khỏi tay Ragashu, nghiêm túc nhìn hắn. Nếu nàng đoán không lầm thì cây quạt này của nàng là một con dao...

- Hoàng đế Ragashu, chúng ta tốt nhất chỉ nên là bạn bè, giữa chúng ta không hề có thứ gọi là tình yêu, thật sự không thể kết hôn, thật xin lỗi...

- Ha ha, chắc nàng đang đùa? Rõ là đã nhận lời cầu hôn của ta lúc ở Ai Cập rồi, bây giờ từ hôn ư?

- Khi đó ta chưa biết âm mưu của ngài, bây giờ biết hết rồi, làm sao còn cưới được! Hoàng đế đừng lo, triều đình Ai Cập chúng ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc này, không để ảnh hưởng đến thanh danh của ngài đâu.

Mọi người bên dưới từ người Ai Cập cho đến người Babylon cũng trợn ngược nửa con mắt, không tin vào tai họ nữa. Nữ hoàng Ai Cập không chấp nhận hôn lễ, từ hôn ư? Sao lại có thể?

- Chị Asisur... - tuy lo lắng nhưng Carol thầm thầm phục Asisur, cuối cùng chị ấy cũng hiểu ra được hạnh phúc là gì, ban đầu nàng cũng thấy lo lắng, đại để Ragashu nổi danh gian hùng, tâm tư thâm sâu khó lường.

Bất ngờ Ragashu cười lớn, giọng điệu cuồng vọng, nhân nhật mở miệng:

- Asisur, nàng cho rằng đây là Ai Cập ư? Nàng nghĩ với lực lượng hiện tại của binh lính Ai Cập đang ở Babylon có thể đem nàng về Ai Cập an toàn sao? Nàng cho rằng ta sẽ cho nàng về? Mà hình như nàng đang hiểu lầm ta thì phải? Ta yêu nàng, mến mộ nàng thật sự, không hề có âm mưu gì cả...

Asisur hơi mỉm cười, không nhìn Ragashu. Tên này miệng lưỡi quá sắc bén, muốn an toàn rút khỏi nơi đây rồi vạch trần bộ mặt của hắn nhưng xem ra không được. Theo tình hình này, nàng và Carol đã ở trong hạng cọp rồi. Asisur từ từ lui về phía Carol, Unasu và Ruka sợ nàng làm hại Carol nên thủ thế sẵn. Nàng trông thấy cũng mặc kệ, bọn họ làm vậy cũng đúng thôi!

- Hoàng đế Ragashu, ta làm vậy vì muốn giữ tình giao hữu giữa 2 nước nên không muốn nói nhiều, chuyện ngài yêu ta hay lợi dụng ta thì ngài biết rõ hơn ai hết, bây giờ, xin phép ngài hãy cho chúng tôi về nước.

- Ha ha, thật ngây thơ! Nàng càng ngày càng đáng yêu đấy Asisur ạ! Một người là chị gái, một người là vợ yêu của hoàng đế Ai Cập lấy lòng, cả hai đều nằm trong tay ta thì sẽ thế nào nhỉ?

Bọn quân thần bên dưới cũng hơi sững sốt khi hoàng thượng nhà mình bỗng nhiên nói luôn cái âm mưu ra cho người ta nghe. Quan quân Ai Cập bắt đầu hiểu được tính chất nghiêm trọng của sự việc, bắt đầu đứng vây thành một vòng. Asisur cười khẩy nhìn Ragashu:

- Nhà người cũng coi thường Asisur ta quá! – đoạn, bất ngờ rút con dao được giấu trong cán quạt ra, đặt lên cổ Carol... Hét lên: “Mau thả bọn ta ra, nếu không ta sẽ giết Carol!”

- Asisur, thả hoàng phi ra, người thật nham hiểm, dám lợi dụng... - Unasu cùng Ruka chìa kiếm về phía nàng, cấm hận mà nói. Asisur cũng không thèm chú ý, tập trung quan sát Ragashu. Mọi người bên dưới cũng không thể ngờ hôn lễ lại trở thành như thế này.

Ragashu cười cười tỏ vẻ thích thú, ánh mắt nhìn Asisur như muốn ăn tươi nuốt sống, hận không thể giết chết nàng ngay được.

- Người cứ việc, để rồi Ai Cập sẽ xem người như kẻ thù...

- Ha ha, giết Carol xong ta sẽ tự vẫn. Người nghĩ ta dám không? Ta căm thù Carol như thế nào, người rõ nhất! Giờ Menfuisur không hề yêu ta, Ai Cập cũng không còn vị trí cho ta thì cái chết có là sá chi! Mọi người ở đây hãy nghe ta nói, hoàng đế Ragashu đáng kính đây đã cầu hôn ta cùng với lời hứa sẽ giết chết hoàng phi Ai Cập nhưng sau đó hắn lật gọng, muốn dùng hoàng phi để làm áp lực cho Menfuisur, người định nhốt nàng ấy vào tháp Babel... - sau đó quay sang nở nụ cười khinh thường rêu rúng với Ragashu, gần giọng hỏi từng chữ - “Xin hỏi quý quốc, ta nói có sai chữ nào không?”

Mấy vị sứ giả lần bang bắt đầu xì xào bàn tán to nhỏ, không ngờ hoàng đế Ragashu lại giờ thủ đoạn dễ tiện như vậy, ngoài mặt thì kí hiệp ước hòa bình, thực chất bên trong lại ngầm ngầm sắp tâm chiếm đoạt Ai Cập. Unasu rửa thầm trong miệng, cũng không biết phải quay kiểm tra về hướng ai. Asisur hít một hơi lại tiếp tục nói:

- Đó là chưa kể, nếu ta và Carol cùng nhau bỏ mạng trên đất Babylon này, tất cả đều do âm mưu của người thì người nghĩ xem, liệu thẳng em như mí hiền hòa của ta có bỏ qua cho người không? Đừng quên lực lượng quân đội Ai Cập. Mời hoàng đế suy nghĩ cho kĩ.

Ragashu bắt đầu cảm thấy không ổn, kế hoạch hắn nung nấu bao lâu nay lại bị nàng kể ra vanh vách trước mặt sứ thần các nước thế này... Bề kế hoạch rồi. Cứ nghĩ Asisur chỉ là con đàn bà ghen tuông mù quáng, xinh đẹp nhưng ngu ngốc, không ngờ nàng ta lại giỏi hoạt thế này...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

- Mở cổng thành ra, cho bọn họ đi...

Asisur nở nụ cười mê hồn, như vậy là tốt đó, còn chứng minh cho người ta biết được người còn có não! Mặt Carol vẫn xám ngoét nhưng nàng hiểu vì sao Asisur lại làm như vậy nên cũng cố gắng chung ra bộ mặt sợ hãi cực độ, không hiểu sao Carol có cảm giác Asisur sẽ không làm hại nàng...

Còn về Asisur, vừa tiến ra cổng thành, tay vừa đặt con dao lên cổ Carol trong khi đó thì suy nghĩ lung tung bậy bạ. Carol, không phải ta háo sắc nhưng vòng 1 của em xem ra cũng khá là đầy đặn...

Người dân đứng bên ngoài đồng nghệt cũng tán ra chừa một lối đi cho quân Ai Cập đi, chỉ cần ra khỏi đây sẽ có đàn ngựa Ari đã chuẩn bị. Lúc này cơ thể của nàng lại bắt đầu choáng váng, mắt có chút hoa lên nhưng vẫn cố giữ nét mặt lạnh lùng vì bây giờ mà sơ suất sẽ mất mạng như chơi. Khi này Asisur nhìn thấy 1 tên lính kén lút chạy ra phía sau lúc mọi người không để ý, cộng thêm nụ cười gian xảo của Ragashu, ắt hẳn hắn sẽ cho quân chặn ở biên giới...

- Ra ngoài thì lên ngựa chạy đi kiếm tướng Honsu nhanh nhanh chóng về nước, Ruka cùng Unasu lo bảo vệ Carol, một tốp nhỏ chia ra đánh lạc hướng... nhanh...

- Chị Asisur, còn chị thì sao?

- Ta tự lo được, các người không muốn bảo vệ ta, ta cũng không ép...

Binh lính Ai Cập hơi cúi đầu xấu hổ, nữ hoàng đã hi sinh bản thân, tự hủy hôn cùng Ragashu để bảo vệ mọi người, vậy mà họ còn có ý nghĩ xấu về nữ hoàng... Trong lòng ai cũng rất ngạc nhiên về sự phản phò của Asisur, trước đây người rất ít khi tham gia những việc này, hình như là không có hứng, lúc nào cũng chỉ coi ý kiến của bà hạ Menfuisur là đúng mà không suy nghĩ, bây giờ lại đứng ra chỉ huy khá thành thạo.

- Bệ hạ, nguy rồi...

- Có chuyện gì vậy? Việc ta dặn đã xong chưa mà còn về đây? – Ragashu gắt gỏng bực mình lên tiếng, hẳn có dự cảm không lành. Tên lính khi này hốt hải đứng vuốt ngực nói không ra hơi: “ngựa, tất cả ngựa của chúng ta đều đã bị thả chạy mất cả rồi, bây giờ mà muốn đi thì chúng ta chỉ còn cách đi bộ thôi...”

- Cái gì? Là ai thả ngựa?

- Thần... thần không biết...

- Asisur, cô cũng khá lắm... – Ragashu đứng cười như mấy bé tự ki trong bệnh viện tâm thần, lẽ ra phải đoán được cô ta sẽ không dám giết Carol chứ... “mau, đi bắt nàng ta lại cho ta”

- Chạy bộ à?

- Ta không cần biết, bằng mọi giá bắt nàng ta lại, mau

- Các người, mau đứng lại...

- Sặc, áhahaha...

- Chị Asisur... – Carol kìm nén sự run rẩy của nàng, không lẽ làm mất hình tượng ngay đây chứ. Nhìn Asisur, Carol cũng không chịu nổi nữa. Quân lính Babylon đang cười lừa để đuổi theo các nàng a!!!

- Chết mất, chết mất! trời ơi chết mất! Carol, tướng Honsu đang đóng quân ở đâu vậy?

- Ở ngay phía bìa rừng, sắp tới rồi...

- Ủ... – Xem nào, Asisur nàng sắp sống cuộc sống của nữ hoàng nha, muốn làm gì thì làm! Lại được ăn ngon mặc đẹp mà không cần phải động tay động chân gì hết! Xem ra cái ghế nữ hoàng này rất hợp với kẻ lười biếng như nàng. Đang trầm tư suy nghĩ thì chợt nghe tiếng Carol gọi...

- Cái gì kia?... – Carol neho mắt nhìn đám bụi phía xa kia, hình như là có một đoàn người khá đông đang tiến về hướng này nhưng không rõ là của ai, có thể là quân lính Ai Cập chăng?

Ý nghĩ đó bị dập tắt ngay sau khi nhìn rõ kẻ trùm khăn kín mặt dẫn đầu. Điềm xấu, không hay rồi, linh tính mách bảo rằng các nàng phải tránh xa bọn họ ra...

- Unasu, Ruka, mau trốn đi nhanh lên, chúng ta tuyệt đối không nên chạm mặt bọn người kia... – Hình như sau khi nàng nói là đã quá muộn, đám bụi ấy càng lúc càng tiến lại gần phía này hơn, Carol ngu ngơ chưa hiểu ra chuyện gì, còn Asisur thì mồm há to như cái đĩa... IZUMIN, nàng không nghĩ có thể gặp hắn ở đây. Quân lính Ai Cập từ từ bị bao vây lại, một lát sau, sau khi nhận thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của bọn lạ mặt, bọn họ cũng bắt đầu tấn công. Carol ôm chặt lấy nàng, về mặt lo lắng, nếu đây không phải là người của Ragashu thì là ai? Asisur thì đang chăm chú quan sát tên che mặt đó, hẳn ta có đôi mắt rất đẹp, và lại kiếm pháp cũng khá lợi hại. Hờ, hình như tên đó đang thúc ngựa phi lại chỗ của nàng cùng Carol, Ruka mới đứng ở đây để bảo vệ các nàng mà, giờ đâu mất rồi? Nhà người rất tốt Ruka a... chưa kịp định hình thì Izumin chạy tới, nhanh như cắt chụp lấy Carol đang ngồi trên ngựa, ôm Carol vào lòng mà khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc. Carol, không ngờ ta lại có thể gặp nàng ở đây, là do số phận sắp đặt mà, là ông trời muốn nàng là của ta...

Tốt, chuyện Izumin yêu Carol, Asisur dư sức biết, biết rất rõ là đáng khác ấy chứ, hẳn 5 lần 7 lượt tổ chức bắt cóc Carol nhưng toàn hụt... có điều, hẳn ta muốn bắt, muốn ôm, muốn hôn Carol gì đó thì kệ hắn, tại sao lại phải đá mạnh vào con ngựa của nàng làm nó đau quá, chồm hai chân trước lên. Hệ quả chính là Asisur nàng bị hất tung xuống đất, tay truyền lên cơn đau nhói...

- ****, đồ thái giám Izumin... mất nhà người mù hả?

- Hoàng tử Izumin... – Quân lính Ai Cập ngạc nhiên, lại là hắn ta.

Sau khi nghe Asisur lớn tiếng chửi rủa Izumin, tất cả mọi người đều dừng động tác. Thái giám? Izumin ngạc nhiên nhìn người đang đứng dưới đất đầu tóc bù xù, tay chân lấm lem kia, hình như là nữ hoàng Asisur. Không phải nàng ta đang tổ chức hôn lễ cùng Ragashu hay sao mà giờ lại ở đây? Nhớ lại trước đây nàng đã từng bắt Izumin, uy hiếp hắn phải cho nàng mượn quân đánh chiếm Ai Cập nên ánh mắt lạnh lùng hiện đầy vẻ chán ghét, cứ như không muốn đặt người kia vào trong mắt...

- Đồ chết bầm chết gấp, người làm ta ngã ngựa sau đó dùng ánh mắt đó với nhau à?

- Chị Asisur, chị có sao không? Izumin, sao ông lại ở đây?

- Carol, ta sẽ không để mắt nàng nữa đâu...

- Ta hỏi tại sao ông lại ở đây?

- Là ông trời muốn nàng là của ta...

- Tại sao cứ nhất định phải bắt ta?

- Ta sẽ bảo vệ cho nàng...

Mặt Carol đen ngòm, Izumin đang làm nhảm cái gì vậy? Còn Asisur thì phát hiện ra một điều cực kỳ hay ho, hoàng tử Izumin của Hitaito không hiểu tiếng người, tội nghiệp thật, yêu quá nên hóa thể này đây, sau này nàng tuyệt đối không dám liều mạng vì yêu đâu, hình như càng yêu người ta càng tỏ ra là mình giống chó điên...

- Nữ hoàng, Ragashu đã đuổi kịp chúng ta rồi

- Cái gì? – Carol thất sắc nhìn ra phía sau lưng, Izumin thì neho mồm lại: “Sao Ragashu lại đuổi theo nàng?”

- Hân ta muốn ta làm con tin, làm on thả ta...

- Hoàng tử, chúng ta sẽ không đánh lại quân đội của Ragashu đâu

Izumin thoáng chút suy nghĩ, sau đó thả Carol xuống đất. Carol mau chóng chạy đến ngựa của Unasu, lớn tiếng gọi Asisur đang lui cui đứng như trời trồng đằng kia. Nếu không đụng phải Izumin thì nàng sẽ không phải thế thảm như thế này. Vừa quay lưng định rời đi thì trời đất tối sầm lại, cơ thể bủn rủn, không đủ sức bước đi nữa làm nàng ngã phịch trên mặt đất...

- Nữ hoàng... – Ari thất thanh hét lên, định lao tới chỗ của nàng nhưng bị chặn lại...

- Các người mau đi đi, đừng để bị bắt lại...

- Không được... _ Carol, ôi đúng là chỉ em hiểu ta, huhu, cảm động quá... Carol lên tiếng can thiệp định bụng chạy đến cứu Asisur nhưng bị Unasu đánh ngất xỉu.

Khuôn mặt bọn họ có chút áy náy, sau đó phi ngựa chạy mất mặt cho Ari ra sức gào thét. Ê này, ngoài miệng nàng lịch sự bảo thể thôi chứ đi mà bỏ nàng lại thật à? Ờ... các người... Nhìn khuôn mặt đực ra của Asisur, Izumin có chút buồn cười... Vừa lúc đó...

- Ô, thì ra là hoàng tử Izumin, thật quý hóa quá, nếu hôm nay chúng ta không đi qua đây thì hoàng tử đã bị bọn Ai Cập giết chết rồi! – Xong quay sang Asisur mà nở nụ cười chết chóc: “Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy, ta thật nhớ nàng quá”

...

Asisur khinh bỉ nhìn hân, rõ là đang đóng kịch...

- Tiếc quá, ta lại làm kế hoạch của người thất bại nữa rồi...

- Nàng vừa nói cái gì?

- Haha...

Asisur cười, trên khóe môi một dòng máu tươi chảy ra... Sau đó nàng không hay biết gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Asisur cảm nhận được hơi nước mát lạnh đang hắt vào mặt mình, càng tiến vào sâu trong cung điện âm u lạnh lẽo ấy, nàng càng có cảm giác quen thuộc như thể đây là nhà của nàng chứ không phải xa lạ... Trước mặt nàng từ từ hiện ra một hồ sen, mặt nước trong vắt nhìn được tận đáy, bên trên được phủ bằng những bông sen tinh khiết, hồng phấn, hương thơm nhẹ nhàng rất dễ chịu. Asisur ngồi xuống đưa tay ngắt một bông sen thì lúc đó trên mặt nước xuất hiện một gương mặt làm nàng giật mình, tí nữa là ngã nhào xuống nước...

- Cô... cô là ai?

Cô gái mặc trang phục màu đen, trên đầu đội vương miện hình rắn Ai Cập, khuôn mặt xinh đẹp kinh hồn nhưng phảng phất nỗi buồn. Nàng ta không buồn trả lời, ngồi xuống nhặt cành hoa khi này Asisur vừa ngắt, đôi mắt nhìn về phía xa xa nơi ánh mặt trời từ từ ló dạng...

- A... Asisur – Nàng lắp bắp lên tiếng, tuy nhiên chỉ một lúc sau đã bình tĩnh trở lại. Có gì đâu mà phải sợ, Asisur thật chắc chắn sẽ không làm hại nàng. Asisur quay sang nhìn Tiểu Thiên, bất chợt nở nụ cười... Tiểu Thiên thoáng giật mình, nụ cười đó không hề giả tạo, chỉ có sự hồn nhiên của cô gái mới lớn...

- Tại sao cô lại ngu ngốc mà từ bỏ mạng sống của mình? Vì Menfuisur?

Asisur vẫn tiếp tục không trả lời, đôi mắt xinh đẹp rũ xuống...

- Có lẽ vậy... người biết không? Sau nghe tin Ragashu có âm mưu xấu với Ai Cập, trong đầu Menfuisur chỉ lo lắng cho Carol, miệng chỉ toàn nhắc tên Carol, thậm chí còn nghi ngờ ta nữa...

- Làm sao cô biết?

- Ta giờ chỉ là một linh hồn nên có thể đi đến nơi nào mình muốn... Linh hồn nhẹ lắm, không còn phải mang theo một cái thể xác nữa mà! Với lại ta cũng chẳng cần cái thể xác, cuộc sống này nữa... ta sẽ đi tìm cho mình cuộc sống mới...

- Cô sẽ đi đâu thôi?

Bất chợt Asisur cười lớn! “Cũng có thể nhưng ta vẫn có thể nhập vào thân xác khác giống người mà!”... Tiểu Thiên à lên một tiếng, sau đó cũng ngồi xuống...

Asisur không phải thứ độc ác dã man như trong truyện đề cập tới, nàng ta cũng khá đáng yêu, mỗi tội cách nói chuyện giống bà nội người ta thôi! Asisur lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh: “Người sống có tốt không?”

- Tốt, chỉ mỗi tội phải cái tạo cái đám cưới cô để lại cho ta và đang vật vờ uống thuốc giải thứ độc cô để lại trước khi đi, còn lại đều rất tốt... - Khóe môi Asisur giật giật mấy cái, sau đó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thấy cô nàng Asisur loạng chạng sắp ngã xuống hồ, Tiểu Thiên vội có lòng tốt chụp lại, kết quả là cả hai cùng té úm xuống hồ, sau đó lồm cồm bò lên bờ... Tuyệt, thì ra trong giấc mơ con người ta vẫn có thể bị ướt...

- Giờ ta phải làm gì đây Asisur?

- Mọi chuyện đều do người quyết định, ta đã hết nhiệm vụ với thân xác này rồi...

- Hãy nhớ, người là người, người hoàn toàn có thể làm chủ cuộc sống của mình, đừng quan tâm đó là tương lai hay quá khứ gì hết mà người đang sống cho hiện tại...

- Chúng ta còn gặp lại nhau không?

- đương nhiên!

.....

- A, nàng ta tỉnh rồi, tên này xem mặt non chẹt như vậy mà tay nghề lại khá cao!

- Không dám, chỉ là thảo dân có chút tài mọn...

- Mau mau, đi báo cho hoàng thượng là nữ hoàng Asisur đã tỉnh rồi...

Asisur neho mắt đón nhận thứ ánh sáng mặt trời đã lâu ngày không gặp. Chối quá... Cơ thể tuy vẫn còn đau nhức nhưng xem ra đã khá lên nhiều... ngồi dậy thử xem nào...

- Nữ hoàng, người nên nằm nghỉ tiếp đi

- Người là... - Asisur chưa kịp nói hết câu thì đã bị nhảy vào họng... - “Thần là Hasan, được hoàng phi Carol sai đến để giải độc cho người”... hừ, ai mà chẳng biết người là Hasan? Tại ta chưa nói hết câu ấy chứ... Tuy nhiên Asisur cũng không muốn cãi lại, nằng thấy buồn ngủ...

- Là Ari kể cho các người việc ta uống thuốc độc?

- Vâng, sau khi nghe xong về đến Ai Cập, hoàng phi Carol đã ra sức giáo huấn hoàng đế Menfuisur hơn một ngày đó ạ. Lệnh bà Carol còn soạn một sớ dài về lời xin lỗi của bệ hạ Menfuisur dành cho người...

Nhìn về mặt không kim được xúc động của Hasan, Asisur thầm vui về... ta cho người nghỉ ngơi ta, ta cho người đem ta gả sang Babylon, ta cho người bỏ rơi ta này Menfuisur... Tốt nhất đừng để ta gặp lại người, nếu gặp thì Asisur ta cũng không dám chắc Ai Cập có còn vua hay không...

- Hasan, ta đã ngủ bao lâu rồi?

- Gần 5 ngày rồi ạ?

- Gì cơ? 5 ngày á? Thảo nào cơ thể cứng đơ như thế này...

Lúc này chỉ nghe bên ngoài rất ồn ào. Ragashu chuẩn bị đến đây...

- Asisur, nằng thấy như thế nào rồi?

- Không dám để người lo lắng, người cũng đừng thấy ta chưa chết mà mừng...

- Sau khi tỉnh lại vẫn không thay đổi, nhưng nằng đừng lo, chờ khi nằng khỏe hẳn chúng ta sẽ tiếp tục hôn lễ... Còn bây giờ mau chuẩn bị, tối nay ta sẽ đưa nằng ra mắt các sứ thần... – Asisur khinh khinh nhìn hần, sau đó không nói gì, nằm xuống nhắm hờ mắt lại: “Hôm ta đình đám phá banh kế hoạch của người, ai mà chẳng biết mặt ta? Cần gì mà giới thiệu? chẳng qua người muốn các sứ giả lân bang thấy được người đang giữ Asisur ta trong tay nên thẳng Ai Cập là chuyện hoàn toàn có thể, định lôi kéo đồng minh chứ gì? Trò trẻ con...”

Sau khi Ragashu đi, liền có một cung nữ tiến vào, trên tay bê một chén thuốc nghi ngút khói...

- Nữ hoàng, xin người uống thuốc ạ...

- Ủ, ta biết rồi, người để đó đi

- Cái này, nhiệm vụ của thần là chờ nữ hoàng uống hết mới được đi ạ...

Asisur miễn cưỡng ngồi dậy, tay bưng chén thuốc chuẩn bị đưa vào miệng thì chợt khựng lại, quay sang nhìn về cái lắc đầu của Hasan báo nằng đừng uống. Nhưng lỡ đã trờ rồi... Cô ti nữ sao khi thấy Asisur đã uống, dù không nhiều nhưng cô còn hơn không liền đi ra ngoài, trên mặt một nụ cười lạnh...

PHÊOOO...oooo...OOO...

QCCCC.....cccc....CCC...

Sau khi phun hết đồng thuốc trong mồm ra, nằng cấp tốc súc miệng bằng nước. Chết tiệt, Ragashu không dám giết nằng, không có nghĩa là đám hậu cung xinh đẹp của hần không dám. Hừ, ta không đụng các người nhưng các người đụng vào ta... không hẳn là các người đụng ta nhưng ti nữ của các người đụng vào ta... à không, nói thế nào nhỉ? Ti nữ của các người không đụng vào ta, mà đụng vào gói thuốc mang tính chất hủy hoại gương mặt ta, sau đó cho vào chén thuốc của ta, mà ta chạm vào chén thuốc... nên theo một cách suy luận Logic nào đó thì các người vẫn đụng chạm vào ta. Đã vậy ta cũng phải có qua có lại...

- Hasan, người có thuốc xỏ không?

- Dạ, thần có, nữ hoàng... người bị dây bụng ạ?

Mặt Asisur đen thui, Carol, em cần dạy dỗ lại đám người hầu của em

- Tiếc quá, trong 5 ngày không ăn không uống, muốn xỏ cũng không xỏ được...

- À, mà sao nữ hoàng biết trong thuốc có độc?

- Đó là chuyện của ta, lắm mồm... mang thuốc xỏ trà trộn vào hậu cung của Ragashu, còn có thứ thuốc nào nữa thì đưa vào dùng luôn đi

- Vâng...

Hasan không dám nói gì, liền đi thực hiện ngay. Hần có cảm giác nếu hần không đi, người ngồi nhai gói thuốc xỏ sẽ là hần. Thật lòng mà nói, trước đây đã mấy lần gặp nữ hoàng Asisur rồi, nhưng đây là lần đầu tiên có ấn tượng về nằng. Lúc bị hoàng phi sai đi, hần không mấy vui về nhưng nhìn về mặt cún con của Carol, cùng với ánh mắt bốc lửa của Ari, không đi cũng chết mà đi cũng chết...

- Bệ hạ, hoàng phi đâu ạ? Thần thiếp thật là muốn gặp quá, nghe đồn hoàng phi Asisur rất xinh đẹp...

- Đúng đó, chúng thần thiếp cũng muốn gặp...

- Nhưng mà... ai da.. đây là tiệc dành cho hoàng phi Asisur mà sao nằng ta lại đến trễ như thế? Thật là không biết điều gì cả...

Izumin ngồi một bên mà nghe, sau đó cười lạnh... Nữ nhân đứng là nữ nhân, đều một mực chứng tỏ cho người ta thấy cái ngu của mình...

- Xin lỗi, ta đến trễ...

Asisur nhẹ nhàng nâng tà áo mà bước vào, hôm nay nằng cố trang điểm cho thật lộng lẫy xinh đẹp gấp bội lần bình thường. Các người nghĩ bà đây dễ chơi à? Trên môi nở nụ cười như thiên thần khiến Ragashu ngẩn người, mọi người xung quanh cũng không dám rời mắt khỏi nữ nhân xinh đẹp như đóa hoa rực rỡ nhất trên dòng sông Nile đó, trong số đó có hoàng tử Izumin xứ Hitaito, tuy nhiên chỉ một chốc sau là tiếp tục năng ly rược lên mà uống, cũng không buồn mắt nhìn đến lần thứ hai... Đám phi tần ánh mắt trợn ngược lên kinh ngạc, đều đồng loạt quay sang nhìn à ti nữ ban sáng có nhiệm vụ đưa thuốc cho Asisur, lí nào uống xong lại xinh đẹp động lòng người như thế?

- Bệ hạ...

- Ấy, nằng mới hết bệnh, cơ thể cũng chưa khỏe hẳn nên không cần phải hành lễ, mau lên đây ngồi đi...

Asisur ngoan ngoãn đứng dậy rồi để Ragashu dẫn đến chỗ ngồi. Thoạt nhìn thì có vẻ rất nhu mì hiền dịu nhưng chỉ riêng Izumin nhìn thấy tia giảo hoạt trong mắt nằng. Chỉ có tên Ragashu ngu ngốc tưởng nằng đã suy nghĩ lại và quyết định theo hần mà thôi. Riêng Izumin thầm nở nụ cười, muốn xem cô nữ hoàng này lại sắp làm đình đám gì nữa đây... Vừa lúc đó Asisur cũng quay sang, bắt gặp ánh mắt Izumin đang nhìn nằng... Izumin, ta và người thù hận cao ngút trời, đừng tưởng ta không nhớ...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Asisur nâng đầu đang dự một yến tiệc cổ đại, vắng, chính xác là như vậy. Nhắm chán, chỉ có thể miêu tả bằng 2 chữ nhắm chán, ngoài việc ngồi ăn ra thì nàng chẳng thấy có gì thú vị. À không, cũng may là có đám phi tần của Ragashu, ai ai cũng xinh đẹp bốc lửa, da thịt hồng hào, tròn trịa đầy đặn... hờ, mê nhân, ngồi ngắm chùa không tốn tiền mà còn có thể mở mang trí óc... Bên dưới thì đám vũ nữ nhảy múa những điệu cũng không kém phần chảy bóng, quần áo mỏng mảnh chẳng che được bao nhiêu, động tác thì quá ư là kì quặc.

Tất cả quần thần quan lại, kể cả Ragashu cũng không rời mắt khỏi thân hình đang uốn éo đó, Asisur cũng vậy, nàng ung dung thò tay vớ lấy trái táo trên đĩa mà mắt không ngưng nhìn về hướng cô vũ nữ xinh đẹp. Không phải nàng biến thái hay đồng tính gì, mà chỉ cần đẹp hay dễ nhìn, nàng đều chăm tuốt, chêm chẹp, cỡ như cô này đưa về làm ti nữ cũng không đến nỗi nào... Ánh mắt cô gái đó cứ hướng về phía của Izumin, trong con mắt ánh lên sự ngại ngùng, hai gò má hây hây hồng, đúng là hình ảnh điển hình cho con gái thời cổ đại, ghê chết đi được “Eo...”

Asisur thoáng rung mình, ti nữ sắc miêng táo mà chết, cô kia dẻo ghê thật, cứ như động vật không xương sống. Cô nàng này có tình nhảy múa xung quanh Izumin gây sự chú nhưng kết quả là hần ta vẫn tiếp tục nhắm mắt mà nhắm nhi li rượu trong tay mình. Ragashu cũng khá hứng thú muốn xem hoàng tử Izumin nổi tiếng sắt đá, chỉ si tình cùng cô gái sông Nin sẽ phản ứng như thế nào, chẳng lẽ không hề động tâm vào nữ sắc sao? Còn Asisur thì tức hộc máu, người xem ta thua tên đó chỗ nào mà không tiến lại hướng ta? Trong khi tên xấu tính đó có cái gì mà người lại sấp vào? Hừ...

Cô ta ngồi xuống bên cạnh Izumin, nhón tay lấy một trái nho, cho vào cái miệng chồm chồm nhỏ xinh, sau đó trườn trườn bỏ bỏ xung quanh hần ta... Izumin sắc mặt vẫn không đổi. Ọe...

- Asisur, nàng có sao không?

- Không... không sao...

Izumin tới giây phút này mới chịu mở mắt ra nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Nhìn về mặt lúc xanh lúc đỏ, lúc tái mét của Asisur, hần có chút khó hiểu, nàng ta có vấn đề gì sao? ... “Izumin, thật ra ta liên tưởng tới những thứ không trong sáng thôi, nhìn nàng ta hiện tại rất giống vũ nữ thoát y, còn nhà người thì như cây cột... MÙA CỘT...”; tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ trong đầu chứ đập chết Asisur thì nàng cũng không dám nói ra, nhìn Izumin rất lạnh lùng, một tí thân thiện cũng không có. Bất chợt nàng nhìn thấy ánh mắt của Izumin đang nhìn nàng, gì? Mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, người tưởng bà đây không dám chơi à? Làm to... thế là mặt kệ cho Ragashu cùng cô gái kia quấy phá, Izumin và Asisur ánh mắt vẫn không hề rời khỏi nhau, thậm chí còn có phản chảy bóng hơn bình thường...

- Cút ra ngoài – Izumin lạnh lùng phun ra một câu ngắn ngủn nhưng đầy xúc tích, cô nàng kia cũng không không mình cho lắm, không biết là hần ta đang nói mình mà càng ra sức mê hoặc quyến rũ. Izumin cũng không nói gì nhiều, tuốt kiem ra khỏi vỏ. Mặt cô à lúc này xanh lè, tay chân bủn rùn, ngã sổng soài trên nền nhà; không để cho cô ta nói thêm câu chữ hay bất kì hành động dư thừa nào nữa, chỉ nghe phập một tiếng, cơ thể nóng bỏng đó trở thành cái xác không đầu, từ chỉ còn co giật vài cái... sau màn đã mìn đó, Izumin tiếp tục ngồi xuống lơ đãng nhìn ra bên ngoài như chưa có chuyện gì xảy ra.

Asisur tay chân đỏ mỏ hôi lạnh, tuy không phải kẻ nhát gan nhưng nàng chưa bao giờ chứng kiến cảnh một người vừa mới đứng sờ sờ trước mặt mình trở thành một cái xác, máu cũng không kịp chảy ra, vết chém tuyệt đẹp, cực kì hoàn hảo; về mặt Asisur có chút khó coi, không dám nhìn Izumin nữa mà cụp mắt xuống, tay run run nắm chặt tà áo. Izumin là kẻ không nên đụng vào, hần ta không khác gì ác ma, sau khi giết người vẫn có thể chung ra cái về mặt bất cần đời đó...

Đám phi tần của Ragashu cũng sợ sệt không kém nhưng một lát sau lại cười nói xoi xoi... Ragashu cũng không dám nói nhiều, liền cho thị vệ vào dọn dẹp...

- Thật xin lỗi các vị, đây là tình huống ngoài... muốn, chúng ta đừng để mà cứ tiếp tục đi...

Tiếp tục nữa ư? Nhìn đi, nhìn đi, một người vừa mới đứt đầu đấy. Nhân cơ hội này...

- Bệ hạ, hôm nay thần thiếp xin được dâng lên một điệu múa mà thiếp vừa mới học được, hi vọng quý vị dưới đây không phiền...

- Không hề, xin lệnh bà cứ trình diễn...

Nhìn mê nhân người như ngọc này, đám đàn ông bên dưới thiếu điều nước miếng chảy thành sông rồi, Asisur sau khi lấy lại bình tĩnh thì đề mỗi khinh bỉ, ta khinh ta khinh... Nhạc bắt đầu nổi lên, nàng ta vung tay, chân nhẹ nhè gior lên trong không khí, động tác vô cùng thành thạo, hết như tiền rơi giáng trần. Nó sẽ được xem là hay nếu không có màn cuối cùng, mà người đóng góp màn cuối lại không ai khác chính là Asisur nhà chúng ta...

- Bùm...

- Âm thanh gì vậy?

Đang say sưa coi nhảy múa thì mọi người bị đánh thức bởi âm thanh kì lạ; ngo ngác ngo nhìn xung quanh lại chẳng phát hiện được gì nên tiếp tục quay về hướng chính điện. Lúc này nàng phi tần kia động tác rõ là vụng về lóng ngóng, không còn thành thạo như cũ, khuôn mặt rất khó coi, hình như là đang đau đầu lắm...

- PHETTT.....!!!

- ...

- Ôi, thôi quá...

Mọi người đưa tay bịt mũi lại, mũi khó người đó phất ra từ người của cung phi kia. Nàng ta cũng dừng động tác nhảy múa, nhìn Ragashu với ánh mắt van nài...

- Thần thiếp xin cáo lui, thần thiếp... - Chưa kịp nói hết câu, do này giờ phải chịu đựng quá lâu, mà trong thời gian đó còn phải nhảy múa nữa nên chịu không nổi, thế là thành quả của nào rượu, nào thịt đều được phơi bày hết trên sàn.

Rầm...!!!! nàng ta ngã xiu.

HAIZ... xiêu là khôn đấy, chứ có đứng cũng chẳng biết nhìn mặt ai, định hôm nay chơi nổi gây sự chú... của Ragashu, nào ngờ lại xảy ra chuyện như thế này. Hasan, xem ra người cũng được việc lắm, thuốc xổ khá là công hiệu...

Ragashu đen mặt, hôm nay toàn xảy ra những chuyện làm mất mặt, định bụng sẽ cho đám sứ giả kia mở tầm mắt nhìn thấy sự giàu có thịnh vượng của Babylonia, nào ngờ chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Đang lúc tức giận không chỗ xả thì một tên lính hốt ha hốt hải chạy vào, nói nhỏ vào tai Ragashu gì đó, về mặt xem ra rất căng thẳng... “Bệ hạ, có người tung tin rằng chúng ta đã dám bắt cóc nữ hoàng Ai Cập, có âm mưu xấu với con gái nữ thần sông Nin nên chúng ta sẽ bị thần linh trừng phạt, sẽ có nguyệt thực xảy ra, tiếp theo đó là sự lụn bại của vương quốc, ngay cả bệ hạ cũng không sống qua đêm nay, tháp Babel vĩ đại của chúng ta sẽ trở thành ngọn đuốc khổng lồ... Đám mọi rợ trong tháp nhất quyết không chịu làm việc, bỏ chạy hết ra ngoài, sự tình hiện rất hỗn loạn...” – đại loại là như vậy

- Các vị, ta có việc cần phải đi, xin các vị hãy về phòng nghỉ ngơi, có chuyện gì mai hãy tính... - sau đó gấp gáp rời đi, bỏ quên luôn Asisur đang ngồi cười khê. Carol, sao em cho người phóng đại sự việc lên vậy?

Một lát sau, các sứ giả của các nước cũng nghe được chuyện đang xảy ra ở Babylon, xám mặt vội vã dọn dẹp đồ đạc đi về nước, bảo vệ mình toàn mạng trước đi rồi tính. Tình hình nơi đây đang rất hỗn loạn, Asisur cũng vội choàng cái áo choàng mà Hasan đưa, nhanh chóng lẩn vào đám thị nữ đang nhao nhao lên. Dân chúng Babylon tụ tập rất đông ngoài đường, đèn đuốc thấp sáng rực, tất cả đồng loạt cung kính cầu nguyện thần linh giúp cho tai qua nạn khỏi, hình ảnh đẹp như trong Xi-nê, lại thấp phần sống động, miệng bọn họ cứ rầm rì rầm rì cầu khẩn, quỳ rạp xuống đất cùng lúc, rất đều, rất đẹp nha... Chưa

kịp bước chân ra khỏi cửa cung thì...

- Nữ hoàng Asisur, không phải chúng ta rất có duyên cùng nhau sao?

- Iz... Izumin, ngài, sao ngài lại ở đây?

- Ta hiện đang đi tìm cô gái sống Nin nhưng không biết nàng ở đâu, không biết nữ hoàng có thể chỉ cho ta không?

Asisur cảnh giác lui lại vài bước, Ruka là gián điệp của Izumin thì làm gì mà không biết Carol đang ở đâu? Bày đặt... Trong đầu nàng bắt chợt hiện lên hình ảnh man rợ của Izumin khi nãy, cơ thể bắt gác run lên, sau đó càng lùi về sau. Izumin đương nhiên biết Carol hiện đang ở đâu, càng dư sức biết kế hoạch của các nàng. Hẳn khá bất ngờ khi nghe kế hoạch của nàng ta, nếu Asisur chịu hợp tác cùng hẳn thì việc bắt cóc Carol là dễ như trở bàn tay. Hasan cũng xanh mặt khi thấy hoàng tử Hitaito, vội lẩn vào đám đông trốn đi. Lúc này mà rơi vào tay Izumin thì rất phiền phức... Izumin cũng không để nàng quyết định, liền che mặt lại, nhân cảnh “đông vui nhộn nhịp” mà nhắc bóng Asisur lên... Asisur sợ sững người, cả la cũng không dám. Bây giờ mà la lên thì khác nào làm cho bọn lính Babylon chú ý, nhưng cũng không thể để Izumin đưa nàng đi được, Hitaito cũng không có ai đáng hoàng tốt bụng gì cho cam.

Nhưng bị Izumin bắt vẫn hơn là nằm trong tay Ragashu.

Thứ nhất, Izumin đẹp trai hơn Ragashu, thứ 2, Izumin có thể đem nàng đi khỏi nơi chán ghét này; thứ 3, Izumin hoàn toàn có thể giúp nàng gặp Carol một cách nhanh chóng và thuận tiện nhất. OK, quyết định vậy đi, tự nhiên cô người rình mình đi giùm, đỡ mất công tốn sức vận động. Nhưng nghĩ thử xem, chẳng lẽ để tên đẹp trai như hẳn rình đi mà không có bất cứ hành động gì hết thì thật mất mặt nữ nhân thế kỉ 21, mà hình như Asisur nàng cùng Izumin có một mối thù cả đời này trả cũng không hết. Nếu lúc đó hẳn ta không nổi hứng chặn đường bắt Carol thì giờ này nàng đã nhàn nhạ ở Ai Cập, nằm lãn lộn trên cái ghế nữ hoàng rồi; tất cả đều do hẳn mà ra, kể cả việc nàng bị Ragashu bắt lại...

- Phập..

- A, đau, có làm cái quái gì vậy?

-

- Nhà ra...

-

- Ta bảo cô nhà ra...

Ta không nhà đấy, làm gì được nhau? Tuy sợ hẳn ra tay giết mình thật nhưng Asisur tự tính toán được giá trị của mình lúc này nên gan dạ cùng mình, cần Izumin một cái xong ngâm luôn, nhất quyết không chịu buông. Da thịt hẳn ta mịn màng, thơm tho hết như da con gái vậy, tên mày mà già gái thì sẽ được liệt vô hàng nữ nhân đấy! Izumin trừng mắt nhìn nữ nhân kì quặc này, bắt nàng ta, nàng ta không la không hét, im lặng để cho hẳn đem đi, xong lại trở mặt cắn hẳn một cái rồi đau, nhất quyết không chịu buông ra...

- Thả ra, nếu không đừng trách ta...

- Thách người giết ta, đó, giết đi... – đến lúc này Asisur mới chịu nhả ra, còn cố ý trầy trết cho nước miếng vương vãi trên áo hẳn, hai mắt nhắm lại, hai tay bắt lực buông xuôi xuống. Bọn cận vệ của Izumin nuốt nước miếng, về mặt của hoàng tử hiện tại rất kinh dị...

- Hừ, giết người chỉ làm bẩn tay ta...

Kaka, ta không biết tay người hẳn chưa, nhưng áo người thì bị ta làm bẩn rồi đấy Izumin à! Công nhận trâu ghẹo trai đẹp vui thật, đây là lẽ sống của nàng mà! Mà công nhận tên Izumin này khỏe thật, chỉ cần một tay là có thể bế nàng đi nhẹ như không. Khi ra tới bên ngoài, Asisur lấy tấm khăn choàng che mặt lại, chỉ để lộ ra đôi mắt tinh ranh lạnh lẽo... Cả đoàn người lợi dụng bóng tối mà đi ra ngoài, né tránh thị vệ cũng đám dân chúng đang tụ tập ngoài kia

- Carol đang ở tháp Babel...

- Người định dùng thứ gì để cho nổ cái pháo đài quân sự khổng lồ ấy?

- Dầu mỏ, đó là một thứ rất dễ gây cháy nổ, mà mắc gì ta phải nói với người nhĩ? O, tại hoàng tử không biết, đây đều là do Carol nghĩ ra cả! Hoàng phi Carol của Ai Cập nổi tiếng thông minh tài trí, chẳng lẽ hoàng tử không biết ư?

- Người không ngạc nhiên khi ta biết chuyện này?

- Là Ruka nói, có gì phải ngạc nhiên?

Izumin lưu lười lại, Ruka giấu mình rất tốt, làm sao mà Asisur có thể nhận ra được? Nữ hoàng Asisur xem ra sau một thời gian thì thay đổi rất nhiều...

- Người không cần cho người điều tra xem ta là ai hay gì gì đâu...

Chỉ một câu nói của Asisur càng làm cho Izumin sững sờ, không lẽ nàng ta có khả năng đọc suy nghĩ của người khác sao?

- Ấc, không phải ta có khả năng đọc suy nghĩ của người khác mà ta đoán thôi! – Izumin được thêm một phen choáng... nàng ta rõ là đang đùa mà

- Như thế nào rồi?

- Bẩm bệ hạ, theo như các nhà chiêm tinh của chúng ta thì hôm nay không thể nào có nguyệt thực được ạ, rõ là có người đang cố ý phá chúng ta... –

Quan đại thần Sinrim bên cạnh cung kính bẩm báo với Ragashu, khuôn mặt đầy vẻ kiên định chắc chắn khiến Ragashu an tâm phần nào. Vừa định đến tháp Babel thì ĐỪNG... một tiếng động thật lớn nổ ra làm rung chuyển cả mặt đất, lửa càng lúc càng lớn, cháy lan sang cả một cánh rừng bên cạnh, đất đá từ trên trời bay tóe tạt, nhiều người bị đá rơi vào đầu mà bị thương nằm bất động... Riêng Ragashu thì không rồi đâu mà để ý những chuyện đó, tháp Babel hùng vĩ có thể nào lại bị phá hoại? Khuôn mặt hẳn ngờ ngạc chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết trở mặt nhìn ngọn lửa càng to lớn nuốt chửng cả tòa tháp, ánh sáng chói mắt, sức nóng tỏa ra không nhỏ tí nào. Chưa kịp định thần lại thì...

- Bệ hạ, xin người mau nấp vào trong, nguyệt thực, nguyệt thực xảy ra rồi...

- Cái gì?

Bây giờ đầu của Ragashu không suy nghĩ được gì nữa, trống rỗng...

- Mau về cung đưa Asisur đến đây... – Nếu là do thần linh Ai Cập nổi giận thật sự, hẳn ta sẽ lấy Asisur ra làm bia đỡ đạn

- Bệ hạ, hoàng cung đang loạn thành một bãi, không thấy nữ hoàng Ai Cập đâu cả...

Chỉ trong một đêm tối ngắn ngủi, Ragashu mất hết tất cả, ngay cả lí do cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Vừa đi Asisur vừa rửa Hasan, người được tắm, bỏ ta ở đây một mình rồi chạy mất...

- Izumin này, người định làm gì ta vậy?

- Thông minh như cô chắc tự đoán được...

- À... ta nghĩ người sẽ đem ta để đổi Carol nhưng ta khuyên người không nên phí sức, không ai thêm đổi cô hoàng phi thông minh xinh đẹp tài giỏi Carol với bà hoàng độc ác Asisur ta đâu, hoặc là người sẽ dùng ta để chiếm Hạ Ai Cập, ít ra thì ở đó ta cũng không mất giá...

- Còn gì nữa không? Nói ra ta xem...

- Há? Còn nữa à? Không lẽ người... định đem ta bán làm nô lệ?

Mặt Asisur tái mét, ngoài nó ra, nàng chưa nghĩ được thứ gì khả quan hơn nữa. Asisur trước đây có thù với Izumin, đây là chuyện ai cũng biết. Izumin nhìn nàng bằng ánh mắt xem thường nhưng vẫn không nói gì, tiếp tục im lặng, nhân cơ hội đó Asisur tiếp lời: "Xin hoàng tử hãy nghe tiểu nữ trình bày, người nhìn ta đi, cô bán cũng không ai mua đâu, và lại ta cũng không có xinh đẹp gì cho cam, lại rất độc ác nữa, nuôi thì tốn cơm, lại rất vô tích sự, chỉ thích ăn cùng ngủ. Hay là ta sẽ giúp người bắt Carol, sau đó người cho ta về Hạ Ai Cập, ta sẽ đền bù cho người thêm một mớ châu báu nữa... sao? Có được hay không?" ... Vẫn là ánh mắt khinh thường...

"Nói nhiều..." – hần lạnh lùng nhân đạo phun ra hai chữ.

Trời ạ, là hần tạo điều kiện cho nàng nói, xong lại phán cho nàng 2 chữ nói nhiều. Vậy ta phán nhà người là tên ki bo tiết kiệm, ngay cả mớ miệng cũng làm biếng nhé! Tất nhiên, những thứ đó vẫn là suy nghĩ... Asisur bất bình nói nhỏ "Hoàng tử Hitaito mà nghèo như vậy à? Phải đem con gái nhà người ta đem bán..." – Mặt kẻ nào đó đến thôi...

- Asisur, người rốt cục là ai?

- Há? – Asisur có đồ tí mớ hỏi hột, nhưng không lẽ chỉ vì một câu hỏi như vậy mà run rẩy sợ hãi thì đâu phải là nàng đâu!

- Người biết rồi còn phí sức hỏi chỉ cho tốn nước bọt vậy? Đương nhiên là Asisur rồi

- Không phải, Asisur chưa từng như thế này?

- Chu chọa, vậy là trước đây hoàng tử để ý ta như thế à! Ta lại không biết nha!

- Người...

- Thôi, ta là ai không quan trọng, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới người

Đúng vậy, nàng và hần chẳng liên quan gì với nhau cả... Không khí tiếp tục im ắng như cũ, tuy nhiên binh lính Hitaito mỗi người nào cũng nhếch lên nhưng không dám cười thành tiếng... Hoàng tử cãi lộn không bằng cô nhóc nữ hoàng này, cư nhiên đề bị thua...

TRONG LÚC ĐÓ...

- Người nói sao Hasan? Hoàng tử Izumin đang ở đây? Hần bắt cóc chị Asisur? – Hasan miễn cưỡng trả lời. Sau khi chuẩn khỏi nơi đó hần đã đi thẳng tới chỗ Carol. Theo như kế hoạch, sau khi phá tháp Babel xong, Carol cùng Asisur nhanh chóng quay về nước nhưng không ngờ lại tiếp tục chạm mặt Izumin. Carol đang phân vân, không biết làm sao để cứu Asisur thì lúc này, một toán lính nhỏ đi thám thính tình hình đã quay lại...

- Lệnh bà, chúng ta mau ra khỏi nơi đây, hoàng đế Ragashu đang cho người đến nơi này dò xét, ở đây không an toàn... - Unasu bên cạnh cũng xót ruột, mớ miệng thúc giục Carol...

- Đúng đó lệnh bà, nữ hoàng Asisur thông minh tài trí hơn người nhất định sẽ tự lo được, nếu bây giờ mà bị hoàng tử Izumin bắt lại thì chúng thần biết ăn nói sao với hoàng đế Menfuisur. Hitaito lại có hiểm khích với Ai Cập...

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Carol quyết định rời đi, thông minh như chị Asisur ắt hẳn sẽ tự có thể quay về Ai Cập, hoặc nếu không thì cũng sẽ tìm cách liên lạc với nàng. Nhưng tại sao hoàng tử Izumin lại bắt Asisur?

- Lệnh bà, không hay rồi...

- Có chuyện gì vậy?

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Unasu, Carol có chút khó hiểu. Đứng xa hình như có bụi cuốn mù mịt, xem ra là một đội quân khá hoành tráng, và nếu mắt của Carol nàng không bị hư thì người đó rất ư là quen thuộc, hoàng đế Ragashu...

- Chúng ta mau chạy đi, bọn chúng đi ngựa, rất nhanh sẽ đuổi kịp chúng ta...

- Nhưng phía trước là sa mạc từ thần... - Hasan lo ngại lên tiếng, rơi vào sa mạc đó chỉ có con đường chết. Carol cau gắt lên tiếng...

- Chỉ còn cách chạy vào đó thôi, phía sau đã bị quân Babylon chặn lại rồi. Ta thả bỏ mạng trong sa mạc từ thần chứ nhất quyết không rơi vào tay bọn cầm thú đó... - Không cần suy nghĩ, Carol đi như lướt vào cái nắng gay gắt của mặt trời trước con mắt ngạc nhiên và ngỡ ngàng của mọi người. Không nói không rằng, binh lính Ai Cập cũng lao theo cô hoàng phi dùng cảm bỏ mạng cho Ragashu cố gắng đuổi theo...

- Chúng ta mau chuẩn bị ngựa...

- Đi đâu vậy?

- Ruka vừa báo tin Carol đã chạy vào sa mạc từ thần để trốn Ragashu, ta cũng mau đến đó...

- Umh... – Ra là thế, nguyên văn Carol vẫn lúi vào cái lò nướng đó như trong truyện

- Hừ, nghe tin Carol gặp nạn ắt hẳn người đang vui mừng trong bụng chứ gì?

- Ủ, thì sao? Chết ai trong dòng họ nhà người à? Nhảm, ta nghĩ gì mặc ta, người thôi cái về lúc nào cũng tỏ vẻ biết chuyện đi, người thì biết cái gì chứ?

-.....

Asisur hừ lạnh, nàng biết lí do vì sao hắn có ác cảm với nàng, thứ nhất là do trước đây nàng đã từng bắt nhốt hắn, thứ 2 là Asisur trước đây luôn tìm mọi cách để hãm hại Carol, mà Carol là người yêu của hắn. Từ trên ta có từ đó suy ra Izumin hẳn ghét Asisur nàng đến tận xương tủy nhưng đầu cần thiết lúc nào cũng nói sức nàng như vậy? Nàng ghét những người như thế quá, cứ như tiểu nhân dè tiện... Tốt nhất là mau tìm ra Carol cho nàng quay về Ai Cập đi, nàng không muốn đi chung với tên hoàng tử này giờ phút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Do không biết cưới ngựa nên Asisur đương nhiên đi cùng... ti nữ thân cận của Izumin – Therru. Đây, vậy mà trong mấy câu chuyện tiểu thuyết xuyên không, khi nữ chính không biết cưới ngựa thì sẽ được mấy anh đẹp trai trong truyện cho đi nhờ, rồi sau đó vô... xảy ra viễn cảnh “ta vô tình ngã vào vòng tay chàng”...

Ông trời, ông có công bằng không? Có điều đi cùng Therru cũng không đến nỗi nào, cô gái này thân hình nở nang đầy đặn, cũng có thể được xem là người đẹp a... Haiz, sao nàng càng lúc càng biến thái thế này? Mà tên Izumin này cũng hết thuốc chữa rồi, giữa sa mạc thênh thang mệnh mạng rộng lớn này, người định đi đâu tìm Carol?

- Izumin à...

Izumin không trả lời, chỉ quay lại nhìn Asisur bằng cặp mắt khó chịu

- Chúng ta có thể nghỉ ngơi một tí không?

- Muốn nghỉ hay không, không đến lượt người lên tiếng

- Thế chứ ta có cái miệng làm gì?

- Hừ...

- Thôi, cho ta xin, ta biết người có sức mạnh của tình yêu nên người hung hăng bỏ xít, dư sức khỏe mà băng băng qua cái sa mạc này cả ngày trời không cần nghỉ... Nhưng ta thì không có cái tình yêu đó cho Carol nên ta không đủ sức a. Một chết ta đi được. – ngừng nuốt một ngụm nước miếng cho bớt khó cổ, nàng tiếp tục...

“Và lại người của người họ đâu có quen với khí hậu ở Sa mạc đâu, người có phải con người không vậy? không biết suy nghĩ gì tới những người xung quanh à?”

Izumin đắm chìm suy nghĩ những gì Asisur vừa nói... Kể cũng đúng, nhìn về mặt mọi người xem ra cũng một phò phạc rồi, là do hắn nôn nóng đi bắt Carol quá. Cuối cùng mọi người cũng được thờ phào khi nghe lệnh dừng ngựa nghỉ ngơi của hoàng tử, đồng thời cũng dùng ánh mắt cảm kích nhìn Asisur, nếu nàng không lên tiếng thì chắc cũng chẳng ai dám dừng lí lẽ mà nói chuyện cùng hoàng tử cả...

- A, mệt quá, ngồi ngựa nguyên ngày sung cả mông... - Vừa nói Asisur vừa lấy hai tay xoa xoa cái bàn tọa yêu dấu của nàng, sau đó quay sang nhìn Izumin với ánh mắt ái oán... Izumin cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở...

- Có cần nhìn kĩ như vậy không?

- Oe, về nhà soi kiếng lại đi bố, làm như mình đẹp trai lắm vậy? – Tuy miệng rủa như vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ... “Người rất rất rất đẹp trai Izumin à...”

- Vậy sao lại nhìn ta?

- Hừ, chẳng qua là nhớ tới thù xưa hận cũ thôi... Lần thứ nhất nếu không phải bị người chặn đường lại thì ta đã không bị bắt mà có thể quay về Ai Cập an nhàn làm nữ hoàng rồi; lần thứ 2 nếu không phải người bất thành linh xuất hiện ở đó hù tên Hasan chết dịch kia sợ run căng mà bỏ ta lại một mình thì có khi giờ này ta đang ung dung ngồi ngắm trai đẹp đó

- Người làm như trước đến giờ người chưa từng ngồi lên cái ghế nữ hoàng vậy

- Đúng, ta ngồi lên nó gần cả năm rồi, nhưng lúc đó ta bận rộn bày tỏ tình cảm dành cho Menfuisur và phá Carol nên chưa tận hưởng được cái chi hết, giờ thì hối hận, rất hối hận... được chưa?

- Bây giờ không phá hoại Carol cùng Menfuisur nữa?

- Đương nhiên là không rồi... a, hay là hoàng tử muốn mượn tay ta để phá chúng nó? Cũng được, nằm trong khả năng của ta... xem nào, dù sao cũng là người quen, ta tính giá hữu nghị thôi, 5 rương châu báu... không biết hoàng tử như thế nào!

- 1 rương

- Này, người học ai mà trả giá kì bo bòn xin quá vậy? Không, nhất định 5 rương, không bớt...

- 2 rương chắc giá

- Xi, 2 rương thì người tự làm luôn đi

- Ủ, cũng đúng, 2 rương thì phí quá, thôi để ta tự lo vậy...

- A, đúng rồi, khi về tới Ai Cập ta sẽ rêu rao chuyện Ruka là người của Hitaïto, lúc đó không còn ai làm mất hứng, ta xem người bắt Carol như thế nào. Trong khi bây giờ, chỉ cần bỏ ra 5 rương châu báu là người có thể giữ kín bí mật về Ruka, đã vậy còn bắt cóc Carol trót lọt nữa...

- Người dám nói sao?

- Làm gì không dám?

- 3 rương – Sau một hồi suy nghĩ, nàng nhận thấy 3 rương cũng khá là hời...

- Được, nhưng người phải bồi thường thêm tiền này giờ ta ngồi trả giá cùng người đau cả cổ họng, lại thêm thuốc thang mỗi lần người nói sức làm ta tăng huyết áp... Như vậy đi, ta sẽ ghi sổ nợ, sau này sẽ gửi sang Hitaïto để lấy về...

- Được...

Asisur hí hửng tự khen mình thông minh, khi không lại có 3 rương châu báu a nhưng lại không phát hiện được tia gian xảo trong mắt Izumin. Đám hạ nhân bên ngoài áp sát tai vào vách lều trại mà nghe lén vì chưa bao giờ họ nghe hoàng tử nói nhiều với ai như vậy cả, mà người đó lại là nữ nhân; điều sức hơn nữa, hoàng tử còn biết trả giá...

- Hoàng tử, nữ hoàng, xin mời người lại ăn tối... - Ông đội trưởng cười híp cả mắt, tay bưng một đĩa trái cây vào, híp mắt quan sát Asisur.

- Oa, ông già, cảm ơn ông, ta đói sắp chết rồi... mà mọi người bên ngoài ăn cái gì vậy?

- À, chúng thần đều có thức ăn, nữ hoàng không cần lo lắng...

- Trời ạ, cứ gọi ta là Asisur thôi, đừng gọi nữ hoàng, khó nghe lắm...

Ông già đội trưởng cứ cười cười nhìn sang Izumin chột biến sắc...

- Hoàng tử, có phải vết thương quái ác kia lại hành hạ người?

- Vết thương?

- Vâng, là do nữ hoàng không biết, vết thương này chúng tôi đã chạy chữa không biết bao nhiêu danh y nhưng vẫn không có tiến triển gì, thậm chí càng ngày càng tệ hơn...

- Ra ngoài... - Khuôn mặt Izumin trắng bệch nhưng giọng nói vẫn khô khan lạnh lùng như cũ mà nạt ông đội trưởng. Asisur không e dè mà nhào lại, đè Izumin xuống giường, sau đó lột áo hần ra. Izumin bị hành động của Asisur dọa cho sợ xanh mặt, khuôn mặt có chút ửng hồng nhưng sau đó khôi phục nguyên vẹn băng cực...

- Cô làm cái gì vậy?

- Đừng suy nghĩ bậy bạ, cho ta xem vết thương của người

- Người... người có thể chữa sao?

- Coi thường nhau thế? Đương nhiên là có thể, ta là sinh viên... - Biết mình mềm xiu nữa bị hổ hàng nên nàng vội thu miệng lại... “... ta là nữ hoàng Ai Cập... Người không cần đề phòng ta như vậy, ta sẽ không lợi dụng cơ hội mà giết người trả thù đâu, ít nhất cũng phải chờ người đưa ta đến chỗ Carol rồi động thủ...”

Izumin im lặng, mặt mũi nham nhở, hôm nay là do quá sức, tay phải cầm dây cương ngựa suốt cả ngày nên vết thương mới tái phát. Sau khi quan sát vết thương một hồi, Asisur ngạc nhiên nhìn Izumin mà hỏi:

- Vết thương này do súng đạn ở thời hiện đại gây ra, thời này làm gì có súng mà người chơi nguyên viên đạn thế này?

- Súng? Đạn? Rốt cục ta bị cái gì? Cô biết thứ gì làm ta bị thương ư?

- Đương nhiên là biết, này giờ người cho rằng ta đang chém gió à?

- Có thể chữa được không?

- Có thể nhưng hơi nguy hiểm, viên đạn còn nằm trong cơ thể nên mới gây đau nhức, lâu lâu lại bốc mùi hôi thối

- Ta có thể tin cô?

- Tùy người, ta không hứng thú cho lắm, muốn thì cứ ôm vết thương này làm kỉ niệm đi...

- Ta bị thương trong lúc bắt cóc Carol khi nàng đang trên đường đi dự lễ cưới của cô...

- Này này, ăn nói cho cẩn thận nhé, làm gì có đám cưới nào? Người đừng nhắc lại làm ta đau lòng, đồng của cái hồi môn ta phải bỏ lại hết ở trong cung điện Babylon rồi... Uhuhu oaoa... mà khoan, có phải người bản người là một người đàn ông ăn mặc rất kì lạ không?

- Đúng vậy, hần ta còn có thể đứng trong đồng lúa...

- Rồi rồi, anh Raian, anh trai của Carol...

- Anh trai? sao ta chưa từng nghe qua là Carol có anh trai?

- Lạc hậu quê mùa như người thì biết cái gì? Yêu người ta kiểu gì vậy?

- Ta chỉ biết Carol là con gái nữ thần sông Nin thôi...

- Hờ, coi như cũng tốt rồi, chứ nếu điều cơ bản đó cũng không biết thì về nhà ôm gối tự kỉ luôn đi. Thôi không nói nhiều nữa, mau mau nằm xuống, để ta gọi người chuẩn bị...

- Mất người bị gì vậy? Không thấy rằng ta đang nằm sao?

- Ax... vậy... người... lột áo ra...

- Ha, không ngờ nữ hoàng Asisur cũng có lúc đỏ mặt mất cỡ...

- Hừ, ta vì giữ trong sáng cho người nên không thêm thôi... Nếu muốn thì ta đây sẵn sàng giúp người lột sạch...

Izumin nói không nên lời, nàng giữ gìn trong sáng cho ai chứ? Mà lột sạch cái gì cơ?...

Asisur phải công nhận, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng nhìn thấy người gan lì như vậy, dù đau đớn như thế nào cũng không rên la nửa lời, mồ hôi rịn ra một lớp dày đặc trên trán. Sau khi thấy viên đạn, Asisur thận trọng gấp viên đạn ra, mau lẹ may miệng vết thương lại tránh nhiễm trùng. Mọi người bên ngoài cứ thấp thòm lo sợ lỡ có chuyện gì bất trắc xảy ra nhưng bọn họ đã nhận lệnh của Izumin, cấm tiết không được vào nên chỉ biết đi đi lại lại bên ngoài lều... Asisur có chút ngầy ngốc nhìn bộ dạng đẹp trai mẽ người của Izumin, mái tóc ánh kim, khuôn mặt như tranh vẽ không chút tí vết, thảo nào mà dám con gái trong truyền cứ nhào lên mỗi khi hần xuất hiện, ngay cả nàng hiện tại cũng đang ứa nước miếng!!! Nhẹ nhàng vắt cái khăn cho ráo nước, sau đó đặt lên trán Izumin, Asisur thầm nghĩ nếu hốt được tên này thì hỏi quá, hần vừa đẹp trai, vừa giàu có... Hay là cứ giả ngây ngô mà dụ nhì? Nhưng chiến thuật này xưa rồi, chừng ra về mặt lạnh lùng thì cũng không hay lắm. Hay làm cho hần thích nàng rồi bỏ đi để hần ngồi ôm hình bóng của nữ thần nhì? Ay da, mà thôi, người ta đang si tình Carol mà, nàng cũng thật là!

- Mọi người mau vào xem đi, có lẽ đã không sao rồi

- Hoàng tử...

- Chúng ta rất đa tạ người...

- Không cần, dù sao Izumin cũng đã hứa sẽ giúp đỡ ta cho nên ta giúp lại!

- Nữ hoàng, để bọn nô tì đưa người đi thay quần áo, bộ này đã bẩn rồi

- A, cảm ơn!

Bọn thị nữ đỏ mặt khi thấy nụ cười xinh đẹp tươi rói như thiên thần của Asisur, sao trên đời này lại có người xinh đẹp như thế?

Izumin mặt mũi mờ mờ nhìn xung quanh, là lều trại của hần. Cánh tay tuy còn đau nhưng hình như đã nhẹ hơn, không còn nhức thấu xương tủy như trước nữa... Vừa định mở miệng gọi người hầu vào thì

một cục “bông gòn” tròn trịa, mũm mĩm nằm trong góc khiến hấn chú ý. Đó chẳng phải là Asisur sao? Izumin thoáng chút ngỡ ngàng sau đó ngồi thẳng dậy ánh mắt lảng tránh khỏi Asisur, nhìn nàng lúc này rất khó mà kim lòng được, lông mi cong vút, môi đỏ mọng chúm chím, da trắng hồng.. Bộ quần áo của Hitaito mà nàng đang mặc trên người trông cũng rất hợp. Izumin, mày đang suy nghĩ cái gì thế này? Tuy tự thức tỉnh mình nhưng tay Izumin vẫn vô thức chạm nhẹ vào má của Asisur làm nàng nghe nhồn nhột, gạt mình mở mắt...

- Izumin, người tình rồi à? vết thương như thế nào rồi?

- Hình như đã khá hơn nhiều rồi..

- Sao sao! thấy tay nghề của ta sao hả?

Izumin trầm lắng đầu với cái vẻ mặt tự ki của nàng.. Trong lòng thầm hi vọng hành động điên cuồng của hấn khi nãy không bị ai nhìn thấy

- Izumin, người điếc à? làm gì mà ta gọi này giờ không nghe?

- Người gọi ta có chuyện gì?

- A, là có đề nghị mới!

- Nói..

- Eo ôi, đừng làm quan trọng hóa vấn đề như thế chứ! Ta chỉ muốn người muốn hay không qua làm.. ừ, cận vệ cho ta... đẹp trai như người mà bỏ không thì phí quá..

- Người nói cái gì? – nét mặt Izumin tràn ngập khủng bố, muốn hấn làm cận vệ? Hừ, cuối cùng nàng ta vẫn lộ ra cái bộ mặt thật... Cứ tưởng nàng ta khác với những đứa con gái tiếp cận hấn vì ngôi vị hoàng tử này, nào ngờ cũng cùng một giuộc...

- Thôi thôi, coi như ta chưa nói... – không đề cho Asisur nói hết câu, Izumin lạnh lùng phun ra mấy chữ... “ Không nghĩ tới chuyện nữ hoàng Ai Cập đáng kính đây cố tình đề cho ta bắt sau đó giờ thối lắng lơ ra mỗi chài ta... Ta nói cho cô biết Asisur, cả đời này ta chỉ có thể yêu và cưới Carol mà thôi, ngoài nàng ra ta sẽ không cưới ai hết...”

- Gì chứ? Người đừng lo a, ta sẽ không đối xử tệ bạc với người đâu! – Izumin, hình như người đang quá lời với ta đấy, này giờ ta chỉ muốn đùa cho vui thôi, nhưng người đã chạm vào lòng tự trọng của nàng hơi bị nặng rồi..

- Người có biết liêm sỉ không vậy? Nữ nhân mà lại dám nói như thế, người không bằng một góc Carol... Carol nhân hậu thánh thiện, người thì rần hồ mang đội lớp người, năm lần bảy lượt hãm hại Carol, đã vậy còn đam mê quyền lực, không làm hoàng phi Ai Cập được thì chuyển qua Babylon, nào ngờ bắt thành, giờ lại dụ dỗ mê hoặc ta... chẳng phải người yêu Menfuisur lắm sao người phụ nữ gian xảo kia?...

Từng lời nói của Izumin lần lượt chui tọt vào lỗ tai nàng, tất cả rất chói tai, rất khó nghe nha... Cho dù Asisur có như vậy thật cũng không cần hấn ta lên tiếng nhận xét một cách cay độc như vậy... Cứ làm như Asisur muốn như vậy làm... Đây là thân thể của nàng, và nàng sẽ không để nó chịu thiệt thòi đâu..

- A, ta biết ấy chứ! Đầu cần hoàng tử người nhắc nhở... ta biết người yêu Carol nhưng người không cần đem nàng so sánh với ta từng chút một như vậy. Người có biết cảm giác của một người sinh ra đã được mọi người sắp đặt là sau này sẽ làm hoàng phi Ai Cập, làm vợ Menfuisur ; luôn bị nhồi nhét cái tư tưởng phải đem lòng yêu thương em trai, phải phục vụ Ai Cập. 18 năm, 18 năm ta sống trong cái cuộc sống đó, mọi thứ là của ta, ai cũng công nhận nó là của ta, vậy mà dùng một cái ta mất hết tất cả bởi một con nhóc tóc vàng.. Tình yêu 18 năm của một cô gái to lớn như thế nào người có biết không? Người cho rằng ta chấp nhận sao? Nếu là người thì người sẽ như thế nào, người có ngồi im nhìn người ta cướp người mà người yêu nhất cuộc đời không? Ta hành động như vậy là có lí do, người Ai Cập có hoàng phi rồi nên họ không cần bà hoàng độc ác ta, ép gả ta sang Babylon. Ta không muốn cưới Ragashu đại đế gian xảo, ta càng không thể yêu Menfuisur, người đã đem tặng ta đến Babylon... Người nói xem, như thế đã đủ chưa? Có đủ chưa với một cô gái mà người còn miệt thị như thế? – Asisur gào lên, nàng đang cố gắng bảo vệ Asisur, bảo vệ thân thể này của nàng, Asisur đã bị coi thường quá nhiều rồi. Nước mắt rơi là chã trên bàn tay trắng nõn, nàng cúi gằm mặt, tránh không nhìn Izumin. Izumin thì có chút bối rối khi thấy nàng khóc, hấn không nghĩ nàng phải chịu đựng nhiều như vậy... Vừa đưa tay định chạm vào nàng thì Asisur đột nhiên đứng dậy, quăng cho hấn cái nhìn lạnh lùng rồi đi ra ngoài mặc cho Izumin nger ngạc khó xử...

- Therru, cho ta nước, khát chết ta... lâu lâu lên hứng nói nhiều ghê thật! – mà cũng tại tên Izumin kia nói nhiều trước... Izumin sau khi nghe nàng xả một tràng thì teo lại rồi.. Hắc hắc, nước mắt luôn có hiệu quả!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Izumin ngồi trầm ngâm suy nghĩ về chuyện của Asisur... Hấn chỉ mới gặp và đem lòng yêu Carol chưa đầy một năm mà đã cảm thấy không thể quên được rồi, vậy mà Asisur đủ can đảm cùng dũng khí mà gạt phẳng tình cảm 18 năm trời của nàng, điều này khiến Izumin cảm phục Asisur, nhìn tới nhìn lui vẫn là một cô gái yếu đuối nhỏ bé, không ngờ... Mà kể ra cũng lạ, Asisur xem ra thay đổi rất nhiều, cứ như là biến thành người khác. Ánh mắt của Asisur trước đây rất vô cảm, lạnh lùng, hình như chỉ khi thấy Menfuisur nàng ta mới nở nụ cười, còn bây giờ lúc nào cũng thấy nàng ta cười tít mắt. Nữ nhân quả nhiên rất khó hiểu...

- Nữ hoàng, hoàng tử không phải có ý, là do người dành nhiều tình cảm cho cô gái sông Nin quá chứ chúng em thấy cô ta không bằng một góc người...

- Đúng, đúng. Therru nói đúng đó nữ hoàng, người bình tĩnh, chúng ta hiện đang ở sa mạc...

- Em nói cho người nghe, người rất dễ thương, vui nhộn, hoạt bát, lanh lẹ, lại không hề kiêu ngạo...

- Các cô...

Asisur trần trối không nên lời nhìn mấy cô nhóc thị nữ Hitaito đang chặn đường, giằng lấy gói đồ từ trong tay nàng. Tức chết nàng mất, bây giờ ngay cả quyền bỏ đi hay ở lại nàng cũng không được quyền nắm giữ sao? Lúc đầu còn có tí hạo cảm với tên hoàng tử điển trai đó, bây giờ bị mất sạch mà nhân phẩm cũng bị xúc phạm nặng nề, người có lòng tự trọng cao như nàng không thể nào chấp nhận được...

- Mau tránh ra cho ta, ta không muốn đi cùng tên đó tí nào nữa...

- Nhưng ở đây là sa mạc, thân con gái yếu ớt như người biết đi đâu?

- Hừ, ta thả làm con heo nướng ngoài kia còn hơn là ngồi đây cho hấn nhục mạ, đem ta ra so với người trong mộng kiều diễm của hấn...

- Không được, vết thương của hoàng tử chưa lành, người mà đi thì chúng ta biết làm sao?

- Kệ cha hấn, chết đi cho ta cảm tạ thần linh... - Asisur hét lên, khuôn mặt đỏ ửng, tức hộc máu đi được. Hóa ra bọn họ không cho nàng đi là để bóc lột sức lao động, muốn nàng trị khỏi hấn vết thương cho Izumin. Nàng hung hăng giơ cánh tay đang bị 2 cô nhóc thị nữ giữ chặt lại, hùng hổ bước ra ngoài, không thèm đem theo gói đồ. Ông đội trưởng cũng đỏ mặt hỏi hột, hoàng tử chọc giận trứng tổ ong vô vàn rồi...

- Nữ hoàng, người đừng nóng vội, nếu người bỏ hoàng tử của chúng ta vào lúc này thì đầu phải thấy thuốc, người thầy thuốc lúc nào cũng thương người bệnh như con...

Asisur thoáng suy nghĩ, sau đó quay sang nhìn ông đội trưởng già, nở nụ cười quỷ dị...

- Ta mang tiếng xấu cũng quen rồi, giờ gắn thêm cái mác vô tâm lạnh lùng không có trái tim cũng không sao!

- Ấy không được đâu, sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của người nhiều lắm...

- Ông nghĩ ta có thanh danh à?

Đoạn, nàng tiếp tục sấn sổ đi ra ngoài, mấy thị vệ cũng khổ sở nhìn nàng, thật sự không có lệnh của hoàng tử làm sao dám thả nàng đi, và lại ở đây rất nguy hiểm, nhưng nàng ấy hung hăng quá, dễ sợ...

- Các người có tránh ra hay không?

- Phải có lệnh của hoàng tử...

Thế là loạn thành một bầy bên ngoài, y một đám chụm lại thành một cục, nhất quyết không cho Asisur bỏ đi, đang lúc hỗn loạn thì...

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

- Hoàng tử, người đang bị thương mà sao lại ra đây?

Asisur dè môi khinh bỉ, sau đó hai tay chấp trước ngực, quay lưng về hướng Izumin. Tốt nhất hẳn ta đừng kiểm nàng mà gây sự. Nếu không thì đừng trách nàng. Nhìn thấy thái độ dữ dội của Asisur, Izumin cũng có chút sợ hãi nuốt nước miếng, tuy nhiên lại không hề để lộ ra ngoài... Nàng tiếp tục hướng phía sa mạc phía trước mà đi tới, chưa kịp đi thì...

- Đứng lại

- Hử... – Asisur hừ lạnh, không thèm nghe mà đi tiếp

- Asisur, ta nói nàng...

Asisur đứng lại nhưng không hề quay lưng lại, giọng điệu lạnh lùng không rõ đang tức giận hay bình thản: “Không biết hoàng tử tôn quý của Hítaito có gì cần dặn?”... Không để Izumin mở miệng, Asisur vội vàng nhảy vô họng hẳn nói tiếp, ta cho người tức chết nè Izumin... “À, ta biết rồi, khi gặp Carol ta nhất định sẽ nhận với nàng là người dành rất nhiều tình cảm cho nàng nha, ta cũng sẽ đi báo cáo thiên hạ rằng hoàng tử nhà người rất thích đi cướp vợ của người khác nha, nha!”

... Mặt mày Izumin đen thui...

- Bắt trời nàng ta lại rồi đem vào lều cho ta

- Tuân lệnh...

- Tên kia, người lấy tư cách gì mà bắt trời ta? Ta là nữ hoàng Ai Cập...

- Hoàng phi Ai Cập là vợ yêu của hoàng đế Menfuisur ta còn dám, người thì ta kiêng cữ gì?

- Ta không phải tù nhân của người

- Ở trong tay ta thì là tù nhân của ta

- Người ăn cơm hay ăn cám mà nói chuyện nghe vô lí như thế? Ủ, trời ta lại đi, giữ ta lại đi, ha há, ta đã ra ngoài lần lộn, tự nhiên ngồi không mà cũng có cơm ăn, cám ơn người nhiều lắm a... bắt ta đi, trời ta đi...

Asisur vứt gói đồ sang một bên, nằm phịch xuống đất, hai tay hai chân nằm hình chữ đại =.=

Thần linh ơi, lần đầu tiên trong cuộc đời binh sĩ cùng ti nữ Hítaito mới gặp người con gái như nàng... luôn chung ra những hình ảnh khiến người ta muốn cười không được mà muốn khóc cũng không xong. Khóe môi Izumin cũng giật giật mấy cái, nàng ta muốn cái gì nữa đây? Nhưng chẳng mấy chốc lại khôi phục về mặt lạnh lùng...

- Vết thương của ta chỉ có nàng mới trị được, khi nào ta lành hẳn thì nàng hãy suy nghĩ tới chuyện rời khỏi đây

- Cũng tốt, ta tính rě cho người, mỗi ngày ở đây ta tính... – Thế là nàng tiếp tục kể lể giá thành cùng Izumin, mọi người xung quanh được thêm một phen choáng. Nếu nàng không phải là nữ hoàng thì có lẽ đã trở thành một thương nhân giàu có nhất nhì rồi...

Asisur dùng ánh mắt lạnh lùng nhất để nhìn Izumin... Nàng đã đồng ý sẽ không bỏ đi, chờ đến khi nào vết thương của hắn lành hẳn mới đi, vậy mà tên không đạo đức này nhất định phải trời nàng lại để để phòng nàng bỏ trốn...

- Nàng bỏ cái ánh mắt đáng ghét đó đi

- Ta học nó từ người đó, đồ biến thái...

- Ta làm gì có ánh mắt kinh khủng đó?

- Lấy gương ra mà soi hộ ta...

- Biến thái nghĩa là gì?

- Oa, người ngây thơ thế ư? Để xem nào, người có biết cái thứ đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà không?

- Chưa thấy qua nhưng có thể hình dung được...

- Tốt, thông minh, ta miêu tả người đó...

- Nàng...

- Ngưng, đừng có gọi ta bằng nàng, ta nôn... Thà nhà người lấy kiếm chém ta một nhát chết đi chứ đừng lấy kẹo ra mà dỗ ngọt ta, ta tự hỏi người là đàn ông hay đàn bà mà làm thái độ quá vậy? Thay đổi nhanh như chong chóng...

- Nàng... đang giận chuyện khi nãy?

- Hử, ta làm gì có tư cách để bụng...

- Ta... ta xin lỗi... – Izumin thoáng đỏ mặt, lúi rúi trong cổ họng.

Đứng... Rầm... chỉ nghe tiếng té xiu dúi dúi của mọi người bên ngoài, đang rình nghe lén thì chợt nhiên nghe được câu nói chưa từng có trong lịch sử Hítaito, hoàng tử Izumin hào hoa phong nhã cư nhiên mở miệng xin lỗi một nữ nhân. Nếu hoàng đế bệ hạ và hoàng hậu mà biết chắc cũng ngã bệnh vài ngày... Asisur cũng có chút không tin, nhăn mặt, lát sau bắt đầu sợ sệt. Nếu nàng cho hoàng tử uống thuốc bậy bạ, lỡ hắn bị điện... vậy cả đất nước Hítaito sẽ truy sát nàng đúng không? @@

- Izumin, không phải tại ta... ta chỉ giúp người trị vết thương thôi, ta thề ta không bỏ thuốc gì bậy bạ cho người uống để người biến thành cái dạng này...

Izumin cầm nín nói không nên lời. Asisur, cô không chọc điên ta thì cô chịu không nổi phải không?... Không khí bên trong đang căng thẳng cực độ thì...

Qccec.... Rồttttt...

Izumin nhìn Asisur bằng vẻ mặt kì quái, lúc này mặt nàng cũng ửng hồng...

- Ta đói, từ trưa tới giờ ta chưa ăn gì...

- Hahahaha.....

Izumin cười như chưa từng được cười, chỉ giờ tay phất phất ý bảo bọn thị nữ dọn thức ăn vào. Nữ hoàng Ai Cập bị bỏ đói, ngay cả bản thân nàng ta cũng không nhớ là mình chưa ăn gì cả... khi xúc động quá hình như con người ta ai cũng quên cả ăn! Bọn thị nữ đem thức ăn vào mà tay chân run rẩy, hoảng tử cười, bọn họ đang rất hoảng sợ cực độ nhưng do đã được rèn luyện tinh thần thép nên còn có thể chịu nổi. Trước giờ ngài chỉ cười khi bắt được Cô gái sông Nin thôi, bây giờ xem ra có thể có hi vọng là ngài sẽ sớm quên cô gái sông Nin...

- Ăn đi...

- Hay nhờ? Cái tay... làm sao mà ăn?

- A....

Sau khi ngồi xoa cánh tay đau nhức của mình, Asisur nhào vô đồng thức ăn rất khi thể, không hề mang tính chất thực nữ, Izumin cũng không lấy làm lạ, đã từng chứng kiến nàng ta ăn lúc trước rồi, điềm đạm ngồi uống rượu...

- Vết thương thấy thế nào rồi?

- Có lẽ không sao rồi, không còn nghe nhức nhối nữa

- Vậy thì tốt...

- Ừm, người có cần ta thay băng giúp không?

Izumin thân nhiên đưa li rượu cho thị nữ, sau đó nhắm mắt lại, ý bảo Asisur làm đi. Nàng quay sang thị nữ dặn dò vài thứ, lười biếng đi chuyển tới chỗ Izumin đang ngồi... Nàng nhẹ nhàng tháo băng ra, lấy khăn nhúng nước ấm lau sạch vết thương... chèm chẹp, BODY của Izumin đẹp thật, khỏi chê, mấy tên trong giới Showbiz bây giờ mà nhìn thấy chỉ có nước ghen tị chết thôi, sao mà đẹp thế này hà trời? Phật a, con vô tội, trước giờ con chưa hại đời tên con trai nào nhưng giờ đề tên này chút chắc cũng không sao đâu nhỉ? Sau khi rửa sạch lau xong, Asisur vòng tay ra phía trước để quấn cuộn vải lại, đối với nàng chỉ là hành động đơn giản nhưng Izumin thì khác, hần hơi khó chịu bứt rứt ngồi im cho nàng băng bó. Dù sao cũng là đàn ông, làm sao không để ý chuyện này được chứ?

Haiz... cuộc đời đầy đau khổ, lúc mở lấy viên đạn cho hần là khâu khó nhất, nàng làm trượt lọt, vậy mà bây giờ băng bó có mấy vòng mà tay chân vụng về lỏng lẻo không xong. Bảo nàng tập trung thế nào khi Izumin cứ nhìn nàng chăm chăm, cơ thể hần đã tuyệt, khuôn mặt còn tuyệt hơn nữa, bảo nàng làm sao cho phải đạo đây? Giờ đây nàng mới hiểu tại sao Carol bị FAN của tên này hại thừa chết thiếu sống. Có điều... càng đẹp trai thì càng thâm độc, nhất là ánh mắt của Izumin, làm nàng sợ teo ruột già lẫn ruột non... Mùi hương nhẹ nhàng của Asisur cứ lớn vồn trong không khí, Asisur thì cúi gằm mặt, cặm cụi băng bó, Izumin thì ngồi thẳng lưng, ánh mắt nhìn nàng rất phức tạp. Không khí cực kì quý giá...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 9

Mấy hôm sau có một con chim bồ câu bay đến, ông đội trưởng đi vào trong lầu vai của Izumin:

- Hoàng tử, có thư của Ruka...

- Ruka? – Asisur kinh hi hò to, chắc chắn là có tin tức về Carol rồi, nghĩa là nàng sắp có cơ hội rời khỏi chỗ này, ahaha... Izumin không nhìn Asisur nữa mà quay sang nhận lấy tờ giấy từ tay ông đội trưởng

- Izumin, ta muốn xem, cho ta xem tin tức của Carol...

Khi thật, hần ta ăn cái gì mà ngay cả lúc ngồi cũng có thể cao như vậy?

... “IZUMIN...”

- Nàng ồn ào quá

- Cho ta xem

Izumin không thèm đếm xỉa tới Asisur, lấy tay chặn ngang người nàng lại không cho nàng đến gần bức thư, khuôn mặt có chút trầm ngâm nghĩ ngợi. Asisur càng thêm lo lắng, không lẽ Carol xảy ra chuyện gì sao? Cái gì cũng có giới hạn của nó, đến khi chịu hết nổi nữa, Asisur nhảy lên đu cô Izumin làm hần sứt chết ngạt, người mất thăng bằng ngã về phía sau, Asisur theo đà té bò lăn ra nệm. Thế là cục diện trở thành...

- Ngồi dậy, ngồi dậy, người nặng quá, đề chết ta....

- Tại nàng chứ ai...

Izumin có chút khản trương vội vã ngồi dậy, lấy tay kéo kẻ đang bẹp lép kia...

- Có sao không?

- Người thử xem thì biết có sao không? – Asisur dùng ánh mắt ai oán nhìn Izumin, riêng Izumin thì đang nín cười trước vẻ mặt hờn dỗi như trẻ con của nàng. Nếu không phải trước đây từng nhìn thấy mặt Asisur thì Izumin cũng khó có thể tin đây chính là nữ hoàng Ai Cập lúc nào cũng kiêu ngạo. Izumin xách nàng lên, sau đó quay mấy vòng tí mi kiểm tra xem nàng có bị thương không khiến Asisur vô cùng ngạc nhiên và... khiếp sợ...

- E hèm... Izumin, người chắc là người vẫn ổn chứ?

Izumin ngưng động tác, ném cho nàng ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo. Ngoài chuyện chọc cho Izumin hần tức điên lên, nàng không còn gì khác để làm

- Oa, nhìn cái gì kia...

Izumin ngậy thơ ngoài đầu nhìn theo hướng tay Asisur chỉ, chưa kịp thấy gì thì mẫu giấy trong tay đã bị cướp đi, hần lập tức nhảy lên chụp hung thủ đang chuẩn bị bỏ trốn... Asisur ngượng ngùng đỏ mặt đẩy Izumin ra nhưng không đủ sức, chỉ biết đứng đờ mình ra...

- Đưa cho ta...

- Ta muốn biết thông tin của Carol...

- Carol vẫn đang ở trong sa mạc, nàng biết rồi mà...

- Không tin, thả ta ra, cho ta xem..

Thấy Asisur có định mở lá thư ra, không hiểu sao Izumin lo lắng cực độ, không hề muốn nàng đọc được nội dung trong đó, hai tay ôm nàng siết chặt hơn...

- Người... làm cái gì vậy? Sau này ta còn muốn lấy chồng a, người...

- Cái bản mặt của nàng không ai lấy đâu

- Đồ chết bầm, người nói gì? Mĩ nhân như ta mà không ai lấy là sao?

- Không ai lấy nàng thì có ta chịu trách nhiệm..

- Há?????

Izumin chợt khựng người lại? Nhân lúc hấn sơ hở, Asisur nhanh chóng xem lá thư... nàng mở tròn 2 con mắt quay sang nhìn Izumin, cũng không màng tư thế của 2 người đang mờ ám như thế nào...

- Menfuisur sang đây đón Carol, giao quyền lại cho tể tướng Imhotep?

Izumin khó khăn gạt đầu, sau đó tập trung theo dõi thái độ của Asisur, chỉ thấy nàng im lặng không chống cự nữa, để mặc hấn ôm thoải mái

- Asisur, nàng đã nói khi nào vết thương của ta lành nàng mới đi..

- Thì ta có nói gì đâu? – Asisur ngạc nhiên nhìn Izumin, mấy ngày hôm nay hấn ta bị gì thế nh? Izumin nhìn nàng vẻ nghi hoặc...

- Ta nghĩ khi nghe Menfuisur đến đây nàng sẽ muốn đi gặp hấn..

- Ax, ahahaha.... ta khâm phục óc tưởng tượng của người đó Izumin, Menfuisur đến đây thì có người bảo vệ cho Carol, ta đỡ lo thôi chứ gì!

Izumin thờ phào, ngay cả bản thân hấn cũng không biết mình bị cái gì! Nhẹ nhàng nằm xuống nệm, tay vẫn giữ trên eo của Asisur...

- Nằm yên, đừng cử động...

- Izumin...

Asisur len lén đưa mắt nhìn Izumin đang nhắm mắt hình như hưởng thụ cái gì đó. Nàng có cảm giác hấn đang lợi dụng ăn đậu hủ miễn phí, nhưng mà được tên đẹp trai như hấn ôm cũng không đến nỗi nào...

- Izumin này, người biết cái gì ngốc nghếch vớ vẩn nhất trên đời không?

- Là cái gì?

- Là tình yêu! – Lúc này Izumin mới mở mắt ra nhìn Asisur một cách khó hiểu...

- Tại sao lại là tình yêu?

- Chứ ta hỏi tại sao người lại yêu Carol?

Im lặng một lúc lâu, sau đó Izumin mới lên tiếng...

- Ta không rõ...

- Ta nói người đừng giận, thứ mà người dành cho Carol không phải là tình yêu, mà chỉ là do mình không có được thì mình càng muốn có, thứ của mình thì mình lại chẳng hề quý trọng. Người nhìn thấy ở Carol một nhan sắc trong veo thánh thiện, mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh, trí óc thông minh siêu phàm, lòng nhân hậu... tất cả mọi thứ của nàng đều khiến người hứng thú nhưng người lại không thể có nàng nên bằng mọi giá người muốn có nàng...

Nếu như người bình thường nói những lời đó thì đã mất mạng từ lâu rồi, tuy nhiên người đó lại là Asisur. Izumin vẫn không nói gì, im lặng nghe nàng nói tiếp...

- Ta cũng như người a, nhưng mà ta ít nhiều gì cũng đã biết đường mà lui ra trước... thứ gì không phải của mình thì đừng cố gắng trói buộc nó. Cứ tìm thứ nào thích hợp với người nhất ấy...

- Nàng thật sự là Asisur?

- Sao người lại hỏi như vậy?

Tay đưa nghịch mấy sợi tóc mềm mượt của Asisur, Izumin không biết phải nói như thế nào với nàng... Từ ngày gặp gỡ và xác định tình cảm của mình dành cho Carol, không có lúc nào không nghĩ về nàng, trong đầu luôn luôn tính toán kế hoạch để đem nàng về bên cạnh hấn... tuy nhiên từ khi ở cùng một chỗ với Asisur mọi thứ đều đảo lộn lên hết. Nữ nhân này lúc thì ngây ngô ngốc nghếch, lúc thì chùng ra vẻ mặt lạnh lùng, lâu lâu lại úy khuất nhìn hấn, nàng vui vẻ hoạt bát lạnh lẽ, khá là hòa đồng với mọi người... cũng được xem là mĩ nữ... Izumin chỉ biết che dấu lấp liếm bằng ý nghĩ duy nhất “... Yêu Carol không có nghĩa là ta không được động tâm trước nữ nhân khác...”

- Ngủ đi..

- Ân, nhưng ta và người ngủ chung à?

Ở cùng nhau một thời gian Asisur phát hiện ra... nếu Izumin không trả lời thì có nghĩa là đúng vậy. Tuy nhiên nàng lại lẩn ra góc đằng kia mà nằm, tránh xa Izumin ra...

- Đang làm gì vậy?

- Há? – Asisur giật mình nhìn cái áo vừa được choàng lên người của nàng

“Aha, ta chỉ ngấm hoảng hồn thôi...”

- Có đôi không?

- Ta vừa mới ăn xong mà, người vào trong kia nghỉ ngơi đi, làm mất hứng..

Izumin cười cười mà đi vào trong, Asisur lại tiếp tục công việc mang đậm sắc thái tự kỉ của mình. Đã ở cùng Izumin hơn một tháng rồi, vết thương của hấn cũng không còn gì đáng lo ngại...

Nàng đang rất khó nghĩ, lúc đầu chỉ định lợi dụng Izumin để tìm Carol nhưng bây giờ lại cảm thấy như thế nào ấy, có lẽ là thích Izumin... tâm tư con gái rất dễ rung động, chỉ cần đối tượng hơi đẹp trai, hơi giàu có, hơi lạnh lùng là đã chết mê chết mệt, chưa kể Izumin cực đẹp trai, cực giàu có, cực lạnh lùng thì hiểu Asisur nàng như thế nào rồi... Haiz... nhưng đối tượng đã có người yêu, và lại Ai Cập cùng Hitaito thù hận sâu sắc. Nàng cứ nuôi hi vọng Izumin sẽ chú đến nàng, thái độ mấy ngày qua của hắn cũng khiến nàng có ảo tưởng nhưng có lẽ phải chấm dứt thôi... đang suy nghĩ mông lung nên Asisur không phát hiện ra nàng đã đi ra khỏi lều trại của Hitaito...

BÓP!!!!

Sau khi xác định nữ tử kia đã ngắt xiu, một toán người từ trong bụi rậm đi ra...

- Đại ca mau ra xem, nàng ta rất là xinh đẹp, cả đời này ta chưa thấy ai xinh đẹp như nàng... – một tên mặt mũi xấu xí ngáy ngẩn nhìn nữ nhân nằm bất động dưới đất. Lúc này đám cướp sa mạc cũng đang bu đen bu đỏ lại mà quan sát người đẹp bỗng dạt hết ra, nhường đường cho tên to cao mặt mũi hung dữ tiến tới...

- Haha, mỹ nhân, nàng sẽ là bà vợ thứ 25 của ta, chúng ta mau rồi đi...

Asisur bất tỉnh nhân sự bị mang đi cũng không hay biết gì cả...

Sau bao lâu nàng cũng không rõ, hình như trời bên ngoài đã tối hẳn. Cổ nàng đau quá, tay và chân đều bị trói rất chặt tê rần hết cả lên, miệng cũng bị bịt lại bằng vải. Nàng đang ở đâu đây? Izumin đâu rồi...

- Đại ca, bên ngoài có một toán người đang đi đến đây, hình như là người Ai Cập, dẫn đầu là một cô gái. Bọn chúng trông rất mệt mỏi, không còn sức chiến đấu đâu...

- Haha, hôm nay đúng là vớ bẫm, bắt được mỹ nhân xinh đẹp như tiên, lại sắp có thêm tiền nữa... gọi anh em nhanh chóng chuẩn bị đi...

Asisur nằm phía trong màn, âm thầm lắc đầu ngán ngẩm... Cướp sa mạc... nàng cứ nhiên bị đám cướp này bắt cóc giữa thanh thiên bạch nhật. Có cảm giác hình như đang có ai vào, nàng vội nhắm mắt lại giả vờ ngắt xiu...

- Người đẹp a, nàng đừng buồn, tí nữa ta sẽ quay lại với nàng ngay...

Sau đó hắn vuốt ve làn da trắng nõn nà của nàng...

- Đại ca, nhanh lên...

Hắn ta nuốt tiếc rồi đi, Asisur chịu không nổi con buồn nôn đang tràn dâng trong cổ họng. Cô đại ca nhiều thứ để con người ta mắc ối quá. Làm sao đây... vật lộn cùng sợi dây thừng một lúc, Asisur rút ra được kết luận: dây thừng cổ đại rất bền và chắc... hàng Babylon chất lượng cao, không cách nào tháo hay cắt đứt được nhưng không lẽ nằm ở đây chờ bọn cướp kia đi về à?

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo về ngay...

- Tên vô lại, thả ta ra...

- Mỹ nhân, ta sẽ đối xử tốt với nàng mà...

- Thả ta ra...

- Ta khuyên nàng nên biết điều một chút, bắt nàng ta im miệng, nhốt chung với à kia...

- A... thả... ummm...mmm

- Vào đây, ngoan ngoan biết điều đi...

Đồng chí Carol cùng đồng chí Asisur tròn mắt nhìn nhau, xúc động nói không nên lời...

Vấn đề là có muốn nói cũng chẳng được... Bên ngoài lại tiếp tục tiệc rượu...

- Chúc mừng đại ca hôm nay có thể cưới được tận những 2 mỹ nhân làm vợ... – Một tên giọng the thé leo leo nịnh hót, Asisur cùng Carol liếc mắt nhìn nhau, không biết phải làm như thế nào đây... Carol sợ hãi nhìn Asisur, đáp lại là ánh mắt an ủi... thực chất nàng cũng sợ muốn ngắt đi dây này, hi vọng bọn chúng sẽ sớm say xin mất cảnh giác... Quả đúng như Asisur dự đoán, một lát sau bên ngoài đã im lặng hẳn. Tuy nhiên điều nàng không thể ngờ chính là có một tên lùn mò đi vào chỗ hai nàng...

- Đại ca tham lam quá, đã có 24 bà vợ rồi mà vẫn muốn cưới thêm các nàng, như vậy là không công bằng... chính ta phát hiện ra nàng phải không? – hắn ta ngà ngà say tiến về hướng Carol, nở nụ cười đều giả. Carol cố gắng lết người ra phía sau né tránh con người đáng sợ đó... khi say con người ta không tự chủ được bản thân nữa nên rất nguy hiểm... bây giờ là lên cũng không được, bỏ chạy cũng không xong...

- Đi nào, chúng ta hãy cùng nhau bỏ trốn, sống một cuộc sống bình dị nào... – nói xong hắn ta bế thốc Carol lên mà vác đi, mặc cho Carol vùng vẫy

Muốn thoát khỏi chỗ này cần phải gây sự chú ý của quân lính Ai Cập cùng Hitaito... mà bây giờ là buổi tối, cách duy nhất để gây sự chú ý là... phóng hỏa cho to lên...

- Đại ca, anh em, mau tỉnh dậy, một đoàn lái buôn người Libia đang đi đến đây, chúng đem theo rất nhiều của cải, chỉ cần làm xong vớ này là anh em chúng ta có thể chơi xa láng...

- Hôm nay chúng ta trúng mánh đậm rồi, mau...

Hay thật, chúng nghe tới tiền là tỉnh cả rượu, như vậy càng hay, Asisur càng có cơ hội hành động... Chờ chúng đi xa, nàng trườn xuống thành giường, dồn hết sức vào chân quệt ngã bình dầu đặt ở đầu giường, dầu chảy vào đồng lửa khi này mà bọn cướp đang đốt đó... Lửa đúng là lớn lên thật, có dầu vô mà ẹ... chợt nhiên nghe có tiếng động khiến Asisur cả kinh...

- Cô gái... cô là ai vậy?

Một nữ tử quần áo rách nát nhìn Asisur với vẻ cảnh giác, khuôn mặt dơ bẩn nhưng vẫn không giấu đi đôi mắt sáng như sao của nàng... Asisur mừng rỡ ra hiệu cho cô ta cõng trời cho mình. Sau khi chắc chắn Asisur vô hại, nàng ta liền cõng trời cho Asisur... Asisur ngồi xoa xoa cái tay đau nhức rướm máu của mình, vừa định quay sang cảm ơn thì...

- Mi...Mita...Mitamun?

- Có biết ta sao? Có biết tên của ta sao?

Nàng hoảng sợ nói không nên lời, Mitamun chẳng phải đã bị Asisur thiêu chết rồi hay sao? Sao lại ở đây? Mitamun ra sức lắc mạnh cánh tay Asisur, khuôn mặt hồn nhiên đầy hi vọng...

- Cô gái, cô biết ta là ai sao?

- Mitamun, tại sao cô lại ở đây?

- Ta không biết, ta không nhớ gì hết, ta chỉ biết bọn chúng định bán ta, bọn kia kia, ta sợ...

- Không sao đâu, chúng ta được cứu rồi...

Asisur tự trấn tĩnh bản thân lại, không quan tâm nữa, thoát ra khỏi chỗ này thì tính...

Cùng lúc đó...

- Nếu nàng có mệnh hệ gì thì đừng trách ta, bỗng nhiên biến mất không có lí do sao?... – Izumin ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng đang rất hỗn loạn, Asisur bị ai bắt hấn cũng không biết thì làm thế nào mà cứu nàng đây? Hấn chỉ mới rời nàng có một chút mà lại xảy ra cố sự này rồi... Đáng lẽ không nên để nàng một mình

- Hoàng tử, đám lửa... chẳng kia có người... có thể là nữ hoàng...

- Đi đến đó...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Mitamun, nhanh lên...
- Asisur, ta... mệt quá... tại sao chúng ta phải bỏ trốn?
- Trời ạ, khi này cô còn la cô sợ bọn chúng, muốn thì chúng ta ở lại...
- Ấy đừng... Tay của cô chảy máu kia...
- À, có lẽ do dây trói chặt quá...
- Um...

2 cái bóng bé nhỏ cố gắng bò chạy thật nhanh, Asisur chỉ cần nghĩ tới chuyện cái tên thô thiển thất học ấy mà bắt được sẽ bắt nàng làm vợ thứ 25, 26 gì đó của hấn là có thêm động lực để bỏ trốn. Không biết Carol như thế nào rồi... Izumin có tới cứu nàng không nhỉ? Mà nếu có chắc cũng vì Carol... bỗng dưng lại thấy ghen tị cùng Carol, nếu không có Carol thì Izumin sẽ như thế nào... có yêu ai ngoài Carol không?

- Asisur, cô đang suy nghĩ cái gì mà ta gọi lại không nghe?

- Há?

- Chúng ta chui vào đây trốn đi, đến tối hãy đi tiếp... Bây giờ mặt trời đã mọc, chúng ta không chịu nổi đâu...

Asisur rầm rập nghe theo lời của Mitamun, ngồi co ro vào một góc...

- Mitamun, sao cô lại có mặt ở nơi này?
- Ta không biết, chỉ biết khi tỉnh dậy thì thấy bọn chúng đã bắt ta, nhưng thấy ta lem luốc xấu xí nên để ta làm người phục dịch thôi...

Asisur bất chợt cảm thấy có lỗi... trước đây chính cơ thể này đã hại Mitamun thành như thế này. Mà hình như nàng ta mất trí nhớ, không còn nhớ gì về mọi chuyện trước đây, nếu không đã sớm quay về Hitaito kẻ tội Asisur nàng rồi...

- Asisur này, không hiểu sao ta có cảm giác đã từng gặp cô trước đây....
- Há? – Asisur giật thót, không biết trả lời như thế nào...
- Rất quen...
- Mitamun, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau, cô chính là công chúa của vương quốc Hiatito...
- Công chúa?
- Ân, ta chính là nữ hoàng Ai Cập Asisur, trong một lần đến Ai Cập cô và ta có quen biết nhau...
- Công chúa? Ta không có người hầu sao?
- Ha, cái này ta không rõ, có lẽ trên đường trở về nước cô đã bị cướp chặn đường, bị chấn động mạnh quá nên mất trí nhớ...
- Có thể... ta không nhớ được gì hết...
- Cô có nhớ người tên Izumin không?
- Izumin... không..

Sững sờ... Mitamun à, cô thù sâu quá, anh trai mình không nhớ, lại đi nhớ cái mặt Asisur nàng làm chi? Chết thật...

- Hahaaa... không ngờ mũ nhân đây lại chính là nữ hoàng Ai Cập, còn con tiện tì kia là công chúa Hitaito... Chúng ta hơi to rồi...

Bọn cướp sau khi quay trở lại thì thấy lều trại đều bị phóng hỏa, không thấy bóng dáng của 3 người đâu nên tàn ra đi kiểm, không ngờ biết được một thông tin thú vị...

- Mũ nhân tóc vàng, nàng ngoan ngoan nằm yên đi, ta sẽ đưa nàng ra khỏi chỗ này. Làm vợ lẽ của đại ca còn khổ hơn nữa đấy...
- Thà ta ra, ta không thể đi cùng người được...

Carol muốn khóc tiếng Miên, tại sao nàng cứ bị hết người này tới người kia bắt cóc vậy? Còn chị Asisur trong kia nữa, khó khăn lắm mới gặp lại, vậy mà... Lều cháy có lẽ do Asisur phóng hỏa, không biết chị ấy có làm sao không... Đang phân vân lo lắng cho Asisur cùng tìm cách thoát khỏi tên bệnh hoạn này, bất chợt Carol nghe một giọng nói rất quen thuộc...

- Tên kia, mau thả nàng ra...
- Người là ai, mau tránh ra...

Tên đạo tặc có vẻ run sợ khi nhìn một đoàn người ngựa đang đứng nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống, nhất là tên to con dẫn đầu đang chuẩn bị rút kiếm ra...

- Người không thả nàng ra thì đừng trách ta...
- Dạ... dạ, em xin thả người ạ, xin cho em con đường sống, em là do ể vợ lâu năm nên mới có ý định cướp nàng về làm vợ...
- Cái gì? Người... vợ...
- Menfuisur, chàng bình tĩnh, không có chuyện đó đâu... Thả cho hắn ta đi đi..

Sau khi hăm dọa tên kia thì cả ra quần, Minurê mới cho hắn ta đi. Sau này thấy nữ nhân, tốt nhất nên tránh xa. Bài học cho tất cả quý ông đây ạ...

- Menfuisur, sao chàng lại ở đây?
- Đương nhiên là đi đón nàng rồi, ta còn nghe tin Ragashu có ý định bắt chính với nàng nữa...

Carol ôm lấy Menfuisur, lâu lắm rồi nàng mới được ôm Menfuisur... Đang chìm ngập trong hạnh phúc thì...

- Chết, Menfuisur, chúng ta phải đi cứu chị Asisur
- Chị? Chị đâu?
- Chị Asisur bị đám cướp sa mạc bắt giữ... Hắn ta đòi bắt chị Asisur làm vợ thứ 25 của hắn nữa kia, nhanh lên...
- Cái ghế hoàng phi Babylon còn chưa xứng với chị, tên khốn đó dám ả?

Menfuisur tức giận, ôm chặt Carol ngồi trong lòng, lấy khăn ra choàng lại cho nàng liền ra lệnh tiến về phía trước...

- Mitamun, cô không sao chứ? Sắc mặt cô xấu quá...
- Ta thấy hơi khó chịu...
- Có lẽ trời nắng quá, cô không quen với khí hậu ở đây...
- Chúng đưa chúng ta đi đâu vậy?
- Ta không biết nữa...
- Một người là nữ hoàng, một người là công chúa, nói xem chúng ta phải làm gì?
- Hừ, người tin lời nói nhảm của ta à? Nhìn xem cô ta bộ dạng có giống công chúa không? Còn ta nữa, ta mà là nữ hoàng thì còn lâu các người mới bắt được ta...
- Công chúa thì không chắc, nhưng nữ hoàng thì chắc... đoàn người đi cùng cô không có ai đơn giản, là do cô tự động tách xa ra đi nên ta mới có cơ hội..

Mitamun thấy đầu óc choáng váng, không còn biết gì nữa, chỉ nghe loáng thoáng tiếng của Asisur. Mọi thứ trở nên tối sầm...

- Người mau đưa cô ấy vào trong đi, cô ấy chịu không nổi đâu
- Hừ... rắc rối...

Asisur lo lắng nhìn Mitamun, bây giờ phải bảo vệ nàng cho tốt, bù đắp lại lỗi lầm của nàng trước đây...

- Đại ca, bà lớn của đại ca đang đến đây
- Đến đây làm gì cơ chứ?

Tên cầm đầu vội vàng đứng dậy, xem ra hắn ta rất coi trọng người vợ này...

- Tôi nghe đàn em của ông nói ông bắt được nữ hoàng Ai Cập, mau cho tôi vào...
- Bà xã à, ta không giấu nàng, đúng là như vậy đấy.... nhưng mà...

Không đợi hắn ta nói hết câu, Asisur đã nhìn thấy một người phụ nữ trùm khăn choàng màu đen kín hết cả mặt. Vừa nhìn thấy Asisur, bà ta hình như kiềm chế không được cảm xúc...

- Mau cời trôi cho nàng đi. Hoàng phi Ai Cập đã cứu đứa con trai duy nhất của chúng ta đó...
- Cái gì? Vậy...
- Cô gái tóc vàng cứu con trai chúng ta lần đó chính là hoàng phi Ai Cập, cô gái này chính là chị gái của nàng..
- Trời ơi, vậy là ta đắc tội với ân nhân rồi sao?

Hà? Asisur đờ mờ, cứu con các người chính là Carol nha, nhưng tự nhiên nàng được hưởng xái, ha há, tình thế được đảo ngược rồi, đúng là làm sao thì làm, mô típ vẫn giống hệt trong truyện...

- Mong nữ hoàng bỏ qua cho chúng ta...
- Không, chỉ cần thả ta ra như thế này là tốt rồi, ta muốn hỏi người làm sao người bắt được Mitamun?
- Cô gái này? Không phải ta bắt mà là đàn em của ta, lần đó chúng ta có việc đi qua lãnh thổ Ai Cập thì gặp cô ta đang trong tình trạng nguy cấp ở cùng biên giới, hình như là bị bỏ...

Rõ rồi, có lẽ nhân lúc không ai để ý, Mitamun đã liều mạng bỏ trốn ra ngoài. Asisur không thiếu chết Mitamun, chỉ làm nàng lâm vào tình trạng thừa chết thiếu sống thôi, cũng không đến nỗi nào...

- Không biết người có thể giúp ta hay không? Lát nữa dù có chuyện gì cũng hãy nói chính người đã tấn công đoàn người của Mitamun, bắt nàng làm con tin... — Asisur nói nhỏ vào tai tên cầm đầu, mắt khe canh chừng Mitamun. Thế lực của Hitaito rất lớn, gây thù chuốc oán với bọn họ quả thật không nên.
- Có thể, nhưng vì sao phải như vậy?
- Ta cầu xin người, mặc dù ta không cứu con các người nhưng Carol là em gái ta, ta quý nó như người trong nhà...
- À, chúng ta hiểu, người cứ an tâm..
- E hèm, các người cũng không cần phải nói, chỉ cần chịu tiếng xấu đó thôi...
- Hahah, ta đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu, chuyện này thì nhảm nhò gì..

- Đại ca, nguy rồi, bên ngoài có một đoàn người ngựa rất đông đang đến đây, chúng ta làm sao?
- Là ai? – Asisur hồ hởi mừng rỡ hỏi. Hiện tại đang ở trong sa mạc chỉ có Menfuisur cùng Izumin, một trong hai ai đến đón nàng cũng được...
- Carol... sao em đến chậm quá vậy?
- Chị Asisur, chị không sao chứ?

Asisur khẽ nhe vác Mitamun đang ngủ lì bì kia ra quăng cho tường Minurê, Minurê ngạc nhiên nhìn người trong tay mình...

- Nữ hoàng, nàng ta là ai?
- Công chúa Miamun...
- Há? – Tất cả mọi người nhất loạt quay lại nhìn người lấm lem đó. Công chúa Mitamun không phải mất tích từ rất lâu rồi sao? Bấy giờ nữ hoàng lại tìm thấy?
- Chị Asisur, lần đó không phải... – Carol xanh mặt hỏi Asisur, chính mắt nàng đã nhìn thấy hết mọi chuyện mà, không lẽ nàng đã nhìn lăm sao? Asisur khẽ nháy mắt ra hiệu cho Carol, Carol cũng im bật, chăm chú nhìn Mitamun. Sắc mặt của Ruka rất phức tạp, lúc đầu hoài nghi, sau khi xác định được đó đúng là Mitamun thì thoáng vui mừng nhưng điều đó cũng chỉ có Asisur nhìn thấy được vì tất cả mọi người, mỗi người một suy nghĩ nhưng tất cả đều tập trung vào Mitamun, có điều dường sự chẳng hay biết gì cả...
- Nàng ấy trên đường trở về nước gặp cướp dọc đường, do quá hoảng sợ nên mất trí nhớ, không nhớ ra mình là ai...
- Mất trí nhớ? Vậy chúng ta có nên đưa nàng trở về Hitaito không?
- Ta không biết nữa, tạm thời cứ để nàng ở cạnh ta đi...
- Vậy chúng ta mau trở về Ai Cập, nơi này không nên ở lâu rất nguy hiểm... – Menfuisur lạnh giọng ra lệnh, nắm chắc dây cương, tay kia ôm lấy Carol đang ngồi ở trong lòng. Asisur cũng lui cui bò lên ngựa, mặc dù không biết cười nhưng chỉ ít nàng vẫn có thể giữ con ngựa đi thẳng, giả sử nàng không biết giữ con ngựa đi thẳng thì dù ngu cách mấy nó cũng phải biết chạy theo mấy con ngựa kia chứ? Haiz... Izumin tới giờ vẫn chưa xuất hiện, có lẽ hẳn đã sớm rời khỏi đây rồi. Ngay cả bản thân nàng cũng không biết mình đang mong chờ cái gì? Muốn quay về Ai Cập hay được đi cùng với Izumin?...

Tất cả mọi người lại lăm nhìn Asisur đang thất thần kia. Lần đầu tiên thấy nữ hoàng không hề chú tâm đến hoàng đế Menfuisur mà chỉ lơ đãng nhìn ngó xung quanh, lâu lâu lại thờ dãi? Có phải đã bị đánh tráo không đây? Ngay cả bản thân Menfuisur cũng thấy kì lạ, trước đây mỗi lần gặp hẳn Asisur luôn miệng đòi hẳn cưới nàng, luôn dùng ánh mắt thù hận ghen ghét nhìn Carol vậy mà bây giờ hình như không quan tâm đến thứ gì cả. Carol cùng Menfuisur đưa mắt nhìn nhau. Sự thay đổi của Asisur, hai người nhìn thấy rõ nhất... Lúc đầu nghe tin Asisur hi sinh bản thân cứu Carol, Menfuisur còn lo sợ đây là âm mưu của nàng nhưng xem ra không phải như vậy, là hẳn nghĩ oan cho chị rồi...

- Chị Asisur mau xuống ngựa đi, tối rồi...
- Chúng ta tới nơi chưa?
- Chị tự nhìn xung quanh đi, trời ạ

Trước mặt Asisur vẫn là không gian bao la vô tận của sa mạc nổi tiếng này, tuy vẫn còn nắng nhưng không gay gắt như ban ngày nữa, hình như đã dịu đi rõ rệt, cuối chân trời vẫn còn vài vệt nắng... Cảnh tượng khá là đẹp mắt nha! Asisur và mạnh vào gò má của mình: “Thôi nào Asisur, vui lên đi chứ, mây sắp về nhà rồi.....”, tao nhả leo xuống ngựa, chỉnh sửa lại quần áo một chút, Asisur quay sang Carol đang nhìn mình với vẻ kì quái...

- Carol đáng yêu của ta! Em có đói bụng không...

Về phần Mitamun, vừa mới mở mắt lên đã thấy mình đang trên ngựa, lại bị kẻ nào đó ôm lấy...

- Đồ trộm cướp đề tiện, mau thả ta ra
- Cái gì? – Minurê đen mặt, ai đề tiện? Ít nhiều gì hẳn cũng có tiếng trên chiến trường được mọi người nể phục, từ khi nào thành trộm cướp đề tiện vậy?
- Asisur, Asisur đâu? Các người làm gì nàng rồi?
- Nữ hoàng đang... – Chưa kịp nói hết câu, Minurê xoa nguyên cái tát sưng mặt, hai tay kim ngựa lại, Mitamun được nước làm tới, nhảy xuống ngựa, tặng thêm hai cú đá miễn phí vào cẳng Minurê...
- Đủ rồi, cô tưởng cô là công chúa thì muốn làm gì thì làm à?

Hai tay nắm thành đám, Minurê tức khí gào lên. Mitamun khuôn mặt sợ sệt, hai mắt long lanh tràn ngập nước...

- MINURÊ... người đang làm gì vậy? Đây là quốc khách đó, chưa kể nàng ta là thiếu nữ mảnh mai yếu đuối, giữ hình tượng hộ cái đi.

Asisur lạnh giọng lên tiếng cảnh cáo, kéo Mitamun đang run rẩy sợ hãi đang ngồi chồm bẹp dưới đất đứng lên. Nhìn thấy Asisur, Mitamun mừng rỡ...

- Cô đây rồi, ta cứ lo bọn chúng đem cô làm thiếp rồi chứ!
- Có sao? Mặt ta như thế này mà làm thiếp à? Tên nào dám nạp ta làm thiếp, ta thiên...

Cả 2 cùng nhau đi vào bên trong lều mới dựng xong, Unasu lại vỗ vỗ vai Minurê đang trần trối nói không nên lời ra chiều thông cảm lắm...

- Minurê, nữ hoàng đứng đó, ngài không thể nào lớn tiếng với cô gái không tác sát trong tay...

Thật ra Unasu chứng kiến từ đầu đến cuối, từ màn Mitamun tát Minurê cho đến màn sút cho hẳn 2 đá, Unasu thấy hết nhưng thật hiếm khi thấy tướng quân tài ba hào hoa phong nhã, luôn luôn điềm tĩnh nổi khùng, thành thử ra lại thích trêu chọc... Ai kêu đám ti nữ trong cung bình chọn ngài đẹp trai hơn Unasu ta làm chi!

Tuyệt, hình tượng bị mất sạch không còn kí lô nào nữa...

- Haha, Mitamun, hẳn ta là tướng Minurê đấy, sáng giờ chưa ăn gì mà vẫn trâu vậy à?
- Làm sao ta biết? Bỗng dưng tỉnh dậy bị một người lạ mặt ôm thì cô sẽ như thế nào?
- Tùy, nếu tên đó xấu đề tiện đã nạn thì một đập cho hẳn rớt ngựa, còn nếu tên đó đẹp trai như Minurê thì ta sẽ già vờ lạnh, rùng mình mấy cái, sau đó co rúc vào người hẳn! Đây là cả một nghệ thuật đấy Mitamun à!
- Asisur, cô...
- Ày, đừng nhìn ta như thế, theo lí thuyết thì như vậy chứ ta chưa từng thử bao giờ nha! Cũng muốn lăm nhưng chưa thấy đối tượng... Thôi, cô mau ra ngoài rửa mặt đi, chờ ta đi lấy quần áo. Bên ngoài có một cái hồ nhỏ đó... Hắc hắc, sa mạc như thế này mà vẫn kiếm ra một cái hồ để dùng chân, né Menfuisur thật... - Mitamun nhìn người vừa đi ra ngoài vừa tự kỉ kia một cái, sau đó lẳng lặng đứng dậy. Nàng không nghĩ tới chuyện Asisur thật sự là nữ hoàng Ai Cập, thế chẳng phải nàng đúng là công chúa gì gì đó sao? nếu là công chúa tại sao lại bị thành như thế này? Nàng còn có người thân? Đầu óc rối tung, chẳng suy nghĩ được gì cả... Vừa nhìn thấy bóng dáng cái hồ, chợt Mitamun nghe có tiếng nói chuyện...

- Unasu, ngày mai chúng ta sẽ vòng qua khu rừng Li Băng. Trở về đường biển sẽ an toàn hơn...
- Ta đã biết, hoàng thượng đâu?
- Đi dỗ ngọt hoàng phi rồi

Đáp lại lời nói của Unasu là một khoảng không im lặng, cũng quá quen với việc này rồi...

- Minurê, ngài cùng công chúa Mitamun là sao vậy?
- Chẳng có gì hết, nàng ta vô duyên vô cớ đâm đánh ta thẳng tay
- Ô... – Unasu cười cười, đó là quá khứ đau lòng nên phải nhắc đi nhắc lại cho người khác đau lòng chứ? Càng vui hơn nữa là người đang bị nói đến đang đứng sau lưng Minurê
- Minurê, ta đi trước, xin ngài bảo trọng...
- ?????

Minurê kì quái nhìn Unasu? Đi thì đi đi, sao lại bảo trọng... 5 phút sau Minurê mới hiểu tại sao mình phải bảo trọng...

- Đây thì vô duyên vô cớ...

Chưa kịp định hình, Minurê đã làm mĩ nhân ngư dưới nước...

- Ha, ta nói cho ngươi biết, ta đây thích như thế đấy? Thì sao? Ta ý ta là công chúa đấy, muốn làm gì thì làm đấy? Thách ngươi làm gì ta!!!

Sau một tràng cười ghê rợn, Mitamun quây mõng rồi đi...

- Mitamun, xong chưa? Vào đây... trời ạ, sao lăm lăm thế này? Ngươi chưa rửa mặt nữa a...
- Công chúa Mitamun...
- Cô à...
- Mitamun, đây là Carol hoàng phi Ai Cập đó...
- Nhìn cô ta có cảm giác hình như đã gặp ở đâu rồi...
- Ôi dào, gặp thì gặp, dù gì cũng là quá khứ rồi, quên được cái gì thì quên đi, nhớ lại mắc công nặng não nữa...
- 2 người muốn đi tắm không? – Carol hồ hởi đề ra ý kiến, lần lê bò lét mấy ngày trong sa mạc, đám chỉ nàng nuôi cũng đã mập ú cả rồi. Thấy ý kiến này cũng không tồi, Mitamun cùng Asisur lập tức đồng ý...
- Nhưng Carol à, chốn đông người thế này....
- Chị Asisur đừng lo! Em đã cấm không cho ai bén mảng ra đây rồi mà! Chúng ta cứ tắm đi...
- Như vậy có lộ liễu quá không? – Mitamun ái ngại lên tiếng mặc dù bản thân nàng cũng rất muốn tắm cho thỏa thích...
- Haiz, một người là hoàng phi Ai Cập, một người là nữ hoàng Ai Cập, một người là công chúa Hitaito... ai mà dám nhìn trộm? Nhìn xong không biết cái cổ với cái đầu còn được dính chung với nhau không?
- Oa, thì ra là Hitaito, thế mà ta cứ quên mãi...

Carol cùng Asisur liêu xiêu đứng không vững... không nhớ đất nước của mình luôn kia...

- Mà này, 2 người có thể đi trước thăm dò không? Ta không dám đi trước đâu...
- Sao vậy? Bộ đặc tội với ai rồi à?
- Gần giống vậy...

Mitamun nhăn nhúm mặt mày lại trông rất khó coi... Nói gì thì nói, nàng cũng còn yêu đời lắm chứ! Sau một hồi ngâm nước há hê, 3 người cùng nhau chui vào lều của Asisur...

- Màu tím mới hợp với Mitamun....
- Màu hồng hợp với con gái hơn
- Màu tím...
- Màu hồng...
- Màu hồng yếu điệu thực nữ thấy ghê, màu tím mới sang trọng quý phái...
- Màu tím âm u mới thấy ghê, màu hồng rạng rỡ năng động...
- 2 người... thôi đi nào... ta mặc cái váy màu xanh kia được rồi...
- Không, nhất quyết không, không mặc màu tím, cô đừng hồng bước ra khỏi đây...
- Bậy bạ, Mitamun nhất quyết phải mặc màu hồng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

- Carol, chị Asisur...2 người đang làm gì vậy?

Cả 3 cùng ngoái đầu lại, 4 mặt 8 con mắt nhìn nhau...

- Cút ra ngoài, đây là chỗ của phụ nữ, ai mượn người đi vào?

Sau câu nói đó, hoàng đế Ai Cập Menfuisur bị một đá của Asisur đá bay ra ngoài... Carol đau lòng, uất ức nhìn Asisur...

- Chị ra tay nặng quá nha... Đau lắm...

- Hừ, có vào cũng chẳng sao, ta trả thù cá nhân thôi, sao, có ý kiến gì à?

- Không... không... - Carol đầu lác lác lại, nàng không muốn giống Menfuisur đâu...

Về phần trang phục của Mitamun vẫn là nghe theo ý của Asisur! Ai bảo nàng lớn nhất và quyền lực nhất ở đây làm gì! Mitamun nhăn nhúm mặt mày, tay xé rách kéo kéo tà váy, trang phục Ai Cập nàng có chút không quen... may cho Mitamun, chỉ bị ngọn lửa làm bỏng phần tay chân, còn khuôn mặt vẫn lành lặn không sao, chỉ bị bỏng nhẹ, do trong suốt thời gian qua không chữa trị nên mới lem luốc thế kia, những vết bỏng nhẹ trên mặt chỉ cần sử dụng được là được... Asisur chán nản nằm dài ra nệm, giờ giờ hai bàn tay lên ngắm ngía, tay nàng trắng thật nha, ngón tay lại thon dài, đầu ngón tay múp múp như búp sen! Bất chợt nàng nhớ tới Izumin... không biết hắn đang làm gì nhỉ? Hắn còn phải thay vai băng bó vết thương...

- Chị Asisur, sau khi tháp Babel nổ, chị đã ở đâu vậy?

- Đi cùng với Izumin

- Há? Izumin có mặt ở đây sao?

- Ta tưởng Hasan đã báo cáo với em rồi?

Asisur lười biếng ngoác đầu dậy nhìn Carol, hôm đó Hasan lui đi kiếm Carol mà?

- Em không biết, Hasan tới giờ vẫn chưa thấy mặt

- Hừ, chết mất xác rồi, cho đáng, bỏ ta lại với tên hoàng tử Izumin đồ duyên vô đối đó...

- Các người đang nói về ai vậy?

Carol cùng Asisur nhìn Mitamun...

- Izumin, hoàng tử của Hitaito, là anh trai của cô đó

- Ta còn có anh trai?

- Ừ, không những anh trai mà cô còn có mẫu hậu khá nhân từ và một lão cha háo...

- Không, tóm lại Mitamun cô có một gia đình khá đầy đủ và hạnh phúc... — Asisur đưa tay bịt miệng Carol lại, cho dù lão dê già ấy có háo sắc cũng nên giữ hình tượng trong mắt con gái của lão chứ, so với lão cha của nàng ở hiện đại, lão vua Hitaito già ấy tính ra vẫn tốt hơn nhiều

- Nữ hoàng, hoàng phi, công chúa... Bệ hạ mời các ngài đến dùng bữa tối...

- Đây, đừng gọi là các ngài nghe mất tự nhiên quá đi!

Asisur vui miệng nhắc nhớ cô từ từ, sau đó kéo tay Carol cùng Mitamun lúi ra ngoài! Sức mạnh của thức ăn... Menfuisur có vẻ sợ sệt nhìn Asisur, khi từ Babylon trở về hình như chị Asisur hung hăng lên rất nhiều, lại luôn có ác cảm với hắn, không giống Asisur ngày xưa nữa rồi, Carol vẫn là tốt nhất... Mitamun thì nhìn chăm chăm Menfuisur, đó là hoàng đế Ai Cập rất đẹp trai, cao to, hào hoa phong nhã nhưng không hiểu sao nàng chẳng thích thú gì cho cam, trong lòng chỉ có cảm giác chán nản cực độ; là hồi ức của quá khứ chăng? Asisur thì khác, chẳng hề màng tới thế sự, chỉ cặm cụi ăn uống... Carol ngồi trong lòng Menfuisur, cũng chỉ ăn trái cây cùng một ít thức ăn cho có trong bụng, nàng phải giữ eo nha! Menfuisur có vẻ không hài lòng với cách ăn uống của Carol nên cứ liên tục đưa thức ăn cho nàng, 2 người này... Đúng lúc đó Minrê đi vào...

- Bệ hạ cho gọi thần?

- A, ta định hỏi khanh kế hoạch... — Đang nói nửa chừng, Menfuisur cảm bật nhìn Minrê, sau đó phì cười như chưa từng được cười, Carol cũng khá ngạc nhiên, 5s sau cũng ngắt ngang cười phụ họa cho Menfuisur. Khuôn mặt Minrê càng lúc càng đen, hẳn dư sức biết lý do mình bị biến thành trò hề, đưa ánh mắt giận dữ sang nhìn Mitamun trong khi kẻ đó đang cặm cụi cúi gằm mặt ăn, tránh né ánh mắt giết người của ai đó...

- Oa, Minrê, ở Ai Cập người tắm chưa đủ hay sao mà sang sa mạc từ thần tắm bù thế này?

- Minrê, kề... hoạch... đã xong rồi phải không? Tí nữa đem đến thảo luận cùng ta... — Menfuisur ráng nín cười nói cho trọn câu, Carol ngồi kế bên ngắt cho hắn một cái lấy lại bình tĩnh, nếu không Minrê còn mặt mũi nào nữa...

- Bệ hạ, thần vô ý trượt chân té xuống hồ, có gì buồn cười lắm không?

- Không không, người có chuyện gì thì cứ đi làm đi...

Minrê khom lưng chào, sau đó quay lưng bước đi... “Minrê, hay là ngồi lại dùng bữa cùng chúng ta đi, có công chúa Mitamun nữa này...”

Minrê thoáng run rẩy, kìm nén...

- Thần không có phúc phận đó thừa nữ hoàng, thần xin lui trước...

Mitamun thờ phào, sau đó cũng trừng mắt nhìn Asisur đang lấy tay che miệng cười hề hề, có mù mới không nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của 2 người kia, có chuyện hay rồi, nàng phải ra tay làm bà mai thôi!

Ngày mai tiếp tục lên đường đi về Ai Cập... Có Carol cùng Mitamun bên cạnh lúc nào cũng ríu rít những chuyện tào lao làm Asisur không có thời gian để nghĩ những chuyện lung tung vớ vẩn, nhưng bây giờ hai con nhóc loi loi cho đi ngủ cả rồi, chỉ còn mình nàng lẩn lóc trấn trọc ngủ không được...

Nếu về Ai Cập thì nàng cùng Izumin có gặp lại không nhỉ? Không biết từ khi nào, trong tâm trí nàng luôn có hình ảnh của Izumin, hiaz... tên hoàng tử điển trai đó có ảnh hưởng khá là to lớn... Asisur ngồi dậy, lấy tay vuốt vuốt mấy lọn tóc rối của mình, sau đó nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài một chút, chu mỏ tắt cây nến đang cháy, nằm xuống nhắm mắt lại... đang lìm dìm sắp ngủ thì nàng nghe thấy có tiếng động sột soạt, dù rất nhỏ nhưng chắc hẳn là có gì đó. Mèo à? Có mèo sa mạc? Hay là hổ báo? Nghe hoang đường quá... khi này lỡ tắt nến mất rồi, bây giờ phải tự mò mẫm thôi. Bất chợt có một bàn tay chụp lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, Asisur hoảng sợ cứng đờ người ra, khi cảm nhận được người đó đang ôm mình, Asisur lấy hơi chuẩn bị la lên thì khựng lại. Lạ, nếu muốn bắt cóc nàng thì sẽ đánh ngất xui nàng hay bịt miệng lại chứ, trong khi tên này hành như chỉ có ý định dỗ nàng... Đang không biết làm gì thì... “Asisur, ta nhớ nàng...”

- Trời ơi, có quý a... á... um um...

- Suyt, là ta.

- Izumin? – Asisur kinh hãi thốt lên, đây chính là giọng nói của Izumin mà? Sao hắn ở đây? Hắn đến đây vì nàng sao? Lại còn nhớ nàng..

Đưa tay sờ soạng khuôn mặt Izumin, sau khi xác định đây là Izumin nàng mới thở phào, vươn 2 cánh tay ôm lấy cổ của hắn..

- Ta không nghĩ tới chuyện ngươi đến đây vì ta đó! Dù sao thì gặp ngươi vẫn tốt hơn!

- Hôm đó không tìm thấy nàng, nàng không biết ta như thế nào đâu... sau này nàng đừng bao giờ biến mất như thế nữa...

- Khoan đã, ngươi đang đùa cợt ta à? Ngươi đến đây không phải vì ta... – Asisur dùng hết sức đẩy Izumin ra. Do không nhìn được thứ gì nên chân nàng vô tình bị cái màn cuốn lại, loạng choạng té ngã... May mắn được Izumin chụp lại được...

- Cẩn thận, nàng đang nói gì vậy?

- Bỏ ta ra, ta chỉ cho ngươi lều của Carol này, à, hay là ngươi nghe Ruka báo cáo chuyện ta đã tìm được công chúa Mitamun nên đến đây muốn hỏi ta chuyện đó? A, hoàng tử có thắc mắc gì cứ hỏi đi, nếu được ta sẽ trả lời cho, sau đó đem Carol hay Mitamun gì đó đi đi, ta không liên quan gì tới ngươi cả... – Asisur buồn bã lên tiếng, hai tay vùng vẫy cố gắng thoát khỏi Izumin, tiếc là nàng không đủ sức, Izumin nắm chặt, khi này đã đi xem xét tình hình của Mitamun rồi, con nhóc đó đang ngủ, đó đúng là em gái của hắn, xem ra cũng tốt lắm, và lại để Mitamun bên cạnh Asisur vẫn hay hơn, với y thuật của Asisur nhất định sẽ giúp Mitamun nhớ lại. Hắn ngay lập tức đến đây gặp nàng, vậy mà nàng chỉ nói nhảm gì đó...

- Asisur, bình tĩnh lại..

Asisur tròn mắt không chống cự nữa nhưng cảm giác mũi cứ chua chua, uất ức nhìn về khoảng đen phía trước. Sao hắn có thể nhìn thấy nàng trong khi nàng không nhìn thấy gì hết cơ chứ? Izumin thờ dài, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Asisur, sau đó đem nàng ôm vào lòng..

- Nếu muốn thì ta dư sức tìm ra lều của Carol, chỉ cần Ruka thông báo là ổn rồi, cần gì phải tìm nữ nhân phiền toái như nàng...

- Vậy ngươi tới đây làm gì?

Izumin sững sờ... Nữ hoàng Ai Cập nổi tiếng thông minh mà từ lúc nào lại trở thành ngốc nghếch như vậy? Nói chuyện cùng nàng cả buổi trời, cuối cùng nàng ta chẳng hiểu cái gì cả...

- Asisur, nàng không chọc ta điên lên thì không chịu nổi? – Cảm giác được sát khí đang tỏa ra ngùn ngụt từ chỗ của Izumin, Asisur sợ sệt nuốt nước miếng, sau đó quay sang cười gà là như chưa có chuyện gì xảy ra, đưa tay vuốt vuốt lưng hắn...

- A, lâu ngày gặp lại nên đùa cho vui ấy mà!

- Hừ... – Izumin hừ lạnh, nữ nhân này thay đổi thái độ cùng nét mặt không tới 5s, đúng là nữ nhân

- Asisur, nàng có muốn đi cùng ta không? Ta sẽ đưa nàng cùng Mitamun đi..

- Ay, không được không được...

- Tại sao? Không muốn đi cùng ta? Đi cùng Menfuisur vui hơn à?

- Trời ạ, ngươi...

- Nàng không thấy Menfuisur cùng Carol tình cảm như thế hay sao mà còn mơ tưởng tới hắn? Nói xem ta thua hắn ở điểm nào?

- A, đau...

Izumin xiết chặt vòng tay đang ôm eo của nàng làm nàng tí nữa tắt thở chết, quay sang trừng mắt với Izumin một cái, nàng hất hàm..

- Ta chưa nói hết câu, ngươi làm cái gì vậy? Cuối cùng ngươi cũng nghiệm ra Carol yêu Menfuisur thế nào rồi à? Hừ, ta để Mitamun lại là tác hợp cho nó cùng tướng quân Minurê, với lại ở Ai Cập đang lộn xộn lung tung nhiều chuyện lắm, ta không có đi cùng ngươi được...

- Minurê... cũng khá được... – Minurê là một dũng tướng trên chiến trường ai ai cũng biết tiếng, nếu Mitamun cùng hắn ta thành một đôi thì quan hệ giữa Ai Cập và Hitaito có thể cứu vãn... một đất nước mạnh như Ai Cập khó có thể đánh chiếm được, nếu đã không thể đánh chiếm thì quay sang bắt tay hợp tác cùng nhau. Không hao tổn một binh tướng nào mà còn làm cho tất cả các quốc gia khác phải kiêng dè... Ai Cập là một nước mạnh, Hitaito cũng ngang ngửa, 2 đất nước này mà liên minh, có thể xem như bất khả chiến bại...

- Mitamun ở lại Ai Cập có lí do, nàng về đó làm gì?

- Há? Ai Cập là quê hương ta mà?

- Không chấp nhận lí do đó, lí do khác...

- Ngươi... đừng có quá đáng, ta và ngươi là gì của nhau mà ngươi áp đặt ta như thế?

- Ta không quan tâm, nàng là người ta muốn nhìn thấy, ta muốn nàng đi cùng với ta

- Vậy còn Carol... - Asisur trong lòng vui mừng, trái tim đập rộn ràng... Izumin thật sự thích nàng?

- Carol... ta không biết, nhưng ta...

- Khi nào xác định chắc chắn được thì hãy nói!

Asisur cười buồn, cứ nghĩ suốt thời gian ở bên cạnh Izumin, nàng đã có thể làm hắn quên đi Carol, xem ra là nàng ảo tưởng... Có lẽ... nàng cùng Izumin sẽ chẳng tới đâu hết...

- Ngươi mau rời khỏi đây, nếu có người phát hiện ra hoàng tử Izumin đang ở trong lều của Nữ hoàng Ai Cập thì cũng không hay cho lắm!

- Asisur...

- Tìm chỉ có một thôi Izumin à! Cũng chỉ có thể chứa một mà thôi!...

- Nhưng ta yêu nàng...

- Nhưng tình yêu ngươi dành cho Carol vẫn to lớn hơn... Ta không nhân từ hay độ lượng đến nỗi chấp nhận người mình yêu trong lòng có người khác...

- Nàng cũng yêu ta mà...

- Chuyện đó không quan trọng, đối với ta mà nói, cái gì không còn hi vọng thì đừng hi vọng, càng hi vọng càng đau khổ...coi như vì chút tình cảm ngươi dành cho ta mà tránh xa ta ra đi... ít ra như vậy ta có thể tìm thấy tình yêu chân chính của mình... ta và ngươi... hết rồi...

Izumin thống khổ nhìn Asisur... Thật sự hắn không dám khẳng định tình cảm của mình là dành cho ai...

- Người rời khỏi đây đi, sau này nếu có gặp lại thì cứ coi như chưa có gì cả... về phần Mitamun ta sẽ chăm sóc cho nó, người không cần lo lắng... – Asisur lần mò đi ra bên ngoài, vén màn lên. Bên ngoài linh canh cũng đã vơi dần, xem ra vẫn còn khuya lắm...

Bất chợt Izumin vòng tay ôm nàng từ phía sau, nhấc bổng nàng lên, sau đó ấn xuống nệm. Asisur lúng túng cùng thẹn thùng không biết phản ứng như thế nào thì Izumin đã đặt lên môi nàng một nụ hôn... Cha má ơi, nàng đang hôn,... mà người đó lại là Izumin, Izumin hôn đến khi Asisur xụi lơ mới luyến tiếc rời môi của nàng ra cho nàng hít thở vài ngậm không khí... môi của Asisur thật sự rất ngọt. Asisur chưa kịp định thần lại thì Izumin đã đến gần sát bên mặt nàng, gần như là không còn khoảng cách giữa 2 người

- Nàng không cần quan tâm tới chuyện Carol, nàng chỉ cần biết ta yêu nàng và đừng hòng nghĩ tới chuyện rời xa hay trốn tránh ta. Sẵn tiện dặn nàng luôn! Chỉ cần nàng có tình cảm với tên nào khác ngoài ta, ta sẽ giết hắn... ta không có nói suông đâu...

- Người... người... người... vô lí vừa vừa thôi, ta không có yêu thích gì người cả, đừng quá đáng...

- Không yêu cũng phải yêu, con người ta trước giờ là vậy, nàng muốn nghĩ ta ngang ngược bá đạo thế nào cũng được nhưng tốt nhất là ngoan ngoãn nghe theo lời ta, bây giờ ta sẽ cho nàng trở về Ai Cập, tuy nhiên nếu nàng trốn tránh, dù tới chân trời góc bể ta đều sẽ có cách bắt được nàng... Nhớ đó...

- Nhà người đã từng thế sẽ lấy một mình Carol làm vợ, lời thề của bậc vua chúa không phải là trò đùa đâu, tốt nhất...

- Thần linh rất độ lượng, nếu ta xin lại cũng sẽ không thành vấn đề! Nhớ những gì ta đã nói!

Izumin hôn lên má của Asisur, sau đó mới rời đi... Shjt, cuối cùng nàng cũng chẳng nhìn thấy mặt hắn, toàn nghe giọng thôi... tức thật... ><

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

- Chị Asisur, chị làm sao vậy? đêm qua ngủ không ngon?
- Ahaha, chắc lạ chỗ nên ta có chút không quen... - Asisur cười hề hề cho qua chuyện, mặt bắt gác đỏ lên...
- Sao mặt lại đỏ như thế? Không phải là bệnh rồi chứ?
- Há? Mặt ta đỏ ả?
- Uhm, chị thật sự là không sao chứ?
- Không sao mà!!!

Asisur tò vò về câu gắt trả lời cái kẻ được nước làm tới kia, hỏi được một câu thì cứ hỏi mãi, trả lời mãi cả miệng... Thấy thái độ của Asisur, Carol và Mitamun cũng im bặt không dám hỏi nữa...

- Chúng ta đi thuyền về nước sao?
- Đúng vậy, đi bằng thuyền là an toàn nhất!
- Hờ, không chắc... - Asisur sợ... tất nhiên là sợ, nàng có biết bơi đâu mà bảo nàng không sợ...
- Chị Asisur đừng lo, chúng ta chỉ ngồi thuyền khoảng 2 ngày thôi, sắp về tới Ai Cập rồi mà!
- Ủ ừ... - Ủ thì ừ... trong 2 ngày đó thuyền mà chìm thì nàng cũng chết!

Asisur e dè đặt chân lên thuyền, nhẹ nhàng từ tốn mà di chuyển như sợ chỉ cần một hành động mạnh của nàng sẽ làm chìm thuyền hay sao ấy. Sau một hồi cẩn thận kỹ lưỡng tính toán từng chút một, cuối cùng nàng cũng có thể an tâm mà bước đi đường hoàng. Haiz... ham sống sợ chết cũng khổ lắm chứ bộ. Menfuisur không để Carol kịp lên tàu đã bế con bé nhảy xuống biển rồi, Asisur nàng nhìn bọn họ một cách khinh bỉ, cách người thật là rành rồi quá a, sau đó kéo ghế ra nằm nện boong thuyền mà phơi nắng! Nắng này khá tốt cho sức khỏe, không gắt lắm, chỉ vừa phải... Một lúc sau mới thấy Menfuisur cùng Carol trở lên, hừ, sau các người không ở dưới đó chơi với cá mập luôn đi. Lên làm gì? Các người mà không trở lên thì ta đã trở thành người quyền lực nhất Ai Cập... hahahaha... Mừng hựt. Vấn đề cấp thiết bây giờ là phải trở về Ai Cập càng sớm càng tốt. Nghĩ đi, trên đời này dám tồn tại một con mụ hám giai đẹp hơn nàng là điều không thể tưởng tượng được, thêm nữa cô nàng này đã ăn không của Ai Cập không biết bao nhiêu mà nói, ngân khố quốc gia cũng muốn cạn luôn là điều càng không thể chấp nhận... Cũng phải nghĩ kế làm sao cho con nhóc Carol đừng có manh động xem... Ồi ời biết bao nhiêu chuyện phải làm! Hix, nhưng chuyện đầu tiên nàng đặt lên đầu danh sách chính là kiểm kê tất cả những tài sản được xem là của nàng, như vậy mới có thể ăn được ngủ được. Đã lâu lắm rồi nàng mới có thể rảnh rang thành thời như thế này, cuộc sống cũng không tệ... linh hồn của Asisur như thế nào rồi nhỉ? Ngay cả Hasan nữa, hắn ta chết mất xác từ khi ở Babylon rồi; rồi gia đình của nàng ờ hiện tại... lão cha nàng, bà mẹ kẻ độc ác, cô em cùng cha khác mẹ đánh đá... chắc bọn họ đang vui mừng hí hửng lắm khi biết tin nàng đã chết! Tiếc quá, nếu như bọn họ biết nàng không những chết mà trở thành một cô nữ hoàng đầy của cải thì sao nhỉ? Chắc tức chết mất thôi! Hắc hắc...

- Tướng quân Minurê đâu rồi?
- Thừa nữ hoàng, hình như là đang nghỉ ngơi trong phòng ạ...
- Cho người gọi hắn đến đây hộ ta với, có chuyện khẩn cấp lắm...
- Dạ vâng, nữ hoàng chờ em...

Cô bé thị nữ lon ton chạy đi gọi Minurê theo đúng lệnh của Asisur. Riêng Asisur thì ngồi đây, đầu tóc vò cho hơi bù xù một tí, lấy 2 tay vò và vào mặt, sau đó chum ra vẻ mặt lo lắng, thập phần lo lắng...

- NỮ hoàng, người cho gọi thần?
- Minurê không hay rồi, sáng giờ không thấy công chúa Mitamun đâu cả...
- Chắc cô ta chỉ loanh quanh đầu đây thôi, tí nữa sẽ trở về ngay...
- Ta không biết nữa, ngày hôm qua nó đến tìm ta sau đó ôm ta khóc tức tưởi, miệng bảo là nó không nhớ gì trong quá khứ, nếu cứ sống trong cảnh đầu óc trống rỗng này thì chết cho xong... Sáng giờ ta bận rộn chuẩn bị nên không để ý...

Minurê nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Asisur cũng thấy hơi lo lắng. Mitamun là công chúa Hitaito, nếu nàng ta có mệnh hệ gì một lần nữa thì xem ra khá phiền phức đấy. Cũng chỉ cúi đầu chào Asisur một cái, sau đó vội vã rời đi... Asisur khá hài lòng với khả năng diễn kịch của mình, trong lúc buồn chán nhất thì nàng chợt nghĩ ra một trò hay ho vô cùng! Xung quanh nàng có biết bao nhiêu là chuyện để đùa giỡn a! Minurê cùng Mitamun là thứ nhất, Menfuisur và Carol là đối tượng thứ nhì! Ahaha...

- Đây, em xem được chưa?
- Nữ hoàng để em chải tóc cho! Mà sao người lại lừa tướng quân? Công chúa Mitamun rõ ràng đang trong phòng chuẩn bị quần áo mà?

- À, em đi dặn mọi người, nếu tướng quân có hỏi thì bảo rằng không thấy công chúa nghe chưa!
- Dạ... nhưng mà nữ hoàng, không lẽ người định ghép công chúa cùng tướng quân thành một đôi?
- Ừm, có thể nói vậy... nhưng sao em hỏi nhiều thế? Mau đi làm những chuyện ta dặn đi...
- Em đã biết, nữ hoàng...
- Khoan đã Eri, em mau trở lại nhé, khi nào thấy tướng quân chọn rợn không yên thì gọi ta dậy...

Eri uất ức nhìn nữ hoàng, người làm như nàng là thánh nhân có 3 đầu 6 tay vậy... nhưng nằm trong khả năng của nàng! đành chịu vậy, ai bảo nàng lọt vào mắt của nữ hoàng làm chi...

- Các người có nhìn thấy công chúa Mitamun ở đâu không?
- Dạ thưa không ạ...
- Chết tiệt... mau cho người đi tìm công chúa đi, nàng ta là quốc khách, sao các người không lo bảo vệ cho kĩ...

Im lặng, tướng quân à, bảo vệ mỗi hoàng phi cùng nữ hoàng là đủ chết rồi, còn công chúa nàng muốn đi đâu thì đi, ai dám cấm...

- Mau đi tìm công chúa... - Minrê gào lên, hần đang lo lắng không biết có phải mình đã bỏ quên nàng ở Babylon rồi hay không. Từ ngày gặp Mitamun, Minrê mất hết toàn bộ hình tượng về vị đứng tướng tài ba của Ai Cập, luôn làm kẻ thù phải nể sợ oai phong, bình thường thì nhỏ nhẹ rất ít khi to tiếng cùng ai, vậy mà bây giờ...
- Nữ hoàng, nữ hoàng, lên tới khúc cao trào rồi...
- Oa, cho ta ngủ tí nữa...
- Trời a, nữ hoàng, người mà không dậy, tướng quân sẽ cho thuyền quay lại sa mạc để tìm công chúa đó
- Oa, vậy rồi à? Còn Mitamun như thế nào?
- Hình như đang ở trong phòng trừ ừm nữ hoàng vì nhốt nàng ta!
- Tốt! bây giờ ta nhờ em nữa, em mau đi dẹp tất cả mọi người vào trong, đưa công chúa Mitamun ra ngoài mạn thuyền, báo với nàng nữ hoàng Asisur đang ở đó, có thứ quan trọng muốn nàng xem...

Màn kịch bắt đầu....

Mitamun bực dọc đi ra ngoài, không hiểu tại sao Asisur nhất quyết nhốt nàng bên trong phòng, cho những 4 thị nữ canh gác, bỗng nhiên lại báo nàng ra đây có chuyện gấp. không hiểu lại định giờ trò gì nữa đây... Mà kì quái, không hiểu sao chỗ này không có ai cả, hình như chỉ có một mình Mitamun, do khi này vừa đi vừa lo suy nghĩ nên không chú tâm, bây giờ đề ý lại thì mới nhận ra là vắng hoe, không có ai... Bất chợt nàng nhìn xuống cái vật đang được buộc bằng vải đỏ kia chỉ về hướng thành tàu, trên thành tàu có một mẫu giấy...: “Mitamun a, ta biết cô đang khó hiểu lắm nhưng tất cả thắc mắc của cô sắp được giải đáp rồi, bây giờ chỉ cần cô chồm xuống phía dưới, nhìn ra ngoài biển, cố gắng nhìn cho rõ xem đó là cái gì nha vì thứ đó rất quan trọng với cô, ta xin lỗi...”

Dưới biển? Mitamun ngăn người ra, sau đó theo bản năng đưa đầu nhìn xuống biển thì thấy một cái gì đó đang bơi theo con tàu, là một thứ đen lờm rất to lớn tuy nhiên lại không thể nhìn rõ là thứ gì vì trời tối quá, không lẽ là thủy quái? Asisur biết được đó là gì sao? Mọi người đã bỏ đi cả rồi? không thể nào, phải nhìn lại cho kĩ...

- Chị Asisur, như vậy có ổn không?
- Ổn mà, đừng lo gì cả!
- Nhưng tại sao phải làm như vậy?
- Hừ, em cứ chờ xem, sắp có kịch hay rồi!
- Minrê đâu? Sắp tới chưa Eri?
- Cái này làm sao em biết nữ hoàng? Em chỉ có nghĩa vụ là dụ ngài ấy tới đây thôi, còn đến hay không là chuyện của ngài ấy mà?
- Đến rồi đến rồi kìa...
- Há???

Minrê thò thò thần thần đi về phía trước, bất chợt nhìn thấy một bóng dáng đang cố gắng vói ra ngoài mạn thuyền... “Quái lạ, đó là cái gì vậy nhỉ?” Mitamun trầm nghĩ trong đầu, tò mò không chịu được. Hình như lúc đầu không có thứ này, nếu có cũng phải nghe tiếng la hét của mọi người chứ, đằng này lại im ắng rất kì lạ, cũng không rõ Asisur đang âm mưu chuyện gì...

- Mitamun, dừng lại... - Minrê nhảy bổ lại ôm lấy Mitamun đang ngơ ngác quay lại, ta có làm cái gì sao mà phải dừng?
- Á... - Cả hai lần quay ra sàn gỗ...
- Có chuyện gì cũng phải bình tĩnh, sao lại âm chuyện đại đột này?
- Chuyện đại đột? Ta làm cái gì?
- O... không phải nàng có ý định nhảy xuống biển sao?
- Tại sao lại phải nhảy xuống biển?
- ... nữ hoàng nói với ta rằng đau khổ vì không nhớ ra được chuyện gì cả... nên mới...
- Asisur...

Mitamun cùng Minrê bắt đầu hiểu ra sự việc, hình như khởi đầu đều từ Asisur...

RẦM...MM...MMM

- Trời ơi trời ơi, đứng dậy, chết ta...
- Chị Asisur, không sao chứ...
- Nữ hoàng, người còn sống không vậy?

- Nữ hoàng?
- Mau mau kéo nữ hoàng dậy...
- Kéo cái gì? Các người mau gỡ Carol ra khỏi ta, Menfuisur, lới Carol ra...

Menfuisur hồi hà kéo Carol đứng dậy, xoay xoay nằng xem có làm sao không, còn đám kia cũng đang phui bụi, kéo Asisur chồm bẹp dưới đất ngồi dậy...

Minurê cùng Mitamun nơợng ngác nhìn, ở đâu ra nhiều người như vậy?

Hồ hô, Asisur cười cười, đưa tay vẫy vẫy 2 kẻ đang đơ như tượng đá kia...

- Khi này những ai thua cá độ mau lại đóng tiền cho ta
- Nhưng mà bắt công quá...
- Đứng đó nữ hoàng, bình thường tướng quân như vậy, ai lại nghĩ là...
- Không nói nhiều, nhìn đi, nhân chứng vật chứng còn rõ ràng, vẫn đang ôm nhau đấy chứ...
- Huhuhu... tiền của ta...
- Haiz... ta cũng muốn giúp các người lắm ấy chứ, nhưng ai bảo các người bắt độ theo Menfuisur làm gì?
- Nhưng chúng thần không có tiền...
- Này, xạo ai đấy? Cận vệ của hoàng đế Ai Cập mà không có tiền à? Không quan tâm, ta sẽ ghi sổ nợ...

Một đám đứng mua bán trao đổi, khung cảnh rất sinh động...

- 2 người này, thả nhau ra được rồi đấy...
- Há????!!!!???

Cả hai cùng thả nhau ra, phối hợp rất ăn ý! Haha, khi không móc được một số tiền không nhỏ...

- Asisur, khi này em theo phe của chị đấy, chia đôi đi! – Carol hỏi lên tiếng thì bị Asisur dè môi...
- Em là hoàng phi Ai Cập, là vợ của Menfuisur, đương nhiên ta tính em theo phe nó, kaka, không chia chác gì đâu nhá!
- Asisur, cô... – nhìn về mặt bất lực của Mitamun, Asisur lẳng lẳng ôm số tiền vừa kiếm được về phòng...

Chuồn là thượng sách!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

- Không biết ở Ai Cập có chuyện biến gì mới không... Ta nhớ Ari quá.
- Hi hi, ra vậy, chúng ta về gần tới nơi rồi mà...
- Carol, em biết chuyện gì không?
- Dạ?
- Menfuisur nó dám lừa ta...
- Lừa?
- Nó bảo chỉ cần ngồi thuyền 2 ngày thôi...
- Sặc, ngồi bao nhiêu ngày mà chả được!!! Chị ngồi đây nhé, em đi kiểm Menfuisur...

Thế là Carol lon ton chạy đi kiểm Menfuisur, và mọi người đứng hỏi xem Mitamun đang ở đâu! Đơn giản, đang “tay trong tay” cùng Minurê đi vòng vòng giải thích chuyện hôm qua cùng mọi người! Ha, ta cho các người giải thích, ai mà chẳng thấy tướng quân nhào vào ôm chầm lấy công chúa, bây giờ còn đồ thừa cho nữ hoàng nhu mì hiền thực nữa chứ! Hắc hắc... gặp Menfuisur cũng không đến nỗi tệ, Asisur thấy hẳn không bằng Izumin... lại nữa rồi, nhưng chắc chắn một điều, nằng và Menfuisur chỉ là chị em không hơn không kém! Nằng muốn con của nằng phải là nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành chứ không phải quái thai nha! Đó là quan hệ cận huyết mà! Cổ đại cổ hủ thật, khoa học không có chút gì tiền bộ hay hiện đại, ngay cả tư tưởng cũng kì cục. Muốn cưới thì cưới, gia đình ép thì cưới, không yêu cũng cưới... Ai da... con thuyền cứ lác lư lên xuống mãi làm Asisur chóng mặt. Vươn vai một cái, Asisur đứng dậy đi vòng vòng bõng tàu. Nói là bõng tàu cho người ta biết nằng đến từ thế kỉ 21 thôi, chứ ở đây chả ai xài chữ ấy cả! Nằng cũng không dám để Carol biết được, con nhóc đó là chúa tể tò mò, nhìn vậy mà nói nhiều kinh. Đạo này trên thuyền, Asisur cứ rành rỗi là tập viết chữ tượng hình, thứ chữ này không hề khó, ngược lại rất dễ viết nha!!! Buổi sáng thật sớm, Asisur lại ra mạn thuyền ngắm bình minh... bình minh trên biển rất đẹp, sáng sớm không lạnh lắm cũng không nóng lắm, cứ dịu dịu nhẹ nhẹ, không khí còn có vị mặn mặn của muối; buổi trưa Asisur trườn bò lê lét ra ngoài dùng bữa, sau đó lần về phòng làm một giấc tới chập tối... Buổi tối lại ra ra vào vào, thứ đi ướp lại mấy bộ váy có trong tủ, sau đó ngồi chải đầu, thắt bím, tiếp theo là tháo ra... nếu có người nhìn thấy, ắt hẳn họ sẽ cho rằng nữ hoàng bị tự kỉ nặng nề. Lâu lâu lại nghĩ tới Izumin... mỗi lần như vậy nằng lại muốn ném Ruka xuống biển cho cá mập xực hấn đi. Ruka à, cô trách thì trách chủ nhân của người đi, hừ hừ... Bây giờ nằng bõng mong muốn trở về Ai Cập kinh khủng, ham muốn quyền lực trời đất! Haha, nằng nhất định sẽ là một bậc minh vương điều khiển dẫn dắt Hạ Ai Cập Giza thành một kinh thành phồn hoa nhất khu vực, tuy không biết cảm giác của người lãnh đạo như thế nào nhưng thấy có cái gì đó mới mẻ trong cuộc sống là vui rồi! Và lại ở Giza có khá nhiều kim tự tháp và lăng mộ của các Pharaon nổi tiếng, sẵn tiện nghĩa sông Nin một chút, nằng chỉ nghe đồn dòng sông này rất thơ mộng, là dòng sông mang lại hạnh phúc ăm no cho Ai Cập! Carol à, em được làm con gái nữ thần sông Nin nên sung sướng quá đi, này mọi người ơi, ta là chị dâu của con gái nữ thần sông Nin này, ai tôn sùng ta cái coi...

- Chị Asisur, xong chưa, chúng ta mau ra chào người dân... Nếu chị không muốn thì có thể...
- Chờ xí, ta ra ngay...

Không biết lần đầu tiên nhìn thấy Ai Cập sẽ như thế nào nhỉ? Lòng cứ xôn xao thế nào ấy, đứng ngồi không yên... dù thần dân Ai Cập không ưa nằng, nằng cũng không quan tâm, cái nằng cần là Giza, nó là cọng xương sống của Asisur, tính mạng của Asisur đặt cho Menfuisur cả rồi^^! Nhưng nằng vẫn muốn biết xem người dân có thái độ như thế nào đối với nằng...

Asisur trong trang phục nữ hoàng, từ từ vén màn bước ra, đứng sau lưng Menfuisur... nàng thật sự rất hồi hộp, tìm đập binh binh thùng thùng còn hơn cả người ta gõ trống mùa lễ... Lúc Asisur chính thức lộ mặt ra, mọi tiếng tung hô reo hò của dân chúng đều im bặt lại, tất cả đều nhìn Asisur chăm chăm... đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy nữ hoàng. Trước giờ nữ hoàng rất ít khi ra ngoài, chỉ ở trong thần điện, còn không cũng chỉ ngồi trong thuyền, chưa bao giờ... chưa bao giờ bước ra chào dân chúng cả. Chỉ duy nhất hôm hôn lễ của hoàng đế là nữ hoàng có mặt nhưng cũng không ở lại lâu. Nghe đồn nữ hoàng rất xinh đẹp nhưng bây giờ mới được nhìn thấy tận mắt, nét mặt của người rất thân thiện hòa đồng pha lẫn chút hồi hộp, mái tóc đen mượt, lại trộn lẫn sự sang trọng quý phái của hoàng tộc...

- Carol, cho ta mượn cái quần để đội đi, nhục dơ thật...

Vừa mới bước ra đã như vậy rồi, ghét đến nỗi nói không nên lời luôn kia... Làm sao đây? nếu được nàng sẽ đào cái lỗ chui xuống cho đỡ quê, vấn đề nan giải là nàng đang ở trên thuyền...

Bất chợt, dân chúng còn reo hò to hơn nữa, hoa sen được tung lên tới tấp... “ Cho ta?” ... theo phản xạ Asisur theo phản xạ liền đưa tay ôm lấy bó hoa, chưa kịp ngấm nghĩa thì đã có bó khác tung lên nữa, Woa, hoa sen đúng là đẹp thật, nhưng nàng vẫn thích hoa oải hương hơn! Không biết thời này có không! Asisur liên tục nhận hoa của thần dân, nàng cười hề hề như đứa trẻ, bọn họ không ghét nàng a! Dân chúng thấy nữ hoàng rất vui vẻ như trẻ con, cứ ngây ngô mà cười mãi lại càng tung bông nhiều hơn. Nàng vươn người ra, cố gắng không bỏ sót bông nào, mấy cô ti nữ xung quanh cũng nhanh nhẹn chạy lại nhặt phụ... Carol nghiêng đầu dựa vào vai Menfuisur nờ nờ cười hạnh phúc... Xem ra chị Asisur bình tâm lại rồi! Nữ hoàng Asisur thay đổi, rất nhiều là đáng khác, điều này chính Menfuisur rõ hơn ai hết nhưng như vậy lại tốt hơn!

- Hoàng thượng vạn tuế, hoàng phi vạn tuế...

Cả triều đình đồng loạt quỳ xuống, Menfuisur và Carol đi đầu, tiếp đến là Unasu cùng Ruka... Mọi người ai cũng ngạc nhiên. Rõ ràng chiến dịch đốt nhà người ta lần này, nghe đồn nữ hoàng là người hăng hái nhất sao bây giờ lại không có ở đây? không lẽ đã làm rơi rớt đâu trong sa mạc rồi à?

- A, chào mọi người, ta đến trễ...

Asisur vui vẻ đi vào, khuôn mặt xinh đẹp lúc nào cũng cười một cách mê người, tay ôm hai bó hoa khủng bố, phía sau Mitamun cũng khệ nệ vác một đồng hoa to, Minurê cũng tham không kém...

- Asisur, nặng quá....

- Lỡ rồi thì giúp cho trôi đi!

- Nữ hoàng, chúng ta còn phải hành lễ cảm tạ thần linh nữa...

Minurê khóc ròng, Mitamun cũng xuội lơ lên nàng đành tha cho họ thôi! Nàng gỡ lớp áo choàng bên ngoài ra, đặt đồng hoa lên đó, sau đó lúi đi sên sệt rất có tương lai của mấy bé bán bông dạo trước con mắt to như trứng khổng long của mọi người... nữ hoàng tại sao lại thành như vậy? Garashu không cho nữ hoàng uống cái gì bấy bọ chứ?

Bất chợt nữ quan Nafutera xám mặt, người đang đứng cạnh Minurê kia không phải là công chúa Mitamun sao? rõ ràng bà tận mắt nhìn thấy công chúa chết cơ mà, bây giờ sao lại... lúc này mọi người cũng bắt đầu tập trung sự chú ý vào Mitamun, ai cũng chung hừng ngạc nhiên... công chúa Mitamun đã mất tích khá lâu, cứ ngỡ là đã chết, vậy sao bây giờ lại ở đây? Thấy được dấu chấm hỏi to đùng của mọi người, Carol vội lên tiếng giải thích “ công chúa Mitamun trên đường trở về nước bị cướp tấn công, sau đó bị bắt giữ. Chính nữ hoàng đã tìm ra nàng nhưng bây giờ nàng đang bị mất trí nhớ...” , sẵn tiện, Carol nháy mắt với nữ quan Nafutera, chuyện nào đã qua rồi thì hãy cho nó qua, đừng thắc mắc...

- Bệ hạ, ôi người đã trở về rồi sao? Thần thiết nhớ người quá...

Kafura lao thẳng vào, ông ọ ọm lấy Menfuisur, Carol thẳng thốt nói không nên lời, Menfuisur vội đẩy nàng ta ra nhưng sức mạnh mẽ trai rất mạnh mẽ, khó lòng mà đẩy ra được. Carol giận đến đỏ mặt tía ta, người run run lên...

- Cái gì đây? – Kafura giờ chân mình lên, bên dưới là một bông hoa sen bị giẫm nát bấy hày, nàng ta khó chịu nhăn mặt...

- Ai vứt cái này ở đây vậy? Làm bẩn chân ta rồi

- Á.... á.... á.....

Mọi người đều bị tiếng hét của Asisur làm cho đứng đờ, chất giọng rất tốt... Đúng lúc Asisur quay lại xem có sót bông hoa nào không thì vô tình nhìn thấy thấy, đây là món quà đầu tiên nàng nhận được kể từ khi bị xuyên không đến thế giới này, nàng rất quý trọng chúng, vậy mà con quỷ kia dám giẫm đạp? Kafura thì lại càng khó chịu, khuôn mặt càng nhăn nhúm nhìn cô gái xinh đẹp kia, cô ta thậm chí còn có nổi bật hơn cô gái tóc vàng đang tức run người kia. Cô gái tóc vàng là hoàng phi, còn cô này là...?

- Menfuisur, chàng mới nạp thêm thứ phi à? – đây là ý tưởng duy nhất mà Kafura nghĩ ra được, nàng ta xinh đẹp như vậy, chắc là phi tần mới của Menfuisur. Menfuisur thì run lấy bầy không kém cạnh Carol nói không nên lời làm Kafura càng khẳng định suy luận của mình là đúng..

- Ngưng, cái thầy bồ tượng của người đang giẫm lên hoa của ta kia

- Hừ, ta cứ giẫm đây thì sao? người chẳng qua chỉ là một thứ phi nhỏ bé thôi mà dám lên giọng à? Người có biết ta là ai không?

- Thứ phi? Người nói ta?

- Chứ người là gì? Ta nói cho người biết, sau này khi Menfuisur lập ta làm vương phi thì người sẽ phải theo xách vác cho ta đấy, ở đó mà dám si nhục ta. Nhưng ta là người độ lượng nên không chấp nhát người...

- Vương phi? – Carol quay sang liếc xéo Menfuisur đang ngúng nguẩy lắc đầu... làm gì có mà nàng nghi ngờ ta? Mặt Asisur thì đen còn hơn cả than chì, Kafura, là do người kiểm chuyện với ta trước...

- Đù chưa? Lĩnh đầu, lời à diên này ra ngoài cho ta – Asisur hét lên, ở đây một thời gian, nàng cũng biết cách làm bà nội người ta rồi! Kafura ngơ ngác...

- Buông ta ra, ta là thượng khách...

- Người cảm miệng cho ta, còn các người tại sao dám lợi dụng lúc ta vắng mặt mà thả chó đại ra? Có biết ta ghét nhất là chó đại hay không?

- Con tiện tì kia, người lấy quyền gì mà bắt ta? Ta là nữ hoàng Kafura của vương quốc Lybia hùng mạnh, thứ cô rác như người dám bắt ta?

- Haha, ai nói cho cô ta nghe xem ta là ai nào?

- Nữ hoàng, xin người bớt giận, dù sao đó cũng là quốc khách... – Minurê đứng bên cạnh nói nhỏ, cũng không nên ảnh hưởng tới giao hảo của hai nước

- Nữ hoàng? Nữ... nữ hoàng Asisur? – Lúc này Kafura mới nhìn ra, tại sao lại ngu như thế chứ? Nàng ta cùng Menfuisur hao hao giống nhau mà...

- Sau này á, người làm ơn đừng có khoe cái sự ngu dốt của mình ra, người nhìn đi, nghĩ như thế nào lại dám bảo ta là thứ phi của tên khi khô đó vậy?

- Chị, chị gọi ta là cái gì vậy?

- Haha, nhầm, ta ví von so sánh ấy mà, đừng để ý! – Tiếp tục quay sang Kafura mà nã...

- Thêm nữa, sau này nhớ chú ý dưới đất nhá, thấy của người đâu có nhỏ bé gì cho cam mà lại nỡ chà đạp hoa của ta? Là hoa của thần dân tặng ta đó...

- Người...

- Hừ, tóc tai bù xù như đồng rom, da đen như dít chảo, vừa lùn vừa tròn như hột mít như người mà dám mơ tưởng tới ngôi vị vương phi à? Cả đời này Menfuisur chỉ có mình Carol làm vợ mà thôi, ai dám có

âm mưu này họ không gây rối Ai Cập thì đừng trách ta... – Vừa nói nàng vừa nhìn quan tư tế Kaputa ý bảo ông ta ngoan ngoãn yên phận đi

- Ta... ta là quốc khách của triều đình...

- Ta không quan tâm, cha ngươi đưa ngươi sang đây làm sử già chứ đâu phải làm bà nội ngươi ta? Trong hoàng cung này, ta là người lớn nhất, mọi thứ trong hoàng cung đều là của ta, viên gạch cũng là của ta, hòn đá cũng là của ta, ngươi muốn đá thứ gì muốn đập thứ gì cũng phải xin phép ta, cũng phải hỏi ý kiến của ta, nghe rõ chưa? Ta không như những người kia đâu, nếu ngươi dám thi cử việc về nhà mà mách cha nhà ngươi ấy, rồi đem quân sang đây. Ngươi nghĩ ta không dám cho quân ra hốt cha con ngươi à? Sống cũng phải biết người biết ta chứ, đi đâu cũng ngạo mạn không suy nghĩ được sao? Lybia vì sự thể lực của Ai Cập nên mới liên minh, vậy mà dám bỏ bỏ cái mỏ Lybia hùng mạnh không ngại miệng...

- Chị à...

- Nữ hoàng...

- Chị Asisur...

Tuy ngoài miệng can ngăn nhưng trong lòng ai cũng hả dạ, đơn giản ư có ai trong hoàng cung này ư à cả nhưng vì nể mặt à là quốc khách nên im lặng, giờ có nữ hoàng xả hộ rồi..

- Im, ta đang giải quyết công chuyện

- Ta biết, nhưng chị uống ít nước đi rồi hãy tiếp... – Kafura có vẻ tuyệt vọng nhìn Menfuisur, không ngờ chàng lại đứng về phe của Asisur....

- Hờ, cảm ơn, khát chết ta...

Sau khi tiếp thêm năng lượng, Asisur tiếp tục... mọi người xung quanh đem trái cây, mền gối ra mà ngồi xem... =...=”

- Tiếp, mà khi này tới đâu rồi?

- Thần không nhớ, nhưng chúng ta xử luôn chuyện bông hoa đi nữ hoàng...

- Ồ, ngươi có biết hoa này là hoa của người dân tặng ta không? Ngươi đã bao giờ nhận những thứ này chưa? Hay chỉ biết tiêu xài hoang phí những thứ thần dân cực khổ làm ra? Trả lời ta đi chứ?

- Ta...

- Há? Cái gì? Ta có nghe nhầm không? ở đây có chỗ cho ngươi xưng ta à? Chỉ có ta, Menfuisur cùng Carol mới được xưng ta thôi. Đây là đất nước Ai Cập thì ngươi phải tôn trọng lãnh đạo của Ai Cập, Carol là hoàng phi, ngươi gặp cũng không chào, ta là nữ hoàng, vừa gặp ngươi thì bị biến thành thứ phi của tên heo thú Menfuisur...

- Chị..

- Hờ, nhầm... của hoàng đế Menfuisur đẹp trai! Chỉ gặp riêng một mình Menfuisur mà ngươi dè quẹo mà chào hỏi. Là do ngươi ăn thức ăn của Ai Cập mà mê trai như điên hay ngươi vác từ Lybia qua đây lấy cho Ai Cập vậy?

Công nhận, mắng người đáng ghét sướng cả mồm... Kafura xám xanh mặt, cô gái xinh đẹp nhưng đáng sợ này là nữ hoàng Asisur, người vừa làm kinh thành Babylon gà bay chó sủa não loạn một phen nên không thể xem thường, có lẽ phải xuống nước...

- Nữ hoàng, thiếp không biết là người nên mạo phạm, xin người rộng lượng bỏ qua cho...

Thay đổi ngay được... haha, thế là biết khôn đấy, chứ mà dám kiêu căng phách lối nữa thì nàng đã cho cô ta xuống bơi đùa với cá sấu dưới sông Nin rồi! Một chú nhóc rất đáng yêu chấp chừng đi đến chỗ của Asisur, sau đó nắm tà váy của nàng..

- Nữ hoàng, người đừng giận nữa... con muốn nữ hoàng xinh đẹp cơ...

- Haha...

Asisur cúi xuống hôn vào má đứa bé một cái, sau đó bế nhóc lại chỗ mẹ nó. Mọi người thờ phào, cuối cùng cũng hạ màn, lui cui dọn dẹp cái “rạp chiếu phim” do Asisur mở, tất cả là do bà Kafura kia chọc giận nữ hoàng cả. Và mọi người học được một bài học rất quý giá... “hãy luôn luôn quan sát kỹ dưới chân của mình, không nên giẫm nát dù chỉ một bóng...” Kafura liêu xiêu đứng không vững phải dựa thị nữ đầu về nghỉ ngơi... Asisur là người không nên đụng đến...

- Ari...

- Nữ hoàng, cuối cùng người cũng bình an trở về rồi! Em lo quá!

- Đừng khóc nữa, chả phải ta đã về rồi sao?

- Mà trong thời gian qua người đã ở đâu vậy?

- À...

Thế là Asisur một tay cho hoa vào bình, một tay diễn tả hành động, Ari thì vừa tỉa hoa, vừa căng lỗ tai nghe nữ hoàng kể...

- Cái gì? Hoàng tử Izumin? Hắn ta có làm gì nữ hoàng không?

- Không! Hắn ta cứu ta khỏi tay Garashu mà!

- Vậy hắn có... làm gì nữ hoàng không?

- Há? Làm gì?

- Thì...

- Nay, ta cấm em nghĩ bậy, làm gì có!!! – Mặt Asisur lại vô thức đỏ ửng lên

- À, em định hỏi hắn ta có bắt người làm áp lực cho Ai Cập không đó mà!

Đầu óc bậy bạ nên nghĩ cái gì cũng thiếu trong sáng! Hajz...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

- Nữ hoàng, tối nay có yến tiệc chào mừng hoàng phi cùng bề hạ trở về, người sẽ mặc cái gì đi đây ạ?
- Yến tiệc à?
- Dạ vâng ạ
- Này Ari, vua chúa dư tiền quá nhì? Đụng tới là mở tiệc...
- Nước nào cũng vậy mà lệnh bà! Mở tiệc cũng là một cách thức để chứng minh sự hùng mạnh của mình làm cho các nước kia phải kiêng dè
- Hừ, ta thì chỉ thấy phí của, để số tiền mở mấy cái yến tiệc phi nghĩa kia trợ cấp cho người dân nghèo hay nô lệ cũng được mà...
- ??? lệnh bà? Người đang nói cái gì vậy? Những người nghèo ngoài kia đang bị thần linh trừng phạt, chúng ta giúp đỡ làm gì?
- Nhưng có ai muốn nhìn thấy dân chúng sống kham khổ dưới tay của mình không?
- Lệnh bà của em à, mọi thứ dường như đã là quy luật rồi, bao nhiêu đời vua đều làm như vậy cả, có làm sao đâu?

Asisur im lặng, nàng không nghĩ tới chuyện mạng sống của người dân rất bị coi thường, nhất là nô lệ. Cùng là mạng người như nhau nhưng khác ở chỗ được sinh ra trong gia đình quý tộc hay được sinh ra trong nhà của một nô lệ nghèo nàn... Cho đến bây giờ nàng cũng không biết tại sao mình lại có thể xuyên không, không những xuyên không mà còn nhập vào nữ hoàng Ai Cập, nếu lúc đó xuyên vào một thường dân hay một nô lệ kham khổ thì bây giờ nàng thế nào nhì? Thành thật cảm ơn ông trời...

- Nữ hoàng, người mau lựa chọn trang phục đi ạ
- Ủ, em đem đồng quần áo sang cho ta...
- Vâng...

Sau tiếng trả lời, Asisur chỉ thấy Ari cùng Eri vác một đồng quần áo vào, điều bất ngờ nhất là chỉ toàn một màu đen... chất lượng vải rất tốt, phải gọi là loại cao cấp và... rất thoáng mát & mát mẻ... đặc biệt... thiếu vải trăm trọng...

- Cái này, các người bảo ta mặc cái thứ này xuất hiện trước triều đình á?
- Lệnh bà sao vậy? Chẳng phải trước giờ người đều mặc như vậy sao?
- Trước giờ?
- Dạ vâng, lúc nào cũng vậy mà?
- Ari... em có thể nào mang cho ta bộ quần áo kín đáo hơn chút không? Cái này nó... – Asisur xách cái áo hết như bikini giờ lên, may là váy dài, nhưng cái áo thì... không dám tưởng tượng tới cảnh này nữa, cho dù từ hiện đại đến đây nhưng nàng vẫn không có ý nghĩ mình sẽ mặc thứ này... đúng là nhân vật phản diện, quần áo cũng mang tính phản diện nốt ==”
- Lệnh bà chắc chứ, đó là bộ trang phục người thích nhất trước đây mà?
- Trước khác, giờ khác, em mau tìm cho ta. Này, không được là màu đen nhá
- Vâng...

Trong lúc ngồi chờ, Eri cũng tranh thủ trang điểm cho nàng...

- Nữ hoàng, em không biết tối nay Kafura có đến không nữa... em chả ưa con nữ hoàng Lybia ấy tí nào hết, cô ta dám khinh hoàng phi Carol ra mặt, nhìn ánh mắt của cô ta thì thấy rồi...
- Mé trai nên như thế đó!!! Công nhận cả cuộc đời ta chưa gặp ai trơ trẽn như cô ta!
- Triều đình chúng ta cũng nề cô ta quá...
- Cô ta là sứ giả của Lybia, chúng ta đề cao quan hệ giao hảo giữa hai nước nên nhịn thôi
- Không biết cô ta có giữ trò gì không nữa, em lo cô ta trả thù...
- Ta tự có tính toán của ta! Em lo gì!

.....

Hoàng cung được trang trí long lẫy, đèn đuốc sáng rực cả một góc trời sông Nin... Asisur im lặng nhìn ngắm dòng sông gắn liền với đất nước Ai Cập hùng vĩ này...Hình như nó lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng êm ả trôi một cách từ tốn hết sức chậm rãi... Cảm giác bình yên lạ thường...

- Carol...
- Chị Asisur, chị chuẩn bị xong rồi à?
- Ủ, ta đến xem em
- Oa, hôm nay chị xinh đẹp quá đi nha! Mà chị biết tin gì chưa? Mitamun và Minurê đó! Haha, hai người đó xem vậy chứ mà ghê gớm lắm!
- Gì, bọn họ lại làm gì nữa à?
- Trời ạ, cả hoàng cung đồn ầm lên kia! Tướng Minurê đám hôn công chúa Mitamun giữa chốn đông người không đỏ mặt, còn công chúa thì lui trốn đi đâu mất dạng rồi! Công nhận em nề chị thật, chị mấy ngày thôi mà đã làm mai cho ông tướng khó tính đó rồi!
- Haha, ta là ai nào! Chỉ cứ để như thế, Minurê bị ế là cái chắc!
- Chị Asisur, em... thật sự em không thích nữ hoàng Lybia...
- Chỉ em nghĩ ta thích à à? Em còn chưa nhìn ra sao? Cô ta muốn cướp chồng em đó

Carol ngỡ ngàng nhìn ta, sau đó im lặng, môi cắn chặt lại, lát sau mới khó khăn lên tiếng

- Nhưng... nếu Menfuisur kết hôn với cô ta sẽ rất có ích cho triều đình Ai Cập....

- Có ích gì? Con à đó mà gia nhập hoàng thất, ta sẽ rút ra, hừ hừ...
- Nhưng mà... – Mắt Carol bắt đầu ngấn lệ... – Em không muốn cô ta thành thứ phi của Menfuisur...
- Em suy nghĩ đơn giản quá, cô ta không những muốn cái ghế thứ phi mà còn muốn ngồi lên cái ghế hoàng phi kia, từ nay về sau em cần phải đề phòng cô ta, cô ta là người không từ bất kì thủ đoạn nào đâu!
- Há? Cô ta muốn hãm hại em? Làm sao chị biết...
- Loại người như cô ta nhìn là biết, mặt dày tới nỗi ăn chức triều đình ta 2 tháng mà không biết mắc cỡ thì còn gì để nói?
- Hhaha, em phục chị thật...!
- Carol, dạo này em có thấy khó chịu trong người không? Buồn nôn hay gì đó...
- O...? Lâu lâu cũng có, nhưng mà sao vậy Asisur? Không lẽ bao tử của em có vấn đề gì à?
- Không! Ta chỉ hơi phồng hơi thôi mà! Chúng ta mau đi đến yến tiệc đi, nếu không ông cụ non Menfuisur lại nhắc nhở nữa!
- Vâng!

Tối hôm nay, Asisur mặc trang phục màu vàng nhạt, trên đầu đội một vương miện hình xà, trên tay cũng có một vòng xà vàng quấn quanh lại. Đeo vàng sướng thật, nhưng đeo kiểu này ngứa quá! Có điều hi sinh vì sắc đẹp nên đành chịu vậy! Carol à, ta khám phục em quá, em đeo như vậy mà không có cảm tưởng gì sao? Lúc Carol cùng Asisur đi đến thì mọi người cũng đã có mặt đông đủ, vừa nhìn thấy Carol, Menfuisur đã vui vẻ lên tiếng gọi...

- Carol, lên đây!!!
- Nữ hoàng vạn tuế, hoàng phi vạn tuế!

Mãi rồi thì cũng quen, Haiz...

Menfuisur đứng dậy ôm Carol vào lòng mặc cho Carol phản kháng.. Mặt cô nhóc hoàng phi đỏ ửng cả lên... Carol à, trời trả báo, cho em chọc ghẹo Mitamun, giờ đến lượt em bị ta chọc ghẹo lại hả hà!

- E hèm, hoàng thượng, hoàng phi, đúng là 2 người khiến cho nhân dân mở rộng tầm mắt nha!
- Há?

Lúc này Menfuisur mới ngoác nhìn xuống dưới thì thấy mọi người đang che miệng cười, mặt cũng nóng dần lên... theo thói quen gặp Carol là ôm nàng lại có ai dám nói gì đâu, giờ chị Asisur lại... Menfuisur nhìn Carol vẻ không cam tâm, nàng là hoàng phi của ta mà ta muốn ôm cũng không được là sao? Thế là chúng nó bỏ nhau ra... Hờ, mang tiếng là bỏ ra thôi chứ thực chất Carol vẫn ngồi trong lòng Menfuisur, còn Mitamun dưới kia cũng không kém phần! Tướng quân Minurê hình như quyết tâm cho mọi người thấy quan hệ mờ ám giữa công chúa Mitamun và hân hay sao mà cứ ôm khư khư Mitamun lại, làm nàng ngày cả ăn cũng không được, nữ quan Nafutera thì cứ cười tít cả mắt! Hạnh phúc quá đi mà! Không thể ngờ được, Minurê nhìn ngây ngô thật thà như thế vậy mà lại từ ngày gặp Mitamun thay đổi hẳn!!! Sức mạnh của tình yêu!

Riêng Asisur ngồi tự kỉ, người ta ai cũng vậy, thế mà nàng... hức...

Không khí của buổi yến tiệc dần ra hết sức vui vẻ, chưa bao giờ thấy nữ hoàng Asisur cười nói đùa giỡn nhiều như ngày hôm nay!!! Chợt Asisur khựng lại... hình như số cung nữ dưới kia đông hơn khi này... không lẽ là có gián điệp? Menfuisur bận rộn chọc Carol tức đen cả mặt nên chắc không để ý, Carol cũng vậy... Nhìn về mặt của nữ quan Nafutera đang căng thẳng quan sát dưới kia, Asisur càng có cơ sở khẳng định nàng không nhìn nhầm, đó là sự thật... Đang đắm chìm ngời suy nghĩ thì đến được trong phòng bỗng nhiên phụt tắt hết, quân lính cận vệ của Menfuisur cũng bắt đầu tuốt kiếm...

...Bên ngoài có một bóng dáng từ từ tiến vào, trên tay cầm một ngọn đèn cây nhỏ, ánh sáng mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ khuôn mặt, hình như là nữ nhân... Mọi người đang ngoác ngoác không biết có chuyện gì xảy ra thì bỗng dưng đó gỡ bỏ khăn cheoáng xuống, các cung nữ lạ mặt đã thôi tắt hết đèn khi này cũng cởi bỏ toàn bộ quần áo của tí nữ ra, lúc này bọn họ ai cũng mặc những bộ trang phục đỏ rực nóng bỏng, lộ ra tất cả những đường cong trên cơ thể. Lạ một chỗ, những người này không phải là nữ nữ nghiêng nước nghiêng thành gì, gương mặt chỉ dễ nhìn nhưng ai cũng có dáng người rất thon thả và múa hát rất đẹp, trên tay mỗi người đều cầm đèn cây... bắt ngờ hơn cả là người múa hát chính giữa chính là... nữ hoàng Kafura. Hôm nay cô ta trang điểm rất đẹp, rất lộng lẫy, trên người mặc bộ váy bó sát người, mỏng dính, ngang ngực, sau đó kéo lên, cứ như vậy mà làm trông rất khiêu gợi... Không biết mọi người như thế nào chứ Asisur năng hứng thú ra mặt! Mitamun nhăn mặt, quay lưng ra ngoài, ngay cả nhìn cũng không muốn, quay vào nhìn Minurê thích hơn! Minurê cười trừ, kéo Mitamun lại gần mình hơn... Asisur khinh bỉ 2 người đó ra mặt, vậy mà hồi trước ta ghép đôi, các người lờm nguýt ta thế thà, bây giờ cứ đù nhau cứng ngắc thế đấy... không biết chừng nào Kafura kết thúc tiết mục nữa, Asisur năng muốn lên diễn phụ họa a!

Nữ hoàng của một nước mà làm như vậy thì thật sự rất mất mặt, bên dưới cũng bàn tán xôn xao, có người chịu không nổi đã chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo! Các người thật là yếu ớt quá đi, ta chịu tới giờ cũng có sao đâu nào! Cuối cùng cũng ngưng lại, các cung nữ kia cũng dốt đèn lên như cũ, hoàng cung lại sáng rực lên. Lúc này bộ dạng của Kafura hết sức quyến rũ đàn ông! Quần áo ướt đầm mồ hôi bám chặt vào cơ thể, toàn bộ mọi đường cong đều được phơi bày ra... Có ta không thèm cúi chào, đi thẳng một mạch đến chỗ ngồi bên cạnh Menfuisur mà quỳ xuống, hôn lên tay của Menfuisur, khuôn mặt ửng hồng mà nói...

- Thiếp hi vọng bệ hạ thích tiết mục này của thần thiếp...
- Nhọc công nữ hoàng quá, nàng không cần làm vậy đâu, mau đứng dậy đi...
- Vâng...

Sau chữ “vâng” ngọt như đường đó, cô ta ngay lập tức ngồi bên cạnh Menfuisur, rót rượu dâng tới miệng cho Menfuisur... Ơ ơ... chịu hết xiết, Asisur vật vờ ra phía sau mà ới, bất chợt có một giọng nói nhỏ nhưng vừa đủ nàng nghe: “không sao chứ?”... Asisur ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn xung quanh nàng, làm gì có ai? Rõ là do uống nhiều rượu quá! Nhưng giọng nói đó nghe quen lắm...

Carol tức lắm rồi, khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ, Kafura bắt đầu giờ giọng khinh khi người ra...

- Hoàng phi Carol, hình như cô không khỏe?
- Không, ta không sao... – Carol gắng gượng trả lời, kèm theo một nụ cười...
- A, ta rất muốn mở rộng tầm mắt, muốn xem hoàng phi Ai Cập nhảy múa, không biết có được hay không? Nghe thiên hạ đồn rằng, hoàng phi là con gái nữ thần Sông Nin, không thứ gì là không biết!

Carol tái mặt, nàng đến từ hiện đại mà, chỉ biết có khảo cổ và lịch sử, nãy cái nhảy múa này, nàng chịu. Rõ là cô ta muốn si nhục Carol mà...

- Không được, nhất quyết không được, ta không cho phép Carol múa...
- Nữ hoàng Asisur, lâu quá không gặp... – lâu cái đâu có ấy, mới có một tuần chứ mấy, hừ, xem ra trong một tuần đó cô tiến bộ không ít đấy nhì? Xem ra lần đó ta giáo huấn cô chưa đủ, bây giờ đã có khi thể trả lời ta rồi, còn dám nhìn ta bằng ánh mắt khinh thường đó nữa... Người đã quyến rũ làm đối tượng rồi...
- Không cần khách sáo đâu!

- Tại sao lại không cho hoàng phi Carol ra biểu diễn? Hay là nàng ta không biết... – Kafura lấp lửng câu nói...
- Haha, tại quý quốc không biết! Hoàng phi Carol đang có thai, hiện tại không thể vận động mạnh...

Asisur vừa nói ra, tất cả mọi người đều sùng sốt, đưa mắt về phía Carol, Menfuisur thì không tin vào tai mình nữa, ánh mắt sung sướng hi vọng nhìn Carol, Kafura cũng không tin, tim đập rộn ràng... nếu bây giờ Carol có thai, kế hoạch của cô ta coi như thất bại hoàn toàn... Carol cũng ngu mặt nhìn Asisur, chỉ thấy Asisur cười tươi vui vẻ gật đầu, nàng vô thức đưa tay đặt lên bụng mình... nàng đang mang một sinh linh nhỏ bé trong người sao? Bất chợt Carol cười, cười rất tươi nhưng nước mắt cứ trào ra... Menfuisur thì vui mừng khỏi nói, ôm chầm lấy Carol, sau đó ra lệnh cho mọi người tiếp tục nâng ly chúc mừng. Hoàng phi Carol có thai, đó là một tin vui thật sự....

- Nữ hoàng Asisur, nghe đồn trước đây cô đã mấy lần hãm hại hoàng phi Carol, giờ lại có âm mưu gì đây?
- Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, nếu không tin có thể gọi thái y vào kiểm tra! Trước đây ta cũng có học qua y thuật nên cũng khó mà chuẩn đoán sai lắm! Nữ hoàng Kafura, cô không nên như vậy, sẽ tự chuốc họa vào mình đấy!

Kafura có chút sợ hãi nhưng cô tự trấn an mình lại. Lần đầu tiên sợ hãi là do chưa bao giờ gặp ai đánh đá dữ dằn như Asisur, sau đó mới suy nghĩ lại, cô chỉ đánh đá hơn ta thôi nhưng chưa chắc cái đầu cô hơn ta Asisur à! Vì vậy không việc gì ta phải sợ cô cả...

Asisur đứng dậy, lớn giọng...

- Nữ hoàng Lybia đã phí sức biểu diễn cho chúng ta, vậy chúng ta cũng phải đáp lễ chứ! Mọi người thấy sao?
- Phải, phải lắm!
- Nhưng mà nữ hoàng định làm gì vậy ạ?
- Ô, ta không biết nhảy múa đâu! Nhưng ta sẽ cùng mọi người chơi một trò chơi! Chúng ta bắt đầu nhé! Đầu tiên ta đổ mọi người, con gì có làn da đen nhất?
- Ơ? Con gì mà kì lạ vậy?
- A, thần biết rồi, là con chó Anibus của nữ hoàng..
- Sai! Có ai biết không?
- Hay là con mèo mun nhà thần?
- Sai luôn....
- Chúng thần chịu, biết bao nhiêu con màu đen mà kể ạ?
- Ta gọi ý nhé, nó đang ở trong cung điện này!
- Ở đây?

Mọi người bắt đầu dáo dác nhìn xung quanh nhưng vẫn không biết là con gì... Kafura nhìn Asisur với ánh mắt dè phòng, sau đó phá lên cười...

- Trò trẻ con...

Asisur không để ý mà tiếp tục...

- Đó là con heo a, vậy mà không ai biết!
- Heo?
- Chúng ta tiếp nào! Con gì mập nhất ở đây?

Sau một hồi suy nghĩ, bên dưới có vài tiếng trả lời...

- Con heo chẳng?.....
- Chính xác! Con gì to tròn nhất đêm nay?

Lúc này thì mọi người trả lời rất đồng thanh:

- CON HEO... – mọi người phì cười, bắt đầu hiểu ra ý của nữ hoàng rồi, nữ hoàng, ngài thật là si nhục loài heo quá đi!
- Quá chính xác! Vậy con gì có mái tóc xù xấu xí?
- CON HEO....
- Vô í, con heo làm gì có tóc? Hoàng cung các người đang chơi trò gì vậy?
- A, do nữ hoàng không biết, đây là một tục lệ của người Ai Cập... Nữ hoàng Kafura cứ bình tĩnh mà quan sát...

Carol và Menfuisur cũng cười cười, bọn họ dư sức biết Asisur đang làm gì! Mitamun thì nhin không được mà cười thành tiếng, Minurê cũng chỉ quan tâm đến Mitamun nên không đếm xỉa cái vụ việc ồn ào kia!

- Ta đổ mọi người, con gì vừa mới nhảy múa khi nãy...
- CON HEO.... – Trả lời không cần suy nghĩ..
- Vậy con gì mới lên tiếng phản bác ta khi nãy?
- CON HEO....

Đến lúc này mọi người đều ôm bụng cười, lăn quay ra mà cười, không ngờ.... sau này tốt nhất đừng kiểm chuyện với nữ hoàng! Kafura ngu ngơ không hiểu bọn họ đang chơi trò gì, bà ti nữ của cô ta mới xấu hổ lên tiếng nói nhỏ... “Chúng ta mau đi về thôi nữ hoàng”

Kafura cúi gắt nạt bà ta.... “bọn họ đang nói nữ hoàng đó...”

Đến lúc này Kafura mới hiểu ra, sau đó đứng dậy lăm lăm đi đến chỗ Asisur, định bụng sẽ cho nàng ăn một cái tát, nào ngờ vừa đến gần Asisur thì à ta ngã lăn quay ra đất mà ngủ... Tất nhiên là có người quảng thuốc mê rồi!

- Đố mọi người con gì vừa mới lần ra ngủ?
- CON HEO!!!!!!
- Heo của nước nào?
- LYBIA....

Đồng thanh hết chỗ nói!

Đám ti nữ Lybia cũng vội khiêng Kafura về phòng, cũng tội bọn họ thật...

Lúc đó trong góc phòng có một người nhìn Asisur với ánh mắt sùng nịnh... nàng thật sự là rất đáng yêu mà....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

- Nữ hoàng, người thật sự không còn tình cảm gì với bộ hạ nữa sao?
- Sao em lại hỏi như vậy?
- Em ... Em chỉ thấy dạo này người rất lạ, cười hơn trước rất nhiều, chưa kể còn ra sức chọc ghẹo hoàng đế Menfuisur cùng Carol...
- Thì sao?
- Trước đây chẳng phải người rất yêu bộ hạ sao?
- Ài à, nếu thấy không có hi vọng thì hãy từ bỏ đi may ra sống tốt hơn! Menfuisur dù gì cũng là em trai của ta, chúng ta tốt nhất là không nên có quan hệ, chưa kể người Menfuisur yêu là Carol, ta không muốn mãi đi theo phá hoại, làm người thứ 3 luôn bị người ta khinh thường... Đối với ta mà nói, chỉ cần nhìn thấy Menfuisur hạnh phúc là ta mãn nguyện rồi...

Ari cắn chặt môi để không khóc thành tiếng...

- Nữ hoàng, em biết người đang buồn lắm... người không cần phải kìm nén như vậy đâu... ước mơ lớn nhất của người chính là sinh cho hoàng đế Menfuisur một đứa con bụ bẫm... giờ hoàng phi Carol lại có thai...
- Ài, em đừng nói nữa... ta không sao hết... rất vui về là đằng khác! Ở bên Carol, Menfuisur mới có thể là một vị vua tốt!

Ari ôm nàng mà khóc rống lên, mấy cung nữ còn lại cũng rầm rức mà khóc, mắt mũi đỏ hoe... Đây các cô, ta không khóc thì thôi, sao các cô... Rõ khổ!

HAIZ... sau khi ngồi đó đám ti nữ mất uớt kia, Asisur mới có thể đặt lưng xuống gối mà ngủ một giấc cho ngon lành! Bất chợt nàng lại suy nghĩ, theo như tình tiết trong truyện sẽ không có chuyện Kafura tự do nhảy múa quyến rũ Menfuisur, Carol vì hiểu lầm Menfuisur mà nhảy xuống sông Nin tự vẫn sau đó trở về thế kỉ 21, cuối cùng là bị Asisur hại cho sảy thai. Có điều bây giờ Garashu thảm bại không có lực lượng để đánh Ai Cập, Asisur nàng thì càng không hại Carol, chỉ có Kafura là đáng lo thôi, không biết cô ta có thể làm được những chuyện gì... Còn nàng và Izumin thì sao nhỉ?

- Ấ, trời ơi là trời...

Asisur ngồi bật dậy, đá bay cái chăn xuống đất, ngồi vò đầu trên giường như mấy bé mới ăn cắp chuối chiến ngoài chợ... Sau một hồi, nàng lại thả mình rơi tự do, nằm phịch xuống giường. Giường của nữ hoàng nằm nghe êm thật! haha! Mai phải làm gì đây? Hay là quay về Hạ Ai Cập nhỉ? Nàng có ý định về đó lâu rồi nhưng không an tâm mà bỏ Carol ở đây một mình cùng với con nữ hoàng Lybia kia, Carol hiền lành thánh thiện quá, nó không thể nào biết được ai muốn hại nó... suy cho cùng Carol chỉ là cô nhóc mới lớn, từ nhỏ sống trong sự đùm bọc của gia đình nên rất cả tin, không nghi ngờ bất cứ ai; còn nàng từ nhỏ đã phải sống với những bộ mặt giả dối đáng ghét, hoàn toàn phải tự lo cho bản thân mình nên đối với Asisur nàng, Kafura chỉ là chuyện nhỏ... năm lần lộn 1 hồi thì nàng bắt đầu buồn ngủ, hai mí mắt nặng trĩu xuống... Izumin đứng bên cạnh giường, nhìn người đang nằm ngủ ngon lành kia mà mỉm cười. Asisur lúc nào cũng vậy, lúc ngủ trông nàng dễ thương hơn rất nhiều! Lấy chăn đắp lại cho nàng, Izumin bắt giấc cúi xuống hôn nhẹ lên môi Asisur...

- Oáp...
- Chúc nữ hoàng một ngày mới tốt lành!
- Haha, cảm ơn các cô nha! Các cô cũng thế ha!
- Nữ hoàng, chúng ta mau thay trang phục ạ, hoàng phi Carol sắp...
- Chị Asisur...

Carol từ ngoài cửa bay vào, chưa kịp để Ari thông báo cho nàng. Asisur mắt nhắm mắt mở nhìn Carol đang ôm mình cứng ngắc, tiếp theo đó Mitamun cũng đi vào, trên tay ôm một bó hoa sen to...

- Hôm qua ta có mượn nợ các người đâu mà mới sáng sớm tới tận phòng ta đòi thế này?
- Haha, em quên mất, chị mau thay quần áo đi, em có trò này rất hay đây!
- Trò gì?
- Bí mật, tí nữa thì biết!

Asisur nghi hoặc nhìn cái bản mặt gian gian của Mitamun cùng Carol, bất chợt nói đa ga... Mitamun từ đầu gối đến gối chỉ im lặng, sau đó đem tất cả hoa cho vào một cái bình lớn đặt bên trên hành lang... Chợt Asisur ngạc nhiên quay sang Ari:

- Tôi hôm qua em vào đắp chăn cho ta à?
- Dạ? Đầu có?
- Chứ sao ta lại đắp chăn thế này?
- Cái đó, có khi nữ hoàng tự đắp ấy chứ hôm qua em đâu có vào đây?

Quái, hôm qua rõ ràng nàng đã đắp nó xuống đất mà? Không lẽ... có ma? Asisur rùng mình, bỏ ngay xuống giường, ghê quá...

Thế là cả đám kéo nhau đi ăn sáng...

- Carol này, cảm giác làm mẹ như thế nào?
- Haha, khỏi phải chê!!! Chị cứ thử thì biết
- Gì chứ? Ai mà thêm, hừ hừ, ta đây còn thích tự do bay nhảy, chưa muốn vướng vào nắm mờ hôn nhân đâu nhá!
- Thật không đấy? – Mitamun cười gian xảo nhìn Asisur! Mitamun đã biết tất cả, kể cả chuyện Asisur và anh trai Izumin của nàng. Hiện tại Izumin đang ở đây không phải vì cô nữ hoàng trẻ con kia sao? Izumin đã mấy lần đến thăm Mitamun nhưng chỉ lên lút, tránh sự dòm ngó của người ngoài!
- Này này, ý gì đây cô công chúa kia? A, phải gọi là tướng quân phu nhân chứ nhỉ?
- ASISU!!!!

Mitamun đỏ mặt mà thét tên của Asisur ra, bất chợt khuôn mặt trở nên nghiêm túc lạ thường...

- Không được nhắc tới hần nữa...
- Ô, sao thế? Các người có chuyện gì à?
- A... ờ, thì...
- Hahah, thôi, có làm cái về mặt nghiêm trọng ấy thì ta vẫn chọc phá cô thôi Mitamun à! Còn non tay lắm háhá!

Mitamun lại phải gào thét tên của Asisur lần nữa...

- Thôi không đùa nữa, tất cả mọi người ra ngoài đi...
- Dạ vâng thưa hoàng phi...
- Có chuyện gì vậy?
- Chị Asisur, hôm nay em quyết định sẽ đi thị sát dân chúng một hôm...
- Cái gì? Ai sẽ đi cùng với em
- Đương nhiên là chị rồi! Mitamun cũng đi mà
- Nhưng... Carol à, em đang có thai đó, Menfuisur sẽ không đồng ý đâu...
- Chẳng chắc chắn là không đồng ý rồi, là em chuẩn đến đây đó chứ!
- Mitamun, nếu ta đoán không lầm thì Minurê cũng sẽ không đồng ý cho cô đi đúng không?
- Đúng rồi đó, thế nên mới đến đây lôi cô đi cùng mà! Có gì cô báo kê! Dù gì cũng là chị gái hoàng đế Ai Cập...
- Không, nhất quyết không, mặc dù ta cũng muốn đi lắm nhưng vì sự an toàn của cả 3 nên là KHÔNG...
- Haiz... Không sao đâu, không đi thì thôi vậy, tiếc quá, em cứ nghe đồn dưới kinh thành có nhiều thức ăn ngon lắm... nhất là gà nướng nha! Kỹ thuật nướng gà của Ai Cập là khỏi chê, nướng làm sao cho chín thịt bên trong mà lớp mỡ bên ngoài không bị chảy hết, rất giòn, rất ngon...

- Khoan...

Cả căn cầu, Carol cùng Mitamun cười thầm, biết ngay là Asisur đã trúng kế...

- Nhưng mà chúng ta phải cẩn thận tối đa, một là hoàng phi Ai Cập, một là công chúa Hitaito, riêng nữ hoàng ta là nhân vật quan trọng nhất nên không thể có chuyện gì xảy ra được đâu nha! Hay là chúng ta cho ti nữ đi theo?
- Không được, đi như vậy sẽ gây sự chú ý đó, càng ít càng tốt
- Vậy ta cho Ari đi cùng nhé! Hay Eri cũng được
- Vâng, cũng được....
- Nhưng mà không được, Ari sẽ không cho đi cho mà xem...
- Haiz... quyết định dặt theo Teti vậy! cô nhóc này hiền hơn!

Thế là ở ba nơi khác nhau xảy ra 3 sự kiện khác nhau! Có điều tất cả đều cùng 1 mục đích...

- Người nhớ đó Minurê, ta không thêm nói chuyện với người nữa... - Mitamun giận dỗi đóng sầm cửa lại, bỏ mặc cho Minurê chết trân ngoài đó, hần đã làm gì nên tội? Chả lẽ vừa từ trên triều về mở miệng hỏi một câu “Nàng có mệt không” cũng bị giận nữa? ... Vào trong phòng, Mitamun cười hà hà, sau đó thay trang phục cung nữ, canh lúc không có ai liền lủi ra ngoài...

Cùng lúc đó, ở cung của Carol...

- Hoàng phi đâu?
- Thưa bệ hạ, hoàng phi nói người cần phải giải quyết chuyện quan trọng ạ
- Chuyện gì?
- Dạ, đang trong nhà vệ sinh...
- =...=

Ở phòng của Asisur xem ra có vẻ bình yên hơn...

- Ari, em biết không, dạo này ta hay lo cho dân chúng lắm... thế nên mất ngủ
- Dạ, hay để em gọi thái y đến xem?

- Ấc @@

- Nữ hoàng như vậy là đại đức của Ai Cập...

- Haiz... ta... buồn ngủ quá... trong lúc ta ngủ em nhất quyết không được để ai vào làm phiền nha, sức khỏe của ta ảnh hưởng rất quan trọng đến đất nước đấy!

Ari hoa cả mắt, run rẩy lui ra ngoài, đóng cửa lại... còn Asisur thì thầm chán nản, ngồi nói cả buổi, nàng ta cũng không biết nàng đang buồn ngủ.

- Oa, đồng vui nhộn nhịp quá đi!

- Hắc hắc, không uống công chúng mình chuồn ra đây! Bọn kia mà biết chúng ta đang ở đây thì sao nhỉ?

- Chắc đập đầu vào tường chứ sao!

- Bây giờ là phần hôn vốn, nào, mau, Carol, em hôn cái gì?

- Hừm, chỉ đem theo mấy cái vòng tay thôi!

- Được, đến Mitamun

- Đôi hoa tay!

- Woa, đồ xịn mà?

- Chịu thôi, ta không có tiền mặt, muốn thì phải lấy của Minurê

- Haha, còn ta thì là cái này!

- Trời đất, cái này là ngọc trai đen rất quý nha, sao lại...

- Hừ, đây là của Garashu tặng cho ta lúc còn ở Ai Cập, ta không thích giữ nên đem đi bán a!

Thế là cả 3 đứng chờ trong khi Teti đem đi đổi tiền. tiếp theo đó là công cuộc ăn chơi trác tán của mấy quý cô! Gặp hàng quán nào cũng vào, thấy nơi nào đồng vui cũng bon chen đến, thấy người ta đánh nhau thì đứng cổ vũ sau đó chạy xì khói...

- Ha...ha, hôm nay vui quá, cũng tối rồi, chúng ta mau trở về đi

- Ủ! Thì đi!

Không hiểu sao hôm nay công thành lại khóa lại rất sớm, cả 3 không biết làm sao, chỉ còn cách leo mà vào...

- Ai vào trước?

- Để em cho!

Carol hằng hái xung phong, sau đó xấn vấy lên, thoăn thoắt trèo vào... bất ngờ Carol trượt chân té xuống. Asisur đứng người vội vàng trèo lên xem Carol thế nào, bây giờ mà có chuyện gì thì...

- Á, Izumin, sao ngài lại ở đây?

- Mỗi lần gặp ta nàng không còn câu nào để hỏi nữa à?

- Bớ người ta, có thích khách, lính đâu? Lính...

Asisur cứng đờ người nhìn xuống phía dưới... Izumin sao lại ở đây? Hắn đang ôm Carol, đang ôm Carol... Nghe tiếng gọi, binh lính cũng bắt đầu chạy lại...

- Nàng có sao không?

- Cảm phiền ngài thả tôi ra, nếu không tôi sẽ lớn hơn nữa, ngài hãy mau rời khỏi đây...

- Anh!!!

- Mitamun, em làm gì ở đây? Chẳng phải đang ở trong phòng sao?

- O...à, em đi... đi dạo...

- Đi dạo mà phải leo cây vào à?

Carol nhìn Mitamun, sau đó dùng hết sức đẩy Izumin ra, còn Izumin thì nhìn Carol bằng ánh mắt rất khó hiểu, ánh mắt đó, Asisur chưa từng nhìn thấy... Trong ánh mắt đó, Asisur không nhìn được gì cả...

- Á...

- Chị Asisur...

Lớng không cẩn thận, Asisur cũng nổi bước Carol mà lộn xuống...

PHỊCH!!!!

Asisur hôn đất mẹ một nụ hôn cực kì nồng thắm...

Rõ, trong lòng Asisur thấy hơi nhói nhói, có vẻ khó chịu. Izumin đỡ Carol mà thân nhiên để Asisur té rớt xuống đất...

Izumin cũng chết trân, không nghĩ tới chuyện Asisur cũng ở đây nên vội thả Carol ra, chạy lại đỡ Asisur nhưng thứ được đáp trả là cái né tránh đầy cự tuyệt của Asisur. Không phải không đỡ nhưng mọi chuyện xảy ra nhanh quá, hẳn thật sự không phản ứng kịp...

- Có chuyện gì vậy? Carol, nàng không sao chứ?

- Menfuisur, sao Izumin lại ở đây?

- À, hoàng tử Izumin là do ta mời đến để kí hiệp ước hòa bình, và lại hoàng tử đến để trả ơn chúng ta đã cứu công chúa Mitamun

- Thật chứ? Anh ta không có ý gì đó chứ?

- Thật, có ta ở đây, nàng không cần phải lo...
- Mà... sao nàng lại mặc thế này?
- Há?
- Hôm nay cả 3 trốn ra ngoài chơi đúng không?

Carol sợ sệt, im lặng cúi đầu nhận lỗi, Mitamun thì né tránh Minurê... nàng chết chắc...

- Anh, tối nay cho em đến ngủ cùng chị Asisur nhé!
- Không, sao không đến ở trong nhà Minurê?
- Nhưng mà...
- Mitamun, ta thông báo cho nàng tin vui nhé! Cha của nàng đã chấp nhận hôn sự giữa chúng ta rồi! sứ giả đang trên đường đến đây!

Xong, đôi nàng tàn thật rồi, Mitamun chân thành nuốt nước miếng, sau đó lẻo đẻo theo Minurê đi về...

- Chị Asisur, chị làm sao vậy?
- Chị Asisur?
- Không sao, các người cứ về trước đi...
- Chị ổn chứ?
- Rất ổn là đằng khác! Không sao đâu!

Asisur loạng choạng đứng dậy, cái chân nàng bị trật rồi nhưng Asisur vẫn cố gắng đứng vững mặc cho có đau hay không... bây giờ nàng không cảm nhận được thứ gì nữa, không muốn ai nhìn thấy nàng nữa... chỉ muốn yên tĩnh ở một mình...! Nàng không muốn nhìn thấy hân đứng đây...

Asisur cười cười, lấy tay quạt nước mắt đang chảy xuống, nhìn ánh mắt của Asisur, Carol nhận thấy có chuyện gì đó không ổn ở đây...

- Để em đưa chị về...

Izumin đứng im lặng một hồi lâu cũng lên tiếng...

- Hoàng phi Carol, để ta đưa nữ hoàng về cho!

Mọi người chết trân nhìn Izumin, hoàng tử Izumin chịu công nhận Carol là hoàng phi của Menfuisur, như vậy không phải đã từ bỏ rồi sao? Ai cũng nhận ra điều này trừ một người...

- A, xin cảm ơn hoàng tử nhưng ta tự đi về được mà!
- Để ta...
- Thật sự không cần...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16

Mặc cho Asisur cự tuyệt, Izumin bế thốc nàng lên, sau đó rồi đi trước con mắt muốn rớt ra ngoài của mọi người...

- Izumin, thả ta xuống... đừng có ôm ta...
- Asisur, nàng làm sao vậy? không lẽ có máy hôm mà nàng đã quên ta rồi?
- Ta không quen biết gì người hết, trước giờ vẫn vậy...
- Asisur???
- Tránh ra

Asisur càng chống cự thì Izumin càng ôm nàng chặt hơn, đúng là lúc ngủ nàng dễ thương nhất!!! Ari nghe ồn ào bên ngoài liền chạy ra xem, nữ hoàng bỗng nhiên mất tích đầu mất làm nàng lo lắng gần chết, bây giờ thì...

- Tên vô lễ kia, mau thả nữ hoàng ra, ai cho người ôm nàng?
- Cảm miệng, đi tìm thái y đến đây
- Ari, hân ta là hoàng tử Hitaito đấy, cứ tìm thái y cho ta...
- Lệnh bà bị thương à?
- Ừ nhưng không đáng kể... mau lên...

Izumin không chần chừ mà đặt Asisur ngồi lên giường, sau đó nhanh chóng cầm chân của nàng lên xem, Asisur dù đang rất thất vọng cùng tức giận nhưng vẫn dờ mắt rút chân về, có điều không rút được...

- Đau không?
- Người muốn thử không? Cũng không đau lắm, hơi tê tê giống như bị sư tử nhai đầu ấy!

Hân phì cười, lấy khăn lau vết sưng đỏ kia cho nàng... Do bị chạm vào vết thương nên Asisur theo phản xạ hơi nhắm mắt, tay nắm chặt cái nệm...

- Ta xin lỗi, nhưng tất cả tại nàng chứ à? Ai bảo trèo tường vào...
- Em người bảo đấy...
- Sao lại nghe lời nó? Quy tất cả trách nhiệm về nàng...
- Nhà người... ta đếm từ 1 tới 3, người mau biến khỏi phòng ta...
- Một
- Xem ra nàng cũng còn khỏe quá nhỉ?
- Hai...
- Người đâu, ra xem thái y đến chưa?
- Ba!!!
- Lấy cho nữ hoàng một ít thức ăn đi
- Lĩnh đầu, lời hấn ra ngoài, lời ra...
- Các người cứ an phận đứng đó canh cửa đi, trong này có ta là được rồi...
- IZUMIN, tránh xa ta ra, ta cấm người chạm vào ta...
- Đưa ta xem vết thương

Izumin trèo lên giường, đặt Asisur vào trong lòng mình, tay thì cẩn thận nhấc chân Asisur lên...

- Vết thương nhẹ, chỉ cần nấn lại là được rồi...
- Nấn? Ê, không phải người định...

Không đợi Asisur nói hết câu, chỉ nghe rắc một tiếng, tiếp theo là tiếng hét như tỉnh tỉnh của Asisur...

Bên ngoài, ông thái y già đang cố gắng trèo lên từng bậc thang thì bị tiếng hét của Asisur hù cho hết hồn té bật ngã ra phía sau... Ari thẳng thốt...

- Đây, đây, mau chữa cho nữ hoàng. trời à.. mau đưa ông thái y này đi tìm ông thái y khác, mau...

Cung điện của Asisur loạn thành một bầy như ong vỡ tổ...

- Hết đau rồi thấy chưa?
- Hừ, chân thành cảm tạ hoàng tử, mọi chuyện đã xong rồi, xin ra ngoài cho
- Ta đã làm gì đâu mà xong?
- Người... được, người muốn gì?
- Sao nàng lại giận ta?
- Giận? Không dám, ta đây lấy tư cách gì mà giận? Ngài đang hiểu lầm nhau đấy
- Đừng có chối, rõ là nàng ghen cùng Carol
- Gì chứ? Người bị bại não à? Ta nói nhỏ nhẹ không nghe, phải dùng biện pháp mạnh...

Chưa định hình lại thì Asisur đã bị Izumin đặt lên môi 1 nụ hôn cháy bỏng, tay chân nàng lại xuội lơ hết cả ra, tức thật, hấn hôn được một lần là làm tới...

Hả??????

Ari vừa bước vào đã thấy cảnh tượng hãi hùng này, hoàng tử Hitaito đang hôn nữ hoàng sao? Mấy cung nữ còn lại cũng không tin vào mắt mình nữa, trước giờ nghe thiên hạ đồn hoàng tử Izumin yêu hoàng phi Carol mà, không lẽ thiên hạ đồn nhầm ư? Nóng mặt, mọi người vội đưa Ari đang quay mòng mòng kia ra ngoài...

- Sao hả? – Izumin cười gian nhìn Asisur!
- Người... ta không hiểu cuối cùng người muốn bốn cột ta đến khi nào nữa?
- Bình tĩnh, ta bốn cột nàng?
- Hừ. Mới khi này còn ôm ấp Carol, bây giờ thế này...
- Khi này... là ta đỡ Carol mà?
- Sao không đỡ ta?
- Không kịp...

Asisur xụ mặt xuống, uất ức nhìn Izumin, sau đó giận dỗi quay lưng về phía hấn! Bỗng dừng lại thấy vui vui!!! Chỉ ít hấn còn chịu khó giải thích cho nàng! Izumin thì kéo nàng nằm xuống bên cạnh hấn, sau đó ôm nàng lại, đầu vùi vào cổ của Asisur... Asisur bị hấn hù cho hoảng sợ, vội đưa tay lên sờ trán hấn...

“quái, mình nóng hơn hấn mà?”

- Nàng làm gì vậy?
- Không có gì!!!
- Thật không?
- Thật! Ta nói thật mà!... mà... tối rồi, người không về phòng mà ngủ à?

- Ta ngủ ở đây
- Nhưng đây là phòng ta
- Ta là quốc khách, muốn ở đâu thì ở!
- Nhưng..
- Nàng biết gì không?
- Há???? Có chuyện gì à?
- Hôm qua có người lên vào phòng của nàng đấy!
- Cái gì? Hắn có... làm gì ta không?
- Có, hắn làm như thế này này...

Izumin lại chồm lên, hôn nhẹ vào má của nàng một cái! Da của nàng trắng trẻo hồng hào như da em bé vậy! Asisur chết đứng..

“Đồ chết bầm!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Asisur trong lúc ngủ rất đáng yêu! Đó là điều mà Izumin kết luận được, đưa tay vén mấy sợi tóc mai trên mặt Asisur sang một bên, Izumin cảm lòng không được, lại cúi xuống hôn lên má nàng... Asisur khẽ động dậy, sau đó lại kéo chăn, chui rúc vào lòng của Izumin mà ngủ tiếp. Thời tiết bên ngoài khá là lạnh, so với cái lạnh của Hítaito cũng không là gì nhưng nhìn Asisur thì có vẻ rất lạnh..

- Nàng lạnh?
- U... – Asisur khẽ trờ mình, mở mắt dậy nhìn cái kẻ phá đám không buồn ngủ kia, sau đó nhìn ra ngoài trời. Còn sớm chán, nàng ngủ tiếp...
- Hay để ta gọi Ari đem thêm chăn vào?

Vẫn không trả lời, Asisur kéo cái mền lông dày trùm kín người lại, chỉ chừa cái đầu ra để mà thở, 1 tay nắm chặt cái mền, tay kia nắm chặt áo của Izumin..

Izumin nhà chúng ta chỉ biết lắc đầu thờ dài..

- Asisur, dậy, nàng ngủ nhiều quá rồi..
- Thôi mà, cho ta ngủ chút nữa đi, còn sớm mà...
- Trưa luôn rồi, sớm gì nữa?
- Chừng nào đến tối thì hãy dậy, mới trưa mà cũng la um sùm..

Izumin bất lực quay sang Ari..

- Ngày nào cũng như thế này?

Ari miễn cưỡng nhìn người đang co tròn trên giường, sau đó quay sang Izumin gật đầu. Giờ phút này hắn chỉ biết nín thở, không ngờ trên đời này lại có người có thể ngủ kinh khủng như vậy...

- Asisur, mau dậy đi, ta đưa nàng về Hạ Ai Cập, không phải nàng muốn về đó lắm ư?
- Cái gì? Đây, phải là ta đưa người về Hạ Ai Cập chứ sao người lại đưa ta? Đây là nhà ta mà?
- Sao cũng được, mau thức dậy đi, quá trưa rồi

Asisur bất mãn ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh một chút rồi cũng lết xuống..

Asisur rất háo hức khi được quay về Hạ Ai Cập đấy chứ, đây là lãnh địa của nàng mà... nhưng không hiểu sao nàng cứ có cảm giác nơi đây u buồn sao ấy, mọi người dân ai cũng trầm lặng làm công việc của mình, khi thấy nữ hoàng đi qua đều quý xuống hành lễ, không biểu hiện bất kì cái gì lên trên mặt cả... Chợt cũng không đồng vui nhộn nhịp như ở Têbê. Có chuyện gì thế nhỉ?

- Asisur, nàng đang suy nghĩ cái gì?
- Ta đang không hiểu tại sao mọi người không có biểu cảm gì khi gặp ta hết vậy?
- Chẳng phải trước đây nàng luôn ở trong thần điện sao? Dân chúng không gặp mặt nàng lần nào nên thế thôi!

Asisur cậm cùi gật đầu, sau đó quay sang Izumin..

- Người là khách quý của triều đình, theo ta bỏ tới cái xô này làm gì?
- Ta thích đi ngắm cảnh, nghe đồn ở Giza có rất nhiều cảnh đẹp...

Asisur dè môi khinh bỉ, ngại biện thì có, người theo ta thì nói đại đi, bày đặt ngắm cảnh..

- Không ở lại cùng Carol à?
- Bớt nói nhảm đi...- Izumin thờ ơ nhìn ra ngoài cũng không nhìn Asisur lấy một cái khiến nàng chột dạ...
- Thì đúng như vậy mà... Không phải người đến đây vì Carol sao?

Nàng bất chợt rung mình khi nhìn thấy ánh mắt của Izumin nhìn mình, hình như hấn gần thật sự, ánh mắt sắc lạnh không chút tia ấm. Đó là ánh mắt của người sao?

Không khí căng thẳng kinh khủng, Asisur ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, ngồi co ro vào một góc xe ngựa, ánh mắt sợ sệt nhìn Izumin... Izumin nhìn sang nàng, lạnh giọng ra lệnh...

- Qua đây...

Người nào đó ngoan ngoãn làm theo, ngay cả cái cũng không dám. Nàng thật sự rất sợ, không hiểu vì sao nữa. Hix, trên chiến trường, Izumin chỉ cần trừng mắt 1 cái là bọn kia sợ quá đứng tim mà chết hết cả rồi, lấy gì mà đánh đấm nữa, cái đó gọi là thắng không tổn một binh một tốt nào... Izumin ôm Asisur vào lòng, sau đó thở dài...

- Carol đã có con của Menfuisur rồi, nàng còn muốn ta phải thế nào nữa đây?
- Ta... Sao ta biết? Cái đó người biết chứ?
- Asisur, nàng cố tình ngu ngốc không hiểu lời ta nói hay đang không hiểu thật sự vậy?

Asisur ngẩn người ra nhìn tên hoàng tử đẹp trai đang đối diện mình kia, chỉ muốn thốt lên một câu “ người thật sự rất đẹp nha!”, nhưng có cho tiền nàng cũng không dám nói câu đó! Cúi thấp đầu xuống, hai tay đưa ngạch tà áo, Asisur chỉ hiểu cái mô tê gì hết... =...=”

- Ta thật sự không hiểu... nhà người rõ là yêu Carol nhưng cứ thích đối xử tốt với ta...
- Ta không phải đối xử tốt với nàng, ta là thật lòng với nàng.
- Thôi đừng đùa nữa! Dù sao người cũng là khách của triều đình, ta cho người quá giang đến Hạ Ai Cập vậy!

Izumin một giữ chặt hai tay của Asisur đang cố đẩy hấn ra, kéo nàng lại gần hấn hơn, tức giận trợn ngược mắt lên...

- Nàng nghe cho rõ đây, ta đã đi rêu rao nàng là người của ta, cả đời này nếu không gả cho ta được thì nàng cũng đừng hòng gả cho ai, hừ...
- Từ khi nào mà người nói dối trắng trợn vậy? Ta không tin, không gả thì không gả, ta ở giá, sợ ai à?
- Ta sẽ cho người san bằng Ai Cập
- Ta cho người ười Hitaito của người...
- Nàng dám?
- Người dám sao ta không dám?
- Nàng... không có khả năng làm việc đó, haha... – Izumin bắt đầu giọng điệu khinh thường lên đối với Asisur, Asisur cũng đều càng cười lại...
- Menfuisur có khả năng, hấn ta nhất định sẽ nghe lời ta!
- Không được nhắc tới Menfuisur, sao nàng không nhờ ta?
- Người có khùng không? Ta đi nhờ người đem quân sang san bằng nước của người? Hơ.. cái này...
- Không quan tâm, nhưng nàng không được nhờ Menfuisur
- Nhảm, làm gì không được?
- Nàng yêu hấn ta... – Izumin lạnh lùng siết chặt tay Asisur lại khiến nàng đau đến nhẩn cả mặt nhưng vẫn cố giữ vẻ bình thản...
- Người cũng... yêu... Car...

Không chờ cho nàng nói hết câu, Izumin đã đặt đôi môi lạnh như băng lên môi của nàng.. Asisur trừng mắt nhìn hấn, đang làm trò biến thái gì vậy? Sau khi thấy Asisur thờ không nổi hấn mới buông nàng ra, kèm theo nụ cười thỏa mãn...

- Chỉ có như vậy nàng mới hết nói nhảm!

Asisur chỉ cảm phần nhìn Izumin, hai gò má ửng đỏ, nóng ran cả người... đầu tóc nàng có chút bù xù nên Izumin đưa tay lên vuốt lại, trong mắt Asisur đó là hành động của kẻ biến thái; nhìn nàng hấn có chút khó hiểu...

- Asisur, không lẽ nàng vẫn còn e thẹn ngại ngùng với ta ư?
- E thẹn cái đầu nhà người, ta đường đường là nữ hoàng Ai Cập thì mắc gì phải ngại ngùng e thẹn với tên hoàng tử biến thái nhà người chứ?
- Ô, ra vậy, ta cứ tưởng sau mấy lần ta hôn nàng thì nàng vẫn cứ xụi lơ chứ!
- Người im cho ta

Asisur thẹn quá hóa giận, bay vào bóp cổ Izumin; Izumin cười cười né tránh tầm tay nàng, xoay người lại ôm ngang eo nàng... cùng lúc ấy xe ngựa dừng lại...

- Nữ... nữ hoàng...?
- Há?

Izumin cùng Asisur đều ngưng động tác, quay ra ngo ngác nhìn một đồng người đang trần tráo ngó mình. Nhất là tướng quân Nakuto, cái miệng ông ta đã có thể nhét cả con bò vào rồi. Ari thì lấy tay che mắt lại, không nghĩ 2 người đó tình cảm lại nồng thắm như thế, trước mặt bản dân thiên hạ mà cũng... Asisur đẩy Izumin ra nhưng không được, ngược lại còn bị ôm chặt hơn. Izumin thì tươi cười rạng rỡ, chính sơ lại trang phục cho Asisur sau đó bế nàng đi xuống...

- Chúc mừng nữ hoàng trở về Hạ Ai Cập...

Asisur hiện tại không nói nên lời, mặt đỏ phừng phừng như con gà chọi, đầu gật lia lịa ý cho mọi người đứng lên. Nakuto nhìn Izumin, hình như nhận ra hấn là ai nên chuẩn bị rút gươm ra thì bị Ari ngăn lại...

- Tướng Nakuto, đây là hoàng tử Izumin, sang đây để đưa quà hồi môn cho công chúa Mitamun...
- Hồi môn? Công chúa Mitamun không phải đã ch...
- Công chúa cùng tướng quân Minurê... – May mắn là Ari kịp chặn họng Nakuto lại, không là có chuyện rồi...
- À, hình như ta có nghe chuyện này...

Izumin im lặng một hồi lâu cũng bắt đầu lên tiếng..

- Asisur đi đường xa nên hơi mệt, ta đưa nàng về phòng nghỉ ngơi....
- Vâng, xin hoàng tử đi theo nô tì..

Đội hai người đó khuất bóng, mọi người trong thần điện mới hoàn hồn lại..

- Nữ hoàng từ hôn Garashu vì hoàng tử Izumin ư?
- Ta không rõ nhưng hình như là vậy...

Ari đến bây giờ vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Nữ hoàng trước giờ chỉ biết quần quít bên cạnh hoàng đế Menfuisur, không ngờ lại có thể thân mật như vậy cùng hoàng tử Hitaito; cũng nghe thiên hạ đồn là hoàng tử Izumin thâm thương trộm nhớ hoàng phi Carol, bây giờ lại chuyển sang nữ hoàng Asisur. Sự đời khó ngờ...

- Ari này, hai người đó là như thế nào vậy?
- Ta không rõ, nhưng xem ra tiến triển lắm!
- Tiếc là Hitaito cùng Ai Cập có thù oán...
- Quốc vương Hitaito đã gửi thư cầu hòa sang đây rồi, vấn đề chính là ở nữ hoàng thôi!
- Cô nghĩ như thế nào?
- Nữ hoàng yêu hoàng tử!
- Cũng hay, ít ra Izumin đỡ hơn Garashu!

Sau khi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho đoàn người Hitaito, Ari cũng vội lên phòng gọi Asisur dậy dùng bữa. Khi đến nơi thì thấy nữ hoàng xinh đẹp đáng kính đang ngủ gà ngủ gật, còn hoàng tử Izumin thì chăm chú xem mớ tấu chương dồn tụ gần cả năm trời qua... Cảnh tượng gì đây?

- Hoàng tử, đã đến giờ dùng bữa, có nên đánh thức nữ hoàng dậy không ạ?
- Được rồi, chúng ta ra ngay...

Ari lẳng lặng rút êm ra ngoài..

Một lát sau thì thấy Asisur cái mặt ngu ngu ngái ngái đi xuống. Izumin đi bên cạnh, tuy khuôn mặt rất lạnh lùng nhưng hình như đang có ý cười mỉm, tay nắm chặt tay Asisur...

Mọi người trong phòng vội cúi gập người xuống, cung kính cúi chào...

- Thôi, mọi người đừng có như vậy, ta tôn thọ, cứ bình thường đi!
- Nữ hoàng, như vậy là không được... – Asisur bỏ ngoài tay lời giáo huấn của Ari, lòi Izumin chạy về phía mớ thức ăn
- Oa, nhiều như vậy sao ta ăn cho hết? Mọi người cũng đừng đứng đó ngó nữa, mau ngồi xuống ăn chung với ta đi..
- Nữ hoàng, không được, hôm nay có quốc khách, chúng ta không thể lỗ mẫm...
- Gì mà quốc khách, tên đeo bám thì có... – Mặc dù Asisur đã sử dụng Volume nhỏ hết cỡ nhưng vẫn có người nghe được, Izumin vẫn ung dung đặt nàng ngồi trong lòng mình, lười biếng nằm dài ra nệm, tay siết chặt nàng lại...
- Hi hi, ta đâu có nói gì đâu? Người đời không? Chúng ta mau ăn đi!
- Hừ...

Izumin hừ lạnh nhìn nàng, nữ nhân này đúng là ngu ngốc...

Binh lính Hitaito vẫn im lặng đứng một chỗ không nhúc nhích, chưa có lệnh của hoàng tử thì có cho vàng cũng không dám tự tiện hành động! Asisur khó chịu nhìn Izumin..

- Bảo bọn họ ngồi xuống ăn cùng cho vui..

Izumin gật gật đầu, thấy thế bọn họ mới dám tiến vào... riêng Ari vẫn lải nhải..

- Nữ hoàng, hoàng đế mà biết sẽ trách phạt...

Asisur thuận tay nhét cái đuôi gà vào miệng Ari, sau đó cặm cụi ăn tiếp...

- Ta chịu trách nhiệm!

Asisur khó chịu nhìn cái kê đang nằm trên giường của nàng kia, cái vẻ ung dung đáng ghét thật..

- Đừng có trù ẻo hay nói xấu gì ta, nàng mau làm cho xong đi..
- Nhưng Izumin à, nhiều quá....
- Tại nàng, ta không biết...
- Hix, tài giỏi như ngươi ngồi giúp ta một ít cũng không sao đâu ha!
- Được, ta có thể giúp nàng làm cổ vấn nhưng... tiền công không nhỏ đâu!
- Ấy, ta tự làm được rồi!!!!...

Mơ à? Tiền của nàng để moi thế sao? Izumin vẫn giữ cái vẻ nhón nhơ của mình, sau đó chăm chú đọc sách tiếp! Mang tiếng là đọc sách nhưng thực chất chỉ lo nhìn ngắm Asisur! Thì ra lúc bị bắt ngồi một chỗ nàng cũng có vẻ vờn biểu hiện đáng yêu! Asisur thờ dãi ngồi bứt bứt nẩy cọng lông chim trên cây bút, ta cho ngươi trụi lùi lun nè...

Tại Asisur trước kia cả, nàng ta chỉ lo chăm chút cho Menfuisur cùng Têbê mãi mà bỏ mặc cái Hạ Ai Cập này, hình như ở đây chỉ có 1 mình tướng Nakuto lo tất cả, kể ra cũng tội!.. mà thôi cũng kệ... tháo nào ánh mắt của người dân nhìn nàng ban sáng không mấy thiện cảm, có lẽ do nàng bỏ mặc nơi này lâu quá...

Đầu tiên là từ khu nô lệ vậy... Xem nào, tân trang khu nhà ở cho nô lệ, xây thêm trường học cho trẻ em, không phân biệt đối xử với nô lệ... Xây cãng, xây đập giữ nước, tránh lũ lụt... nàng cũng muốn áp dụng

cái kiểu trường học nghề như ở hiện đại, những người không biết chữ có thể vào đó học một công việc nào đó mình yêu thích và áp dụng vào công việc...

Nhẹ nhàng đặt Asisur nằm xuống, Izumin quay sang quan sát thành quả từ này đến giờ của nàng, cũng hơn phân nửa rồi, xem ra tốc độ khá là nhanh! Sau khi xem xong những đề xuất của nàng, Izumin khá ngạc nhiên... Asisur sinh ra làm nữ nhân thật là uống phí!

Nhưng tốt nhất nàng cứ là nữ nhân đi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập* Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Izumin chăm chăm nhìn ra bờ sông Nin, đúng như lời đồn, sông Nin mang lại rất nhiều phù sa, cuộc sống của nhân dân Ai Cập vì thế mà khá ổn định... ý định đánh chiếm Ai Cập xem ra khó mà thực hiện được, lực lượng của Ai Cập và Hitaito cũng ngang ngửa nhau trong khu vực, nếu có chiến tranh cũng khó tìm ra kẻ chiến thắng... Cũng may là phụ vương đồng ý cho hôn lễ của Mitamun cùng Minurê nên có thể nói bây giờ không một thế lực nào dám động vào Hitaito cùng Ai Cập. Trước đây lăm lăm cứ muốn tiến đánh Ai Cập là vì muốn cướp Carol, quang minh chính đại lấy nàng làm vợ, xem ra bây giờ không cần nữa rồi... Có điều, hình như cô ngục Asisur cứ nghĩ ngờ tình cảm của hân, lúc nào cũng liên tưởng tới cô gái sông Nin như bị ám ảnh vậy! Nhưng hân thật sự lười giải thích cho nàng hiểu...

- Izumin... người đang... nhớ về Carol à?

- Hả?

Izumin kinh ngạc quay sang nhìn Asisur đang e dè ngồi kế bên mình, vẻ mặt nàng có vẻ cam chịu, hai tay nắm chặt cái gối bông, tuy gương mặt vẫn tươi cười nhưng trong ánh mắt của nàng xuất hiện vẻ cô đơn tĩnh mịch... Izumin ngạc nhiên, ngay cả phụ vương cùng mẫu hậu nuôi lớn hân mà còn không hiểu được hân trong khi đó Asisur cùng hân chỉ mới tiếp xúc hơn 1 tháng thôi mà nàng có thể đọc suy nghĩ của hân sao? Hân im lặng, cúi đầu hơi suy nghĩ gì đó, sau đó tiếp tục quay ra ngoài ngắm hoàng hôn trên sông Nin...

(theo đúng nghĩa đen thì Izumin đang nghĩ về Carol, cô nàng Asisur nghe xong hiểu lắm ý của Izumin nhà ta)

Asisur cũng hơi đưa ánh mắt nhìn khung cảnh thơ mộng đó, không hiểu sau lòng nàng lại thấy đau như thế, Carol đã có thai cùng Menfuisur rồi vậy mà Izumin vẫn nhớ đến nàng, Asisur bất chợt phì cười, cười cái sự ngu ngốc của mình, vậy mà lúc trước nàng còn ảo tưởng nàng sẽ xuất hiện, làm thay đổi tình yêu của hoàng tử lạnh lùng độc đoán, khiến cho hân quên đi Carol, sau đó nàng và hân sẽ cùng nhau sống hạnh phúc giống như trong mấy bộ phim Hàn Quốc hay chiếu trên TV ấy! Tiếc là bây giờ chẳng có ở đây mà lời ra xem! Người ta nói đúng nha! Những kẻ lạnh lùng khi đã yêu thì sẽ chỉ yêu 1 người duy nhất mà thôi... Nàng so với Carol cũng không có gì nổi trội, thậm chí bị lu mờ... Carol tóc vàng, da trắng, mắt xanh, thông minh tinh nghịch lại rất giỏi lịch sử thế giới cổ đại, bị bắt về đây là quả đúng rồi! Còn nàng thì bắt cóc đi bị đưa về đây, cũng chỉ là một cô gái bình thường may mắn được sinh ra trong gia đình hoàng tộc, có biệt danh rất dễ thương “nữ hoàng thần bí” hay “bà hoàng độc ác”... lười biếng, thiếu thông minh lại danh đã chưa ngoa! Đừng nói gì mà suy nghĩ đặc biệt khác người, nam nữ bình đẳng... gì gì đó có trong truyện cổ trang, nữ chính xuyên không lúc nào cũng có hình tượng bức phá làm nam chính ngạc nhiên, sau đó chợt nhận thấy thú vị rồi tiếp theo đó là 1 mở chuyện tình lãng mạn... Carol cũng từ thế kỉ 21 đến, có gì đặc sắc nó diễn cả rồi lấy gì cho nàng diễn huh? Cuộn chân nằm ngủ là sung sướng nhất, sáng ăn sáng, đi vòng vòng thị sát dân chúng, trưa về ăn trưa, sau đó tắm rửa rồi đi ngủ trưa, chiều thì ngồi ngắm sông Nin tự kỉ, tối ngồi xem một mở tàu chuang xong sau đó đi ngủ... Sáng lại... Sống như thế cũng chán lắm rồi, không cần thiết phải đòi hỏi nhiều!

Có muốn xem nàng với Izumin như thế nào không? Trước đây nàng hăm hại công chúa Mitamun em gái hân, sau đó cứ hăm he đòi giết người yêu nhất cuộc đời hân là Carol, tiếp theo nữa là bắt nhốt hân trong ngục tối hòng mượn quân đá bay thẳng nhai Menfuisur kia... đó là trước khi nàng đến, sau khi nàng đến mới gay cán... Hân gặp lại nàng trong lúc nàng đang bỏ trốn khỏi Garashu, còn hân thì đang đi bắt Carol, chính tại hân mà nàng bị Garashu bắt lại, rồi cũng hân cứu nàng khỏi tay Garashu... Nàng chữa vết thương coi như nàng trả ơn cho hân chuyện hân cứu nàng rồi đem lòng yêu hân, mỗi chỗ lòng hân có người yêu rồi, hờ... giờ thì sao nhỉ? Cũng chẳng ra cái gì! Nhưng Asisur không hiểu nổi cuối cùng Izumin cứ ở bên cạnh nàng là vì cái gì? Sao lúc nào cũng vậy, lúc nàng bỏ cuộc, sắp quên đi hân thì hân lại bước vào cuộc đời nàng, ăn cắp dần dần với nàng... sau đó lại làm nàng đau lòng vì ánh mắt đó – ánh mắt chỉ dành cho Carol, nàng không thể nhầm được...

Trời cũng sắp tối rồi, xa xa chân trời chỉ còn mấy vệt màu hồng nhạt pha chút cam cam... nhìn màu trời mà chưa cả nở... huh...

Izumin vẫn giữ nguyên tư thế khi nãy, vẫn cứ nhìn ra bên ngoài... Asisur đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra ngoài, cố gắng không gây ra bất kì tiếng động nào hết. Ra bên ngoài, bất chợt Eri, Ari cùng tướng Naruto lo lắng tiến về phía của nàng. Nhìn vẻ mặt của bọn họ xem ra có chuyện quan trọng rồi...

- Nữ hoàng, hoàng phi Carol bị hạ độc...

- Cái gì? – Asisur thẳng thốt nói không ra tiếng, làm sao lại như vậy? Nàng chỉ mới rời Hạ Ai Cập hơn 1 tuần mà đã có chuyện này rồi sao?

- Chúng thần cũng vừa biết tin này mà thôi... Nữ hoàng, người có trở về...

Tướng Nakuto chưa nói hết đã thấy Izumin đi ra, nét mặt thâm trầm đáng sợ... Izumin đi lướt qua Asisur, ngay cả 1 câu cũng không nói, thậm chí còn không nhìn nàng lấy 1 cái nữa... Asisur bỗng thấy chua xót, trên mặt vẫn giữ nụ cười của mình nhưng nước mắt cứ chực trào ra, đã cố gắng không buồn rồi mà... Eri ngạc nhiên nhìn đoàn người của Izumin đang đi chuyển ngoài đó, quay sang hỏi Ari:

- Này, hoàng tử Izumin đi đâu vậy? Thái độ cũng rất kì lạ...

Ari không trả lời, tất cả ánh mắt đều tập trung vào trên người của Asisur. Nàng cười như mỉa, bảo mọi người mau mau đến Têbê...

Trong lúc đó...

- Menfuisur, đáng lắm, em không uống đâu... – Carol nhăn nhúm mặt lại, đẩy chén thuốc đen thui đang bốc khói trong tay Menfuisur ra. Menfuisur vẻ mặt bất mãn nhìn nàng, bắt nàng uống cho bằng được...

- Tất cả vì con chúng ta mà! Ta muốn con chúng ta sau này phải là một dũng tướng oai hùng trên chiến trường, là một vị vua tài ba được mọi người kính phục...

- Nếu là con gái thì sao?

- Thì sẽ là nữ nhân xinh đẹp như nàng!

Carol cười ngất ngây trong hạnh phúc, ngoan ngoãn bê chén thuốc lên miệng thổi thổi... Menfuisur giành lấy chén thuốc, sau đó cẩn thận thổi từng ngụm cho Carol uống... Bất chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào...

- Hoàng tử Izumin, ngài không thể vào đây được a...

Mặc cho lính canh cửa nói gì, Izumin vẫn hùng hổ tiến vào trong. Menfuisur và Carol vẫn chưa hết ngạc nhiên thì Izumin lấy tay hất đổ chén thuốc đi... Menfuisur tức giận sùi máu vì hành động xem thường này, chuẩn bị lên gân cốt chửi lộn thì nhận thấy vẻ không bình thường của Carol. Nàng run rẩy nắm cánh tay của Menfuisur lại... chén thuốc đổ bóng chốc đó lóm như máu, bốc khói lên... Là thuốc độc...

Sau một hồi kiểm tra, đại phu khẳng định đây là thuốc phá thai, là loại thượng hạng... Menfuisur tức giận cho người kiểm tra kẻ đã kiểm tra chén thuốc đó có độc hay không, nếu không có Izumin phát hiện kịp thời thì không biết Carol sẽ như thế nào nữa. Chẳng bao lâu sau một cô thị nữ run rẩy sợ hãi được đưa vào, cô ta quý không nói, muốn té vệt ra sân. Menfuisur đập bàn đứng dậy, rõ là đang rất tức giận...

- Á thị nữ kia, là ai đã sai người hạ độc hoàng phi? Hay chính người làm như vậy?

- Bệ...ha...ạ... nô...ô ti không d...dám....

- Thành thật khai báo ta sẽ tha cho, nếu không ta sẽ giết cả nhà nhà người...

Yếu bóng vía, cô ta mới nghe vậy mà đã bần rần, chân tay quỉu lại cả...

- Bệ hạ, nô tì... – Izumin vẫn lạnh lùng nhìn Carol, sau đó đảo mắt ra ngoài cửa... sao lâu như thế mà Asisur chưa đến?
- NÓI... – Menfuisur rít lên từng tiếng qua kẽ răng nghe rất kinh dị...
- Là... nữ hoàng Asisur ạ...
- Cái gì?

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều kinh hãi, Izumin chấn động không ít...

- Còn dám xàm ngôn, ta sẽ cho ngươi biết cái giá phải trả khi xúc phạm hoàng tộc là như thế nào...
- Nô tì nói thật, nô tì chính là người đã được nữ quan Ari cài vào để làm tình báo cho Hạ Ai Cập... nữ hoàng Asisur tuy đã thay đổi nhưng vẫn 1 lòng ghen ghét cùng hoàng phi Carol nên mới sai nô tì làm như vậy, xin hoàng thượng ta mạng, hoàng phi tha mạng... – Vừa nói cô ta vừa dập đầu xuống đất liên tục trông rất thương tâm, đầu rướm máu. Carol sững sờ mở to đôi mắt nhìn Menfuisur...

Lúc này Asisur cũng vội vã đi vào, không biết Carol có làm sao không... vừa vào thì nàng nhận thấy vẻ mặt kì quái của mọi người nhìn nàng, Carol vẫn đang khỏe mạnh ngồi trên giường kia mà... ánh mắt của mọi người là sao vậy?

- Chị...
- Có chuyện gì vậy Menfuisur, ta nghe tin Carol bị hạ độc...
- Chị vừa mới khi này, người ở trong cung còn chưa biết hết mà chị ở Hạ Ai Cập lại có thể biết nhanh như vậy...? – Menfuisur có chút thống khổ nhìn Asisur...

Asisur kinh ngạc không hết, không biết bọn họ đang chơi trò gì vậy? Cô tì nữ đang nằm dưới đất kia lẽ lết lại ôm lấy chân Asisur...

- Nữ hoàng, người tha lỗi cho nô tì...
- Tha lỗi? Ta có quen biết cô sao?
- Nô tì không làm tròn nghĩa vụ người giao, chưa lại được hoàng phi Carol...

Ari tái mặt, run rẩy nhìn Asisur. Cuối cùng nàng cũng hiểu ra mọi chuyện, có người hại nàng! Xem ra 1 đám này đã tin lời của cô gái kia...

- Xem chừng mọi người vẫn xem chừng ta! Không ai tin tưởng ta cả... các người thả tì n con nhóc tì nữ còn hơn tin ta...
- Nhưng có thật là chị làm sao?

Asisur nhàn nhạt mở miệng cười, hướng Izumin mà nhìn, ngay chính hẳn cũng nghi ngờ nàng thì bảo sao đây, lúc nàng cần hẳn bảo vệ thì đó cũng là lúc nàng phải tự mình đấu tranh mãnh liệt...

- Menfuisur, người có hiểu rằng khi ta đã ra tay thì ta sẽ không chọn người có tay nghề non nớt như thế này đâu! Và nếu ta ra tay thì Carol không còn ở đó! Dù sao tiếng xấu ta mang cũng hiểu rồi, thêm vài cái nữa cũng không sao!
- Nhà người... người sống trong thần điện tử nhỏ, lớn cũng theo nữ hoàng, vì tin tưởng người nên mới cho người đi nắm thông tin, không ngờ người lại làm 1 cái bẫy cho nữ hoàng bước vào... – Ari tức giận chỉ vào mặt nàng ta mà xỉ vả... cô tì nữ chỉ cúi gằm mặt có chút hốt hoảng...
- Tại sao phải đi nắm thông tin?
- Hừ, Menfuisur, người đừng tỏ vẻ ngây thơ rồi hỏi câu hỏi dư thừa như thế... người có dám nói người không cài gián điệp đến Hạ Ai Cập không? Người dám không? Ngay cả hoàng tử Izumin nữa, nếu các vị đây muốn, Asisur ta sẵn sàng chỉ tên từng người...

Giọng của Asisur chỉ nhàn nhạt không rõ đang có thái độ gì nhưng vẻ mặt cứng sắt khí tỏa ra từ người nàng rất dọa người... Rõ ràng nàng đang rất tức giận...

- Đủ rồi, ai làm cũng được, chẳng phải ta còn nguyên vẹn đây sao? – Carol cũng tức giận lên tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ phừng phừng, Menfuisur sau khi nhìn thấy thái độ của Asisur cũng không dám nói nhiều nữa, im bật. Asisur chỉ nhìn Carol, dịu dàng nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, sau đó quay lưng đi ra, ngay cả Izumin cũng không thèm nhìn lấy, thẳng hướng ngoài cửa mà đi làm Ari chạy theo muốn hựt hơi...

“Izumin, người đã nhất quyết bảo vệ Carol tới cùng dù cho nàng có yêu người hay không, ngay cả phân biệt phải trái người cũng không biết.. uống công ta tin tưởng người. Carol là lựa chọn của người, từ đây ta và người không còn bất kì quan hệ gì nữa... Ngay cả làm bạn bè của ta người cũng không xứng...” – Asisur nắm chặt tay, đầu ngón tay đâm vào da thịt đau nhức nhưng nàng chẳng còn cảm giác gì nữa. Nước mắt thật là mặn quá... Những người khác đều có quyền nghi ngờ nàng nhưng Izumin không thể, vậy mà cuối cùng... cứ thấy trái tim nhói nhói thế nào ấy!

- Nữ hoàng, người đừng nghe lời bọn họ nói nhảm..
- Ari đúng đó nữ hoàng, em thấy hay là người mau dùng bữa đi!
- Các em cứ để đó, khi nào đói ta sẽ ăn!
- Nữ hoàng..
- Được rồi, ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh 1 mình!

Ari cùng Eri chỉ biết bất lực nhìn Asisur đang đắm chiêu nhìn ra bên ngoài... đã 2 hôm rồi nữ hoàng không ăn uống gì hết, tất cả mọi người đều biết lí do chính là vì hoàng tử Izumin... Ari nghiêng răng ken két...

- Ta thề, nếu hoàng tử Izumin dám đến đây nữa ta sẽ thả chó ra...
- Bình tĩnh, người ta là hoàng tử Hitaito đó...
- Không quan tâm, nếu muốn ta có thể thả sư tử, mấy con lần trước vẫn còn mà!
- Suyt, sao là lớn thế!
- A... xin lỗi... Haiz... ta lo lắng cho nữ hoàng quá, không biết người có làm sao không! Nhìn nữ hoàng như thế này khiến người ta đau lòng..
- Nữ hoàng sẽ không sao đâu!
- ARI!!!
- Há? – Ari giật bản mình, vội chạy vào phòng của Asisur đang la hét thất thanh... Tiếng hét của Asisur không chỉ đánh thức 1 mình Ari mà làm cả cung điện nháo nhào lên chạy loạn xạ. Không hện mà tất cả cùng dừng lại trước cửa phòng của nữ hoàng...

- Ta đói quá, huhu, có gì cho ta ăn không?
- Nữ hoàng, người chịu ăn sao?
- Làm gì không chịu?
- A, nó tí sẽ đi nấu ngay!

Thế là cả một đám bon chen xuống bếp, để lại Asisur ngồi ngây ngốc nhìn!

Một lát sau...

- Bây giờ là mấy giờ rồi?
- Khoảng nửa đêm ạ!
- Sao mọi người không đi ngủ đi?
- Chúng thần ngồi đây chơi với nữ hoàng!
- Thật xin lỗi mọi người quá! Làm phiền rồi!
- Có gì đâu ạ!
- Hừ hừ, càng nghĩ càng thấy tức, các người kiểm xem có bao nhiêu thức ăn lỗi hết ra đây ngồi ăn luôn đi...
- =.=",....

Một khung cảnh hù dọa người...

- Có tin gì từ Têbê không?
- Dạ không ạ, nghe đâu vẫn chưa bắt được hung thủ!
- Ồ, biết hung thủ là ta đây sao không tới bắt nhỉ?
- Nữ hoàng, nếu người mà làm thì chúng em phải biết chứ! Mà nếu người có hại hoàng phi Carol cũng không sao! lại giống trước đây thôi mà! Haha, như thế lại càng vui...

Asisur sợ hãi không dám mở miệng ra mà nói... chỉ run rẩy ngồi gặm đuôi gà! Mấy cô ti nữ xung quanh cũng nhao nhao lên, mỗi người đều cầm trên tay 1 đĩa trái cây...

- Nữ hoàng, em nghĩ chắc chắn có người hại nữ hoàng!
- Chắc chắn rồi, chỉ có đám người ngu ngốc kia mới bị lừa thôi!
- Nhưng mà ai nhỉ?

Sau 1 hồi im lặng, Asisur cười mỉm, sau đó ngồi thẳng dậy...

- Các người nghĩ coi ở Ai Cập này ai là người có thù oán với ta nhiều nhất?
- Là hoàng phi Carol ạ!
- Bậy bạ! – cô thị nữ bị mắng cũng hốt hoảng im bật
- Nữ hoàng Kafura...
- Cái gì? Cô ta dám sao?
- Thông minh lắm! Chỉ có thể là cô ta!
- Nhưng cô ta làm vậy với mục đích gì?
- Có thể là trả thù ta đã nhục mạ cô à, hay muốn chia rẽ Ai Cập gì đó!
- Vậy nữ hoàng tính sao ạ?
- Hừm... tạm thời ngày mai cứ dắt mấy con chó ra ngoài nhốt ở cổng đi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập* Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tin tức nữ hoàng Asisur tuyên bố Hạ Ai Cập sẽ không liên quan gì tới Têbê nữa khiến nhiều người chấn động không ít. Menfuisur cũng đã mấy lần cho sứ giả sang thương lượng nhưng đều co cẳng chạy khi nhìn thấy đám chó cơ bắp rắn chắc to con đang nhìn mình bằng nửa con mắt! Chó của nữ hoàng cũng có khí thế khác người!

Không bao lâu sau vụ hạ độc hoàng phi Carol thì tới Mitamun, công chúa Hitaito kiêm phu nhân tướng quân tương lai cũng bị hạ độc, nghe đâu khó giữ được tính mạng... Quốc vương Hitaito nghe xong nổi trận lôi đình đòi đem quân sang Ai Cập hỏi tội nhưng không hiểu sao lại dịu xuống...

Kính thành Têbê...

- Mitamun, cô không sao chứ?
- Không sao! Chị Asisur có đưa trước thuốc giải được cho ta rồi!
- Nói vậy chị Asisur đã biết ai là kẻ muốn giết Carol cùng Mitamun rồi đổ tội cho Asisur sao?

- Đương nhiên là biết nên nàng mới có thể đoán được những gì hung thủ sắp làm!
- Vậy... chuyện tách Hạ Ai Cập cũng nằm trong kế hoạch?

Izumin thân nhiên gật đầu, Menfuisur, Carol, Minurê cùng Mitamun đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn hân; hai người đứng là quái gỡ như nhau, đẹp đôi thật đấy! Lúc này trong phòng chỉ còn 5 người vì đây là chuyện quốc gia đại sự nên không thể để lộ được, bọn nô tì hầu hạ đều bị đuổi ra ngoài cả...

- Các người nghĩ là ai làm?
- Menfuisur, tuy không chắc nhưng em có cảm giác là...
- Nàng cứ nói đi! – Menfuisur dịu dàng xoa đầu Carol, Izumin cũng chỉ cười nhẹ! Carol quả thực rất hạnh phúc!
- Nữ hoàng Kafura! – Mitamun mặt lạnh như tiền, chỉ thua có mỗi Izumin. Đây là có mấu di truyền a... Minurê ngồi bên cạnh vuốt vuốt lưng Mitamun ra chiều an ủi cho nàng bớt giận..

Carol ngạc nhiên nhìn Mitamun:

- Cô cũng nghĩ vậy ư?
- E rằng Asisur đã đoán ra từ lâu rồi!

Lại Asisur, nhớ nhưng quái sao không đến đó đi, ở đây làm gì? Tuy khinh khinh trong lòng như vậy nhưng trên mặt ai cũng tỏ vẻ ngại thẹn bấy giờ mới biết. Đụng tới Izumin là Asisur...

- Ta cũng có nghi ngờ! Sai lầm lớn nhất của cô ta chính là lại tiếp tục hại thêm Mitamun, nếu chỉ dừng lại ở chuyện hại Carol thì mọi nghi ngờ đều đổ lên đầu Asisur rồi..
- Đúng vậy, Hitaito và Ai Cập liên minh sẽ gây bất lợi cho Lybia vô cùng, do đó cô ta ra tay trừ khử Mitamun để Ai Cập gây thù chuốc oán với Hitaito, gây rối loạn nội bộ hoàng cung Ai Cập... – Minurê gật gù nhận xét...
- Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?
- Ngồi chán thì cũng sẽ phải thờ đầu ra thôi! Nhưng muốn vờ kịch thêm hấp dẫn thì chúng ta phải góp sức! – khuôn mặt Izumin lúc này chỉ có thể miêu tả bằng 2 chữ “NHAM HIỀM”... nếu bằng 4 chữ sẽ là “CỰC KỲ NHAM HIỀM”...

- Các người đã coi thường Izumin này thì ta đây cũng không nể nang gì nữa... - Izumin tức giận bế Mitamun khuôn mặt xanh xao trắng bệch đi ra ngoài... Minurê chỉ tro mắt đứng ngó, không biết làm gì hơn, Menfuisur cũng tức giận không kém, đập vỡ hết đồ đạc trong phòng, Carol sợ xám xanh mặt, thế là bỗng nhiên xuất hiện thảm cảnh... Asisur khi biết chuyện cũng cười trừ, rõ là bọn họ đang đóng kịch! Nhưng nàng vẫn muốn ngồi bên ngoài xem kịch!

Nữ hoàng Kafura sau một thời gian dài im hơi lặng tiếng cuối cùng cũng xuất hiện... nàng ta hay đổi hoàn toàn về cách ăn mặc, cách trang điểm... bây giờ quần áo khá đơn giản, tóc chỉ buộc nhẹ phía sau, phong thái điềm tĩnh bất ngờ. Những ai nhìn thấy nàng ta như thế này cũng đang đang ở chỗ thái y trị bệnh, chắc do sức quá! Nàng ta uyển chuyển đi đến văn an Menfuisur cùng Carol, tiện thể còn mang theo chút thức ăn...

- Bệ hạ, người mau nghỉ tay dùng tí trái cây đi ạ, là do thần thiếp chính tay lựa chọn đó!
- Phiền nữ hoàng quá! – Menfuisur cười dịu dàng, sau đó dùng ánh mắt nồng ấm nhìn Kafura... dù ánh mắt đó giống như bị ép buộc nhưng Kafura chẳng quan tâm, chỉ ngồi mơ mộng hão huyền... chàng đã chú ý đến ta rồi sao... Bất chợt cô ta nhớ tới Carol...
- Hoàng phi Carol, người cũng dùng chút ít đi...

Tuy lời lẽ ngon ngọt tỏ vẻ biết điều nhưng nhân lúc không ai để ý, cho cô ta nhìn Carol với ánh mắt khinh bỉ... Chẳng bao lâu nữa cái ghế hoàng phi sẽ là của ta...

- Nữ hoàng, chúng ta có cần phải như thế này không?
- Suyt, ta đang coi cảnh hay mà! Nhìn vẻ mặt sắp chết của Menfuisur thật là tức cười quá đi!
- Nhưng người đường đường là nữ hoàng làm thế nào lại đi giả danh thành nô tì?
- Đừng gọi ta là nữ hoàng, ta không tin tưởng đám tì nữ nguoi cài vô nên tự đi thám thính là tốt nhất! Dù sao ta cũng đang rảnh rồi, công việc ở Hạ Ai Cập có tướng quân Nakuto lo rồi mà! Ahahah, nhìn cái mặt Carol kia, cười chết mất...
- Các người làm gì ở đây vậy?

Hả? Asisur chết điếng người, không dám quay lưng lại. Rõ ràng người ta nói Mitamun đã trở về Hitaito rồi mà, sao lại ở đây? Minurê cũng bắt đầu chú ý, nhìn 3 kẻ đang lóng ngóng kia...

- Asisur?
- Nô... nô tì xin tướng quân cùng tướng quân phu nhân tha tội ạ, đây là cung nữ mới vào nên không biết đường, bị lạc...
- A... ra vậy... trông cô giống người quen cũ của ta lắm!
- A...

Mitamun, cô được lắm... Asisur run rẩy nghẹn ngào không nói nên lời.

Mitamun thâm cười trộm. Kia là nữ quan Ari cùng Eri, người còn lại đang cúi gằm mặt kia mà không phải Asisur, nàng xin thế sẽ đánh Minurê =.=’...

Nhưng Mitamun ở đây thì Izumin ở đâu nhỉ?

- Anh, mau qua đây đi! _ Mitamun hào hứng gọi Izumin lại, Izumin cũng khó hiểu nhưng vẫn tiến vào...
- Anh, cô gái này mới đến đây, hay là anh dắt cô ấy đi thăm quan đi
- Ta không có hứng..
- Ai da... trông cô ta thật giống Ari nha, người kia lại khá giống Eri... mà hai người này không phải nữ quan thân cận bên cạnh Asisur sao?

Mitamun, ta muốn bóp chết cô... Asisur nén giận, cúi đầu thấp hơn nữa, từ từ lui về phía sau; Ari cũng mau chóng xin phép lui đi, nào ngờ...

- Đứng lại đó cho ta...

- Hoàng tử, cô ấy mới vào đây nên xin hoàng tử tha tội..
- Ô, ra là người mới, vậy thì càng phải chỉnh sửa, như vậy mới có thể giúp cô ta sống lâu dài trong cung chứ...
- nhưng..
- Các người cứ về trước đi..
- Chúng thần..
- Đi... _ Izumin chung bộ mặt sát thủ ra, cả hai co căng bỏ chạy mất... đồ phản chủ... Asisur bắt đầu thấy lo sợ...
- Nữ hoàng Kafura...
- Đây là nơi ở của quốc khách, cô ta không thể đến...
- Gián điệp...
- Không có... đã kiểm tra rồi... Nàng có thể tháo khăn che mặt ra được không?
- Thử lỗi, gương mặt nô tì rất xấu xí, chỉ sợ sẽ hù dọa hoàng tử...
- Không sao, ta chỉ muốn xem mặt của người thôi...
- Xin hoàng tử tha lỗi, nô tì xin lui...
- Ta bảo nàng đứng lại
- Người trông người là ai? Bảo đứng là ta đứng à?
- Asisur! Lâu ngày mới gặp lại nàng!
- Vậy sao? Riêng ta, ta không muốn gặp người 1 chút nào, yêu cầu người tránh ra cho ta đi..

Asisur thô lỗ giật phăng chiếc khăn che mặt xuống, đẩy Izumin sang 1 bên, tiến lại chỗ Mitamun...

- Thù này ta không trả ta thề ta không làm người...
- Hề hề, bình tĩnh đi mà! Ta đùa tí thôi!

Nàng cũng không thèm nói gì thêm, hậm hực bỏ đi..

- Nhà người... đồ đeo bám, ai cho người đi theo ta?
- Ta muốn đi đâu thì đi, có phải theo nàng đâu?
- Người...

Asisur tức sùi bọt mép, bắt đầu co căng lên bỏ chạy. Tinh thần thù ghét Izumin mấy hôm trước của nàng rất mãnh liệt cơ mà, giờ bốc hơi đâu cả rồi? Chỉ muốn ngồi xuống bên cạnh hần thôi, tuy nhiên nàng không thể nào dừng lại. Dừng lại sẽ tiếp tục đau khổ...

Izumin cũng không rõ Asisur giận hấn cái gì... Cũng vội đuổi theo...

- Asisur, nàng nghe ta nói... hôm đó ta đóng kịch thôi mà...
- Rất giống đấy!
- Ta cho người đi theo thám thính Kafura...
- Thì sao?
- Ta biết cô ta sai tí nữa lên cho đọc vào...
- Ôm, không liên quan đến ta.
- =,=

Izumin đen mặt, nữ nhân này hình như trước mặt hần lúc nào cũng chỉ có thể chung ra cái mặt ngây ngô ngu ngốc này thôi...

- Vậy ra người biết mọi chuyện là do Kafura làm? Vậy tại sao còn nghi ngờ ta?
- Kafura có cài người vào đó nên ta phải đóng kịch thôi mà!

Hơ... Menfuisur gài gián điệp vào cung của nàng, nàng cho người theo dõi Menfuisur cùng Carol, Izumin lại cho người trà trộn vào người của Kafura... cái đạo lí gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập* Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20

Asisur ngồi trên giường lấy tay vuốt vuốt mấy sợi tóc còn ướt... Nàng đang không biết phải giải quyết Kafura như thế nào... Nếu quá nặng tay e rằng lại tiếp tục gây thù chuốc oán với Lybia, nhưng nếu không trừng trị thì cô ta càng làm tới; lần này là cố ý hại Carol để đổ tội cho nàng, tiếp theo thì cô ta làm gì đây? Loại người như cô ta chuyện gì cũng có thể làm được kể cả chuyện giết Carol để giành lấy ngôi hoàng phi Ai Cập... Carol lại đang mang thai đứa nhỏ được xem là sẽ kế thừa Ai Cập sau này thì nó càng là cái gai trong mắt Kafura. Tuy nhiên nàng vẫn không đoán được những hành động sắp tới của cô ta. Kafura đúng là không thể xem thường, cô ta có đầu óc nhưng tiếc là lại sử dụng không đúng mục đích... Ari từ bên ngoài đi vào, trên tay mang theo khăn lông cho Asisur. Nàng vui vẻ nhận lấy, sau đó lau cho khô tóc...

- Nữ hoàng, hoàng tử Izumin muốn gặp người ạ! – Eri hồ hởi dặt 3 hay 4 cô cung nữ gì đó chạy vào cứ như chuẩn bị sửa soạn cho nàng đi gặp Izumin vậy...

- Không gặp
- Vâng vâng em biết rồi, để em đi... Sao cơ ạ?

Sau một hồi ngời tiêu hóa từng câu từng chữ của Asisur, mồm miệng Eri há hốc ra, nữ hoàng sao lại từ chối?

Asisur lười biếng đưa cái khăn cho Ari, sau đó thả người rơi tự do nằm lên giường, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, hai tay dang ra trông rất thoải mái. Hai cô cùng nữ liếc mắt nhìn nhau một lát sau đó cũng lui ra ngoài để nữ hoàng yên tĩnh nghỉ ngơi. Nằm trong phòng 1 mình, Asisur lại thở dài... Chưa bao giờ nàng thấy trong lòng lo lắng thấp thòm như thế này, không lẽ có chuyện gì không hay sắp xảy ra ư? Bây giờ cứ gạt Izumin qua một bên, toàn tâm toàn ý lo cho Carol, hiện giờ nó đang rất nguy hiểm. So với Kafura, Carol quá non nớt, ngay cả bản thân nàng cũng khó tự bảo vệ được thì nói gì đứa nhỏ trong bụng? Haiz... đó là cháu của nàng nha...

- Nữ hoàng, người không ngủ được ạ?
- Ủ, ta thấy hơi khó chịu... Ari, em đi dạo cùng ta đi..
- Dạ... Nữ hoàng, bên ngoài trời hơi lạnh, người mau mặc thêm áo choàng đi
- Izumin mới rời đi à?
- Hoàng tử đã chờ nguyên một ngày đấy ạ! Xem về mặt thì cũng có vẻ hối lỗi dữ dội lắm! Hay là người tha lỗi cho hoàng tử đi!
- Haha, em là nữ quan của ta mà theo phe hần khi nào vậy hử?
- Em đâu dám!!! Chỉ là em thấy hoàng tử Izumin tốt hơn hoàng đế Menfuisur nhiều! Tuy hoàng tử có làm nữ hoàng buồn lòng nhưng so với mức độ trước kia hoàng đế Menfuisur làm ra thì chả là gì cả! Ít ra hoàng tử còn rất quan tâm chăm sóc cho người!
- Này, hần ta hối lộ em cái gì à Ari?
- Đã nói là không có mà nữ hoàng!

Bất chợt Asisur nở nụ cười lạnh, nụ cười nàng chỉ dành cho kẻ thù...

- Các người xuất hiện được rồi đấy!
- Nữ hoàng?

Ari dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Asisur, tuy nhiên khi Asisur vừa dứt lời thì từ trong bụi cây xuất hiện một toán người mặc quần áo đen... nàng bắt đầu sợ hãi lui lại phía sau lưng Asisur...

- Người phát hiện ra chúng ta?
- Sau này đi ám sát người ta thì các người nên đi chân không đừng mang dép nha! Đi xào xạc xào xạc như thế kia mà hỏi sao ta không nghe?
- Lầm lòi, người biết mục đích của chúng ta rồi thì mau chịu chết đi..

Tên cầm đầu hung hăng tiến lên phía trước, giờ thanh gươm sáng chói lên. Do trời tối, bọn chúng lại mang khăn che mặt nên không nhìn rõ mặt nhưng xem ra không phải là người Ai Cập. Ari vội nhào ra chắn cho Asisur, mấy tên kia chỉ đứng nhìn tên cầm đầu động thủ...

- Không cần các người tốn sức, trước khi chết ta chỉ muốn thỉnh cầu 1 điều duy nhất. Thả cô thị nữ này đi... người các người muốn giết là ta, không liên quan gì tới cô ấy...
- Hừ, thả cô ta ra để đi gọi người cứu à?
- Ngủ giấc, các người đã có thể theo dõi ta từ trong cung điện ra ắt hẳn các người đã thủ tiêu hết lính gác trong cung của ta thì cầu cứu ai? Muốn gọi người cứu ít nhất cũng phải sang điện thờ chính mà từ đây đến đó ít nhất nửa tiếng! Lúc đó các người cũng đã giết ta xong bỏ chạy cả rồi!
- Được, ta đồng ý...
- Không được, nữ hoàng, người mau bỏ chạy đi..
- Ari, em mau đi đi, ta tự xoay sở được mà! Em ở lại đây chỉ làm vướng tay chân ta thôi!
- Không được...

Ari tuy sợ hãi xanh cả mặt nhưng sống chết không chịu rời đi, Asisur cúi đầu nói nhỏ với Ari, chỉ đủ hai người nghe thấy... “nói với Izumin ta rất yêu hần!” sau đó đẩy Ari ra, mỉm cười. Ari vừa định lên tiếng cãi lại thì bị 1 tên áo đen đánh ngất đi...

- Hahaha, ta sẽ không giết cô ta, người có thể yên tâm chết rồi đó!
- Không cần người nhắc nhở, nếu người dám nuốt lời, ta có thành ma cũng không tha cho người...
- Nữ hoàng Asisur quả là thú vị, sắp chết mà vẫn đề lại ấn tượng khá sâu sắc cho ta! Nghe đồn nữ hoàng thông minh tài trí hơn người có lẽ không sai! Cũng nghe thiên hạ đồn người có nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần... không biết kẻ hèn này có thể thương thức một chút không?

Vừa nói xong, hần ta sấn sổ lại chỗ nàng định giờ trò đùa bại. Asisur lúc đầu có hoảng sợ nhưng đối với nàng mà nói, chết cũng không hần là đáng sợ cho lắm mặc dù lúc này nàng không hề muốn chết. Sau khi sử dụng một vài đòn phòng thân nàng học được ở hiện đại,

Asisur liền cấn vào tay hần ta 1 vết rõ sâu đến bất máu, hần ta gào rú nghe rất thể thảm, hai mắt đỏ lên, hần từng sợi gân trên mắt. Hần ra lệnh cho đám người kia tiến đến hướng của Asisur... Sau lưng nàng là vực thẳm...

Ở điện thờ thần Muối này không còn dòng sông Nin hiền hòa chảy qua nữa mà đã bắt đầu thông với biển, bên dưới điện thờ là vô số đá ngầm sắc nhọn, rớt xuống biển thì khả năng sống sót không là bao nhiêu, chính vì đây là điện thờ nên rất ít lính gác vì đối với người dân Ai Cập thần linh là đáng tối cao nên không ai dám xúc phạm, kẻ muốn hại nàng đã đánh vào chính nơi này để giết nàng, khá khen cho Kafura...

- Các người về nói với Kafura rằng cô ta khá lắm, có lẽ giết được ta để trả thù nhưng cũng không nên mừng vội. Diệt trừ được ta không đồng nghĩa với việc cô ta có thể thao túng Menfuisur, dùng nhan sắc trời đánh của mình mà leo lên ghế hoàng phi Ai Cập... hôm nay ta xui xẻo nên bị mắc mưu, nhưng sẽ không có lần thứ 2 đâu!

Tất cả sợ sệt nhìn nhau, nàng ta đã biết ai chủ mưu thì càng phải chết...

- Ngày mai xác của người sẽ được phát hiện, không có lần thứ hai đâu...
- Oh, ta cũng muốn chờ xem!

Dứt lời, Asisur thả người rơi xuống...

- Hoàng tử, người làm sao vậy?
- Ta... ta không biết...

Izumin chợt thấy tim nhói nhói lên từng hồi, tay chân bắt đầu run rẩy, mồ hôi túa ra như mưa... Ở kinh thành Têbê, Carol đang ngủ cũng hoảng hốt bật dậy, khuôn mặt tái xanh...

- Asisur, mau tìm Asisur cho ta...
- Hoàng tử, nữ hoàng không phải đang nghỉ ngơi ở điện thờ thần muối sao?
- Đừng nói nhiều, mau tìm nàng...

Izumin xông thẳng vào phòng của Asisur thì không thấy nàng đâu, chỉ thấy căn phòng lạnh tanh càng làm hắn thêm lo lắng. Tuy tự trấn an mình là nàng không sao, có lẽ chỉ đi dạo đâu đó nhưng không hiểu sao thấy khó thở, lồng ngực phập phồng không yên, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có cảm giác này...

Tiếp tục tìm kiếm cũng vô vọng, vẫn không thấy bóng dáng Asisur đâu. Mấy thị nữ cũng bắt đầu lo lắng đi tìm Ari vì Ari là người duy nhất ở lại canh chừng cho nữ hoàng khi đó cũng đã mất tích... Chẳng bao lâu sau lính của Izumin đã tìm ra Ari đang ngất xỉu bên cạnh một vức thảm, còn Izumin thì thần thờ nhìn chăm chăm vào cái áo choàng tím đang nằm trên mặt đất kia... đó chẳng phải là của Asisur sao? Vậy nàng... Hắn không biết làm gì nữa, chỉ nhìn xuống vức thảm sâu hun hút đó... Asisur...

- Hoàng tử, nữ hoàng... người bị một đám người mặc áo đen... Hoàng tử, nữ hoàng dặn nô tì nói với ngài nữ hoàng rất yêu ngài... – Ari khóc nức lên từng tiếng, cố gắng nói lại những lời cuối cùng mà nàng được nữ hoàng giao phó... bọn cầm thú kia ắt hẳn đã giết nữ hoàng rồi, tay yếu chân mềm như nàng có thể làm gì được... Nàng muốn đi theo nữ hoàng...

Không khí đau thương bao trùm khắp cung điện, mới hôm qua còn nhìn thấy nữ hoàng nói nói cười cười đi qua đi lại gần gũi hoàng tử, vậy mà hôm nay người đã ra người thiên cổ... Ông trời thật ác nghiệt...

- Hoàng tử, chúng thần không tìm ra dấu vết nào của bọn chúng... – Ông đội trưởng cố gắng giữ bình tĩnh đi tìm kiếm Asisur với hi vọng mong manh nhất. Nhìn hoàng tử như thế ông lão cũng không cảm lòng được... Therru ôm Eri mà khóc, nước mắt như mưa...
- Các người im lặng, đây ắt hẳn là mưu kế của Asisur... nàng rất thông minh, sẽ không chết một cách lãng xẹt như thế đâu... – Izumin đập tay xuống bàn mà hét lên, mấy thị nữ cũng không dám khóc lớn nữa mà sực sùi lấy khăn lau nước mắt... Izumin nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm...

Lúc này ở kinh thành Têbê cũng đã được báo tin, Menfuisur cùng Minrê vội vã chạy đến đây. Nhìn khung cảnh tang tóc đau thương này Menfuisur không cho rằng đây là trò đùa nữa, tay chân cũng lỏng lẻo đứng không vững, đầu óc tê rần lên... Mọi người nhìn thấy Menfuisur cũng không thiết chào hỏi, vẫn giữ nguyên vị trí cũ... không buồn để mắt đến...

- Izumin... thế này là thế nào? Chị ta...

Đáp lại câu hỏi của Menfuisur là sự im lặng đến đáng sợ... Bên ngoài cũng ồn ào hẳn lên...

- Hoàng phi, bệ hạ đã dặn chúng thần không thể cho người đến đây...
- Ta muốn vào thăm chị Asisur...

Carol từ từ tiến, ngay khi vừa đặt chân đến đây nàng đã nhận ra không khí bất thường, nhìn quanh vẫn không thấy Asisur đâu, mọi người ai cũng bi thương mà nhìn nàng, thần sắc hoàng tử Izumin xem ra cũng không tốt cho lắm, gọi mà nói là cực kì nghiêm trọng... Menfuisur cố gắng nở nụ cười, đi đến bên Carol nắm chặt tay nàng lại...

- Carol, nàng mau về nghỉ ngơi đi, chị Asisur đang bị bệnh khá nặng, không thể ra đón chúng ta được...
- A, không được, vậy thì em càng phải vào thăm chị ấy...
- Nàng đang có thai, lỡ có chuyện gì thì làm sao? Nơi đây có ta là được rồi!
- Chẳng... có chắc là chị Asisur không sao không?
- Ta... ch.ắc... – Menfuisur kìm nén nỗi đau trong lòng, chị Asisur tuy trước đây có một thời gian ganh ghét hăm hại Carol nhưng sau này đã thay đổi hẳn, trước đây cũng chính nàng đã tận tay chăm sóc cho hắn kể từ ngày mẫu hậu qua đời, phụ hoàng cả ngày lo việc chính sự nếu không có Asisur thì không biết giờ này hắn ta như thế nào... Asisur là người thân duy nhất của hắn...
- Em có thể nhìn chị ấy một chút thôi được không?
- Không được, ngoan, nghe lời ta, về nghỉ ngơi đi!
- Haiz... nhấn với chị Asisur là nhất định em sẽ thăm chị ấy nha!

Carol cười hồn nhiên, chào mọi người trong thần điện rồi quay lưng đi ra. Nhất định đang có chuyện gì mà mọi người đang giấu nàng, nhìn thấy thái độ kì lạ của mọi người nàng cũng đã có thể đoán ra phần nào nhưng nàng không hề nghĩ tới...

Izumin bất chợt cười lớn thành tiếng, giọng cười lạnh lùng không thể hiện rõ âm điệu gì...

Hôm qua không phải Asisur giận hắn mà nàng cố ý tránh mặt hắn, không muốn hắn dính vào việc này... nàng vẫn xem hắn như người xa lạ sao?

- Carol và Mitamun chỉ là cái cớ để đánh lạc hướng chúng ta... Bọn chúng tập trung vào Asisur ngay từ đầu rồi... Chúng ta chỉ lo cất người bảo vệ Carol và Mitamun...
- Kafura, cô ta sẽ phải trả giá cho hành động ngu ngốc này...
- Là cô ta?
- Người nghĩ là ai? ai có thể có thù hận với Asisur như thế?
- Kafura...
- Nhưng đó là suy đoán, cái ta cần là bằng chứng...

Mọi người lại làm vào trầm mặc, đầu mối duy nhất là Ari nhưng hiện tại nàng còn đang rối trí không biết làm gì thì làm sao mà làm nhân chứng?

“chuyện nữ hoàng Asisur mất tích không được đề bên ngoài biết...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Bên nữ hoàng Kafura không hề có bất cứ động tĩnh nào, cô ta cả ngày ăn xong chỉ lẫn ra ngủ...

Izumin lại im lặng... Đã gần 5 ngày rồi mà vẫn chưa tìm ra Asisur, 1 manh mối nhỏ nhất cũng không có. Do đêm tối quá nên Ari không nhìn rõ mặt tên cầm đầu... Bên Menfuisur cũng đang cho quân đi lùng sục từng làng chài gần bờ sông... Asisur, nếu nàng có mệnh hệ gì đừng trách ta đem quân san bằng Lybia, nàng không trở về thì ta cũng không dám chắc mình sẽ làm chuyện ngu ngốc gì đâu! Chuyện này vẫn phải giấu Carol vì sợ nàng ta sốc sẽ ảnh hưởng tới thai nhi...

- Tay người bị làm sao thế?
- À, hôm qua bị trẻ con cắn ấy mà!
- Trẻ con mà dấu răng như thế này à? Trông giống của người lớn hơn... nói thật đi, bị em nào cắn hả?
- Bậy bạ, là mấy đứa nhỏ trong nhà...

Cuộc đối thoại ngắn ngủi đó vô tình bị Izumin chú ý, hẳn cho gọi 2 người lính ngoài cửa vào...

- Người đưa tay cho ta xem... – Tên lính canh xô về sợ sệt nhìn Izumin, sau đó đưa tay lên. Izumin nheo mắt nhìn vết cắn, bất chợt liên tưởng tới lúc ở Babylon, khi khiêng nàng đi Asisur đã găm hẳn không thương tiếc, vết thương rất sâu nhưng đó là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy ánh mắt tinh nghịch, nụ cười khoái trá gian manh của nàng... Chưa bao giờ nghĩ Asisur sẽ khiến hẳn yêu nàng, càng không nghĩ nàng sẽ bắt ngờ biến mất khỏi cuộc đời hẳn như thế này...

- Người đầu, bắt nốt tên này vào ngục tối cho ta...

- Hoàng tử, thần...

- Không cần nói nhiều, đừng tưởng ta không biết... – Izumin không chắc nhưng muốn thử tên lính này xem hẳn như thế nào; quả nhiên vừa nghe thấy như vậy hẳn ta liền tái mặt, ánh mắt căng thẳng, lao liên nhìn xung quanh, khi thấy quân lính sắp bắt mình hẳn ta liền vùng tay đá chân chống đỡ, tuy nhiên so với đội cận vệ của Izumin còn thua xa... Chẳng mấy chốc hẳn ta đã bị bắt sống, ánh mắt căm thù nhìn Izumin...

- Còn không nói ai chủ mưu sao?

- Hoàng tử nói gì thần không hiểu...

- Ta không muốn nói nhiều, người muốn thử cảm giác cực hình thì cứ ngồi im lặng đi...

- Thần khi này bỏ chạy là do hoảng sợ, xin hoàng tử tha tội...

- Lập mưu giết chết Asisur của ta mà có thể tha? Chính người đã đẩy nàng xuống vực có phải không? – Izumin gần từng chữ trông rất đáng sợ, ánh mắt sắc như dao... – Được, người cứng đầu không nói... thì ra người giả danh chui vào đội tuần tra nên mới ra tay dễ dàng như thế? Gọi Ari cho ta....

Một lát sau Ari vừa đi đến, nhìn thấy tên lính đang quỳ dưới đất nàng bất chợt nhớ tới tên cầm đầu...

- Chính là hẳn..., rất giống cái gã đã hại nữ hoàng...
- Hahaha, không còn gì nói nữa!
- Oan quá, thần không có gan đó...
- Giọng nói này, đích thực là hẳn...
- Hừ, ta khuyên người nên nói tất cả những gì người đã làm, còn không người chết là chuyện dĩ nhiên...
- Hoàng tử tha tội... thần không có...
- Người đầu, chuẩn bị đồ tra khảo cho ta...

Mặc kệ cho tên ngoại quốc kêu gào, quân lính vẫn lôi hẳn đi. Lúc này Ruka cũng đi vào, bẩm báo với Izumin những thông tin mình tìm được...

- Hẳn ta là người vừa mới vào đây làm lính gác cửa khoảng 1 tuần, những thông tin trước kia của hẳn đều là 1 màn đen không có gì cả nhưng theo đặc điểm ngoại hình thì hẳn là người Lybia...

Lybia, quả nhiên là Kafura... Kaufra à, cô tưởng cô là đàn bà con gái thì ta sẽ tha cho cô à? Không có chuyện đó đâu, cô đụng vào Asisur thì khác nào đụng vào Izumin này...

Xoảng!!!

Tiếng động vang ra từ phòng của Kafura, cô ta đang lồng lộn lên mà đập phá tất cả đồ đạc trong phòng, bà nhũ mầu già kể bên hốt hoảng lên tiếng can ngăn nhưng xem ra không có hiệu quả...

- Tại sao con ả đó vẫn còn sống?
- Có lẽ cô ta mạng lớn! Và lại chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội mà công chúa...
- Thế mà lũ vô dụng kia dám nói cô ta đã rơi xuống vực, hừ...
- Nhưng biết đâu bọn chúng nói thật thì sao công chúa?
- Ta không biết nhưng ta đã cho người giết bọn chúng cả rồi thì biết làm sao bây giờ.... – Kafura có vẻ bình tĩnh lại, ngồi xuống giường mặc cho đám ti nữ đang lui cui dọn dẹp...
- Chẳng phải vẫn còn tên cầm đầu sao?
- A, tên đó là ai ta còn chẳng nhớ, nhưng hình như hẳn ta hâm mộ nhan sắc của ta nên mới ngoan ngoãn nghe lời ta, vẫn còn giá trị lợi dụng...
- Vâng, nữ hoàng có thể yên tâm rồi! Thua keo này ta bày keo khác!

- Khó đấy, dạo này cung của Asisur được canh phòng rất cẩn thận, không ai có thể đi vào ngoại trừ những người quen thuộc... Ta đang tự hỏi đó là bọn chúng phao tin đồn che mắt thiên hạ hay thực sự cô ta còn sống...

Kafura nheo nheo con mắt suy nghĩ...

- Thần cũng không rõ nữa... hay chúng ta cho người đi thăm dò...

- Không được, ta không tin tưởng bọn chúng, để tự ta đi..

- Công chúa, công chúa, không xong rồi, tên gián điệp của chúng ta bên cung điện của nữ hoàng Asisur đã bị bắt rồi! – Một cô ti nữ hốt ha hốt hải chạy vào, sau khi nói xong thì thở phì phì.. Kafura trợn ngược mắt, môi mấp máy nói không thành tiếng, quay sang nhìn bà nhũ mẫu mặt cũng xám xanh..

- Hắn ta... sẽ không khai nữ hoàng ra chứ?

- Thủ tiêu hắn ta...

Tối hôm đó có vài bóng đen lén chui vào điện thờ thần Muối. Mấy bóng đen đó đi vào phòng giam tù nhân, sau đó lấy chìa khóa mà đi vào...

- Cho hắn tỉnh lại..

- Dạ. – Vừa dứt lời thì một xô nước lạnh buốt hết xương tủy bị tạt lên người tên kia.. Hắn ta rùng mình tỉnh dậy, sau khi thấy người kia thì thoáng vui mừng..

- Công chúa, người đến cứu thần ư?

- Cảm ơn, ai cho người gọi ta là công chúa? Gọi ta là nữ hoàng..

- Vâng... nữ hoàng..

- Xem bộ dạng người thế này thì có lẽ bọn chúng không tra tấn gì người nhiều cho lắm, vẫn khá là nguyên vẹn. Người có khai tên ta ra hay không?

- Không, bọn chúng không hỏi thần, chỉ hỏi về lễ lịch của thần thôi..

- Asisur còn sống không?

- Nàng ta đã chết rồi mà? Ngay trước mặt thần..

- Đừng xảo biện nữa, à ta đang thương ở trong cung điện kia... hừ, dù sao người xứng cả còn giá trị gì nữa, giết hắn... – Kafura lạnh lùng hất hàm quay đi, nhìn tên tù tội khốn khổ kia bằng nửa con mắt..

- Ta đã hi sinh tất cả, chức tước trong triều, gia đình người thân... chỉ để được đi theo bảo vệ nữ hoàng, vậy mà người đối xử với ta như thế sao?

- Như thế? Hahah, người có ngày hôm nay là do người ngu thôi, đừng đổ tội cho ta...

Sau khi đã giải quyết tên kia, Kafura tiếp tục âm thầm tiến vào sâu bên trong nội cung. Khi xác định được đâu là phòng của Asisur, Kafura dừng lại, cho người vào trong phòng thám thính thì chỉ thấy đèn đóm tối om, trên giường có 1 người đang nằm... Tưởng như thế nào, hóa ra hoàng cung Ai Cập canh gác lỏng lẻo thế này đây, hừ... cô ta cười lạnh, rút con dao ra hướng người trên giường mà đâm mạnh xuống..

- Haha, nữ hoàng Kafura, không biết cô đang làm gì trong này thế!

- Há?

Kafura sững sờ quay lại nhìn thấy Menfuisur, Minurê cùng Izumin... có rất đông người đng đứng ở đây, tại sao khi này rất im lặng mà, sao bây giờ lại... quay sang nhìn thứ trên giường hóa ra đó chính là Theru cải trang thành... mình đang bị lừa sao?

- Kafura, không ngờ cô có gan hãm hại nữ hoàng Ai Cập..

- Bệ hạ, người phải tin thần thiếp, thiếp không hề làm chuyện này, thiếp... thiếp chỉ muốn đến thăm Asisur thôi..

- Thăm chị ta mà phải đem theo gurom giáo thế này ư?

- Không... là hắn, hắn xúi ta...

- Đưa hắn lên đây... – Izumin phẩy tay, chẳng mấy chốc sau một tên máu me đầy người bị đưa đến, chính là kẻ Kafura đã giết chết khi nãy..

- Người... chưa chết?

- Người nói xem là ai chủ mưu chuyện này?

- Là à ta... – Anh ta ánh mắt căm hận chỉ tay về hướng Kafura, hai tay hơi run rẩy...

- Nói láo, chính Asisur đã sai hắn ta hại thiếp đó bệ hạ...

- Vậy sao? Là khi nào vậy? Chẳng phải nàng đã bị đẩy xuống vực rồi sao?

- Há? Vậy đó là thật? Asisur chết rồi? Không đúng, các người nói cô ta còn sống...

- Đừng giả bộ nữa, Asisur đâu?

- Ta... ta không biết, các người hiểu lầm rồi, mau cho ta đi...

- Đầu thế nào đi để dăng như vậy cô nữ hoàng khá á!

Izumin bộ đáng lưu manh nâng cằm của Kafura lên, sau đó bóp mạnh làm cô ta đau đến chảy nước mắt, đám người hầu cũng không dám tiến lên can ngăn...

- Đưa cho ta...

Ông đội trưởng dâng cho Izumin 1 lọ thuốc màu trắng, sau đó nhìn Kafura bằng ánh mắt giết người... Chưa bao giờ à ta thấy sợ hãi như lúc này, nhìn nụ cười của Izumin, à ta chỉ muốn xin hắn 1 đao kết liễu còn hơn. Quả đúng như thiên hạ đồn, hoàng tử Izumin là con người rất đáng sợ... Izumin bóp cằm Kafura lại, đổ hết lọ thuốc vào rồi hất cô ta té ngã ra ngoài...

- Người... người cho ta uống cái gì?

- Lát nữa sẽ biết thôi!

- Izumin, làm vậy có được không? Dù sao thì cô ta cũng là...

- Nợ máu trả bằng máu, Asisur là nữ hoàng Ai Cập, là hoàng phi tương lai của ta, quan trọng hơn à gấp bội, sao người không nói đi... – Izumin khinh bỉ nhìn Menfuisur, sau đó lại nhếch môi nhìn Kafura đang bắt đầu kêu la rên rĩ bên dưới. Hai tay à bầu chặt nhau, quần quai trên mặt đất, cứ như có hàng ngàn con kiến đang cắn từ bên trong cơ thể à ra, có gái cũng không được, càng lúc càng đau đớn; một lát sau da thịt trên người bắt đầu chảy ra, nhìn không ra hình người nữa... đám người khi nãy đi cùng à cũng quỳ rạp xuống đất van xin Izumin tha tội, tất cả đều do Kafura chủ mưu, bọn họ không liên quan... Bây giờ trông Kafura người không ra người, quỳ không ra quỳ... Khi con đau đớn bắt đầu hết, Kafura sợ sệt nhìn Izumin, sau đó nhìn đôi bàn tay da thịt lẫn lộn gợn ghê tởm của mình mà không dám khóc thét lên thành

tiếng. ả ta hai tay bưng mặt, nhìn Menfuisur với ánh mắt cầu cứu... Lúc này Menfuisur cũng lạnh mặt, quay lưng đi...

- Người cứ lo tiếp, có chuyện gì ta sẽ giải quyết...
- Không cần người, ta tự biết cách giải quyết...
- Đứng, Menfuisur, đừng bỏ em ở đây, mau cứu em...

Tất cả mọi người tuy khiếp sợ nhưng không 1 ai đứng ra bênh vực cho ả ta, tất cả chỉ dùng một loại ánh mắt xem thường cùng căm ghét...

Izumin bất chợt đứng dậy, lôi Kafura đi ra ngoài. Bên ngoài đèn đã được thắp sáng nên nhìn thấy rất rõ... Quân lính Hitaito đang đứng bên cạnh một cái hố, trong cái hố đó lúc nhúc là rắn, rắn mẹ rắn con thì nhau bò trườn... Kafura nắm chặt chân Izumin cầu cứu...

- Hoàng tử Izumin, ta xin ngài, ta biết lỗi rồi, sau này ta sẽ không dám tái phạm lần nữa đâu...
- Lăn nữa? Sao lúc cho người giết nàng người không nghĩ ra kết quả này sớm hơn?

Kafura bị 1 đập của Izumin mà rơi xuống hố... nàng ta gào thét càng lúc càng dữ dội... Mấy con rắn trườn qua trườn lại, thì nhau cắn vào tay vào mặt của Kafura... bây giờ ả ta trông rất hù dọa người, sống không được mà chết cũng không xong...

Đối với binh lính Hitaito mà nói đây là chuyện bình thường. Trước đây tất cả những người gây thù chuốc oán với hoàng tử đều có kết cục như thế này cả nhưng từ lâu rồi hoàng tử đã không hành hạ tra tấn ai đã man thế này, nhất là từ khi gặp nữ hoàng... Kafura, coi như cô không có mặt...

- Đem ả ta lên, trả về Lybia...

<.....><.....><.....>.....>.....>.....>.....

Quốc vương Lybia sau khi nhìn thấy đứa con gái mà lão yêu thương hết mực trở thành dạng này cũng không khỏi gớm ghiếc mà tránh xa... Sau khi biết chuyện Kafura giết Asisur, lão chỉ hận không thể giết chết nó. Asisur là nữ hoàng Ai Cập, là hoàng phi tương lai của Hitaito mà ả dám ra tay hãm hại, gây thù với hai cường quốc lớn... Lybia này còn nguyên vẹn là may mắn lắm rồi, cũng may hoàng tử Izumin anh minh, vẫn để cho đất nước này bình yên... Thời thì coi như số mệnh của Kafura đến đây là chấm hết đi...

Carol khóc đến ngất, phải mấy ngày sau nàng mới bình tâm lại, nàng khẳng định thông minh như Asisur nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì cả, thuyết phục mọi người mau đi tìm Asisur; Mitamun cũng không còn tâm trạng nào mà tổ chức lễ cưới, không khí trong triều đình rất căng thẳng. Điều duy nhất an ủi mọi người là vẫn chưa có ai tìm thấy xác của Asisur, có thể nàng còn sống và bị trôi dạt đến nơi nào đó ngoài địa phận Ai Cập...

Izumin sau khi dự hôn lễ của Minur cùng Mitamun cũng lên đường rồi đi. Hắn không tin Asisur đã chết, nàng chắc chắn cũng sẽ được thần linh bảo vệ như Carol...

□ □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Một làng chài nhỏ nằm ven trên bờ sông Nin, cách rất xa kinh thành Tê Bê...

- Chị Amnesia... Hóa ra chị ở đây!
- Sao vậy? Có chuyện gì à?
- Dạ vâng, bà của em bị trật chân nên nhờ chị đến xem giúp!

Cô gái chỉ cười, sau đó đứng dậy, lấy giỏ thuốc của mình rồi cất bước đi cùng cậu bé đang lo lắng kia. Đến nơi, nàng đẩy nhẹ cửa vào...

- Amnesia, thật may quá! Ta đang không biết làm sao!
- Bà cứ ngồi im đi, cháu lại xem cho!
- Thật ngại quá, gia đình này lại làm phiền cô nữa rồi!
- Bà đừng nói vậy, trước đây chẳng phải chính mọi người đã giúp đỡ cháu sao!
- Haha, chúng ta có phúc thật! Bỗng nhiên cứu được 1 cô gái xinh đẹp như tiên nữ, đã vậy còn rất dễ mến, tình thông y thuật! Từ ngày cô đến đây không biết đã giúp ích cho bao người rồi!

Cô gái lại tiếp tục cười, ngồi xuống ghế xem sơ qua vết thương cho bà lão tóc bạc phơ kia... Sau khi xem xong, nàng lấy trong túi ra vài cây thuốc, sau đó dặn dò chú bé nhớ chú ý chăm bà cẩn thận, sau đó ra về...

Đây là một làng chài rất nhỏ bé dường như không hề tồn tại trong mắt những người xung quanh, chỉ có 1 số ít là biết đến sự tồn tại của nó, vì vậy nó càng yên tĩnh, rất phù hợp với thể người như nàng! Cũng không rõ nàng là ai, từ đâu đến, chỉ biết cách đây 2 năm trước nàng đã được 1 ngư dân làng này cứu được, đang trong tình trạng nguy kịch, vết thương ở đầu do va vào đá ngầm nên mất máu rất nhiều... Thời gian trôi qua, nàng cũng dần thích nghi với cuộc sống trước mắt! Lần đầu tiên nàng ra tay cứu người là khi con của cặp vợ chồng Loteri bị bệnh mà không biết làm thế nào, nàng chỉ cho uống 1 thang thuốc mà đã khỏi bệnh, từ đó về sau ngày nào nàng cũng có “sở” để đi khám bệnh cho người ta...

Amnesia cầm cuộn đọc quyển sách, sau đó đứng dậy, nhón chân với lấy cái hộc thuốc trên cao nhất... Hết mất rồi, nàng lại đang cần nó để chế thử thuốc, hừm... Nghĩ là làm, nàng đi xuống dưới chuẩn bị vài vật dụng cần thiết để đi lên khu rừng ở phía Tây, chỉ ít ở đó cũng có khá nhiều thuốc cần thiết cho nàng, sẵn tiện hái luôn!

- Amnesia, cô định đi đâu đấy?
- A, tôi định lên rừng hái vài cây thuốc!
- Có cần tôi đi cùng không? trời cũng sắp tối...
- Không cần đâu! Tôi chỉ đi một lát tìm kiếm ở bìa rừng mà thôi!
- À, vậy... hôm nay tôi có bắt được mấy con cá, chợt nhớ tới cô... nên...- chàng thanh niên có nước da ngăm đen ngượng ngùng lúng túng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, cúi gằm mặt xuống, hai tay

nắm chặt chùm cá! Amnesia buồn cười, vỗ vỗ vai anh ta!

- Asha, anh cứ mang về nhà dùng đi! Cuộc đời tôi ghét nhất là cá!
- Chết thật, thật xin lỗi, tôi lại quên mất!

Amnesia tiếp tục bước đi, tay còn chào tạm biệt anh chàng Asha vẫn còn đang ngỡ người ra đằng kia! Anh ta có biết nàng ghét cá đâu mà quên! Rõ là vụng về mà! Nhưng nàng lại thích cái vẻ chất phác trong thiện đó, nó làm người ta cảm thấy thoải mái... không biết trước đây nàng đã gặp chuyện gì... Đạo này trong lúc ngủ nàng thường hay mơ thấy 1 người, không nhìn rõ về mặt, cũng không biết người đó là ai nhưng lúc nào cũng ôm nàng, ôm rất chặt... cảm giác đó thật sự quá đời quen thuộc đi nhưng tuyệt nhiên lại không nhớ rõ là ai, hay chỉ là giấc mơ... cũng chính vì vậy mà nàng đã từ chối một cách khéo léo toàn bộ những lời tỏ tình dành cho nàng trong thời gian qua... Nàng làm như vậy chỉ vì 1 hình bóng trong mơ sao? Nghe có vẻ nực cười...

Amnesia tho thẩn suy nghĩ thì không biết mình đã đến khu rừng lúc nào, nàng bất chợt khựng lại... trời sắp tối rồi hay là đi về nhỉ? Nhưng mà... có cái gì đó cứ thôi thúc bước chân nàng đi vào bên trong...

Xem nào... tất cả đều đã đủ cả rồi, chỉ thiếu có thuốc đắp lên trị vết thương thôi! Cũng không sao! Thôi kệ, có bao nhiêu hay bấy nhiêu! Nàng xốc giỏ thuốc lên tò về hài lòng sau đó đi về... phải nhanh chân lên, trời càng lúc càng tối đen, càng lúc càng ghê rợn...

Đang đi bất chợt nàng nghe có tiếng ngựa rất gần mình, nàng vội núp vào bụi cây gần đó. Không phải ngựa hoang, trên đó có người, hình như là 1 thanh niên...

Anh ta đang bị thương, Amnesia nàng dám khẳng định là do mùi máu nồng nặc trên người anh ta... Do trời tối nên nhìn không rõ khuôn mặt nhưng xem ra vết thương rất nặng. Anh ta là ai nhỉ? Sao lại ở đây? Bị ám sát sao? hàng đồng câu hỏi cứ lộn vồn trong đầu nàng khiến nàng phân tâm đắm chiều suy nghĩ, không hề chú ý đến bóng dáng kia, đến khi ngẩng đầu lên thì cả 2 đã chạy qua chỗ nàng mất. Nếu hân ta dừng ngựa lại thì nàng đã có thể cứu hân rồi nhưng do hăm đi mất nên đành chịu vậy, dù gì nàng cũng không phải thấy thuốc chân chính gì cho cam. Nghĩ tới chuyện không có gì nguy hiểm nàng mới thở dài, sau đó đứng dậy vì định quay đi...

- Ai ai người tới đây?
- Người... – Amnesia trợn ngược mắt lên nhìn thanh gươm sáng bóng đang đặt trên cổ mình mà không khỏi hoảng sợ, âm thầm nuốt nước miếng, sau đó nắm chặt 2 tay thành nắm, nhỏ nhẹ nói chuyện... – Có gì cũng phải bình tĩnh, đừng làm bậy, ta không có ý hại người...

Nếu Amnesia nàng đoán không lầm thì hân chính là cái gã khi nãy vừa chạy qua, lúc nãy rõ ràng đã qua rồi mà sao bây giờ còn lù lù xuất hiện ở đây? Nhưng mà lạ, nàng có nói gì lạ lắm sao mà hân ta lại chấn động như thế? Tay cầm kiếm buông lỏng hân... Từ phía xa lại truyền đến tiếng vỗ ngựa nhưng xem ra đồng hơn nhiều...

- Các người là lũ vô dụng, có mỗi tên hoàng tử mà giải quyết không xong
- Nhưng thưa điện hạ, hân ta rất giỏi đấu kiếm, lại rất thông minh, một mình hân đã hạ gần hết quân của ta rồi..
- Không cần quan tâm hân ta hạ cái gì, tổn bao nhiêu binh lính cũng được, mau bắt hân về cho ta...
- Dạ...

Đoàn người hung hăng kia tiếp tục đuổi theo con ngựa khi nãy. Oh, giờ phút này nàng mới trầm trở, hân ta chắc chắn đang bị truy sát nên mới bỏ con ngựa làm mồi nhử, thông minh ra phết!

- Asisur...?
- Xin lỗi, có lẽ người nhầm người rồi, ta là Amnesia
- Không thể nào, không thể nào... Xin lỗi, cô có thể cho ta nhìn mặt được không?
- Cái này... có lẽ không được... ta có lý do riêng của ta, hi vọng người thông cảm!

Izumin chưa kịp lên tiếng nói tiếp thì bọn kia đã phát hiện ra 2 người, chúng lập tức cho quân đuổi theo...

- Izumin đứng lại, cho dù có thêm đồng bọn thì ta cũng sẽ giết người...

Amnesia bị Izumin nắm tay chạy như bay, hân ta đang bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể chạy như thế, công nhận phải nể hân thật, trâu bò không biết mặt. Riêng Izumin thì tâm trạng rối bời, rõ ràng đôi mắt đó là của nàng, giọng nói đó cũng là của nàng nhưng nàng lại không phải Asisur của hân...

Amnesia lúng túng khi bị Izumin nắm tay lôi đi như thế này, thứ nhất nàng không ngờ buông tay người lạ mặt kia ra, có cái gì đó cứ thôi thúc không cho nàng làm vậy; còn thứ 2, bây giờ hân mà thả tay nàng ra bỏ trốn 1 mình thì nàng chết chắc với đám đạo tặc kia. Mà lạ, cái tên Jidan đó, rồi chuyện anh em họ... hình như bọn họ cùng giành ngôi hoàng đế với nhau, từ lúc còn là đứa trẻ... nghe có vẻ quen thuộc lắm sao ấy, hừm...

Izumin thấy nàng có vẻ mặt nên tốc độ chậm hẳn lại, không thêm báo trước mà xốc nàng lên vai, lấy áo choàng che kín người nàng lại. Amnesia lơ ngơ cứ ú ớ ớ nhìn Izumin lao thẳng vào mở gai góc trước mặt, hai tay vội chụp cái khăn che mặt vừa bị rơi xuống, may mà hân không để ý. Đám binh lính của Jidan cũng e dè nhìn Izumin đang lao vào trong cánh rừng đầy gai nhọn kia, riêng Jidan thì nghiêng rắng trèo tèo, tay siết chặt dây cương, khuôn mặt đỏ lên thể hiện sự kìm nén trong người. Sau 1 hồi đắn đo, cuối cùng hân ta quyết định phi ngựa vào trong đó...

Izumin khẽ cười khi thấy cô gái trong tay mình đang ngo ngậy không yên, đứng là nàng... Đây chắc chắn là Asisur, Izumin có thể khẳng định điều đó nhưng nếu nàng còn sống thì tại sao lại không trở về? Đã vậy còn nhìn hân bằng ánh mắt rất khác lạ... chỉ có 1 lý do duy nhất, nàng bị mất trí nhớ. Hoàn toàn có khả năng đó vì nơi Asisur rơi xuống là khúc biển có rất nhiều đá ngầm, rơi xuống đó còn toàn mạng là may rồi, có mất trí nhớ cũng không sao, thế lại càng hay... Tiếng động phía sau ngày càng lớn chứng tỏ chúng đã đuổi theo sát nút rồi, Amnesia mặt mày đỏ kè do đầu bị treo ngược xuống đất, máu dồn hết lên não mà hét vào lỗ tai Izumin...

- Đồ biến thái, người sửa tư thế lại cho ta, nghệt thờ chết mất...

Mặt Izumin đen sì, sắp bị bắt đến nơi rồi mà còn nói nhảm được, quả chỉ có nàng. Hân không nói gì cả, tay siết chặt đuôi của Amnesia, nàng nàng ngồi trên cánh tay của mình. Amnesia cũng rất biết phối hợp, 2 tay ôm cổ hân, dù có chút ngượng ngủ ngưng dù sao cũng đỡ hơn khi nãy rồi!

Dù sao cũng phải công nhận, miệng Izumin rất linh! Vừa mới cầu ít nhất cũng phải nhìn thấy Asisur rồi mới chết thì được nhìn thấy nàng thật, sau khi nhìn thấy nàng thì hân rút ra được 1 điều: “chết trước mặt ai cũng được, trước mặt Asisur thì không”, thế là bẻ nàng lên mà đào tẩu...

Jidan đuổi đến nơi, mặc dù không lành lặn gì nhưng chỉ ít hân ta còn có con ngựa để kè 2 kè chạy bộ là nàng với hân đây, mất mặt. Jidan cho người bao vây cả 3 phía lại, tại sao chỉ có 3 phía ư? Đơn giản, phía sau là hẻm núi nhìn cũng không mấy thuận cho lắm! Amnesia nhìn xuống dưới, sau đó cơ thể bất giác khẽ rung, nàng sợ độ cao, và lại dưới đó âm u thế kia ai mà dám xuống, trời tối đen như mực thế này... Tên Jidan còn tranh thủ ngả ngón tán tỉnh nàng...

- Nàng cô em, tội gì phải đi theo tên đó, sang đây cùng ta có phải hơn không?
-

Tức run người, là hân vác ta theo chứ ta nào tự nguyện theo hân?...

- Hừ, không biết ngài đây là ai mà nói năng lỗ mãng khinh suất như thế? Ta bắt đắ dĩ phải đi cùng hân, còn người, dắt cho nhà ta đi dạo cũng không có của
- Người, người là cái gì mà dám nói ta như thế...
- Ta ấy à, bà nội người đội mồ sống dậy, nhờ ta trừng trị kẻ bất hiếu là người đây

Jidan tức điên lên, cho mấy tên đồ con tiền lại gần chỗ nàng hơn. Miệng thì rất mạnh, nhưng bù lại tim rất yếu, chưa chi hết tứ chi đã quỉu lại rồi. Izumin thờ dài, nắm tay kéo nàng ra sau lưng.. “thôi, đừng gây chuyện nữa...” Jidan nhìn thấy 1 màn tình tự này cũng khá bất ngờ nhưng sau đó là nụ cười khinh bỉ...

- Hahaha, tương sao, không ngờ hoàng tử Izumin cũng rất đào hoa, đi đến đâu là có mỹ nhân đến đó! Vậy mà thiên hạ cứ đồn người chung tình với nữ hoàng Asisur quá cổ đấy!
- Đừng phí lời, người muốn làm gì?
- Hử, ta không muốn giết người, ta muốn người phải chịu nỗi khổ đau mà mẹ con ta đã chịu hơn 10 năm qua, lúc nào cũng trốn chui trốn nhủi, ăn uống kham khổ, sống nay đây mai đó... Lẽ ra ngời hoàng tử đã là của ta, tại sao người không chết đi chứ...

Amnesia khẽ nắm chặt áo của Izumin, nàng nhìn thấy ngọn lửa thù hận không thể nào dập tắt được trong mắt của con người đáng sợ đó... hửn là người, nhưng lòng dạ và dã tâm của hửn còn không bằng cảm thù. Mà khi này hửn ta có nhắc đến Asisur? Nữ hoàng Asisur? Cái tên này nghe cũng quen thật? Khi nghe cái tên này, nàng bất chợt có cảm giác người ta gọi nàng hay sao ấy. Không lẽ trước khi mất trí nhớ nàng là Asisur? Không có lí, người ta là nữ hoàng, nàng làm sao có thể? Có lẽ người giống người mà thôi! Nhưng tên hoàng tử Izumin kia cũng nhầm nàng cùng người yêu của hửn là gì? Kì lạ... càng lúc càng rối... Biết vậy hôm nay ở nhà chờ thầy đi khám bệnh về cho rồi, tự dưnglett thấy ra đây đề gặp toàn chuyện không hay...

- Jidan, mẹ con người đừng nghĩ ta chết thì các người sẽ thành công!
- Người thì biết gì chứ, im mồm cho ta...
- Dù sao cũng không nên coi thường ta quá!

Vừa dứt lời, Izumin ôm Asisur lăn xống cái thung lũng đen tối kia khiến Jidan không kịp trở tay, liền thúc ngựa vào đó nhưng đám ngựa không chịu đi, chúng hình như sợ màn đêm đen kịt đó....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 23

Amnesia khẽ mở mắt, xung quanh là 1 màn đen bao bọc... Nàng cố gắng ngồi dậy, dùng 2 tay quờ quờ trước mặt hi vọng sẽ kiểm ra cái gì đó, cụ thể là ai đó, cụ thể hơn nữa là ai đó đã ôm nàng lăn xuống đây để nện cho hửn 1 trận như từ, sau đó giúp hửn chữa vết vết thương cũng được! Bỗng tối quá thật rất đáng sợ, nó luôn luôn đáng sợ như thế...

Amnesia lại có cảm tưởng như mình đang ở trong giấc mơ, chỉ có nàng lẻ loi cô độc trong bóng đêm kinh khủng đó, dù có kêu gào cũng không ai nghe thấy, không ai đến cứu nàng, sau đó là 1 chấn động khiến nàng đau nhói ở đầu... Đêm nào cũng vậy, không lẽ nàng lại đang nằm mơ nữa ư? Amnesia ngồi thụp xuống, 2 tay run lấy bầy ôm chặt lấy đầu gối, môi cắn chặt lại không cho khóc ra thành tiếng, nước mắt từng giọt mặn chát đi ngang qua môi, gió thổi qua... lạnh buốt...

- Asisur...

Amnesia giật thót mình, đánh bật cái thứ vừa mới chạm vào mình văng ra. Sau khi xác định đó là tên ác ôn khi chiều nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, lấy tay áo chùi chùi sơ nước mắt, lần mò tới chỗ của hửn. Giờ phút này có người bên cạnh vẫn đỡ sợ hơn là không có ai. Izumin nắm chặt tay Amnesia lại, sau đó kéo nhẹ nàng đến bên cạnh...

- Asisur, ta khẳng định rằng nàng là Asisur...
- Người nhầm rồi, ta không phải... ta là...
- Amnesia, nàng có hiểu tên của nàng nghĩa là gì không?
- Là... mất trí nhớ... làm sao người biết được ý nghĩa của nó, nó là tiếng Anh mà?
- Là thầy dạy cho ta
- Thầy? Thầy... đã đặt tên cho ta?
- Chuyện đó từ từ tính sau, nàng là vợ chưa cưới của ta, bị người ta hãm hại nên mất trí nhớ, dù sao bây giờ ta cũng đã tìm lại nàng được rồi, chúng ta mau trở về đi...
- Đừng... không phải, ta không phải là Asisur, ta không phải vợ gì của người hết, người mau dẫn ta ra khỏi nơi đáng sợ này đi... — Amnesia khóc hét lên, nhảy bổ vào lòng của Izumin mà thổn thức, chả phải vừa rồi là tiếng chó sủa tru tréo nhau gọi bầy sao huhu...
- Nàng bình tĩnh, người của ta sẽ tìm thấy chúng ta ngay thôi, bây giờ ta... — Vừa cử động nhẹ thì chạm vào vết thương bị Jidan chém, Izumin đau đớn nhăn nhó. Amnesia nhận ra được điều này cũng lo lắng hỏi...
- Người không sao chứ? Hay cứ ngồi yên đó đi, chỉ ta những việc cần làm thôi...
- Nàng chỉ cần gom củi lại đây cho ta

Amnesia ngoan ngoãn làm theo, lui cui 1 hồi cũng được 1 mớ củi, đủ xài cho tối nay. Izumin khéo léo chất chúng lại thành hình nón chỉ chừa 1 khe nhỏ, sau đó lấy 2 viên đá đập mạnh vào nhau, chẳng mấy chốc đã có 1 đồng lửa nhỏ đủ cho 2 người sưởi ấm. Amnesia thầm than phục trong lòng: “tên này đẹp trai giàu có lại rất thông minh tháo vát như thế này, có làm vợ chưa cưới của hửn cũng được, quá được đi chứ!”... Sau đó nàng mới tá hỏa nhìn vết thương của hửn... Là 1 vết kiếm dài, khá là sâu khiến Izumin mất rất nhiều máu, khuôn mặt hửn cũng bắt đầu nhợt nhạt hẳn, máu thấm ướt một mảng to trên áo. Không suy nghĩ nhiều, Amnesia nhanh nhẹn tháo khăn che mặt của mình ra để băng bó cho Izumin... Ngay lúc Amnesia tháo khăn che mặt ra, Izumin chỉ biết trợn to mắt lên nhìn, đứng là nàng, không thể nào nhầm lẫn đâu được, cuối cùng hửn cũng tìm được nàng rồi...

Amnesia cởi áo của Izumin ra, giúp hửn lau sạch máu rồi băng bó rất thành thạo, trước khi băng nàng còn cho 1 ít thảo dược lên vết thương giúp cầm máu và giảm đau. Suốt buổi Izumin không nói gì, chỉ ngồi im, ngay cả 1 cử động nhỏ cũng không có, chăm chăm nhìn Amnesia làm nàng có chút bối rối. Anh lờ lỏn, không nhìn rõ Izumin đang nghĩ gì nhưng nàng có cảm giác hửn ta đang nhìn mình không rời mắt...

Cuối cùng Izumin cũng chịu mở miệng...

- Asisur, nàng cùng ta trở về đi...
- Ta là Amnesia, không phải Asisur...
- Asisur và Amnesia là một, tại sao nàng không chịu hiểu?
- Asisur... nàng ta là nữ hoàng, ta làm sao có thể...?
- Do nàng mất trí nhớ, chỉ cần đi cùng ta nàng sẽ nhớ ra tất cả mọi chuyện thôi
- Ta không phải, cho ta yên đi — Amnesia hất cánh tay Izumin ra, lui về phía sau mấy bước. Izumin đau lòng nhìn người con gái trước mặt, trước đây chẳng phải lúc nào hửn cũng ôm nàng, hôn nàng sao?

Không lẽ 1 chút cảm xúc gì khi gặp hân cũng không có?...

Amnesia đi sang phía đối diện Izumin mà ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, ánh mắt tập trung nhìn đồng lúa lập lờ le lói kia nhưng nàng lại nghĩ tới những lời Izumin vừa nói. Quả thật khi gặp hân, tâm trí nàng trống rỗng, sắp nhớ ra mà lại không nhớ được, cảm giác rất quen thuộc. Trước đây nàng biết hân, rất thân thiết với hân là đằng khác, không lẽ nàng là nữ hoàng Ai Cập thật sao? Nếu thật vậy, có khi theo hân nàng lại nhớ ra mọi chuyện... Chỉ cần về nói với thầy là được... Nhưng nàng lại không muốn từ bỏ cuộc sống bình yên thanh thản này, cung đình là nơi tranh đấu khốc liệt, chính trị lại càng khốc liệt hơn, nàng không muốn lúc nào cũng đề phòng thấp tha thấp thỏm không yên. Thật là khó nghĩ...

Do suy nghĩ nhiều quá nên Amnesia thiếp đi lúc nào không hay. Trời về đêm càng lúc càng lạnh, sương đêm từng lớp dày đặc phủ lên cơ thể nhỏ bé đang run lên bần bật kia, người ngồi phía đối diện bên kia cũng vẫn nhìn nàng, sau đó đứng dậy, tiện tay vứt mấy cây củi vào đồng lúa; đám thú dữ cũng rút đi hân, bây giờ chỉ nghe tiếng kêu rên của mấy thú cón trũng từ xa vọng lại... Izumin nắm lấy tay của Asisur, nhẹ nhàng đặt nàng vào trong lòng, lấy áo choàng của mình đắp lên cho nàng. Đối với hân thì cũng bình thường không đến nỗi nào nhưng đối với Asisur thì rất lạnh, nàng run lấy bầy cả lên. Đang lạnh như điên thì bất chợt có cái lò sưởi ấm áp vô cùng đến bên cạnh, Asisur bắt giấc noên miệng cười, sau đó nhích lại gần hơn... Izumin lại thờ dài, khi tỉnh lại nàng sẽ lại cực tuyệt hân. Có lẽ đây là sự trả thù của nàng, trước đây nàng yêu hân nhưng hân lại cứ nghĩ đến Carol, đến khi biết mình yêu nàng thật sự thì lại quá muộn... tay siết chặt vòng eo của Asisur lại, Izumin khẽ vuốt lên khuôn mặt quen thuộc kia, đã 2 năm rồi không được nhìn thấy, nàng vẫn cứ như vậy, mang vẻ đẹp tà mị khiến người khác không thể rời mắt...

"Asisur, nàng có biết khi nàng biến mất ta đã như thế nào không? Ta gần như phát điên để đi tìm nàng nhưng cho dù có moi khắp mọi góc ngách cũng không thấy bóng dáng nàng đâu. Ả Kafura cũng đã bị ta trừng trị rồi, ta cũng đã từ bỏ Carol rồi, ta một lòng yêu nàng rồi, nàng còn bắt mãi gì nữa mà không chịu về bên cạnh ta? Asisur, ta thật sự rất nhớ nàng..."... Izumin siết chặt vòng tay hơn làm người trong lòng có vẻ khó chịu, chỉnh sửa lại tư thế cho thoải mái rồi ngủ tiếp; 1 tay để lên trên ngực Izumin, tay kia vòng qua ôm bụng hân lại... Cứ giữ mãi như thế này cũng tốt...

(từ giờ ta sẽ gọi là Asisur lại như cũ nha!)

Asisur thức giấc từ lâu rồi nhưng nàng vẫn nằm im... Người kia lúc ngủ vẫn ôm nàng rất chặt như thể sợ nàng biến mất vậy. Thế ra cái lò sưởi hôm qua là hân ta à?

Nàng chợt nhìn thấy vết sẹo ở trên vai của hân, như vết thớ đưa tay lên chạm vào... Bao nhiêu là kỉ ức ủa về, chúng bon chen nhau như thể sợ nàng không nhớ đến chúng vậy, đầu nàng như muốn vỡ tung...

" - Vết thương này do súng đạn ở thời hiện đại gây ra, thời này làm gì có súng mà người chơi nguyên viên đạn thế này?

- Súng? Đạn? Rốt cục ta bị cái gì? Cô biết thứ gì làm ta bị thương ư?

- Đương nhiên là biết, bây giờ người cho rằng ta đang chém gió à?

- Có thể chữa được không?

- Có thể nhưng hơi nguy hiểm, viên đạn còn nằm trong cơ thể nên mới gây đau nhức, lâu lâu lại bốc mùi hôi thối

- Ta có thể tin cô?..."

Asisur hoảng sợ tránh xa Izumin ra, nàng.... nàng đang bị làm sao thế này? Trước đây nàng đã từng, nàng thật sự là nữ hoàng Asisur? 2 năm qua những thứ này lúc ẩn lúc hiện, chưa bao giờ rõ mồn một như thế này... Hiện đại? Quái chứ?...

- Hoàng tử, chúng thần đang đi tìm tên Jidan ạ, có lẽ sắp tìm ra rồi – Ruka cung kính đứng bên cạnh thông báo cho Izumin biết nhưng anh cũng rất ngạc nhiên về thái độ của hoàng tử, ngài chỉ ngồi thất thần nắm chặt mảnh vải trong tay, hình như là mảnh vải của phụ nữ...

- Ruka, người biết không... nếu Asisur còn sống thì sao nhỉ? Nếu nàng không hề nhớ gì về ta thì sao...

- Nữ hoàng... nữ hoàng...

- Nàng còn sống, nhưng lại mất trí nhớ...

- Hoàng tử đã gặp nữ hoàng? Vậy người đâu?

- Nàng bỏ đi rồi...

Izumin nắm chặt mảnh vải lại, Asisur, nàng thật quá đáng, nàng nhớ ra ta nên mới xé tay áo ra viết lại cho ta 2 chữ XIN LỖI, sau đó cố ý trốn tránh ta... Cuối cùng nàng muốn hành hạ ta như thế nào nữa? Muốn bỏ trốn? Chính nàng chọc giận ta trước, đừng trách ta vô tình...

- Đi theo ta...- Izumin phát tay áo leo lên ngựa, hướng phía thôn làng mà đi tới...

Asisur vừa về đến nhà đã bị thầy cùng chú lòi ra tra hỏi đủ chuyện, sau đó quay nàng vòng vòng mà kiểm tra xem có làm sao không. Sau khi nghe nàng bịa ra lí do bị lạc trong rừng xong họ mới cho nàng đi thay y phục. Asisur thắc mắc không biết Izumin thế nào, nàng bỏ hân đi như thể có quá đáng lắm không...

- Thầy, thầy có biết nữ hoàng Ai Cập Asisur không ạ?

- Asisur? Ta có nghe, nàng ta là chị gái của hoàng đế Menfuisur, trước đây hình như là yêu em trai nhưng bị từ chối, sau đó bắt nạt đến Babylon làm dâu, tuy nhiên lại tự hủy hôn ước, vạch ra bộ mặt tham lam của Garashu... sau này có ta là hoàng phi tương ai của hoàng tử Izumin xứ Hitaito đây!

- Cô ấy... cô ấy có còn sống không ạ?

- 2 năm trước bị người ta hãm hại, giờ không rõ sống chết...

- Thầy có biết mặt cô ấy không?...

- Không, nhưng nghe đồn nàng ta rất thông minh, xinh đẹp, là mỹ nhân hiếm thấy...!!!! nhưng sao con lại hỏi như thế?

- Dạ không!!!

2 năm... sau những chuyện vừa xảy ra nàng dám khẳng định mình là Asisur, nếu vậy tên Izumin kia không hề lừa nàng? Đang không biết làm thế nào thì bên ngoài có âm thanh ồn ào truyền đến...

- Nhà nào có con gái đều phải đưa ra ngoài cho chúng ta kiểm tra, hoàng tử Izumin muốn bắt tội phạm đã trốn thoát. Nếu dám dung túng bao che sẽ bị giết chết không cần bàn cãi, các người nghe rõ chưa? (anh Izumin của ta đóng vai ác thấy mắc cười sao ấy)

- Này, đã chuẩn bị sẵn hết rồi mà người nói vẫn khó nghe như vậy? Sau này phải hùng dũng lên người ta mới sợ...

- Hoàng tử, từ nhỏ tới giờ thần có làm chuyện này bao giờ đâu?

- Hừ, mau đi lục soát từng nhà kiểm tra nàng cho ta...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

- Amnesia, Amnesia... con đang ở đâu?
- Thầy Rabanna
- May quá, không biết tại sao bên ngoài lại xuất hiện quan quân triều đình bắt tất cả con gái ra, ta lo lắng không biết con có sao không nên chạy về

Asisur ôm cái nôi đang nấu dở, ánh mắt thoáng lên tia kinh ngạc. Không lẽ là tên hoàng tử đó cho người đến bắt nàng?

- Thầy, con có sao đâu!
- Ủ, vậy con ra đó cho họ xem mặt rồi về cho nhẹ chuyện
- Tại sao con lại phải ra ngoài?
- Triều đình muốn tìm bắt người nào đó ta cũng không rõ.
- Thầy, con không đi được không? – Asisur sắp khóc hốt hoảng hỏi bừa, bây giờ bị bắt lại thì biết làm sao...
- Cái gì? Sao lại không đi? Con chỉ cần ra...
- Bọn chúng đến bắt con...
- Hà??? Con đang nói bậy bạ gì đó? Chúng nói người mà chúng muốn tìm là kẻ trộm, con không thể nào là kẻ trộm được...

XOẢNG...

Trộm...

Hắn ta – tên hoàng tử đẹp trai ấy hiển nhiên dám bôi bác nàng...

Nhưng chắc gì hắn ta bắt nàng cơ chứ, tự nhận như vậy thấy có chút... tự ki

Hùm...

- Amnesia, con quyết định nhanh, có ra ngoài hay không?
- Thầy a, con không thể đi, con không dám đi...
- Con trộm thứ gì? Vứt ra đường là xong, nếu sợ bọn chúng hiểu lầm thì để ta đứng ra giải thích cho.
- Con không có trộm thứ gì cả
- Vậy sao không ra? Bọn chúng sắp soát đến nhà chúng ta rồi.

Asisur bối rối không biết phải làm sao, bất ngờ lại nghe thầy Rabana bảo:

- Mau đi đi, có gì ta cầm chân lại cho
- Thầy???
- Mau!!!

Không thể tin được, khi nãy thầy Rabanna vừa bảo nàng đi ra xong bây giờ lại quăng giỏ thuốc cùng cái áo choàng đá nàng thẳng ra ngoài cửa...

- Thầy Rabanna, con chạy đây! Con vô cùng biết ơn người...
- On nghỉ già, mau đi đi... - Asisur nhìn vẻ mặt lo lắng của thầy cũng không nỡ rời đi, nhưng trong tình huống này không đi có vẻ không ổn... Nhưng nếu nàng ở lại có thể sẽ liên lụy tới thầy.

Asisur vừa chạy đi được một đoạn thì bên này có đoạn đoạn đối thoại, nội dung như sau:

- Thầy! Thầy vẫn khỏe!
- Izumin, lâu rồi mới gặp lại con!
- Ừm...
- Nó chạy đằng kia kia! Ta vào dọn đồ đây! Không cần tiễn.
- ...

Tay nắm chặt áo choàng, cố gắng không để lộ khuôn mặt ra, Asisur chỉ dám hé mắt ra nhìn chút ít xung quanh để nắm bắt tình hình hiện tại. Đám con gái trong làng đều đã bị bắt đi cả rồi, muốn trà trộn để trốn vào rừng là vô cùng khó khăn. Đang đau đầu nghĩ cách bỏ trốn thì...

- Asisur, không nghĩ nàng muốn gặp ta như vậy! Biết ta vừa đến là đã ra đón ngay – Izumin nhìn nàng, khóe môi hơi nhếch lên cố gắng nhịn cười. Sau thời gian không gặp nàng ngốc ra nhiều, điều đó đương nhiên có lợi cho ai kia

Asisur kinh ngạc nhìn người đang ngồi trên ngựa kia, bất chợt day nghiêng giọng:

- Người làm sao biết ta đã bỏ trốn?
- Ta biết nàng yêu ta vô cùng, rất muốn gặp lại ta đúng không bảo bối!
- Người... đề tiện, dám cho người theo dõi ta
- Ta không theo dõi nàng, chính nàng tự xuất đầu lộ diện

- Ta...
- Haha – bắt chợt Izumin cười thành tiếng, sau đó nhẹ nhàng thúc ngựa tới trước mặt người đang ngo ngác thất thần mê kia, vươn tay kéo nàng lên ngựa...
- A, người đưa ta đi đâu?
- Cho nàng nhớ lại
- Nhưng còn thầy...
- Thầy Rabanna cố định ở nơi đây là vì nàng, nay thầy tiếp tục đi khắp nơi
- Hoàng tử, ngài cũng biết thầy Rabanna đúng không? Hình như ngài rất hiểu ngài ấy? Thầy ấy đi hay ở hoàng tử cũng biết – nghe Izumin giúp nàng hồi phục trí nhớ, Asisur hào hứng vô cùng, không còn thấy những thứ kì dị hay mơ những giấc mơ kì lạ nữa! Bỗng dưng thấy tên hoàng tử Izumin này là người tốt đi.

“A, đau...”

Asisur phản ứng, không dám hó hé hay cựa gì, để mặc cho ai kia ôm lấy nhưng bắt mẫn ra mặt. Izumin một tay cầm dây cương, một tay ôm chặt Asisur vào lòng, rất chặt, nghe Asisur kêu đau vẫn không buông ra... “Ta sẽ không để mất nàng nữa đâu, Asisur... ta thật sự nhớ nàng...”

- Hoàng tử Izumin, ngài... á...

Chưa kịp nói hết câu, môi đã bị chặn lại. Izumin trừng mắt nhìn nàng, sau đó áp đảo bá đạo chiếm lấy môi người không chịu yên phận kia, tay nắm gáy của Asisur lại, ép đầu nàng sát vào. Trong phút chốc, nàng thấy mặt mũi nóng ran, da gà nổi hết cả lên, hai mắt có hoa, cơ thể không còn sức phản kháng để mặc cho Izumin làm gì thì làm. Một lúc sau, Izumin thả nàng ra, nhìn thấy biểu tình của nàng ra vẻ rất hài lòng, lại tiếp tục hôn nhẹ lên gò má nóng như đốt chảo kia...

Nam mô, tên này hôn điều luyện chết người đi...

Này, có nên thử lại lần nữa không...

- Không được gọi hoàng tử, không được gọi ngài
- Nhưng mà...
- Nàng là hoàng phi tương lai của ta
- Như vậy khác nào người ép hôn ta? Ta đâu có đồng ý bao giờ?
- Nhưng trước kia nàng đã đồng ý, rất nhiều người làm chứng
- Bây giờ ta mất trí nhớ... - âm thanh nhỏ xíu ra vẻ ghen ngào, thực chất trong lòng vô cùng sung sướng! Khi không vớt được 1 tên hôn phu là hoàng tử, đẹp trai lạnh lùng cung chiều nàng vô đối! Hết như tiểu thuyết ngôn tình nha!

Mà khoan, cái tiểu thuyết ngôn tình này ở đâu ra?

Tại sao nàng lại biết nó?

- Asisur...
- Khoan, người làm sao dám khẳng định ta là Asisur?
- Nàng là Asisur!
- Lỡ người lầm... thì sao?
- Không thể nào lầm... - lại sùng nịnh hôn nhẹ lên gò má hây hây hồng kia khiến cho Asisur nhăn mặt nhưng không dám né. Mọi người đi phía sau đều vô cùng phấn khích, cuối cùng cũng tìm thấy nữ hoàng Asisur, tâm tình hoàng tử khá lên rất nhiều, thật sự là vô cùng mừng rỡ, gương mặt ai cũng hiện rõ nên tia phấn chấn

Đối với sự ôm ấp của người lạ này, Asisur không những không thấy xa lạ mà còn có điểm vô cùng quen thuộc nên nàng dám khẳng định chuyện hân nói với nàng là thực, vậy nên không cần lo lắng. Chi thương cho thầy, bây giờ không biết thầy ra sao...

- Izumin, ta lo cho thầy

Asisur nghiêng người dựa sát vào người Izumin, nắm lấy áo choàng đen tuyền của hắn quấn lại, tay kia nắm hờ lên quần áo của hắn, đầu hơi dụi vào ngực Izumin. Đây chính là làm nũng trong truyền thuyết, nàng chỉ đang muốn thử xem có giống trong tiểu thuyết ngôn tình hay không, mặc kệ cái thứ đó ở đâu ra. Izumin lại cười, nhưng lần này Asisur không nhìn thấy được, tay siết chặt hơn người đang ngồi trong lòng hắn...

- Nàng nghĩ xem tại sao ta lại biết nàng đi hướng đó
- Hừm, người không theo dõi ta thì chỉ có thể có người chỉ thôi
- Đoán thử xem ai!

Ánh mắt Asisur hơi nheo lại, bắt chợt ngồi bật dậy, túm chặt áo Izumin, mặt đối mặt nhìn nhau kinh ngạc mà hét lên:

- Izumin, người dám hăm dọa thầy ta thì ta đập người té ngựa

Izumin nhăn mặt tò ý bất mẫn, tay lại vươn ra ôm lấy Asisur đang nhe nanh giờ vuốt hù dọa mình, giọng nói có phần tức giận: “Sao không nghĩ thầy bán đứng nàng?”

- Không thể nào, đừng hòng gạt ta
- Hahhaa, có phải nàng ngây thơ quá không?
- Không thể nào...
- Thầy cố ý đuổi nàng ra khỏi nhà không đúng sao! Bây giờ không còn nơi nào chứa chấp nàng nữa rồi, tốt nhất cứ ngoan ngoãn theo ta đi, đừng chống cự vô ích

Răng với môi cắn chặt lại, thầy Rabanna dám trọng nam khinh nữ, giúp tên kia đưa nàng vào tròng, được lắm, tốt lắm

Nhắm mắt trời lặn, Izumin cho hạ lệnh dừng đoàn ngựa, bắt đầu dựng lều trại. Sau bữa tối liền ôm nàng về cái lều khá to lớn của doanh trại lại vút nàng lăn lóc trên giường, nhìn nàng bắt ánh mắt khiêu khích

Asisur tức giận ngóc đầu tóc bù xù dậy, miệng lầm rầm mắng chửi Izumin không ngớt; lại dùng hai chân đạp loạn xạ lên

- Á, thả ra, thả ra, chết ta bây giờ, thả ra...

Asisur hét lớn, hai tay cố gắng túm vấy lại tránh trường hợp vấy bị tốc xuống. Izumin hiển nhiên chụp hai cái cẳng heo của nàng lại mà hình như không có ý định bỏ xuống, lại kéo cao lên. Máu dồn hết xuống não, nàng tức xì khói nhưng càng phản kháng hân càng xách nàng lên cao nên đánh phải nằm yên, cái miệng nhỏ xinh đang mắng chửi có trớn thì bây giờ bặm chặt lại, khó khăn mở miệng thở dốc:

- I... Izumin... tha... tha cho ta... Ta chịu không nổi...

Mĩ nhân kế, Izumin, người dám bức ta dung mỹ nhân kế... Thật là nhục nhã, nhục nhã quá đi

- Asisur nàng rất bản lĩnh mà!

- Huhu, ta xin người...

Mọi người, Ruka, Theru, ông đội trưởng,... Tất cả đều bịt miệng, khề nuốt nước miếng... có phải hoàng tử gặp vội quá không? Nhìn hoàng tử như vậy, nữ hoàng chịu không nổi cũng là lẽ thường thôi. Nghĩ thì nghĩ, vẫn tiếp tục áp lỗ tai nghe lên...

- Ông đội trưởng, cất lương 3 tháng, đi thi hành lệnh đi, đối tượng tự xác định

- Há?

Asisur ngạc nhiên nghe âm thanh kì lạ từ bên ngoài vang lên, hình như là tiếng người ta té ngã hôn đất mẹ thân yêu sau đó chuẩn đi mà không kịp phủ bụi. Lại tiếp tục nuốt nước miếng nhìn khuôn mặt đáng sợ của Izumin, thả hân cứ bình thường đi, nụ cười đó khủng khiếp quá, nàng không dám nhìn...

- Hức, Izumin, thả ta xuống đi...

Đáp lại là tiếng cười khề...

Mĩ nhân kế không tác dụng, nước mắt mỹ nhân cá sấu cũng không tác dụng?

Tên này có phải nam nhân không?

- IZUMIN...

- Gọi ta làm sao?

- Izumin, tên vũ phu nhà người

- Vũ phu???

- Còn gì nữa, hỏi kiểu gì thế?

- Ta hành hạ vợ ta, nàng lên tiếng làm gì

Asisur không nói nên lời, mẹ nó, vợ người không phải là Asisur ta sao? Lòng mi còn vương vài giọt nước mắt, khuôn mặt nóng rần rần chò chót như đất khi, hai tay nắm tà vấy mồ hôi, càng cố gắng giữ thì nó càng tuột xuống, bây giờ đã ngang đầu gối rồi, tình trạng đáng báo động...

- Izumin, ta là hoàng phi tương lai của người nha...

- Cuối cùng chấp nhận rồi sao?

Không chấp nhận... ta thật lòng không chấp nhận... nhưng trong tình trạng này không chấp nhận thì làm gì nữa?

Izumin thả chân Asisur xuống, ôm nàng lại, tay véo nhẹ gương mặt nàng. Asisur thở dốc, trừng mắt nhìn Izumin, đẩy tay hân ra. Hân ngồi dậy, tay vươn xuống chân nàng:

- Xem ra ta chưa giáo dục nàng được

- Á, đừng mà, ta thề ta không dám nữa

Asisur liếc chết ôm lấy Izumin, tranh thủ sờ sờ thư bụng Izumin, không biết bên dưới mấy lớp quần áo này như thế nào... ngực sáu múi thế này, thật muốn xịt máu mũi quá đi... Thượng Đế ơi...

- Hoàng tử, hoàng đế Menfuisur gửi thư cho chúng ta, báo nữ hoàng Asisur đã trở về - Ruka hốt hoảng không kiềm nể chạy vào báo tin, Asisur đang trong lòng Izumin ngạc nhiên ngẩng đầu dậy, ngay cả vè mặt Izumin biến đổi không ít, sát khí nồng nặc...

Theo lời mọi người, nàng chính là Asisur mà...

Nếu như nàng là Asisur thì người kia là ai? Nàng là giả hay người kia là giả?

Ruka cũng rồi rầm nhìn Asisur, càng nhìn càng thấy giống nữ hoàng, nhưng không biết nữ hoàng mà hoàng đế Menfuisur nói đến là ai

Izumin ánh mắt lạnh lùng quét ngang ý báo Ruka ra ngoài, Ruka liền hiểu ý, hơi khom người sau đó lui ra ngoài, bên trong chỉ còn Izumin cùng Asisur

- Chúng ta ôn lại chuyện xưa đi, nàng muốn nghe điều gì?

- Izumin, cô nữ hoàng kia...

- Ta không phải ngu ngốc, ngay cả người mình yêu không phân biệt được thì đâu còn là hoàng tử Izumin! Và lại xuất hiện ngay thời điểm này có phải rất khả nghi hay không?

Asisur gật gù, tay vẫn ôm hân như cũ.

- Ngủ đi, trời hơi lạnh...

- Ừ...

- Sao vậy?

- Không sao... lỡ như ta không phải Asisur thì sao?

- Ta bảo nàng ngủ, tốt nhất là nàng nên ngủ đi, bớt làm nhảm

Nàng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, trong lòng lại thấy lo sợ nhưng không biết nói sao với Izumin. Hân dường như hiểu ý, nhích lại sát người nàng hơn, vòng tay cũng nhẹ siết lại. Như vậy nàng mới thấy yên tâm

mà ngủ ngon được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

- Ari, người có ý kiến gì không?
- Tàu bè hạ,... từ ngày trở về nữ hoàng bỗng dung trầm lắng hơn hẳn, lại mang theo một nô tì khác hồi cung, tuyệt đối không để nô tì ở gần...
- Ta cũng có cảm giác khác lạ nhưng phải chờ hoàng tử Izumin trở về xem thế nào
- Tuy nhiên... thật sự hình dáng bên ngoài vô cùng giống nữ hoàng, thái y cũng cho rằng có lẽ lệnh bà bị mất trí nhớ...

Carol im lặng ngồi bên cạnh nghe, tay ôm một đứa bé bụ bẫm đáng yêu, trên đầu mái tóc đen lưa thưa, lông mi dài cong vút khép hờ lại, môi hồng khẽ chum chím. Nàng có chút trầm tư suy nghĩ...

- Menfuisur, hay là để em đi thử?
- Hoàng phi tuyệt đối không nên mạo hiểm, lỡ như cô ta có ác ý thì sao?
- Tề tướng nói đúng đó, bây giờ có tiểu hoàng tử, nàng làm việc gì cũng phải suy nghĩ kĩ lưỡng. Về chuyện Asisur, chúng ta sẽ có cách giải quyết
- Hi vọng hoàng tử Izumin sẽ có...

Trong khí trầm mặc bao trùm cả không gian rộng lớn...

Cùng lúc đó, một tì nữ mặc trang phục nữ quan tiến vào phía trong căn phòng. Vừa bước vào phòng cô ta liền khụy chân xuống hành lễ với cô gái trên đầu đội vương miện hình xà, tay đeo hai cái vòng vàng tinh xảo, họa tiết rắn hổ mang nhẹ nhàng uốn lượn ôm cô tay mảnh khảnh trắng như tuyết đang nằm trên giường, đôi mắt hồ hững nhìn hoàng hôn... Cô nữ quan im lặng, quý một hồi lâu không đứng dậy, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn người kia, chỉ dám nhìn xuống mặt đất... Thiếu nữ xinh đẹp khẽ nâng người dậy, động tác uyển chuyển vén rèm lên:

- Người nói xem, Ai Cập có phải rất đẹp hay không?
- Dạ phải, thưa nữ hoàng
- Ha...

Bất chợt tiếng cười khẽ của thiếu nữ kia vang lên, thanh âm vô cùng trong trẻo...

- Người quả thật thích nghỉ rất tốt, không hổ danh là hầu cận của cha ta...
- Nữ hoàng, xin người cẩn thận lời nói
- Chuyện ta bảo người làm đã tới đâu rồi?
- Nô tì đã điều tra cận kề, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào
- Tốt...

Cô ta lười biếng dựa người vào thành giường, ánh mắt bất chợt trở nên sắc bén

- Haiz... Khó khăn lắm ta mới trở về được nhưng xem ra bọn họ vẫn không tin ta là Asisur... Biết làm sao được, ngay cả bản thân ta còn không biết ta là ai... biết trách ai bây giờ...
- Nữ hoàng, người đừng lo, nhất định người sẽ nhớ lại mà...
- Bọn họ không tin ta, trước giờ vẫn vậy... - đôi mắt buồn xa xăm không rõ đang nhìn về nơi đâu, hai tay vịn vào cây cột đá to lớn chạm trổ hoa sen lạnh ngắt, khuôn mặt toàn bộ dạng thống khổ. Một tiếng soạt nhẹ, tất cả lại im lặng trở lại.

Cô nữ quan đang quý trên mặt đất này giờ cũng đứng dậy, vụt ra ngoài nhìn ngó xung quanh, xong lại quay vào, gương mặt cười lạnh nhìn cô gái xinh đẹp hơn người kia

- Hêolia, người quả nhiên thân thù bất phàm, ta xem ra còn kém xa người
- Ha haha, Yama nữ quan, người không nên để lộ dáng vẻ đó. Thị nữ thân cận của nữ hoàng Asisur không nên có thái độ như vậy
- Sao người biết ở đó có người?

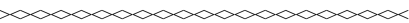
Cô ta khẽ nâng mắt nhìn Yama, môi nhếch lên không rõ ý tứ của nụ cười: “Cảm giác”

- Khó đối phó nhất là hoàng tử Izumin, hẳn ta nổi tiếng tinh ranh, và lại là người thân cận với Asisur nhất...
- Đúng vậy, mọi chuyện chúng ta đều có thể tra ra, nhưng chuyện giữa Asisur và Izumin thì không ai biết. Nghe nói Izumin sắp trở về rồi, người định đối phó thế nào?
- Chuyện đó cứ để ta, dù sao cũng chưa biết thực lực của nhau

Cô gái mang khuôn mặt của Asisur nhưng được gọi là Hêolia ngồi xuống ghế, nhìn vào gương, hai tay nâng nâng gò má, nhoen miệng cười:

- Yama, người xem, cho dù phải mất gương mặt thật nhưng bù lại lại mang gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đầy quyền lực này thật sự rất tốt, haha...
- Hừ, người cứ ngồi đó mà chiêm ngưỡng nhan sắc này đi, nhưng xin người nhớ cho, đây không phải là gương mặt xấu xí của người đâu!

Hêolia ngưng động tác, sát khí ngùn ngụt tỏa ra. Quay sang nhìn kẻ kia bằng ánh mắt lạnh lùng nhất, cô phát nhẹ tà áo rồi đi, trước khi đi không quên để lại câu nói: “Người tốt nhất nên biết ai là chủ nhân của ai”

Giữa khung cảnh trầm ngâm của đại điện, mọi người, mỗi người một ý nghĩ.

Khi này Unasu vừa báo cáo những gì nhìn thấy ở cung điện nữ hoàng.

Phải chăng mọi người đối xử quá bất công với Asisur...

- Mọi người???

Tất cả đồng loạt ngừng đầu lên nhìn nữ hoàng kiều diễm lộng lẫy, váy đen ôm sát nổi bật làn da trắng. Phong cách quần áo này quả thật là của Asisur nhưng rất lâu rồi. Imhótep dẫn đầu đoàn người khom xuống hành lễ, Asisur nhẹ phẩy tay ý cho mọi người đứng dậy, sau đó hướng Menfuisur gật đầu rồi nhìn Carol... Cô ta cũng muốn biết mặt vị hoàng phi nổi tiếng tinh thông mọi thứ kia.

- Chị còn một, sao không nghỉ ngơi thêm
- Không cần, ta chỉ muốn biết khi nào Izumin trở về thôi
- Theo như thư hoàng tử viết thì khoảng tối nay... Chị hãy chuẩn bị, tối mai chúng ta sẽ mở tiệc chào mừng chị trở về
- Ta đã biết, vậy không làm phiền mọi người... - Hêolia cúi mặt, nhẹ nhàng lướt ra ngoài, phong thái lạnh lùng hơi hệt như không muốn nán lại nơi này lâu. Tay hằn rõ dấu 10 móng tay dài không hơn không kém...
- Yama, ta đã điều tra kĩ, rõ ràng ta làm giống theo những thông tin điều tra được vậy mà vẫn lộ sơ hở cho bọn triều đình Ai Cập chết tiệt kia vẫn nghi ngờ
- Nữ hoàng, về phòng hãy nói...

Chờ Asisur đi khỏi, Menfuisur lập tức ra hiệu cho hai lính tiến vào:

- Các người báo cáo đi
- Thừa bệ hạ, dường như nữ hoàng không có gì bất ổn, cả ngày chỉ ngồi ngắm sông Nin
- Lui đi... Tối đây được rồi, chúng ta không nên nghỉ ngơi nữa. Chị ta thay đổi có lẽ do cuộc sống khắc nghiệt trong 2 năm qua
- Nhưng bệ hạ, chúng ta vẫn nên đề phòng...
- Cầm miệng, đó là chị của ta

Menfuisur tức giận bỏ đứng dậy bỏ đi, quần thần bên dưới cũng không dám nói nhiều, tất cả đều quay sang nhìn Carol, Carol cũng chỉ khẽ lắc đầu nhưng ngay cả bản thân nàng cũng có nhiều điều nghi vấn như tể tướng Imhótep. Đó là Asisur lạnh lùng của trước kia rất lâu, không phải là Asisur đã cùng nàng ở Babylon. Có lẽ Menfuisur sợ chị Asisur buồn nên mới không muốn nói, định ninh đó là Asisur...

- Ha ha, ta rất mong gặp người Izumin ạ, nhìn xem, hoàng đế Ai Cập đã tin ta là chị hẳn rồi đấy...
- Kế hoạch chúng ta sắp thành công rồi, chỉ cần vượt qua Izumin là xong, có cần báo cho quốc vương không?
- Hừ, báo cho ông ta làm gì? Ta nhắc nhở người Yama, con chủ chốt trong kế hoạch này là ta, từ từ ta sẽ thu được lòng của cả triều đình thôi! Ta không cần ông ta
- Hồn xược, quốc vương là cha người
- Hahaha, con gái ông ta chỉ có Kafura, Hêolia ta không có bất kì quan hệ nào cả
- Người...
- Hừ, tốt nhất là suy nghĩ cho kĩ. Năng lực của ta hơn hẳn Kafura, hẳn người phải biết điều này

Yama xanh mặt lui ra ngoài, chờ hai tên lính khi này vừa bao cáo cho Menfuisur mới về để trao tiền thưởng. Nhận tiền xong bọn họ hí hửng nhìn Yama:

- Sau này có chuyện gì nữa thì cứ gọi chúng ta
- Ủ, khi này có nói đúng những gì ta đã dặn không?
- Không sai 1 chữ...
- Tốt, đứng canh gác cho cẩn thận vào

Hêolia thù đoạn tàn ác, tốt nhất không nên đụng vào... Công chúa Kafura của Lybia lí ra không chết nhưng chính Hêolia đã tiễn cô ta đi đoạn cuối... Bây giờ muốn lật lọng một mình chiếm lấy Ai Cập... Yama nhăn nhau mặt, hai tai đỏ đầy mồ hôi dần đổ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

- Izumin này...

Izumin khẽ mở mắt, hơi nghiêng mặt nhìn Asisur, tay vẫn ôm chặt nàng không có ý định buông ra. Ban đầu Asisur còn phản kháng nhưng vì không có tác dụng nên về sau cũng làm lơ không để ý nữa, mặc hần ta muốn làm gì thì làm. Nàng ngấm ngấm nghĩ nghĩ gì đó, lòng mảy mẩn lại, về mặt khó xử muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi. Nhìn thấy vẻ mặt đó của nàng, Izumin buồn cười:

- Nàng làm sao vậy?
- À, ta... Nếu... Ta...
- Đã nói nàng không cần suy nghĩ nhiều, ta có cách giải quyết!
- Nhưng mà Izumin, làm sao người chắc chắn ta là nữ hoàng Asisur... Người ta là nữ hoàng xinh đẹp thông minh xuất chúng, thiên hạ ai ai cũng biết; còn ta, nhìn đi nhìn lại, càng nhìn càng thấy không giống...

Khỏe mỗi Izumin giựt giựt, mắt nhìn Asisur mang theo ý cười, tay nghịch nghịch lộn tóc của nàng. Sau 2 năm, tóc Asisur dài ra hẳn, lại rất mượt...

- Ủay, ta đang nói nghiêm túc, người xê ra, xê ra

- ...
- U... ha ha, nhột quá...
- ...
- Izumin, tên biến thái nguoi, thả ra...

Izumin vui đầu vào cổ Asisur, tận dụng thời cơ hít lấy hương thơm nhẹ nhẹ trên tóc Asisur. Asisur đỏ mặt, lúng túng không biết nói chuyện gì, tay không ngừng đẩy Izumin ra. Dù sao đụng chạm kiểu này nàng vẫn không quen lắm. Izumin kéo Asisur ngã nằm xuống trên đệm, mắt nhắm nghiền lại, mặt vẫn vui trong tóc nàng...

- Asisur, nàng biết gì không?
- Hừ? – Asisur buồn bực lên tiếng, mặc kệ nàng nói gì, tên bại não cấp độ nặng này vẫn không thèm để ý, thử hỏi có tức không chứ?
- Bây giờ nàng còn biết đồ mặt!
- ... còn... gì nữa không? – Asisur trèo trẹo nghiêng răng...
- Không! Trước đây toàn là nàng bạo hành ta, cưỡng gian ta...

O? Asisur khẽ nuốt nước miếng, vội bật người dậy, mặt đỏ ửng như mồng khế, trợn ngược mắt nhìn kẻ lười biếng kia, môi mấp máy nói không nên lời. Izumin lại không xấu hổ tiếp tục:

- ... Bất quá, bây giờ nếu nàng muốn tìm lại kí ức khi xưa, ta sẵn sàng cho nàng cưỡng gian lần nữa, mặc dù kẻ chịu thiệt là ta... Cũng phải chịu thôi, ai bảo ta yêu nàng như thế!

Asisur đen mặt, bờ vai run rẩy liên hồi, khuôn mặt cúi gằm xuống không thấy rõ cảm xúc...

Izumin, tên thái giám chết bầm nhà nguoi, đi chết đi cho đỡ chật đất. Ta, Asisur, chân thành xin lỗi chư vị thần linh, thành thật xin lỗi vua, hoàng hậu cùng dân chúng Hitaito... ta nói cho nguoi biết, ta đây sẵn sàng tiễn nguoi đến gặp Diêm Vương đại ca...

- Diêm Vương đại ca?
- Hừ, chẳng lẽ nguoi không biết anh ta à?
- Nàng... Tại sao biết hần ta? Trong suốt 2 năm qua nàng đã gặp những tên nào? NÓI.

Asisur bị khuôn mặt đen thui cùng giọng nói không chút ảm áp nào này của Izumin dọa cho xanh mặt, đơ mắt ra nhìn, mặt đang đỏ hóa xanh rồi sang tím, rất có tư chất của tác kẻ bông

- Cái kia, nguoi không lẽ không biết Diêm Vương?
- Là tên nào? Tại sao nàng lại chú ý đến hần, còn dám gọi gì mà ca ca?
- Ax, hần ta là... nguoi...
- Hần ta có đẹp trai bằng ta không?
- Ách... không
- Có giàu bằng ta hay không?
- ... không... - Asisur trầm nghĩ trong đầu, Izumin là hoàng tử của Hitaito hùng mạnh giàu có, so về mức độ giàu, ai mà hơn hần được, hỏi một câu hỏi bị vô nghĩa...
- Hần ta có dám đánh kiếm tay đôi với ta hay không?
- ... - cảm nín không trả lời, làm gì có cơ hội mà choảng nhau cơ chứ?
- Hần có yêu nàng bằng ta không?
- ... - đương nhiên là càng không, từ nhỏ đến giờ có thấy vị đại ca ấy đâu mà yêu với chả thương...
- Trả lời ta, tại sao lại im lặng? hay cái tên Diêm Vương đó dám đem lòng yêu nàng?
- ... - Asisur lú lười nói không ra lời, cái tình huống quái gở gì đây?
- Asisur, nàng đừng chọc điên ta, nếu nàng không nói rõ ràng ta liền đi giết hần
- ...

Asisur càng lúc càng mơ hồ, tên này đang ghen vô căn cứ thế này à...

Không hiểu trước đây làm sao nàng có thể chịu nổi hần ta nhỉ?

Izumin thấy Asisur im lặng mãi không chịu trả lời càng điên tiết lên, hai tay nắm chặt vai Asisur, khuôn mặt nàng khẽ nhăn lại nhưng vẫn rất muốn cười. Lần đầu tiên thấy có người khủng khiếp như tên này...

- Ha... haha... Izumin, nguoi biết tên đó là ai không? Ha ha, ta có nói chắc nguoi cũng không biết... – Asisur cố gắng nhịn cười, nàng lại phát hiện Izumin giận thật sự không đáng sợ cho lắm, gương mặt vô cùng dễ thương, thật là muốn véo vài cái! Ánh mắt Izumin nheo lại, sát khí tỏa ra ngùn ngụt... Chắc chỉ có mỗi Asisur thấy đáng yêu, còn mấy kẻ đang đứng rình bên ngoài đầu đầy mồ hôi hột. Bất chợt Izumin nở nụ cười, nụ cười sặc mùi nguy hiểm...
- Asisur, chắc nàng không nhớ! Trước kia ta từng nói với nàng nếu nàng dám yêu kẻ khác ngoài ta, ta sẽ giết hần. Nàng đừng cho rằng nàng yêu tên khác ta sẽ cho nàng sống hạnh phúc cùng hần ta, cho dù nàng hận ta thấu xương ta cũng sẽ giết hần, phanh thây hần ta thành 8 mảnh, sau đó rải đều mỗi nơi một mảnh, cuối cùng đem nàng nhốt bên cạnh ta, mặc kệ nàng có đồng ý hay không!
- ...

Cái này... Asisur đen mặt, nhìn nụ cười lạnh lùng xen lẫn kiêu ngạo cùng cánh cáo của Izumin, bất chợt rùng mình, da gà nổi lên hết. Izumin nắm cầm Asisur, khiêu khích, đùa giỡn nhìn nàng, mặt nàng và mặt hần như không còn khoảng cách. Nhìn bộ dạng lưu manh của hần ta, Asisur bắt đầu cảm thấy sợ, bất giác lùi dần về phía sau nhưng Izumin nào để cho nàng trốn thoát, nhanh chóng chồm dậy ôm Asisur, ấn nàng nằm xuống giường, ánh mắt nguy hiểm

- Asisur, có nói chưa?
- Ày, Izumin, ta...

Asisur trong lúc túng quẫn, nghĩ bậy nghĩ bạ, liều mình co căng lấy đầu gối nện 1 phát vào bụng Izumin. Do không phòng bị nên Izumin đau khổ ôm bụng, sợ ý thả nàng ra. Asisur được phóng thích liền quay

lưng chạy, phóng xuống giường lại hệt chân té xuống dưới sàn, may mắn là có thảm nhưng...

Hiện trường trong phòng: Izumin nhăn nhó khuôn mặt, tay ôm bụng, xem ra cú đập của Asisur không hề nhẹ; còn Asisur, một chân vắt vẻo trên giường, cả người nằm dài dưới sàn rên rĩ...

Không khí quý dị vô cùng, Ruka, ông đội trưởng, bà Mura, Therru chỉ biết đứng ôm trái tim đang yếu ớt đập, thở mạnh cũng không dám, ngơ ngác nhìn nhau xem có nên đi vào hay không...

- Lên đây cho ta...

Cuối cùng kẻ đứng dậy trước là Izumin, cặp lông mày xinh đẹp khẽ nhăn lại nhưng xem chừng cũng bớt đau rồi, ít ra vẫn hơn ai kia đang không ngừng than thân trách phận

- Asisur?

- Huhuhu...

- Nàng...

Nhìn Asisur nước mắt tung hoành, Izumin bắt đầu lúng túng, không biết mình làm sai chuyện gì, vòng tay ôm Asisur kéo nàng lên giường. Không nghĩ vừa chạm thì tiếng khóc càng lớn hơn nữa, cứ đập vào màng nhĩ Izumin. Asisur dùng đôi mắt ầng ầng nước nhìn Izumin, đôi môi xinh đẹp mím chặt sau đó kìm tiếng nấc nghẹn ngào, hai tay vô thức níu chặt lấy áo hần, cố gắng nói:

- Izumin... trật chân rồi...

Mặt Izumin đơ ra, cuối cùng nhịn không được cười thành tiếng, vừa cười vừa ngồi xuống đất bế Asisur lên. Asisur ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, tay ôm cổ Izumin, hần cũng vô cùng chú ý vết thương ở cổ chân nàng, nhẹ nhàng để nàng ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra xem còn chỗ nào nữa không, dường như quên bằng đi chuyện bình giám khùng bỏ khi này. Tuy nhiên Asisur vẫn nhớ...

- Cái “Diêm Vương” kia là người cai quản địa ngục

- Thần Aken?

- Oa, ra vậy, đúng rồi, là ông ta đó

Izumin không trả lời, thuận tay cầm cổ chân nàng lên, lại lắc đầu thờ dài...

- Asisur, hình như nàng rất thích cái trò từ trên cao rơi xuống sau đó ôm chân ngồi khóc rờn trong phòng

- Hừ?

Asisur nhìn về mặt chăm chú kia của Izumin, bất giác thấy ảm áp. Kia là bộ dạng mà nàng vẫn thấy trong giấc mơ mỗi đêm, người thanh niên có mái tóc bạch kim, dáng người cao lớn, ôm chặt lấy nàng không buông như thể sợ nàng sẽ biến mất... Ngay cả gương mặt lo lắng của hần nàng cũng thấy quen thuộc, khung cảnh này như nàng đã thấy ở đâu rồi...

"Izumin không chán chứ mà đặt Asisur ngồi lên giường, sau đó nhanh chóng cầm chân của nàng lên xem, Asisur dù đang rất thất vọng cùng tức giận nhưng vẫn đỏ mặt rút chân về, có điều không rút được...

- Đau không?

- Người muốn thử không? Cũng không đau lắm, hơi tê tê giống như bị sư tử nhai đầu ấy!

Hần phì cười, lấy khăn lau vết sưng đỏ kia cho nàng... Do bị chạm vào vết thương nên Asisur theo phản xạ hơi nhăn mặt, tay nắm chặt cái nệm...

- Ta xin lỗi, nhưng tất cả tại nàng chứ à? Ai bảo trèo tường vào...

- Em người bảo đấy...

- Sao lại nghe lời nó? Quy tắc cả trách nhiệm về nàng...

- Nhà người... ta đếm từ 1 tới 3, người mau biến khỏi phòng ta...

- Một.

- Xem ra nàng cũng còn khỏe quá nhỉ?

- Hai...

- Người đâu, ra xem thái y đến chưa?

- Ba!!!!

- Lấy cho nữ hoàng một ít thức ăn đi

- Lĩnh đâu, lời hần ra ngoài, lời ra...

- Các người cứ an phận đứng đó canh cửa đi, trong này có ta là được rồi...

- IZUMIN, tránh xa ta ra, ta cấm người chạm vào ta...

- Đưa ta xem vết thương..."

Asisur quên mất cả đau đớn, nước mắt đọng trên đôi mắt xinh đẹp. Izumin thấy chỉ là trật chân nhẹ không sao, vừa quay đầu định phân phó cho bên ngoài thì bỗng người lại, ngạc nhiên nhìn đôi cánh tay trắng nõn tròn trịa ôm chặt cổ mình. Asisur siết chặt vòng tay, khẽ nói nhỏ với Izumin: “Izumin, cho dù ta không phải là nữ hoàng Ai Cập, cho dù ta không phải Asisur đi nữa ta chỉ xin người đừng rời bỏ ta...”

Mất đi thứ quan trọng nhất của mình là chuyện nàng chưa bao giờ dám nghĩ đến, nếu có ngày đó, nàng sẽ đau khổ như thế nào đây... Nhưng mà... cảm giác chân thực như thế, nàng nên tự tin vào bản thân tí chút nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Yến tiệc chào mừng nữ hoàng Asisur trở về được tổ chức khá linh đình, tuy không mời sứ thần các nước lân cận nhưng trong đại sảnh vẫn đông vui nhộn nhịp vô cùng, toàn bộ đèn đuốc đều được thắp lên,

tiếng mọi người nói chuyện hòa lẫn với tiếng nhạc. Ai đến dự tiệc cũng ăn vận trang phục hoa lệ, trang sức lấp lánh, miệng tươi cười không ngừng đùa giỡn cùng nhau; thức ăn và rượu liên tục được bê lên...

Menfuisur và Carol đang cùng nhau chơi đùa với thằng nhóc Memphis, khuôn mặt ngời ngời hạnh phúc. Menfuisur khoác áo choàng thần mặt trời, trên đầu là 1 sợi băng ngang trán được dệt may tinh xảo; còn cô gái tóc vàng tươi tắn bên cạnh, trên người mặc bộ trang phục hồng phấn, tay áo mỏng mảnh, một chú rắn nhỏ bằng vàng nhẹ nhàng quấn quanh bụng, mặc dù cách 1 lớp vải nhưng vẫn lộ ra vòng eo thon thon. Trước mắt là hình ảnh điển hình cho gia đình hạnh phúc. Mitamun được Minurê chăm sóc cẩn thận, ngay cả thức ăn cũng được chọn lọc hết sức kĩ lưỡng, nữ quan Nafutera cũng vô cùng quan tâm, cứ chốc chốc lại đi lại dặn dò việc ăn uống của nàng; theo nàng đoán thì nàng ta đang có thai...

Asisur đứng bên cạnh Izumin, chăm chú quan sát mọi thứ xung quanh. Sao lại quen thuộc thế này...

Izumin vốn không cho Asisur đi đến tiệc hôm nay nhưng do nàng đưa ra lí do quá thuyết phục: bị ám sát không có khả năng chống trả, chỉ an toàn khi ở bên cạnh Izumin mà thôi nên Izumin đành mềm lòng cho nàng đi theo nhưng với điều kiện là nàng phải mặc trang phục cung nữ Hitaito và phải đeo khăn che mặt.

Menfuisur đưa thằng bé – mà theo suy đoán của Asisur thì trên lí thuyết, nó là cháu nàng nha! Có thằng cháu đáng yêu bụ bẫm thế thật không có gì bằng, muốn chạy lên ôm lấy thằng cu đó quá đi! > Vị trí của mọi người như sau: Menfuisur và Carol ngồi chính giữa, bên cạnh Menfuisur là Izumin, bên cạnh Carol là chỗ ngồi còn bỏ trống, tiếp theo là Minurê và Mitamun, tể tướng Imhôtep, quan tư tế, các quan văn võ, binh lính...

Asisur thối mồi cúi người xuống hỏi Izumin:

- Izumin, chỗ ngồi của nữ hoàng sao cách xa người thế? Ta cứ tưởng người cùng nữ hoàng đã đính hôn rồi?

Izumin khinh bỉ nhìn nàng, ánh mắt nhìn sang hướng đối diện, trán khẽ nhăn lại:

- Asisur kia cũng bị mất trí nhớ, hôm nay mở tiệc này chủ yếu là cho ta nhận dạng nàng ta...
- À...

Asisur đứng dậy, nào biết hành động to nhỏ của nàng cùng Izumin đều bị mọi người thu vào tầm mắt. Tuy không nghe rõ bọn họ nói gì nhưng chưa thấy hoàng tử Izumin gần gũi nữ nhân khác ngoài nữ hoàng (nếu muốn bị Menfuisur xù chém thì cứ tính thêm Carol vào), bây giờ lại khá thân mật với cung nữ không rõ khuôn mặt kia. Menfuisur cũng ngạc nhiên xen lẫn tức giận, theo tin tình báo thì Izumin đã đến Ai Cập từ 3 hôm trước rồi nhưng ngay cả đi thăm chị cũng không có, suốt ngày chỉ ở trong phòng cùng cô gái không rõ mặt mũi mà hắn ta ôm ấp lúc từ trên thuyền cho đến khi tới phòng...

Lúc này Asisur bị một bóng dáng đen tuyền nhẹ nhàng uyển chuyển đi vào làm cho chú ý. Nàng ta đội vương miện rắn hổ mang, hoa tai to tròn được chế tạo tinh xảo, tay đeo vòng vàng, cầm theo quạt lông vũ che nửa mặt tiền vào. Tất cả mọi người thấy nàng ta đều đứng dậy cúi chào...

Đến khi nàng ta thả quạt xuống, nhìn sang hướng Izumin mới khiến Asisur giật mình, khuôn mặt kia quả thật giống nàng như đúc, có cảm tưởng cô ta như là từ trong gương bước ra vậy...

Izumin tay cầm ly rượu nhưng không uống, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái ngồi đối diện; cô ta cũng không kém cạnh, tay khẽ nhấc quạt lên che nửa gương mặt tuyệt sắc, ánh mắt vẫn đối chọi cùng Izumin. Asisur đứng bên cạnh thầm dò mò hồi hột. Thứ nhất vì bây giờ nàng đã hiểu tại sao Izumin lại nhầm lẫn nàng với nữ hoàng Asisur rồi, cả 2 rất giống nhau, ngay cả bản thân nàng còn không phân biệt được. Thứ 2, nàng chắc chắn là đồ giả.

Hêôlia khôn ngoan hơn, cứ mặc kệ Izumin dò xét, ánh mắt vẫn nhìn hắn.

Izumin không hề đơn giản, cũng không dễ tính cảm át lí trí như Menfuisur. Menfuisur vì sợ làm người chị yêu quý của mình tổn thương nên không dám nghi ngờ, nhất mực tin rằng ta là Asisur, nhưng hoàng tử này... Thiên hạ đồn hắn ta và Asisur tình cảm thâm thiết, nếu không phải do mọi người ra sức ngăn cản thì giờ này Lybia đã bị Izumin cho quân sang san bằng. Theo lí mà nói, khi hay tin Asisur trở về hắn ta sẽ phải tức tốc đến thăm nhưng đã 3 ngày không thấy động tĩnh gì, chắc chắn Izumin đã có nghi ngờ...

Ánh mắt bất ngờ di chuyển sang cung nữ đang ôm vô rượu đứng bên cạnh Izumin. Thông tin ít ỏi mà Hêôlia nàng khó khăn lắm mới có được chính là Izumin khi đến Ai Cập còn mang theo một cô gái nhưng không ai nhìn rõ khuôn mặt bởi Izumin ôm nàng ta rất kĩ, ngay cả cung điện nơi Izumin dừng cũng được canh gác vô cùng cẩn mật...

Asisur thấy ánh mắt kia lại ngạc nhiên. Ánh mắt của nàng ta là ánh mắt dò xét??? Dò xét cái gì? Không lẽ cô ta có thể nhìn xuyên khăn che mặt?

Cả cung điện đông vui nào nhiệt khi này giờ đây im như tờ, ngay cả nuốt nước bọt cũng không dám chứ đừng nói tới chuyện thở mạnh. Nữ hoàng cùng hoàng tử đều cư xử rất lạ, hai người như... ách, như người lạ lần đầu tiên gặp mặt. Carol thấy không khí kì lạ nên nhăn mặt, tay giật nhẹ tay áo của Menfuisur, Menfuisur đang trấn trấn nhìn 2 con người kì lạ kia mới sực tỉnh, tay nâng cao ly rượu:

- Hôm nay chúng ta cùng nâng ly chúc mừng chị của ta- nữ hoàng Asisur bình yên trở về
- Nữ hoàng vạn tuế...
- Chúc mừng nữ hoàng...
- Thật là may mắn...

Asisur bỏ ngoài tai tất cả những lời đó, thân thể cứng ngắc lại, mồ hôi ướt áo lạnh cả lưng, vô thức lùi lại từng bước từng bước một, hay tay bầu chặt vào vô rượu bằng sứ... Therru vội vàng đặt đĩa trái cây xuống, bước nhanh lại đỡ lấy Asisur, hốt hoảng diu nàng ra bên ngoài. Ông đội trưởng đang đứng bên ngoài vội đỡ nhanh chóng đỡ Asisur đang run lay bẩy, cơ thể lạnh ngắt, hơi thở yếu ớt đi về phòng của Izumin...

Izumin quay ra sau lưng, mắt đẹp khẽ nheo lại. Không thấy Asisur, không thấy Therru... Ông đội trưởng đứng bên ngoài canh gác cũng không thấy.

Asisur có chuyện. Nhưng hắn không thể rời đi được, làm như vậy kẻ dám mạo danh Asisur sẽ nghi ngờ nàng, như vậy nàng càng nguy hiểm...

Mitamun ngồi bên cạnh Minurê khẽ rung mình, ôm chặt cánh tay của hắn lại, sợ sệt nhìn về hướng Izumin..., khó khăn mở miệng hỏi nhỏ Minurê:

- Minurê, chàng nói xem, tại sao anh ta lại nhìn Asisur bằng ánh mắt như thế? Như thể đang hận nàng lắm...
- Ta không rõ

Minurê nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run của người yêu lại, cả hai tiếp tục im lặng quan sát sự tình. Không khí càng lúc càng quý dị, mãi đến khi Izumin đứng dậy bước sang chỗ đối diện ngồi xuống bên cạnh Hêôlia, môi nhấp rượu, lười nhác nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt tập trung lên người bên cạnh. Hêôlia khó khăn gượng cười, lên tiếng trước:

- Izumin...
- Asisur?
- Ân, ta... ta không rõ... nhưng người ta nói như vậy... ta... ta bị mất trí nhớ... ta...
- Mất trí nhớ? – Izumin dùng sức siết chặt cổ tay Hêôlia, sát khí tàn sát ra xung quanh khiến mấy kẻ ngồi gần đó rung mình, cung nữ Yama phía sau cũng bị vẻ lạnh lùng của hắn làm cho hoảng sợ, hai chân run run không dám tiến tới
- Ta... ta...
- Nàng quên ta, không nhớ ta đúng không?
- Đúng vậy... thật sự là... ta không nhớ ra chàng..

- Ha ha, một chút cảm giác cũng không có?

Izumin một tay siết chặt cổ tay, tay kia đặt ở cái cổ nhỏ trắng ngần ra sức ép sát mặt hân. Hêôlia cảm nhận được sự tức giận của hân, nàng ta có thể nhìn thấy được gân máu đỏ hân đang hiện lên trong mắt hân. Không còn sức quan tâm hân nguy hiểm ra sao, phải làm sao để hân không nghi ngờ, bây giờ chỉ thấy tay cùng cổ sắp bị Izumin bẻ gãy, về mặt sợ hãi tội độ không tin, đôi mắt phủ một tầng sương mù...

- Gần như vậy nàng cũng không nhận ra ta ư?
- Ta bị mất trí nhớ.... ta không... á...

Izumin thô bạo đẩy nàng ra, nở nụ cười lạnh nhạt không chút hơi ấm:

- Ra vậy, thì ra tình yêu của nàng dành cho ta chỉ như vậy thôi sao? Mất trí nhớ là không nhận ra ta?
- Ta... ta không...

Lần đầu tiên Hêôlia đối mặt với con người đáng sợ như vậy. Lúc đầu cứ nghĩ nếu Izumin nghi ngờ cũng sẽ không nói ra, chỉ ngấm ngầm điều tra thôi vì nể mặt hoàng tộc Ai Cập, nào ngờ hân ta dám công khai đối xử thế này với nàng...

- Izumin, đủ rồi, chị ta không nhớ gì cả, người đừng quá đáng
- Menfuisur...

Menfuisur mặt đỏ như gấc, đứng dậy nạt Izumin, khí thế ngất trời mà Izumin đứng bên dưới chỉ nhàn nhạt nhìn Menfuisur, cũng không để vào mắt cho lắm. Điều này càng làm cho Menfuisur điên tiết lên, định tiến xuống dưới thì bị Carol ngăn lại. Carol giao hoàng tử cho Teti, thân thể nhẹ nhàng uyển chuyển đứng dậy, tay ấn Menfuisur ngồi xuống...

- Hoàng tử Izumin, chúng ta biết ngài nghi ngờ Asisur ở đây là giả nhưng cũng không biết làm sao chứng minh là thật được vì ngay cả bản thân ta còn không xác định được thì làm sao nói cho hoàng tử...

Menfuisur sùng sốt, mọi người sùng sốt, Izumin ngạc nhiên, Hêôlia đang nửa nằm nửa ngồi trên nệm trần trời nhìn Carol. Cô hoàng phi này bình thường yếu đuối đi còn sợ gió thổi bay vậy mà bây giờ có ý định phụng họa cùng Izumin lật tẩy nàng? Sao có thể? Không phải cô ta cùng Menfuisur đã tin nàng là Asisur thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Menfuisur nhìn Carol không chớp mắt, miệng há ra hết cỡ, nhét 1 con bò cũng vừa. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, hân có chút không quen. Chưa bao giờ thấy cl cứng rắn nghiêm nghị lên tiếng như thế này cả... Izumin là người đầu tiên lên tiếng, quay sang nhìn bên dưới điện:

- Ai là người phát hiện ra nữ hoàng?
- Thừa hoàng tử, là quan tư tế Kaputa
- Kaputa? Hân ta đâu?
- Thừa... thừa hoàng tử, thần là Kaputa...

Kaputa run run không dám ngược nhìn Izumin, đầu cúi xuống thật thấp nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí của hân. Vị hoàng tử này đâu phải người dễ lừa, công chúa Kafura còn bị hân trừng phạt không nương tay, huống hồ chỉ một tên tư tế như hân...

- Người có bằng chứng gì nói cô ta là Asisur?
- Hoàng tử, người đó rõ ràng là nữ hoàng, đầu thế nào có người giống người như thế?
- Chưa đủ

- Izumin, người... – Menfuisur bất mãn lên tiếng, thái độ của Izumin như muốn hoàn toàn chối bỏ quan hệ với chị hân. Carol cũng nhàn nhạt lên tiếng chất vấn Menfuisur, về mặt của nàng lúc này khiến Menfuisur giật mình. Nó tàn ác dư vị xem thường...

- Menfuisur, làm sao chàng khẳng định được đây là Asisur?

- Rõ ràng là chị ta, không lẽ ta nhận không ra? Chỉ do chị ta mất trí nhớ mà các người lừa nhau chất vấn sao? Đã không nhớ gì thì làm sao trả lời các người, cứ chờ đến lúc chị hồi phục trí nhớ thì đừng hỏi hân...

- Ha, hoàng đế Ai Cập, người nói nghe thật vui tai, người thấy giống thì dám khẳng định đó là Asisur?
- Izumin, ta nói cho người biết, không gả cho người, chị ta cũng có khối người để gả

Carol khẽ thở dài, lần đầu tiên nàng thấy Menfuisur như thế này...

- Menfuisur, một ngày nào đó em cũng mất trí nhớ, không hề nhớ ra chàng, cũng không có bất kì cảm xúc nào với chàng, chỉ nhìn chàng như 1 người xa lạ... chàng sẽ như thế nào?

Menfuisur chính thức ngậm miệng lại, rút ra khỏi sàn diễn. Quả thật 2 người yêu nhau say đắm thì không thể nào có thái độ khách sáo như Asisur khi này được... Lúc này Menfuisur bắt đầu đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Asisur, sau đó lạnh mặt nạt quan tư tế Kaputa đang quỳ bên dưới điện:

- Kaputa, người tìm thấy chị ta ở đâu?
- Thừa bệ hạ, có người đưa thư đến báo với thần đã tìm thấy nữ hoàng ở hạ lưu sông Nin, thần vội vã cho người đến đón về. Thấy đó thật sự là nữ hoàng nên thần không hỏi...
- Lớn mật, chuyện trọng đại của triều đình mà người làm việc sơ sài như thế ư?
- Menfuisur... ta phải làm sao đây... ta thật sự là Asisur mà? Tại sao không ai tin ta?

Mọi người trong điện im lặng, toàn bộ đều dồn ánh mắt về phía “nữ hoàng”...

- Cô mất trí nhớ, làm sao dám khẳng định mình là Asisur? Cô không nhớ chúng ta là ai thì làm sao nhớ ra cô là nữ hoàng? – Izumin nhìn Carol bằng ánh mắt tàn nhẫn, sau đó nhàn nhạt lo lắng nhìn bên ngoài... Carol hơi rất đúng ý hân.

- Ta...

Hèôlía bắt đầu lúng túng, hận mình không thể ngắt đi, như vậy cục diện có thể thay đổi. Đồng lúc này thì Ruka từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt nghiêm trọng, cúi mình hành lễ với Menfuisur cùng Carol xong thì vội vã chạy sang nói nhỏ vào tai Izumin. Không rõ Ruka nói gì nhưng chỉ thấy Izumin biến sắc, nhanh chóng rời khỏi nơi hoa lệ lộng lẫy đó. Trước khi đi còn quay lại nhìn “Assisur” đang nước mắt lo lắng, ngơ ngác nhìn hân...

- Assisur chưa bao giờ gọi ta là chàng...

Sau đó chỉ thấy một thân quần áo đen tuyền, tóc bạch kim phấp phới nhanh chóng hòa mình vào bóng đêm...

Menfuisur vẫn nghi ngờ người kia là chị mình, không biết phải phản xử ra sao nên hạ lệnh đưa cô ta về phòng. Tiệc tàn, mỗi người ôm vẻ mặt sợ hãi, kẻ thì suy tư quay về...

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Menfuisur khó chịu ôm Carol lại, trong giọng nói có phần hơi tức giận:

- Carol, trước kia nàng thân thiết với chị như vậy, sao bây giờ lại muốn dồn chị vào đường cùng?
- Haiz... Menfuisur, chàng không lẽ không thấy nghi ngờ?
- Những điểm nàng và Izumin khác nhau quả thật quá đáng đối với 1 người đang mất trí nhớ... và lại ta không tin có người giống người như thế...
- Không lẽ chỉ cần 1 người giống Assisur và cũng bị mất trí nhớ thì sẽ là chị ấy sao?
- Không... nhưng... nàng giải thích như thế nào về chuyện có người giống nhau như thế? Ngay cả thái độ nhàn nhạt lãnh lạnh mấy ngày nay của chị ấy, không phải rất giống ư?
- Menfuisur, chàng chỉ nóng vội sợ Assisur chịu thiệt. Chàng cảm thấy chuyện trước đây đẩy chị ấy đến Babylon là có lỗi với chị ấy nên ra sức bảo vệ, bù đắp nhưng lần này là đang tiếp tay cho kẻ xấu...

Ngừng một chút lấy hơi, Carol tiếp tục:

- Cô ta lợi dụng chàng, cho rằng chỉ cần chàng tin thì cả cung điện này tin, cả đất nước cũng tin. Tuy nhiên, Izumin là người đa mưu túc trí, thông minh狡 hoạt hơn người, chưa kể hẳn ta là người gần gũi với Assisur nhất khi từ Babylon trở về nên xét về mọi mặt, cô gái kia không biết phải làm sao... Đây, sao lại nhìn em như thế?
- Carol, lần đầu tiên thấy nàng phân tích một chuyện gì kỳ lạ và nghiêm túc như thế...
- Ày, phải tùy lúc chứ! Với lại... Assisur này không phải người đã cứu em ở Babylon

Menfuisur thờ dãi, để Carol gối đầu lên cánh tay mình, cùng nằm xuống giường nhưng đầu óc vẫn không ngừng suy nghĩ... Phải tăng cường canh gác ở cung của Assisur...

Khi Izumin vừa vào đến phòng đã nghe thấy âm thanh hốt hoảng, bước chân dồn dập của mọi người, không khí vô cùng ồn ào. Bà Mura nhìn thấy Izumin vội đến báo cáo tình hình, vẻ mặt vẫn chưa bình tĩnh được...

- Hoàng tử, nữ hoàng bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh...
- Lí do?
- Chúng thần không biết...

Izumin không nhiều lời, đi thẳng vào bên trong phòng. Bà Mura quay ra phản phô mang nước nóng cùng đi mời thái y, sau đó tự bản thân đi nấu chút ít cháo... Cầu trời nữ hoàng không có mệnh hệ gì, nếu không mọi người sẽ khó sống. Nhìn vẻ mặt của hoàng tử là khó sống rồi, đừng nói tới chuyện nữ hoàng bị làm sao...

Assisur nhắm nghiền mắt, khuôn mặt nhăn nhó to vẻ khó chịu, mồ hôi túa ra ướt 2 nếp áo, tóc con dính bết lên mặt, tay chân muốn cử động cũng không được; cơ thể nằm yên bất động, cố gắng cũng không thể làm theo ý muốn, chỉ có thể từ cảm nhận cơn đau đớn như có dao chạm vào từng khúc xương, lúc từng miếng thịt của nàng ra, da tê rần, lúc nóng lúc lạnh; lồng ngực bị ép nổ tung, càng lúc càng chặt...

Nhìn bộ dáng chật vật của Assisur, Izumin thoáng nhói lòng, không hiểu nàng bị gì. Nhẹ nhàng ngồi xuống giường, đưa tay lên lau bớt mồ hôi cho Assisur, hẳn quay sang nhìn đám người đang hoảng sợ cuống cuồng tay chân bên kia, lạnh giọng hỏi: “Thái y đâu? Đã tới chưa?”

- Hoàng tử, đã cho người đi mời

Assisur khó chịu muốn cử động, cái lưng ướt đầm mồ hôi lại phải nằm yên một chỗ nên hầm nóng, tuy nhiên có cố bao nhiêu vẫn như vậy, cổ tay lại đau nhói... Nàng khẽ rên 1 tiếng, Izumin liền quay lại, vẻ mặt vui mừng, 2 tay ra sức nắm chặt vai Assisur:

- Assisur, nàng tỉnh? Nàng bị làm sao vậy? thấy thế nào rồi...? – một lúc lâu sau mới thấy Assisur trả lời

- ...Đ... đau... – Assisur mở miệng mới phát hiện cổ họng mình khô khốc, nói 1 chữ đã cảm thấy đau rất như xé đôi, nuốt nước miếng cũng không có, khan khan giọng nhắc nhở Izumin bỏ nàng ra. Bàn tay hẳn cứ như mang theo cái bàn chông hay sao ấy, mỗi lần đụng vào người nàng đều khiến nàng đau đớn không thôi, xương cốt tưởng chừng như gãy vụn... Dừng đứng nàng dậy mà lắc chặc cũng nghe tiếng xương kêu loảng xoảng...

Đau? Izumin ngạc nhiên, hẳn có làm gì nàng đâu? Sau đó hốt hoảng thả tay ra, lúc này mới thấy khuôn mặt nhăn nhó cực độ của Assisur giãn ra được một tí, ánh mắt mơ màng mệt mỏi lại nhắm lại, thứ duy nhất mà nàng có đủ ý chí để nhớ chính là khuôn mặt của Izumin...

Izumin càng lúc càng nóng ruột, trong lòng nôn nóng bao nhiêu thì bên ngoài càng lúc càng lạnh bấy nhiêu khiến ông thái y già run rẩy đi vào không dám nhìn vào vị hoàng tử đang đặng đặng sát khí muốn giết người kia. Sau khi nhìn thấy người đang chật vật khổ sở nằm trên giường, ánh mắt già nua tỏ vẻ kinh ngạc không ngờ, trong mắt chợt lóe sáng, ngay lập tức lên tiếng nói với Assisur:

- Nữ hoàng, xin người đưa tay cho thần...

Ông thái y chưa kịp nói hết câu, tay mới chạm nhẹ qua cổ tay mảnh khảnh của Assisur thì nàng liền bật dậy, phun ra 1 ngụm máu đen ngòm. Cảnh tượng này hù dọa không ít người, nhất là ông thái y, mặt đã xanh mét. Izumin thở bạo gạt ông ta té văng khỏi ghế, đưa tay đỡ lấy Assisur không có điểm tựa sắp ngã, 1 tay đỡ sau cổ, tay kia lấy tay áo của mình lau máu nơi khóe miệng cho nàng. Một cơn gió khẽ thổi vào mặt lạnh làm Assisur dễ chịu được chút ít nhưng lát sau lại thấy xương cốt ê ẩm, ánh mắt bắt đầu mờ mịt nhìn Izumin... chốc lát cơ thể lại run rẩy... Assisur nàng thật sự muốn cắn lưỡi chết quách cho xong, cảm giác lúc nóng lúc lạnh này thật không thoải mái chút nào...

- Ruka, mau cho người đi kiếm cái tên đã từng chữa độc cho hoàng phi Carol, nhanh đi... – giọng nói đã có phần khản trương, lo lắng nhìn Assisur càng lúc càng lâm vào mê sảng trong lòng mình. Ruka nhận lệnh xong cũng khản trương dặt theo vài thị vệ cười ngửa ra khỏi kinh thành ngay lập tức không chậm trễ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Assisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Menfuisur nhìn Carol không chớp mắt, miệng há ra hết cỡ, nhét một con bọ cũng vừa. Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, hắn có chút không quen. Chưa bao giờ thấy Carol cứng rắn nghiêm nghị lên tiếng như thế này cả... Izumlin là người đầu tiên lên tiếng, quay sang nhìn bên dưới điện:

- Ai là người phát hiện ra nữ hoàng?
- Thưa hoàng tử, là quan tư tế Kaputa
- Kaputa? Hẳn ta đâu?
- Thưa... thưa hoàng tử, thần là Kaputa...

Kaputa run run không dám ngoái nhìn Izurun, đầu cúi xuống thật thấp nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí của hắn. Vị hoàng tử này đâu phải người dễ đùa, công chúa Kafura còn bị hắn trừng phạt không nương tay, huống hồ chỉ một tên tu tế như hắn...

- Người có bằng chứng gì nói cô ta là Asisur?
- Hoàng tử, người đó rõ ràng là nữ hoàng, đầu thế nào có người giống người như thế?
- Chưa đủ
- Izumin, người... – Menfuisur bắt đầu lên tiếng, thái độ của Izumin như muốn hoàn toàn chối bỏ quan hệ với chị hắn. Carol cũng nhận thấy thái độ của Menfuisur, vẻ mặt của nàng lúc này khiến Menfuisur giật mình. Nó tán máu dư vị xem thường..
- Menfuisur, làm sao chàng khẳng định được đây là Asisur?
- Rõ ràng là chị ta, không lẽ ta nhận không ra? Chỉ do chị ta mất trí nhớ mà các người lừa nhau chứ sao? Đã không nhớ gì thì làm sao trả lời các người, cứ chờ đến lúc chị hồi phục trí nhớ thì đừng hối hận...
- Ha, hoàng đế Ai Cập, người nói nghe thật vui tai, người thấy giống thì dám khẳng định đó là Asisur?
- Izumin, ta nói cho người biết, không gả cho người, chị ta cũng có khối người để gả

Carol khẽ thở dài, lần đầu tiên nàng thấy Menfuisur như thế này...

- Menfuisur, một ngày nào đó em cũng mất trí nhớ, không hề nhớ ra chàng, cũng không có bất kì cảm xúc nào với chàng, chỉ nhìn chàng như một người xa lạ... chàng sẽ như thế nào?

Menfuisur chính thức ngậm miệng lại, rút ra khỏi sàn diễn. Quả thật 2 người yêu nhau say đắm thì không thể nào có thái độ khách sáo như Asisur khi này được... Lúc này Menfuisur đưa ánh mắt nhìn Asisur, sau đó lạnh mặt nạt quan tư tể Kaputa đang quỳ bên dưới điện:

- Kaputa, người tìm thấy chị ta ở đâu?
- Thừa bệ hạ, có người đưa thư đến báo với thần đã tìm thấy nữ hoàng ở hạ lưu sông Nin, thần vội vã cho người đến đón về. Thấy đó thật sự là nữ hoàng nên thần không hỏi...
- Lón mặt, chuyện trọng đại của triều đình mà người làm việc sơ sài như thế ư?
- Menfuisur... ta phải làm sao đây... ta thật sự là Asisur mà? Tại sao không ai tin ta?

Mọi người trong điện im lặng, toàn bộ đều dồn ánh mắt về phía “nữ hoàng”...

- Cô mất trí nhớ, làm sao dám khẳng định mình là Asisur? Cô không nhớ chúng ta là ai thì làm sao nhớ ra cô là nữ hoàng? – Izumin nhìn Carol bằng ánh mắt tán thưởng, sau đó nhàn nhạt lo lắng nhìn bên ngoài... Carol hỏi rất đúng ý hân.
- Ta...

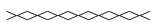
Hồi lâu bắt đầu lung tung, hận mình không thể ngắt đi, như vậy cuộc đời có thể thay đổi. Đúng lúc này thì Ruka từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt nghiêm trọng, cúi mình hành lễ với Menfuisir cùng Carol xong thì vội vã chạy sang nói nhỏ vào tai Izumin. Không rõ Ruka nói gì nhưng chỉ thấy Izumin biến sắc, nhanh chóng rời khỏi nơi hoa lệ lộng lẫy đó.

Trước khi đi còn quay lại nhìn “Asisu” đang nước mắt lo lắ, ngờ ngác nhìn hần...

- Asisur chưa bao giờ gọi ta là chàng...

Sau đó chỉ thấy một thân quần áo đen tuyền, tóc bạch kim phấp phới nhanh chóng hòa mình vào bóng đêm...

Menfuisur vẫn nghi ngờ người kia là chị mình, không biết phải phân xử ra sao nên hạ lệnh đưa cô ta về phòng. Tiệc tàn, mỗi người ôm về mặt sợ hãi, kẻ thì suy tư quay về...

Menfuisur khó chịu ôm Carol lại, trong giọng nói có phần hơi tức giận:

- Carol, trước kia nàng thân thiết với chị như vậy, sao bây giờ lại muốn dẫn chị vào đường cùng?
- Haiz... Menfuisur, chàng không lẽ không thấy nghi ngờ?
- Những điểm nàng và Izumin thắc mắc quả thật quá đáng đối với một người đang mất trí nhớ... và lại ta không tin có người giống người như thế...
- Không lẽ chỉ cần một người giống Asisur và cũng bị mất trí nhớ thì sẽ là chị ấy sao?
- Không... nhưng... nàng giải thích như thế nào về chuyện có người giống nhau như thế? Ngay cả thái độ nhàn nhạt lãnh lạnh mấy ngày nay của chị ấy, không phải rất giống ư?
- Menfuisur, chàng chỉ nóng vội sự Asisur chịu thiệt. Chàng cảm thấy chuyện trước đây đây chị ấy đến Babylon là có lỗi với chị ấy nên ra sức bảo vệ, bù đắp nhưng lần này là đang tiếp tay cho kẻ xấu...

Ngưng một chút lấy hơi, Carol tiếp tục:

- Cô ta lợi dụng chàng, cho rằng chỉ cần chàng tin thì cả cung điện này tin, cả đất nước cũng tin. Tuy nhiên, Izumin là người đa mưu túc trí, thông minh giỏi hoạt hơn người, chưa kể hẳn ta là người gần gũi với Asisur nhất khi từ Babylon trở về nên xét về mọi mặt, cô gái kia không biết phải làm sao... Này, sao lại nhìn em như thế?
- Carol, lần đầu tiên thấy nàng phân tích một chuyện gì kỹ lưỡng và nghiêm túc như thế...
- Ày, phải tùy lúc chứ! Với lại... Asisur này không phải người đã cứu em ở Babylon

Menfisur thờ dài, để Carol gổ đầu lên cánh tay mình, cùng nằm xuống giường nhưng đầu óc vẫn không ngừng suy nghĩ... Phải tăng cường canh gác ở cung của Asisur...

Khi Izumin vừa vào đến phòng đã nghe thấy âm thanh hốt hoảng, bước chân dồn dập của mọi người, không khí vô cùng ồn ào. Bà Mura nhìn thấy Izumin vội đến báo cáo tình hình, về mặt vẫn chưa bình tĩnh được...

- Hoàng tử, nữ hoàng bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh..
- Lí do?
- Chúng thần không biết...

Izumin không nhiều lời, đi thẳng vào bên trong phòng. Bà Mura quay ra phân phó mang nước nóng cùng đi mời thái y, sau đó tự bản thân đi nấu chút ít cháo... Cầu trời nữ hoàng không có mệnh hệ gì, nếu không mọi người sẽ khó sống. Nhìn về mặt của hoàng tử là khó sống rồi, đừng nói tới chuyện nữ hoàng bị làm sao...

Asisur nhắm nghiền mắt, khuôn mặt nhẵn nhớt vô cùng khó chịu, mồ hôi túa ra ướt 2 lớp áo, tóc con dính bết lên mặt, tay chân muốn cử động cũng không được; cơ thể nằm yên bất động, cố gắng cũng không thể làm theo ý muốn, chỉ có thể từ từ cảm nhận cơn đau đớn như có dao chạm vào từng khúc xương, lúc từng miếng thịt của nàng ra, da tê rần, lúc nóng lúc lạnh; lồng ngực bị ép nổ tung, càng lúc càng chặt...

Nhìn bộ dáng chật vật của Asisur, Izumin thoáng nhói lòng, không hiểu nàng bị gì. Nhẹ nhàng ngồi xuống giường, đưa tay lên lau bớt mồ hôi cho Asisur, hẳn quay sang nhìn đám người đang hoảng sợ cuống cuống tay chân bên kia, lạnh giọng hỏi: “ Thái y đâu? Đã tới chưa?”

- Hoàng tử, đã cho người đi mời

Asisur khó chịu muốn cử động, cái lưng ướt đẫm mồ hôi lại phải nằm yên một chỗ nên hầm nóng, tuy nhiên có cố bao nhiêu vẫn như vậy, cổ tay lại đau nhói... Nàng khẽ rên một tiếng. Izumin liền quay lại, về mặt vui mừng, 2 tay ra sức nắm chặt vai Asisur:

- Asisur, nàng tỉnh? Nàng bị làm sao vậy? thấy thế nào rồi...? – một lúc lâu sau mới thấy Asisur trả lời
- ...Đ... đau... – Asisur mở miệng mới phát hiện có giọng mình khô khốc, nói một chữ đã cảm thấy đau rất như xé đôi, nuốt nước miếng cũng không có, khan khan giọng nhắc nhở Izumin bỏ nàng ra. Bàn tay hẳn cứ như mang theo cái bàn chông hay sao ấy, mỗi lần đụng vào người nàng đều khiến nàng đau đớn không thôi, xương cốt tưởng chừng như gãy vụn... Đứng đứng nàng dậy mà lắc lắc cũng nghe tiếng xương kêu loảng xoảng...

Đau? Izumin ngạc nhiên, hẳn có làm gì nàng đâu? Sau đó hốt hoảng thả tay ra, lúc này mới thấy khuôn mặt nhẵn nhớt cực độ của Asisur gấn ra được một tí, ánh mắt mơ màng mệt mỏi lại nhắm lại, thử duy nhất mà nàng có đủ ý chí để nhớ chính là khuôn mặt của Izumin...

Izumin càng lúc càng nóng ruột, trong lòng nôn nóng bao nhiêu thì bên ngoài càng lúc càng lạnh bấy nhiêu khiến ông thái y già run rẩy đi vào không dám nhìn vào vị hoàng tử đang đặng đặng sát khí muốn giết người kia. Sau khi nhìn thấy người đang chật vật khó sở nằm trên giường, ánh mắt già nua tỏ vẻ kinh ngạc không ngờ, trong mắt chợt lóe sáng, ngay lập tức lên tiếng nói với Asisur:

- Nữ hoàng, xin người đưa tay cho thần...

Ông thái y chưa kịp nói hết câu, tay mới chạm nhẹ qua cổ tay mảnh khảnh của Asisur thì nàng liền bật dậy, phun ra một ngụm máu đen ngòm. Cảnh tượng này hù dọa không ít người, nhất là ông thái y, mặt đã xanh mét. Izumin tho báo gọi ông ta té văng khỏi ghế, đưa tay đỡ lấy Asisur không có điểm tựa sắp ngã, một tay đỡ sau cổ, tay kia lấy tay áo của mình lau máu nơi khóe miệng cho nàng. Một cơn gió khẽ thổi vào mát lạnh làm Asisur dễ chịu được chút ít nhưng lát sau lại thấy xương cốt ê ẩm, ánh mắt bắt mắt mệt mỏi nhìn Izumin... chốc lát cơ thể lại run rẩy... Asisur nàng thật sự muốn cắn lưỡi chết quách cho xong cảm giác lúc nóng lúc lạnh này thật không thoải mái chút nào...

- Ruka, mau cho người đi kiểm cái tên đã từng chữa độc cho hoàng phi Carol, nhanh đi... – giọng nói đã có phần khản trương, lo lắng nhìn Asisur càng lúc càng lâm vào mê sảng trong lòng mình. Ruka nhận lệnh xong cũng khản trương đất theo vài thị vệ cười ngửa ra khỏi kinh thành ngay lập tức không chậm trễ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

- Thái y, cuối cùng nữ hoàng bị làm sao?

- Rõ ràng là triệu chứng của trúng độc... nhưng rõ ràng ngoại trừ nóng lạnh thất thường thì cơ thể nữ hoàng vẫn bình thường, không hề bị làm sao cả...

- Không lí nào, ông có phải thấy thuốc rôm không vậy? Không bị sao mà liệt giường đây không nổi như thế à? – Theru nổi nóng, tuốt kiếm bên hông ra định đặt lên cổ ông thái y già thì bị bà Mura nghiêm giọng nhắc nhở: “ Theru, cất vào, đừng hù dọa ông ấy?... Ông thái y thờ ra hơi, tay run run tiếp tục lật lật sách. Theru bất mãn nhận mệnh kiểm trở về vị trí cũ, về mặt mất bình tĩnh:

- Bà Mura, ông ta đã xem bao nhiêu sách rồi, nhìn đi, 2 ngày qua đã tìm kiếm hết cả cái Ai Cập mà không biết nữ hoàng bị cái gì, thái y của triều đình mà như thế này ư? Sao hoàng tử không quăng ông ta xuống sông Nin rồi kiểm người khác để chữa cho nữ hoàng...

- Theru, đây không phải chuyện đùa, càng ít người biết sự tồn tại của nữ hoàng càng tốt, nếu kẻ giả mạo kia mà biết được thì tình hình sẽ nguy hiểm hơn bây giờ...

- Nhưng...

- Không nói nhiều nữa, cô tiếp tục giúp thái y đi

Theru càng lúc càng bất mãn nhưng không dám cãi lệnh, mặt phụng phịu ôm chồng sách cao nện xuống sàn...

Ông thái y hơi nheo mắt lại, ngồi ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rồi chợt à lên một tiếng. Bà Mura sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Thái y Kaptu, ông phát hiện ra chuyện gì?

- Không, chỉ là thấy kì lạ. Xét về bị trúng độc thì có thân thể tê liệt không cử động được, xương cốt từ từ vỡ vụn cho đến chết có; hôn mê bất tỉnh đến chết có; nửa mê nửa tỉnh có; nôn ra máu cũng có... nhưng chưa bao giờ thấy trên đời nào có loại độc nào có biểu hiện tổng hợp như vậy. Theo ta nghĩ, đây có lẽ không phải là bị hạ độc mà là bị trúng bùa phép...

- Bùa??? Là ai bố?

- Bà Mura, thái y nhỏ nhoi như ta làm sao biết? Nhưng ta có thắc mắc này... Nếu trong kia là nữ hoàng thật thì người mà quan tư tế Kaputa đón về là ai?

- Về phần này ta không biết, chỉ biết đây mới là nữ hoàng Asisur, hi vọng ông biết điều mà im lặng...

- Ta tự biết yêu mạng ta, tuyệt đối không dám hé miệng nữa chứ!!

Bà Mura lạnh lùng liếc mắt cảnh cáo, xong bê đĩa thức ăn vào cho Izumin. Bên trong, Izumin đang cố gắng cho Asisur ăn ít cháo, nàng đã hôn mê bất tỉnh 2 ngày nay rồi. Lúc đầu còn hé mắt nhìn hần vài cái để an ủi, sau đó dấu hiệu tỉnh cũng không có...

Izumin cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể, hơi nâng đầu Asisur dậy, kê vào một cái gối rồi nhanh chóng rút tay ra. Thở muộn chào cho nguội bớt, hần kiên nhẫn đồ từng chút vào miệng Asisur, một tay cầm khăn lau cháo tràn ra trên khoe miệng nàng, động tác rất thành thạo. Cặp lông mày thanh mảnh của Asisur nhũu chặt lại, nàng khẽ nghiêng đầu ho khan mấy tiếng.. thành quả lao động của Izumin cuối cùng cũng được phun hết ra ngoài. Izumin thở dài, tay vẫn linh hoạt đỡ Asisur ngồi dậy, thay tay áo bằng lụa mỏng ra, nhẹ nhàng lau khuôn mặt lấm lem của nàng, sau đó sai người vào dọn dẹp, tay ôm nàng ngồi lên ghế...

- Hoàng tử, người ăn chút gì nhé...

- Không cần đâu bà Mura, thái y nói sao?

- Ông ta nói có thể nữ hoàng bị trúng bùa phép

Izumin nhũu mi, cúi đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc đang mê man trong lòng mình, trầm ngâm suy nghĩ...

- Bùa phép... Theo ta được biết chỉ có phù thủy mới có khả năng dùng bùa. Không lẽ Asisur gây sự với phù thủy?

- Theo thần thấy hình như không phải như vậy, trong thời gian mất tích nữ hoàng đã ở cùng ngài Ranbana, không có khả năng gặp loại người đó.

Không khí rơi vào trầm mặc... Bà Mura đặt thức ăn lên bàn, ánh mắt đau xót nhìn Izumin có vẻ tiêu tụy hần kia, chỉ hi vọng nữ hoàng mau mau tỉnh lại, nếu cứ thế này e là cả hai sẽ đều cảm cự không nổi...

- Hoàng tử, người có thể hại nữ hoàng Asisur như thế này ắt hẳn không phải là kẻ bình thường, nên hoàng tử cần phải thận trọng đề phòng và giữ gìn sức khỏe, như vậy mới có thể bảo vệ nàng...

Izumin vẫn nhìn Asisur, tay miễn cưỡng chạm vào thức ăn trên bàn, khó khăn nuốt xuống. Bỗng nhiên ông đội trưởng chạy vào, hốt ha hốt hải lớn tiếng gọi Izumin:

- Hoàng tử, hoàng tử, thư của Ruka...

- Đưa ta...

Vò nát tờ giấy trong tay, Izumin lại trầm ngâm suy nghĩ. Bà Mura cùng ông đội trưởng nghi hoặc nhìn nhau, sốt sắng nhìn tờ giấy được vo tròn đang nằm trên mặt đất kia...

- Hoàng tử?

- Hasan đã rời Minoa đến kinh thành Tê Bê từ mấy hôm trước rồi, Ruka nói có thể hắn đang ở đây.

- Hasan là người đã từng trị độc cho hoàng phi Carol?

- Đúng vậy, và lại hắn ta còn mang theo một cô gái...

- Hoàng tử, cung điện của nữ hoàng hình như có người xông vào, khung cảnh đang vô cùng hỗn loạn... – một binh lính mặt thám mặc trang phục lính Ai Cập bất kể ban ngày xông vào, quên cả hành lễ. Sắc mặt Izumin vô cùng căng thẳng, khó có thể tưởng tượng được, có người dám ngang nhiên xông vào cung điện của Asisur?

- Coi chừng nàng cho cẩn thận, ta trở lại ngay.

Bà Mura vội đón lấy Asisur, ánh mắt nghiêm trọng nhìn bóng dáng của Izumin...

Sắp có chuyện rồi...

Menfuisur cùng Carol đang bàn luận chuyện Asisur với các đại thần, cuộc họp khá bí mật đang tiến hành thì Unasu từ bên ngài tiến vào, báo rằng Hasan đã đến hoàng cung và đi tìm nữ hoàng Asisur. Nghe tin này, Carol hơi sững sốt, sau đó bật dậy hướng cung điện của Asisur đi tới để làm rõ mọi chuyện, Menfuisur và các đại thần cũng chạy theo. Gần đến nơi thì đụng phải Izumin cũng đang đi vào, 2 bên chỉ gật đầu chào hỏi có lệ, nhanh chóng di chuyển vào bên trong...

Vừa tiến vào thì đã thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Asisur, bên cạnh còn có nữ quan Maya cũng ngạc nhiên không kém, còn có tư thế nửa ngồi nửa quỳ của Hasan. Trong tay hắn đang ôm một cô gái...

Hêôlia nhìn thấy Menfuisur, Carol cùng Izumin đi vào, tâm tình có hơi run sợ nhưng lát sau cố gắng trấn tĩnh lại, về mặt giả vờ như người chết đuối vớt được cọc gỗ. Carol vội cho người đem ghế ra, bàn thân mình chạy đến hỏi chuyện Hasan:

- Hasan, sao người lại ở đây? Nàng là ai?

- Chuyện này dài dòng lắm...

- Menfuisur, ta thật sự bị mất trí nhớ mà, ta nói nhưng người kia không nghe.

Hasan ngạc nhiên, ánh mắt thoáng thốt nhìn Asisur, sau đó nhìn sang Carol. Carol hơi bặm môi, bắt đầu đi gạt đầu...

- Là thật, chị Asisur được tìm thấy nhưng lại mất trí nhớ...

Lúc này Ari đã đem đệm ra, Hasan mới đặt người con gái hần ôm khư khư trong lòng nãy giờ nằm xuống. Đó là một cô gái khoảng chừng 20 tuổi, tóc đen nhánh, khuôn mặt không phải tuyệt sắc nhưng lại dễ nhìn, tuy nhiên có phần xanh xao. Đến lúc này Carol mới phát hiện ra hình như cô ta bất tỉnh. Cung điện của Asisur đã hội tụ khá đông đúc, sự chú ý đều dời lên người của Hasan và Asisur...

- Nữ hoàng Asisur, thần biết y thuật của lệnh bà vô cùng cao thâm, xin người nể tình quen biết trước đây cứu lấy vợ của thần...

- Ta bị mất trí nhớ, ngay cả bản thân là ai cũng không biết thì làm sao mà...?

- Xin lệnh bà, chỉ cần xem qua thôi, có thể sẽ nhớ ra gì đó hay phát hiện ra chuyện kì lạ gì thì sao? - - Thần cầu xin người...

- Nhưng...

- Lệnh bà chỉ cần phán đoán đây là bệnh gì thôi, thần sẽ tự chế ra thuốc cứu nàng... hiện tại thần đánh bắt lực, ngay cả nàng bị làm sao cũng không đoán ra được...

Hêôlia đang thầm run rẩy trong lòng, trong lúc điều tra lại không hề thấy thông tin Asisur biết y thuật; đơn giản, chuyện Asisur biết y thuật chỉ có người của Hitaio và Hasan biết, còn lại hầu như không ai biết chuyện này. Bây giờ mà lộ ra sơ hở sẽ vô cùng bất lợi, nàng ta đang đắn đo xem có nên giả vờ vụng về như không biết gì hết hay không...

Hasan bắt chợt hướng Izumin quỳ xuống:

“Hoàng tử Izumin, xin ngài giúp đỡ, ngài mau nói cho nữ hoàng...”

Khuôn mặt Izumin lạnh lùng lướt qua Hasan, hồ hững nhìn “Asisur” đang đứng đó, khẽ lắc đầu... Hasan ngạc nhiên nghĩ thầm trong đầu, tại sao Izumin và Asisur lại đứng cách xa nhau như thế, chốc lát ánh mắt khó sở tuyệt vọng... lúc này Hêôlia mới lên tiếng:

- Ta không chắc mình có thể làm gì nhưng hi vọng sẽ giúp ích...

Đoạn, nàng ta tao nhả nhấc lần vẩy đến bên cạnh cô gái hơi thở yếu ớt kia, khuôn mặt cổ tò vò bình tĩnh nhưng ánh mắt run rẩy, không dám mạnh động, dò xét hỏi Hasan:

- Cô ấy có biểu hiện gì?

- Thần không biết đây là bệnh gì, cách đây 2 ngày cô ấy bỗng nhiên lúc nóng lúc lạnh thất thường, sau đó lâm vào tình trạng hôn mê đến bây giờ, thậm chí có khi tỉnh lại nôn ra máu sau đó lại tiếp tục bất tỉnh...

Izumin kinh ngạc nhìn cô gái, quả thật giống các triệu chứng của Asisur vô cùng, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ bệnh dịch?

Hêôlia ra vẻ đang phân tích suy nghĩ, nhưng thực chất đang tìm cách lấp liếm làm sao cho bọn người đa nghi kia tin tưởng. Ánh mắt sắc xảo lóe lên một tia sáng...

- Ta nhớ không chắc lắm nhưng những triệu chứng này ta chưa từng nghe qua bao giờ, cũng không dám đoán bừa vì liên quan đến mạng người... – ánh mắt ấy náy lên nhìn sang cô gái, hai tay nắm lại tò vò về đầu khó bắt lực. Menfuisur im lặng này giờ cũng lên tiếng:

- Hasan, tại sao không kiểm thái y của ta mà lại tìm chi? Chị ta từ nhỏ tới lớn đều sống ở cung điện, chỉ biết cầu nguyện thần linh, làm gì có thời gian học y thuật?

- Bệ hạ... rõ ràng...

- Menfuisur, ta có đọc qua vài quyển sách, cũng biết chút ít nhưng không cao thâm như hấn ta nói...

Người nghe rõ chưa? Nếu gấp thì mau đi gấp thái y Kaptu của triều đình có khi có ích hơn là đến đây làm loạn...

Menfuisur suy nghĩ rất nhiều, có lẽ do chấn động mạnh quá nên chị không nhớ ra gì là lẽ đương nhiên, kể cả Izumin... ngay cả chuyện này mà hấn cũng không thể thông cảm thì liệu có thể đem lại hạnh phúc cho chị hay không? Lớn tiếng giải tán mọi người, Menfuisur tò thái độ hấn học không vừa ý nhìn Izumin, thuận tay kéo Carol đang ngạc nhiên vô độ dính lấy hỏi Hasan hấn lấy vợ khi nào...

Mọi người chuẩn bị rời đi thì khựng lại... đơn giản, hoàng tử Izumin vừa mới lên tiếng hỏi nữ hoàng:

- Asisur, nàng có nhớ vết thương này không?

Izumin nhẹ nhàng tuột bả vai trái xuống, lộ ra vết sẹo xấu xí, hoàn toàn không thích hợp với khuôn mặt tinh xảo của hấn. Vài giây lúng túng, khuôn mặt đang đực ra của Hêôlia căng cứng độ, nhẹ giọng nói...

- Là ta chữa cho hoàng tử...

- Nàng nhớ nó như thế nào không?

- Ta... hình như ta đã thấy nó ở đâu rồi... nhưng không nhớ ra được... Hình như là chính tay ta đắp thảo dược cho ngài...

Hêôlia trả lời bằng giọng điệu đau đớn của kẻ bị mất trí nhớ, tuy nhiên nàng ta khá tự tin vào câu trả lời này... Vết thương đó ắt hẳn là bị chém hay bị trúng tên gì đó, để chữa ắt hẳn là dùng dược thảo... Đôi khi thông minh quá lại làm hại chính mình. Nàng ta càng tự tin hơn nữa khi thấy vẻ mặt vui mừng của Izumin...

- Không sao... nàng đã trả lời được như vậy chứng tỏ ít nhiều gì cũng còn nhớ ta...

Mọi người ngạc nhiên, hôm qua thái độ gay gắt của Izumin bọn họ đều chứng kiến, nói như vậy đây chính là nữ hoàng Asisur thật rồi? Vậy thì đầu còn gì để suy nghĩ nữa, chỉ cần chờ ngày nữ hoàng hồi phục trí nhớ thôi...

Bản thân Hêôlia không nghĩ một câu phán đoán cũng có thể đem lại lợi ích to lớn cho mình. Cứ nghĩ sẽ phải từ bỏ Hitaïto chứ, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi thế này...

- Hoàng tử Izumin, ta thật không nhớ gì hết nên không dám nhận bừa... chỉ thoáng nhớ ra chuyện khi xưa của chúng ta mà thôi nhưng vô cùng mập mờ...

Nhìn đôi mắt ngần ngừ nước kia nhìn mình, Izumin vô thức xoa nhẹ đầu cô ta:

- Không sao... từ từ nàng sẽ nhớ ra... ta chờ nàng... bây giờ nàng vào nghỉ ngơi trước đi...

Trong đầu Izumin bất chợt nhớ tới vẻ mặt của Asisur khi gặp lại hấn trong rừng, nhớ tới cảnh tượng Asisur cầm dao rạch da cắt thịt hấn ra để lấy cái thứ kì lạ mà nàng gọi là “viên đạn” ra một cách bình tĩnh, thấy máu không hề run sợ mà điềm nhiên như không... Ai thật ại giả, hấn hiển nhiên là người rõ nhất... Nếu không phải vì sợ Asisur chịu không nổi thì còn lâu Izumin hấn mới phải giả vờ với nữ nhân như thế...

Nếu không phải đó là gương mặt của Asisur, Izumin hấn sớm đã nhàm chán quay đầu bỏ đi rồi... Izumin nhẹ nhàng rời đi, cho người bám theo Hasan, dặn hấn âm thầm đến gặp nhau. Theo suy nghĩ của Izumin, Asisur và cô vợ của Hasan ít nhiều có liên hệ với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hasan nghi hoặc nhìn Asisur đang thoi thóp trên giường, sau đó quay sang nhìn vợ của mình, khuôn mặt biến sắc...

Biểu hiện của hai người giống nhau vô cùng, càng ngày càng trầm trọng, đã vậy hoàng tử Izumin còn nói có khả năng hai người đó bị bỏ bùa mê ma thuật

- Hoàng tử, nữ hoàng kia là giả mạo?

- Không biết, nhưng có cảm giác vậy!

- Giả... nhưng tại sao lại giống nữ hoàng Asisur như đúc vậy?

- ... - Izumin im lặng không trả lời, hấn đang lo lắng sốt vó, hơi đầu gối nói chuyện tào lao này

- Thảo nào... theo thần nghĩ, cho dù bị mất trí nhớ nhưng bản năng của người thầy thuốc là khi thấy người bệnh phải tận tâm tận lực ra sức cứu chữa, vậy mà khi này cô ta không hề đụng vào Litera, chỉ ngồi một bên nhìn rồi hỏi bệnh, sau đó kết luận mình bị mất trí nhớ... Dù mất trí nhớ không thể nhận ra mọi người nhưng không lẽ bản năng của thầy thuốc cũng quên...

Hasan chuẩn bị nói tiếp thì bị ánh mắt lạnh như băng của Izumin chặn họng lại, chỉ dám co ro nép sát lại giường, yên phận nắm chặt tay vợ mình, biểu tình trên mặt khó miêu tả... Bà Mura có vẻ chịu không nổi nữa, chạy đến quý trước mặt Izumin, phía sau còn có Theru cùng mấy cung nữ khác đồng loạt quý xuống

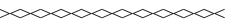
- Hoàng tử, phải mau cứu nữ hoàng dậy, nếu chậm trễ sẽ không kịp...

Izumin neho mắt nhìn mấy người đang dập đầu dưới đất không dám đứng dậy, sau lại nhìn Asisur đang mê man trên giường...

Không hành động vì hi vọng Asisur sẽ sớm tỉnh lại nhưng xem ra Izumin hẳn không thể dễ yên được rồi. Asisur như thế này chắc chắn là do có người can thiệp, nhưng người đó xem ra khó mà đối phó...

- Ruka, người mau dẫn một nhóm người đi điều tra ngôi làng mà lão tư tế đã phát hiện ra Asisur
- Dạ, hoàng tử...
- Còn lại ở yên đây bảo vệ Asisur, Hasan đi theo ta
- Dạ... Dạ? Không đi, tại sao thần phải đi theo ngài? Còn có vợ thần... - lại lần nữa bị liếc xéo, Hasan ngậm miệng lại nói tiếp câu nói chưa hoàn chỉnh khi nãy của mình - ... Vợ thần do binh lính của ngài bảo vệ...

Thế là Hasan leo đèo đứng dậy, tay vuốt nhẹ gương mặt xanh xao kia xong liền quay lưng đi theo Izumin. Izumin đi đến cửa thì bất chợt dừng lại, ánh mắt sâu lắng nhìn Asisur, sau đó khẽ nhắm mắt, chưa được một khắc đã khôi phục vẻ lạnh lùng ban đầu, đi thẳng ra ngoài không hề quay đầu lại lần nữa nữa.

Bên trong cung điện, Hêolia đang nằm dài trên đệm, trang phục đen tuyền, phục trang bằng vàng lấp lánh, trên đầu đội vương miện vàng ròng, hoa tay được chạm khắc vô cùng tinh xảo, tóc dài tùy ý thả ra, bộ dáng lười nhác vô cùng xinh đẹp. Nữ quan Maya bên cạnh đang cúi đầu, tay bề đĩa trái cây tươi ngon hơi cúi người xuống, thăm nói nhỏ gì đó vào tai nàng ta...

Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kiêu ngạo...

Izumin, ta cũng muốn xem người định làm gì, từ bây giờ ta sẽ không còn bất kì trở ngại nào nữa, Lybia, Ai Cập... kể cả Hitaito cũng sẽ là của ta...

Vừa tiến ra bên ngoài sảnh đã thấy Izumin cùng đang ngồi đó, bên cạnh còn có cái tên Hasan hôm qua. Hêolia thoáng suy nghĩ, Izumin đến đây có lẽ mục đích vẫn là muốn kiểm chứng xem mình có thật là Asisur hay không, nhưng còn tên Hasan này lại ở đây làm gì? Izumin mang theo hẳn có dụng ý gì khác nữa chăng?

Hoàng tử Izumin của Hitaito lừng danh thiên hạ, không tính tới về ngoài hút hồn không biết bao nhiêu người, chỉ cần mỗi trí dũng vô song cũng đủ làm hấn nổi danh...

Đúng như nàng đoán ngay từ đầu, Izumin chính là kẻ khó lừa nhất. Ngay cả hoàng đế Ai Cập lầy lùm, trên chiến trường là một dũng tướng, đánh không biết bao nhiêu trận, đánh đâu thắng đó, một tay điều hành Ai Cập hùng mạnh; bên cạnh có hoàng phi Carol tinh thông kim cổ, có tài dự đoán tương lai, còn có một đám quân thần dưới trướng... chẳng phải những kẻ đó đều bị nàng qua mặt rồi sao? Nhất là Menfuisur, chính vì quá coi trọng tình cảm gia đình, nhất mực tin nàng là Asisur nên có thể nói, Menfuisur đóng vai trò khá quan trọng trong kế hoạch của nàng. Hêolia cúi đầu, khẽ nhếch mép cười thỏa mãn. Chỉ cần Izumin tin nàng là Asisur thì...

Izumin có chút mơ hồ nhìn khuôn mặt quen thuộc đang mỉm cười nhẹ nhàng hướng mình đi tới kia, trong đầu bất giác có cảm tưởng Asisur của hắn không làm sao hết, vẫn đang khỏe mạnh bên cạnh hắn thôi. Nhưng khi nhìn kĩ lại, Izumin lại sực tỉnh, vẻ lạnh lùng tàn nhẫn trong không khí... Asisur không bao giờ có nụ cười chừng mực xã giao như thế...

Nàng ta nhẹ nhàng vươn tay vén màng, từ bên trong bước ra, động tác tao nhã đúng với phong thái của một nữ hoàng, trên môi luôn nở nụ cười chừng mực giữ kẽ; hai tay cầm quạt lông vũ mềm mượt như tơ, chấp ngang bụng, bước đi trầm ổn, nhanh đến trước mặt Izumin gật đầu chào.

Đúng là một hình tượng của nữ hoàng hay công chúa được giáo dục kĩ lưỡng từ nhỏ, nhìn qua thật sự vô cùng hoàn hảo, thậm chí có người xăm soi cũng sẽ không kiếm ra khuyết điểm. Tuy nhiên, Asisur khiến Izumin ấn tượng chính là người hắn đã gặp ở Babylon, người đã cản hắn, lại lôi dụng cụ ra chữa vết thương kì lạ cho hắn...

Tay Izumin vô thức chạm nhẹ vào gương mặt phía trước. Asisur, ta thật sự nhớ nàng, muốn nghe giọng điệu lúc nào cũng tỏ mò đủ chuyện của nàng...

- Hoàng tử, xin người...
- Asisur...

Hêolia rung động không ít khi nhìn thấy ánh mắt cực kì ám áp của Izumin, khác xa với vẻ lạnh lùng trước kia, bất giác lui người lại, né tránh Izumin. Izumin ngó ra một hồi cũng nhàn nhạt nhìn xung quanh, lướt liếc mở miệng, ngồi xuống bệ ly rượu uống một hơi cạn sạch. Cả hai im lặng một lúc lâu, người mở miệng trước là Hêolia:

- Izumin, không biết ngài đến đây là vì chuyện gì?
- Ta chỉ có vài thắc mắc muốn hỏi nữ hoàng...
- Ngài vẫn nghi ngờ ta là giả?
- Khó có thể khẳng định được nàng là thật!
- Tại sao ngài cứ nhất quyết nói ta không phải là Asisur? Hay trong suốt hai năm ta mất tích ngài đã đem lòng yêu người khác, bây giờ ta bất ngờ quay lại cản trở ngài sao? Nếu là như vậy, ta tự nguyện bỏ hôn ước trước đây của chúng ta...

- Nàng nhớ ra hôn ước?

Hêolia bình tĩnh im lặng, ngược nhìn Izumin, ngưng một lát mới trả lời câu hỏi của hắn:

- Mọi người xung quanh ai cũng nói như vậy
- Khi gặp ta nàng có cảm xúc gì không?
- Không có
- Thật không có?

Hêolia quả quyết gật đầu, đã giả điên, phải giả điên tới cùng, đâm lao phải theo lao...

- Tại sao nàng dám khẳng định nàng là Asisur?
- ...

Hai mắt Hêolia có hơi trợn lên. Đứng, mất trí nhớ thì làm sao biết mình là Asisur? Izumin trước sau gì vẫn không tin nàng là Asisur thì nàng không cần phải giả vờ nữa, ở bên cạnh hắn lâu rất nguy hiểm, thậm chí đó sẽ hết kế hoạch. Lúc này có người bẩm báo vào Mitamun cùng Minurê đang ở bên ngoài, nói muốn gặp hoàng tử cùng nữ hoàng...

Nhìn thái độ dễ dãi chừng căng thẳng của Hasan, Hêolia nheo nheo mí mắt, hẳn ta nhìn nàng cứ như đã thấy chuyện gì khủng khiếp lắm vậy; còn Mitamun đến đây làm gì nhỉ? Nàng ta đang bụng mang dạ chửa, Minurê cho nàng ta đi lung tung sao?

Tuy thắc mắc rất nhiều nhưng vẫn phất tay ý bảo bọn họ đi vào đi.

Mitamun đã trưởng thành hơn, ra dáng thiếu nữ, khuôn mặt đầy đặn hồng hào, đôi mắt hơi cong cong lên tràn ngập hạnh phúc khiến người ta nhìn vào phải ghen tị, nhẹ nhàng trấn quý xoa xoa cái bụng nhỏ cao của mình. Minurê đi bên cạnh cũng chung ra bộ dáng cung chủ một tay đỡ sau lưng, một tay làm điểm tựa cho nàng vịn vào. Cả hai cứ như vậy tiến vào trước sự hâm mộ lẫn ghen tị của nhiều cung nữ. Tướng quân Minurê tuy không bằng được hoàng tử Izumin nhưng vẫn là một người tài giỏi, về bề ngoài hiền lành dịu dàng nhưng trên chiến trường cũng là một dũng tướng, là cánh tay đắc lực của Menfuisur, ở Ai Cập cũng có vô số con gái của quan lại muốn gả cho tướng quân, tức là hẳn ta quá mực yêu thương công chúa Hitaito...

Trên môi vẫn giữ nụ cười đầm ấm, Hêolia khẽ gật đầu chào Mitamun, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Minurê. Hắn ta được Izumin nhờ đến đây để kiểm chứng trí nhớ của nàng...

- Ta đây không muốn làm mất thời gian của các người, muốn hỏi gì, muốn điều tra gì cứ nói
- Nữ hoàng, hôm nay chúng ta đến đây chỉ để hỏi một vài chuyện trong quá khứ thôi
- ...

Hêolia cũng không nhiều lời, nhanh chóng kể lại chi tiết cuộc sống khi còn nhỏ của Asisur với Menfuisur, mẫu phi của nàng, nàng chăm sóc Menfuisur, chơi đùa cùng Menfuisur, cùng Menfuisur lớn lên...

Miêu tả không sai một chữ, giọng điệu vô cùng rành mạch, kể lại một cách không cần suy nghĩ...

Nhưng bất quá, nàng ta lại ngừng lại ở đoạn khi mình sang Babylon chuẩn bị kết hôn với Garashu. Hêolia chỉ nhấn mặt vào trong người hơi khó chịu, hỏi bọn họ ngày mai hãy tới hỏi tiếp có được hay không...

Điều này làm Izumin loáng thoáng nghĩ ngợi. Ở Babylon đã có chuyện gì xảy ra chăng? Nghĩ như vậy hắn ngay lập tức lên tiếng gọi:

- Khoan đi đã... - Izumin nhìn Minurê, thấy hắn gật đầu đồng nghĩa với chuyện những thứ nàng ta vừa kể hoàn toàn là sự thật, nhưng tại sao lại chọn ngay khúc đó mà ngưng lại? ... ta chỉ muốn hỏi, nàng còn nhớ những gì xảy ra ở Babylon không?
- Nhớ, là Garashu lợi dụng ta để lừa bắt hoàng phi Carol...
- Còn gì nữa hay không? Lúc ở bên trong hoàng cung Babylon
- Trong cung?

Hasan chăm chú đánh giá người con gái giống hệt Asisur này, khuôn mặt nàng ta có chút bối rối nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là thái độ tự tin:

- Ta nhớ không rõ lắm nhưng hình như lần đó có nguyệt thực xảy ra...

Đoạn quay lưng bỏ đi vào trong. Hasan khoanh tay trước ngực trầm ngâm nghĩ ngợi, sau đó nói nhỏ vào tai Izumin: “Tìm cách ở lại nơi đây, tối nay sẽ điều tra kĩ hơn...”

- Người cũng thấy bất thường?
- Đúng vậy, những chuyện hồi nhỏ thì được tướng Minurê xác nhận là đúng nhưng những chuyện phía sau lại quá mơ hồ
- ... đúng vậy, chưa kể nàng ta có phải thiếu suy nghĩ quá hay không? Lúc đầu thì nói không được bao nhiêu, sau lại vanh vách kể chuyện. Theo ta thấy, cô ta chỉ muốn chứng minh cho Menfuisur thấy mình chính là Asisur, những người còn lại để đối phó...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Menfuisur sau khi nghe thị vệ bẩm báo chuyện Izumin cùng Hasan đến cung điện của Asisur thì vội vã chạy đến đây, sợ hoàng tử Izumin gây khó dễ rồi lại làm tổn thương chị mình; lần này đi có chút vội nên không mang theo Carol. Vừa vào đến cung điện của Asisur thì không thấy bóng dáng của Izumin hay Hasan đâu cả, chỉ nghe thị vệ ngoài cửa bẩm báo nữ hoàng đã vào trong nghỉ ngơi, hoàng tử cùng tướng quân đều đã ra về...

Menfuisur nheo mắt, Minurê đến đây làm gì?

- Các người chăm sóc chị ta cho cẩn thận, khi nào chị ta tỉnh dậy thì báo rằng có ta đến...

Menfuisur chưa nói hết câu thì thấy bóng dáng quen thuộc của Asisur chạy vội ra ngoài, tay nắm nhẹ làn váy. Mọi người đều thấy rõ nữ hoàng rõ ràng vô cùng phấn khích, có điểm vui mừng khi bề hạ đến, vậy mà vô cùng hơi hốt đối với hoàng tử; chuyện càng lúc càng kì cục...

Asisur không kịp ổn định hơi thở, trên trán vương ít mồ hôi: “Menfuisur, người đến sao không cho người vào gọi ta?”

- Nghe nói chị đang nghỉ ngơi nên không muốn làm phiền, chị mới trở về chưa được bao lâu lại gặp phải đủ chuyện... Tên Izumin ấy có làm gì quá đáng hay không? Hắn không thèm nể mặt ta, dám trước mặt cả triều đình khẳng định chị là giả...

Ánh mắt Hêolia hơi thất thần nhìn Menfuisur, sau đó khẽ cúi đầu, khóe môi cười nhẹ hạnh phúc, vươn cánh tay trắng mịn màng không tí vết lác lác cánh tay Menfuisur ra chiều làm nũng, đôi mắt ngấn lệ ùy khướt: “Khi này Izumin còn mang tướng Minurê đến đây dò xét ta nữa, bọn họ thăm dò kĩ ức khi nhỏ của ta...”

Menfuisur mắt bình tĩnh hết lên: “Cái gì? Bọn họ dám làm như vậy?”

Đôi mắt Hêolia long lanh, chỉ thấy nước mắt chực rơi xuống, ngoài ra không thấy được gì nữa: “... còn nữa, ngay cả Carol cũng nghỉ ngơi ta, hay là người đưa ta về làng chài sống đi, ta muốn sống ở đó, người không cần bảo vệ ta nữa đâu Menfuisur, ta không muốn làm khó người...”

Lúc này thì nàng ngồi phịch xuống đất, khóc oa oa thành tiếng. Menfuisur vội đỡ nàng ngồi xuống nệm, bản thân mình cũng ngồi theo do tay Hêolia vẫn ôm chặt cánh tay của Menfuisur không để cho hắn có cơ hội xích ra xa.

Bên trong bỗng dung thành hình ảnh “hoi” sắc mùi thân mật, Hêolia khóc nức lên, nghẹn ngào nói không nên lời, tưởng chừng có thể ngất xỉu, thân thể không còn chút sức lực, cả người đổ dồn vào lòng Menfuisur, mà Menfuisur chỉ có thể một cánh tay cho nàng ôm, tay kia đỡ lấy người nàng. Giờ phút này Menfuisur có chút lúng túng, nếu để người khác thấy hình ảnh này thật sự không hay chút nào...

Hêolia đầu nhẹ dựa vào lồng ngực ấm áp đầy nam tính của Menfuisur, trong lòng bất chợt xuất hiện cảm giác bình an nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi không dứt... “Menfuisur, ta không muốn người vì bảo vệ ta mà xích mích với hoàng tử Izumin, hắn không tin ta là Asisur thì thôi vậy, không có hắn ta vẫn sống tốt...”

“Không được, cả thiên hạ ai cũng biết chị là hoàng tử phi tương lai của hắn, bây giờ hắn dám chối bỏ chị, đồng nghĩa với chuyện hắn ta không coi trọng Menfuisur ta, xem thường Ai Cập, lúc đó không phải do chúng ta...”

- Nhưng Carol?...
- Nàng ấy có chút thất lạc thôi, nhất định sau khi nói chuyện với chị sẽ bình thường ngay mà! Nàng rất thông minh, lại suy nghĩ thấu đáo nên chị đừng lo... - Ánh mắt Menfuisur lộ lên nét rạng rỡ tự hào khi nhắc tới Carol, khóe môi vô thức nhếch lên tạo ra nụ cười vô cùng hoàn mỹ trên gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng, thần thái ôn nhu...

Bất giác Hêolia thấy trong lòng hơi khó chịu, thả cánh tay ôm Menfuisur, rút hai tay về để trong ngực mình, đầu hơi nghiêng nghiêng nhìn phong cảnh về chiều của Ai Cập, ánh mặt trời nhàn nhạt ngã xuống sông Nin êm ả diệu kì, mấy đồng lúa xa xa nằm trên thượng lưu dòng sông cũng không nhìn thấy rõ màu sắc, chỉ thấy loáng thoáng bóng đen đen của người dân đang chuẩn bị ra về... Nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực

Menfuisur, Hêolia bắt gác ước ao giây phút này có thể kéo dài thêm chút nữa... “ Ta đang nhớ lại khi xưa, lúc người mới là tiểu hoàng tử ngây thơ nghịch ngợm, khi đó người còn nói không thích chơi với ta, suốt ngày chạy nhảy lung tung khiến Minurê phải đi theo đút cả hơi. Từ lúc đó trong tâm trí ta lúc nào cũng...”

- Chị à, ta có việc phải...

- Khoan đã, cho ta nói hết đi... ta yêu người từ khi là cô công chúa nhỏ nhắn, mọi người xung quanh đều cho là người sẽ cưới ta, ta sẽ là hoàng phi của người, ngay cả mẫu phi cũng hi vọng như vậy, đây chính là di nguyện của người trước khi nhắm mắt...

Đây là tình cảm của Asisur mà nàng ta đã được chứng kiến, chưa kể khi vừa gặp Menfuisur nàng đã bị hấp hồn, mạnh mẽ đầy nam tính, tài hoa hơn người, lại rất dịu dàng, trong suốt thời gian vừa qua chỉ có Menfuisur đối xử với nàng tốt nhất... Nếu... Nếu Menfuisur yêu nàng...

Không khí có phần hơi kì lạ, Menfuisur có chút không tin lẫn khó xử nhìn Asisur. Cứ nghĩ chị đã không còn suy nghĩ đó, sao bây giờ lại nói ra?

Hêolia xa xăm nhìn băng quơ, không chú ý đến xung quanh hết như đang sống trong một mớ hỗn độn... “ Không ngờ lại như vậy, người ta phải lấy lại là Izumin...”

- Carol, nàng nghe ta giải thích...

Ngay cửa cung điện, Carol chăm chăm nhìn Menfuisur cùng Asisur đang dính chặt một chỗ kia, vẻ ngoài nhất thời hơi xúc động, tay nắm chặt vạt áo mỏng, ánh mắt mỏng lung mờ tịt chất chứa tia đau khổ... Nàng mím chặt môi, thân thể hơi run rẩy xoay người đi...

Nàng đang ở trong cung, vừa cho Memphis đi ngủ thì nghe Teti thông báo chuyện Menfuisur chạy đến đây, trong lòng không ngừng lo lắng không biết có chuyện gì. Đến nơi thì thấy cảnh tượng kia...

Đúng vậy, trước kia trong mắt mọi người Asisur hiển nhiên là hoàng phi Ai Cập, mọi chuyện chỉ rối tung lên từ khi nàng đến...

Menfuisur vốn là của Asisur, chính nàng đã cướp Menfuisur...

Carol dừng lại nhắm chặt mắt, cố gắng thả lỏng hai tay ra, bước chân lại nhanh hơn... Chị Asisur đã dẫn nàng phải cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, thứ gì của mình thì mình phải chủ động giành lấy, rằng nàng là hoàng phi Ai Cập, không cần phải sợ ai... Nếu như cái kẻ nằm trong lòng Menfuisur là Kafura hay bất kì cô gái nào khác, Carol dám khẳng định nàng sẽ có cách giải quyết... Nhưng lần này người đó là Asisur...

Là Asisur đã đưa nàng đến chỗ đại để nàng gặp được hoàng đế Ai Cập vĩ đại, để nàng được tận mắt chứng kiến lịch sử của nhân loại đang từng phút từng giây trôi qua trước mặt, để nàng có được tiểu hoàng tử Memphis, để nàng tìm ra tình yêu của cuộc đời mình...

Nàng lại cướp Menfuisur...

Cũng do ghen ghét với nàng nên Asisur mới không ngại bất kì thủ đoạn nào nên mới bị mọi người ghét bỏ...

Thật tâm Hêolia cũng không ngờ rằng Carol có mặt ở đây. Vốn nàng đang định đi tìm Menfuisur nhưng hần đã đến đây trước rồi, còn Carol... Hêolia khổ sở nhìn Menfuisur vừa đứng dậy khiến nàng mất điểm tựa mà ngã sõng xoài xuống nệm. Menfuisur xem chừng gấp rút lắm, tay định đỡ nàng dậy, sau đó cánh tay ngừng lại trong không khí, quay đầu đi ra ngoài, trước khi đi không quên dặn dò: “ Chăm sóc nữ hoàng cẩn thận”

Hêolia nở nụ cười châm biếm bản thân mình, thân hình thả “ Phịch” một tiếng xuống đệm êm nằm bất động, hai mắt nhắm lại.

Giọt nước mắt men theo gò má rơi “ Toong” xuống...

*** **

Toàn bộ cảnh tượng khi này Izumin đều nắm được, đơn giản hai tên gác cửa vốn bị Maya mua chuộc đã bị Izumin đánh tráo, thay vào đó là người của mình nhưng tránh để bị nghi ngờ, Izumin đã bắt Hasan phải làm ra mặt nạ cho hai người đó đeo vào, người ngoài căn bản nhìn vào sẽ không phát hiện ra được. Lúc này Ari cũng đã được đưa đến theo đúng lệnh của Izumin...

Ari ngờ ngác khó hiểu nhìn Izumin, sau đó nhìn đoàn người của Hitaito, ít nhiều nàng cũng khá quen thuộc. Trong một thời gian Ari nhìn như gầy yếu ra mặt, hốc mắt có chút xanh xao, thần sắc không tốt cho lắm, khẽ vươn tay, thân mình hạ sát xuống đất: “ Nô tì tham kiến hoàng tử...”

- Đứng lên đi

- Dạ... - Ari ngưng một chút, về mặt dò hỏi nhìn Izumin, xong nói tiếp -... Không biết hoàng tử gọi nô tì...

- Là chuyện của nữ hoàng nhà người

- Dạ? Hoàng tử người còn lạ gì nữ hoàng nữa?

- Trả lời ta, đừng hỏi nhiều

Izumin khó chịu nheo mắt, cung nữ cũng y như chủ, cái gì cũng nghi vấn được.

- Cách đây hai năm khi ở Babylon rốt cuộc đã có chuyện gì?

- Dạ...

Ari ngập ngừng không trả lời, hoàng tử bỗng nhiên hỏi đến chuyện đó hi chắc chắn là có uẩn khuất gì đó nên cũng không giấu giếm mà khai ra hết: “ Hoàng tử, lần đó ngay khi chuẩn bị thành hôn cùng Garashu thì nữ hoàng đã uống thuốc độc tự vẫn, đến khi nô tì phát hiện thì nữ hoàng đã...”

Chuyện Asisur uống thuốc Izumin có nghe Ruka nói, cũng chính vì vậy nên Carol đã hành hạ Menfuisur lên xuống hơn một tháng. Lúc đó khá ngạc nhiên, đó là lần đầu tiên Izumin hẳn suy nghĩ tốt về nàng. Đầu gật gật ý bảo Ari tiếp tục.

Ari hít sau một hơi, xem chừng đã tự tin hơn, đứng thẳng dậy: “ Nô tì lúc đó hết hi vọng... bất ngờ nữ hoàng tỉnh dậy, ngoại trừ chuyện cơ thể hơi khó chịu bởi chịu tác dụng của độc thì không còn gì khác, chỉ có điều...”

“ ... Chỉ có điều ngoại trừ về ngoài là của nữ hoàng, tính cách đã thay đổi rất nhiều, không buồn bã u sầu, thậm chí còn ra tay vạch trần âm mưu của Garashu, cứu hoàng phi Carol...”

- Ari, theo lời người nói Asisur thay đổi rất nhiều sau khi uống thuốc độc?

- Dạ vâng, cứ như là... người khác vậy...

- Trở thành người khác à...?

Izumin đắm chìm suy nghĩ, Asisur trước kia là người ham mê quyền lực, suốt ngày bám dính lấy Menfuisur, luôn luôn âm thầm độc ác ra tay hãm hại Carol, còn bắt nhốt hẳn gây áp lực cho mượn binh. Lần đó tận mắt chứng kiến thái độ ngạo mạn của nàng, sau này khi gặp lại nàng tại Babylon, Izumin có chút nghi ngờ... Nàng quả thật thay đổi rất nhiều, ngay cả ánh mắt cũng khác hẳn...

Nàng không những tinh thông y thuật mà còn có cái gì đó kì lạ cuốn hút, thậm chí tư tưởng có nét gì đó hao hao giống Carol... (hai nàng đó từ hiện đại đến hết mà!)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Izumin lạnh nhạt như nhớ ra chuyện gì, quay đầu nhắc nhở Ruka cũng đang trầm ngâm phía sau lưng mình: “ Ruka, chuyện kia thế nào rồi?”

- Hoàng tử, thần đã cho người của chúng ta trà trộn vào cung điện của nữ hoàng, hơn phân nửa người trong đó hiện tại là nội gián của ta
- Còn gì nữa không?
- Dạ thưa... Hầu hết người trong đó là lính Lybia
- Lybia? Sao chúng lại ở đây?
- Thần không rõ nhưng theo tình hình này mà nói, kẻ giả mạo kia chắc chắn đến từ Lybia nhưng chúng ta không có bằng chứng...
- Người dùng hồng kiếm ra bằng chứng, chúng dám trước mặt hoàng đế Ai Cập mà hiên ngang diễn trò đủ hiểu chúng tự tin như thế nào...

Ruka sốt ruột hỏi dồn: “ Hoàng tử, vậy không lẽ là lão hoàng đế Lybia? Chúng nhắm vào nữ hoàng là để trả thù cho Kafura sao?”

- Không hẳn vậy, lần trước ta chưa cho Kafura con đường sống mặc dù sống không bằng chết nhưng lão quốc vương không dám ra tay làm càn đâu
- Vậy là thế nào...?
- Tuy lão yêu thương Kafura hết mực nhưng quyền lực vẫn quan trọng hơn, thực lực của Lybia không thể nào bằng Ai Cập hay Hitaito...

Mọi người nhìn thờ nhìn nhau, quốc vương Lybia, cha của nữ hoàng Kafura... Hiển nhiên dám lợi dụng chuyện nữ hoàng mất tích, cho nữ hoàng giả mạo vào hoàng cung, gây xích mích với Hitaito. Quả thật nếu hoàng tử Izumin không tìm ra nữ hoàng Asisur thật trước thì có lẽ cũng đã bị đánh lừa. Chỉ riêng việc hôm nay trong điện cũng đã chia rẽ được hoàng đế Menfisur cùng hoàng phi Carol, chưa kể hoàng tử Izumin sẽ thế nào; tất nhiên sẽ không thêm đề tâm đến cái hòa ước hòa bình gì của Carol nữa mà chấm dứt quan hệ giữa hai nước. Mất đi đồng minh là Hitaito, lại lộn xộn chuyện trong nước, lão ta chỉ cần âm thầm điều quân đến đây là xong. Quả nhiên là con cáo già gian xảo...

Nhưng làm thế nào mà lão ta lại có thể tìm ra người y hệt nữ hoàng như thế?

Mọi người trầm mặc, người thì chau mày suy nghĩ, kẻ thì nhìn chăm chăm xuống sàn đá hoa cương bên dưới chân...

Cứ như vậy một lúc lâu đến khi từ bên trong phát ra tiếng hét thất thanh của một cô gái khiến mọi người hoàn hồn, người đầu tiên trấn tĩnh lại chính là bà Mura. Sau đó mọi người hấp tấp chạy về căn phòng phát ra tiếng kêu thảm thiết đó...

Rèm mỏng bay phấp phới, bên trong không khí tựa hồ vô cùng hối hả...

Hasan đang dùng sức ôm chặt lấy cô gái nhìn không rõ mặt mũi, đầu tóc rối bời, mấy cung nữ xung quanh bị xước mấy vết do móng tay gây nên, ông thái y ôm cứng mấy quyền sách quý, miệng không ngừng hô hào mọi người vào ứng tiếp...

Cô gái đó là hết không ngừng, tay chân quơ quào loạn xạ, từ ngoài nhìn vào ắt hẳn sẽ có rất nhiều người nói nàng đang phát bệnh; chén thuốc để trên bàn bị hất đổ văng lung tóe, rèm mỏng thượng hạng trên giường cũng bị xé nát, còn mức độ te tua của Hasan thì miễn bàn...

Cái người đang nằm trên giường là hết kia không ai khác chính là bà xã của thần y Hasan: Litera...

Ruka tiến lên định sử dụng thuốc mê cho nàng ta yên phận thì bị Hasan hốt hoảng lấy mình ra ngăn lại, không cho Ruka tiến đến gần, sau đó hấn ta chặt vật hết thật to vào lỗ tai người kia, hi vọng sẽ giúp nàng tỉnh lại: “ Litera, nàng mở mắt ra nhìn cho kĩ xem ai đây? Ta sắp bị nàng cáo đến chết rồi...”

Đường như lấy lại được chút ý thức, hành động phá hoại của nàng ngừng lại ngay lập tức, tất cả mọi người dùng ánh mắt tán dương nhìn Hasan, lời nói đúng là có giá trị, phải biết cung nữ bên cạnh Izumin cũng không phải thứ vừa, vậy mà chận không nổi nàng ta, thế nhưng chỉ bằng một câu nói của Hasan liền khiến nàng ta ngoan ngoãn nằm yên, thật vô cùng bội phục...

Ánh mắt của mọi nười bất giác dừng lại trên người Izumin đang tán mác dư vị nhâm chán kia... Hoàng tử à? Người còn lâu mới được như vậy... Rõ ràng hoàng tử bị nữ hoàng xoay như chong chóng... Hoàng tử Izumin lòng danh vậy mà... Không thể ngờ...

Trong không khí xuất hiện vô số tiếng thờ dài vang lên vô cùng đồng thanh...

Litera cố gắng trấn tĩnh lại, tay bấu chặt áo Hasan khiến cái áo rách một mảng, nhưng Hasan nào có quan tâm, hoảng hốt ôm nàng lại vỗ về... Sau khi có thể nhận thức được một chút, Litera hét to: “ Hasan, chúng ta đang ở đâu?”

- Nàng đừng lo, chúng ta đang ở trong hoàng cung Ai Cập... Nàng tỉnh lại rồi, thật tốt quá...
- Hoàng cung, hoàng cung... Hasan, cho em đi gặp nữ hoàng Asisur, Hasan, Hasan...
- Nàng vừa mới tỉnh lại, đừng kích động, và lại nữ hoàng đang hôn mê bất tỉnh, nàng cũng không gặp được đâu
- Cái gì, hôn mê? Sao lại...

Chưa kịp nói hết câu, nàng ta đã oằn người xuống nằm co ro lại, hai tay ôm chặt đầu, móng tay bấu vào da thịt. Hasan mất bình tĩnh nắm chặt tay nàng, miệng hô hào gọi nàng tỉnh dậy. Chỉ thấy Litera khó khăn mở đôi mắt mở nhìn hướng Izumin mà thốt ra mấy chữ: “... Ngục giam... điện thần Muối...”

- Nàng nói cái gì? Litera, nàng làm sao vậy? Tỉnh lại, tỉnh lại... - vừa nói Hasan vừa vỗ vào gò má nàng nhưng xem ra không hiệu quả.

Litera từ từ chìm vào hôn mê, mọi thứ đều yên tĩnh lại như lúc chưa xảy ra chuyện gì...

Lúc này Izumin đằng đằng sát khí, giọng nói lạnh thấu xương không chút cảm xúc đều đều vang lên: “ Hasan, tại sao vợ ngươi lại đòi gặp hoàng phi của ta?”

Trong đầu mọi người đều thầm kêu không ổn, lần cầu nguyện cho Hasan bình an, nào ai đề ý đến mấy chữ “ hoàng phi của ta” cơ chứ...

Hasan nhẹ nhàng đặt Litera xuống giường, chỉnh lại chăn cho nàng, sau đó quay đầu lại nhìn Izumin, mắt hần lên tia máu: “ Ý ngươi là Litera ra tay làm chuyện mờ ám trên người nữ hoàng chứ gì? Xin lỗi hoàng tử cao ngạo của Hitaito nhé, theo ta thấy rõ ràng chính Asisur đã lôi kéo vợ ta vào chuyện này thì đúng hơn... Hoàng tử người giải thích thế nào cho thảo dân đây?”

- Ngươi dám... một người dân đen bình thường như nàng ta làm sao biết Asisur mà đòi gặp mặt?
- Làm sao ta biết, nàng có nói với ta chắc

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa. Therru bắt chợt vỗ tay BÓP một cái, quay lại nhìn mọi người... “ Hình như cô ấy trước lúc hôn mê có nói gì mà ngục giam điện thần muối...”

Izumin sững người một lúc, sau đó phát tay áo nhanh chóng rời đi.

Hasan ngậy người chưa kịp tiếp thu mọi chuyện...

Đêm hôm đó quả nhiên bên Lítêra đã hành động...

Lúc Izumin đến đó thì đã thấy thị vệ của mình đứng đón, hai tay chấp phía trước ngực, đầu gối khụy xuống đất hành lễ.

Izumin háp tấp phát tay ý bảo bọn họ đứng dậy...

Sau khi quan sát hồi hấn chợt phát hiện ra khá nhiều thị vệ đang hôn mê ngã sóng xoài trên mặt đất. Izumin nheo mắt, thị vệ lập tức cung kính cúi đầu “ Cô ta sai rài mê được trong không khí, may là các anh em sớm đoán ra được nên không sao...”

- Ủ, không sao là tốt rồi, cô ta đâu?
- Hoàng tử đừng lo, chúng ta đã có người đi theo quan sát rồi...

Thấy thái độ ngập ngừng của thị vệ, Izumin hơi ngạc nhiên: “ Có chuyện gì chưa nói ra?”

- Hoàng tử, hai tên thị vệ gác cửa hoàng đế Menfuisur đưa đến đã bị mua chuộc, cách hôm là bọn họ nhận được rất nhiều vàng bạc do nữ quan Maya đưa cho... Có lẽ đó là lí do mà hoàng đế Menfuisur không hề biết tin cô ta hàng đêm đều đi ra khỏi điện, chúng ta có nên báo với hoàng đế?
- Khoan đi, ta muốn xem cuối cùng cô ta là ai?
- Dạ vâng
- Cô ta đi hướng nào?
- Vừa mới rời đi không lâu, hoàng tử mau đi theo thần

Izumin phát áo choàng bước đi theo thị vệ, Ruka mang về mặt nghiêm trọng quay lại phía sau dặn mọi người phải im lặng không được tạo ra tiếng ồn. Thứ Ruka nhận lại được là ánh mắt khinh bỉ. Có thể vào đội cận vệ của hoàng tử mà đi đứng không xong à?

Héolia không dám công khai đi lại, chỉ dám ngồi trên bệ nhỏ đang lượn lách trong đám lau sậy, dùng áo choàng che kín khuôn mặt, đằng trước là nữ quan Maya, phía sau là tên chèo thuyền lực lưỡng to cao, da ngăm đen sạm, thân người chỉ quấn một chiếc khổ nâu, bên hông giắt một con dao nhỏ. Khuôn mặt dữ dằn, cơ thể căng chịt những vết sẹo, tay chân cơ bắp cuộn cuộn... Xem ra là một tên đáng gờm

Chỉ cần thế này cũng dư sức chứng minh cô nàng nữ hoàng mấy ngày nay là giả mạo. Asisur mới mất trí nhớ thì kiếm đâu ra những người ghê gớm này?

Kĩ năng theo dõi của đoàn Izumin cũng không phải vừa, thậm chí có phần hơi bị cao siêu nên đi theo vô cùng nhẹ nhàng mà không bị phát hiện, tất cả đều dung áo choàng đen che người lại, lẫn mình vào bóng tối. Một tốp người khác cũng đã được Izumin cử đến điện thờ thần Muối trước bằng đường bộ cho gần, riêng Izumin hẳn vẫn đi theo Héolia.

Nàng ta là một nữ nhân khá mưu mô, cho bè vòng vèo một hồi lâu, khi xác định không ai đi theo mình mới an tâm phát tay ra hiệu cho tên chèo thuyền chỉnh lại hướng đi. Quả nhiên cô ta đi đến Thần điện Muối...

Cô ta không dám đi ngựa vì binh lính canh phòng của Menfuisur không phải thứ vừa, là do Menfuisur quá chú quan tin tưởng Asisur nên canh gác lỏng lẻo, thực lực của Menfuisur ra sao, Izumin hẳn có thể hiểu khá rõ, nhất là đội hình binh lính của Ai Cập. Riêng một mình Minurê cũng khiến người ta đau đầu rồi, huống chi đích thân Menfuisur ra tay xây dựng...

Đội sau khi Héolia xuống thuyền đi vào bên trong, tên chèo thuyền to con vội chèo ra nơi khác tránh né xung quanh, lại vô cùng thuận lợi để bay vào cứu Héolia nếu có chuyện bất lợi xảy ra.

Izumin cười lạnh, miệng nhoeo nụ cười ác độc: “ Khử hấn...”

Therru hướng Izumin gật đầu một cái, sau đó nhẹ nhàng dựa vào màn đêm biến mất.

Gương mặt Izumin cười châm biếm như đang xem kịch vui khi người khác gặp họa, sau đó dẫn đầu đi vào ngục giam...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Carol đóng cửa tự nhốt mình trong phòng một ngày trời khiến Menfuisur muốn vào cũng không được, chỉ có thể quanh quẩn bên ngoài, sốt ruột không biết phải làm sao. Đến khi chịu hết nổi nữa mới hung hăng đi vào đá mạnh lên cánh cửa hoa hoa lệ lệ một phát rõ mạnh; chân không đau, mặt không nhăn, thẳng lưng lớn tiếng quát to: “ Carol, nếu nàng không mở cửa ta sẽ đập nát cánh cửa này...”

Bên cạnh Menfuisur là nữ quan Nafutera, Minurê, Unasu cùng mấy cung nữ, vẻ mặt có chút khó coi, muốn mở miệng ngăn cản nhưng không được...

Chuyện ban sang ở điện của nữ hoàng đã sớm truyền ra ngoài khiến mọi người không khỏi lời ra tiếng vào. Trong đầu bọn họ khó hiểu, nữ hoàng yêu hoàng tử Izumin là chuyện rành rành, vậy mà bây giờ muốn quay lại với bộ hạ? Lần trước sau khi từ Babylon trở về, nữ hoàng Asisur mang theo không ít bất ngờ; đầu tiên là đám từ bỏ hôn ước với Garashu, vạch trần âm mưu của hắn; thứ hai là bảo vệ hoàng phi Carol, từ bỏ tình cảm dành cho bộ hạ Menfuisur... Bất ngờ thứ 3 chính là hoàng tử Izumin của Hitaito lại đem lòng yêu nữ hoàng...

Sau lần mất tích này, nữ hoàng còn gây sốc hơn nữa...

Chối bỏ hoàng tử Izumin, tiếp tục theo đuổi tình yêu mù quáng...

Unasu bắt lực quý xuống, hàng loạt binh lính cùng tù nê cũng quý rạp theo...: “ Bộ hạ hãy bình tĩnh, đừng tạo áp lực cho hoàng phi nữa...”

Menfuisur thân hình bất động, tay nắm thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, ánh mắt tức giận, hét: “ Các ngươi muốn tạo phản à? Đứng dậy hết cho ta”

Bất ngờ lúc này cánh cửa to lớn nặng nề hé mở, mọi người sung sướng ngẩng đầu nhìn vị hoàng phi đáng kính của mình...

Tuy nhiên...

Đó không phải là hoàng phi Carol lúc nào cũng tươi tắn như ánh sáng mặt trời, đem lại sự ấm áp hồn nhiên cho mọi người, mà là một khuôn mặt mang theo tâm sự buồn vui vợi...

Menfuisur sống người vui mừng nhìn Carol, nhưng Carol ngay cả nhìn cũng không nhìn tới, đưa hoàng tử Memphis đang ngủ say cho bà Nafutera, ngược nhìn mọi người đang quỳ bên dưới, thấp giọng truyền lệnh xuống: “Các người lui ra ngoài đi...”

Minrê ái ngại nhìn Unasu không biết có nên lui ra ngoài hay không, tâm tình của cả bề hạ lẫn hoàng phi đều không tốt, chỉ lo có chuyện gì không hay, chưa kể tính hoàng thượng nóng như lửa... tuy suy nghĩ như vậy nhưng vẫn phải lui ra nếu không mất mạng như chơi.

Đội khi mọi người ra ngoài hết, Carol nhẹ nhàng đi đến cầm lấy bông hoa sen trong bình lên, vẽ mặt nhẹ nhàng nhìn ra sông Nin. Đối với nàng, sông Nin về đêm là đẹp nhất, thật bình yên...

Nàng nhàn nhạt mở miệng, không để cho người kia lên tiếng trước: “Menfuisur, em muốn chàng phế em, lập Asisur làm hoàng phi...”

Menfuisur đứng phía sau nàng điếng người, thở mạnh cũng không dám. Tại sao Carol trước mặt hắn lại xa vời như thế, không giống với Carol bình thường chút nào...

Menfuisur bỗng nhiên thấy sợ, sợ Carol sẽ biến mất, sợ nhìn thấy người con gái hắn yêu thương nhất giờ phút này đây vô cùng tịch mịch như thế...

- Carol, tại sao lại như vậy...

Carol hơi nghiêng nghiêng đầu, im lặng không trả lời. Nàng khó khăn lắm mới nói ra được những lời này, bây giờ chẳng muốn mở miệng nói gì nữa. Bất giác Menfuisur vươn tay ôm nàng vào trong lòng, vòng tay có chút siết chặt, mặt vùi vào tóc Carol, giọng nói mang theo tia khổ sở...: “Carol, ta không có yêu Asisur, nàng đừng như vậy mà...”

Carol mỉm cười nhìn Menfuisur, tay khẽ vuốt nhẹ gương mặt hắn, nụ cười vô cùng ôn hòa...

- Chàng biết không! Em không thể ích kỷ giữ chàng cho riêng mình được... Asisur mất trí nhớ, ngay cả bản thân mình cũng không nhớ rõ nhưng lại nhớ rõ tình cảm mà chị ấy dành cho chàng chứng tỏ nó mãnh liệt như thế nào... Ngay cả bản thân của em cũng thấy tình yêu của mình thật nhỏ bé...

- Carol, không phải, ta...

Đặt hai ngón tay trên môi Menfuisur, không cho hắn nói tiếp, Carol ngả người dựa vào lòng Menfuisur, nhắm mắt lại: “Lần này em không thể cướp đi hạnh phúc của người khác được, Menfuisur, em tự nguyện mà...”

- Carol, nàng không hiểu sao? Nếu ta cưới Asisur mà không thể mang lại hạnh phúc cho chị ấy thì càng có lỗi hơn...

Không khí ngưng đọng, Carol cùng Menfuisur vẫn ngồi im như vậy, cùng nhìn ra màn trời tối đen bên ngoài...

Đó là Asisur hay không phải Asisur cũng không quan trọng, Carol biết, Menfuisur rất mực coi trọng người đi. Nếu đó chính là chị Asisur, chị ấy lại yêu Menfuisur, nàng phải làm sao bây giờ? Tiếp tục tranh giành tình yêu với một người không còn trí nhớ?

Izumin tay nắm chặt thanh gươm đeo bên hông, nhẹ nhàng tiến vào sâu bên trong...

Ngực giam âm thấp, chỉ nghe mùi mốc xorong xorong vào mũi, ngay cả thở cũng khó chịu, bên dưới chân là lớp rong rêu dày, trên tường bị mạng nhện giăng đầy, thậm chí còn có cái gì nhom nhót nhưng không nhìn rõ bởi mọi người vẫn đang âm thầm theo sát Hêolia. Xem ra nàng ta vẫn chưa phát hiện ra mình bị theo dõi.

Izumin nhích môi, nữ nhân mà dám đi vào những nơi thế này, chân không run tay không sợ, một mình cảm được nhỏ đi vào khiến người ta ngạc nhiên, nếu nàng ta không hại Asisur, ắt hẳn Izumin đã tuyên nàng ta vào đội cận vệ của mình rồi vì lá gan nàng ta không nhỏ... nhưng rất tiếc, nàng ta đã đụng vào người không nên đụng...

Sau một hồi đi qua mấy cái hành lang uốn lượn gấp khúc, cuối cùng nàng ta cũng dừng lại. Ruka đang đi phía trước giờ tay ra ra hiệu cho những người phía sau ngừng, toàn bộ đều ngạc nhiên vì khung cảnh trước mặt...

Một cái lồng lớn được làm bằng rất nhiều song sắt to, xung quanh dán vô tờ giấy nhỏ, trên đó là những chữ ngoằn ngoèo khó hiểu vàng vọt. Trong góc tường mạng nhện phủ dày đặc, không phân biệt được nhện mẹ nhện con, bên trong khá sạch sẽ thoáng đãng, không như lối đi vào. Điều đáng ngạc nhiên là bên trong cái lồng có một người phụ nữ gầy ốm, bà ta trùm áo choàng bên ngoài nên không thấy rõ mặt mũi, chỉ thấy mái tóc xoắn rối, quần áo rách nát, tay chân đều bị xiềng xích lại, bên cạnh còn cái chén nhỏ chứa ít nước, cơm văng tung tóe khắp sàn, mấy con chuột mất sáng như sao thò thò trong mép tường đều hoảng sợ bỏ chạy khi Hêolia cầm được hươu vài cái. Cuối cùng nàng ta đốt đuốc hết 4 góc tường. Bỗng chốc căn phòng u tối trở nên sáng rực...

Người phụ nữ kia co ro lại vào một góc lồng, ánh mắt kinh hoàng xem lẫn sợ hãi nhìn gương xinh đẹp đối diện mình. Do chưa thích ứng được với ánh sáng chói mắt nên dùng một tay che mắt lại, âm thanh leng keng nặng nề vang lên...

Hêolia khoanh tay im lặng, mặt nhẹ nhàng đảo một vòng, thấy an tâm mới từ từ gỡ bỏ áo choàng xuống...

Người phụ nữ càng lui sát vào cho đến khi không còn nơi để lui nữa mới lên tiếng hỏi, giọng nghe hơi khàn khàn: “Người đến đây làm gì?”

- Ta không giấu gì ngươi, tại sao trí nhớ của Asisur chỉ đến đây? Chỉ đến lúc cô ta vừa sang Babylon chuẩn bị làm lễ cưới với Garashu? Đoạn kí ức phía sau đâu?

- Ta không biết, quả cầu ma thuật chỉ có bấy nhiêu thôi, ta đã cho ngươi xem hết rồi, bây giờ ngươi đòi thêm ta kiếm đâu ra cho ngươi?

- Không hề có Izumin... Người ta đồn Izumin và Asisur yêu nhau, tại sao trong kí ức của nàng ta, số lần nàng ta cùng Izumin gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay?

- Ta không biết, đưa ta quả cầu, ta sẽ kiểm chứng lại

Hêolia xoay người lại, bề đến trước mặt người phụ nữ một quả cầu pha lê trong suốt; tuy nhiên không đưa vào trong mà để bên ngoài. Người phụ nữ nhào tới chụp lấy, không ngờ tới Hêolia giật ngược lại khiến bà ta mất đà, đầu đập mạnh vào song cửa... lúc này áo choàng rơi xuống mới nhìn thấy rõ gương mặt, đó là một gương mặt sắc sảo, tuy có phần gầy xanh ốm yếu nhưng đôi mắt sắc lẹm nhỏ hẹp vẫn khiến người đối diện sợ hãi; bà ta nhìn Hêolia bằng ánh mắt căm hận, sau đó là một tràng cười lớn kinh dị ròn rợn người như tiếng kêu khóc của ma nữ...

- Ha ha ha..., Hêolia, ngươi được lắm... Ta chỉ nọ cha con ngươi một cái ân, ta đã trả xong. Các ngươi không thả ta đi mà còn dám lật lọng bắt nhốt ta. Ngươi nghĩ máy lá bùa đó có thể giữ chân ta bao lâu?

- Ha ha, nếu có bản lĩnh bà cứ trốn đi, ta không dám cản! Nhưng mà... Kirke, à nghĩ đi, nếu Ai Cập rơi vào tay ta, bà sẽ có phần...

Bà ta ngồi phịch xuống, lăm lăm đếm đếm mấy đốt ngón tay nhọn gầy trơ xương, vẽ mặt cợt nhả chăm chăm Hêolia, xong héch miệng cười: “Xui cho ngươi, theo như ta tính toán, có lẽ còn lâu ngươi mới chiếm được Ai Cập...”

- Có lẽ vậy! Cho nên tôi cần bà giúp!

- Bằng cái gì ngươi bảo ta sẽ giúp?

- Bằng thứ này...

Hêolia nhoen miệng cười, vươn tay đốt một lá bùa cô ta rút từ trong người ra. Tay cầm lá bùa đang cháy dở đang đến trước mặt Kirke... Bà ta hoảng hốt sợ hãi tránh né, miệng không ngừng hét lên; mảnh tro rơi trúng cơ thể bà ta bất chợt bùng lớn lên thành ngọn lửa, sau đó tự động dập tắt xuống, để lộ ra mở thịt hỗn độn, máu không chảy xuống mà ứ đọng lênh bênh, miệng vết thương từ từ thâm đen, cơ hồ nhìn thấu cả xương trắng... Tóc bị cháy đen bốc mùi khét, cơ thể bị thương không nhẹ. Lúc này Hêolia đánh mặt nhìn bà ta, nhàn nhạt mở miệng: “Đừng hòng giờ rồi, chúng ta đã yểm bùa lên khắp nơi, bà không

sử dụng phép thuật được đâu; bây giờ qua đây cho ta...”

Người phụ nữ đáng thương cố nén tiếng rên rì, thân mình chậm chạp trườn đến quả cầu, bàn tay vấy máu đỏ run rẩy chạm vào nó, miệng lầm nhảm mấy câu. Quả cầu bỗng nhiên phát sáng khắp căn phòng, một luồng ánh sáng xanh lam nhẹ nhàng lớn vồn bay xung quanh Hêolia, những hình ảnh lơ mơ hiện ra...

Toàn bộ từ lúc Asisur vừa mới sinh ra cho đến lúc bắt đầu học làm nữ tư tế, lúc hoàng phi hạ sinh hoàng tử Menfuisur, lúc mẫu phi Asisur qua đời, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, bàn tay bé xíu cố gắng lay mẫu phi dậy; lần đầu tiên nhìn thấy Carol, Garashu... kể cả quá trình dần vật đầy đau khổ khi yêu Menfuisur...

Hêolia lặng lẽ quan sát từng hình ảnh chi tiết, những thứ này lướt qua vô cùng nhanh, cuộc đời con người thật ngắn ngủi...

Tất cả bỗng nhiên phụt tắt, mấy ngọn lửa cháy hiu hiu bùng cháy sáng lên, gió lạnh từng cơn nhẹ nhàng lướt qua...

Hêolia tức giận giục lại quả cầu, gần giọng hỏi: “Tại sao vẫn là những thứ đó?”

- Ta không biết nhưng theo ta đoán, Asisur đã chết rồi
- Chết? Nhưng tại sao không có Izumin? Nàng ta bị Kafura hại chết mà? Cũng không có Kafura...

Kirke im lặng ôm vết thương ứa máu của mình, mặt cúi gằm không dám nhìn thẳng Hêolia. Đoàn người của Izumin đều chứng kiến từ trong ra ngoài hết, riêng Izumin sắc mặt có chút biến sắc, tay nắm chặt kiếm... Quả thật Asisur hoàn toàn thay đổi từ khi đến Babylon... Không lẽ Asisur thật đã chết khi uống thuốc độc ư? Không thể, không thể vô lý như vậy,... nếu Asisur chết, vậy người kia là ai? Rõ ràng là Asisur, dường như tính cách có chút thay đổi... Cứ như là người khác...

Biến thành người khác?

Bỗng nhiên gió nổi lên lần nữa, toàn bộ được đều tắt hết, thứ ánh sáng màu xanh khi này lập lòe chậm rãi xuất hiện...

Không chỉ đoàn người bên ngoài đã nâng cao cảnh giác toàn bộ mà Hêolia bên trong cũng đang chuẩn bị hết lên gọi trợ giúp thì khựng lại...

Khung cảnh vừa hiện ra là một khu rừng âm u tối tăm không thấy ánh mặt trời cùng một mớ thân cây to như mấy cây cổ thụ, thậm chí có điểm còn to hơn, khoảng vòng tay của mười người lớn ôm mới hết, bên trên là dây leo um tùm, ôm sát lấy thân cây quấn chặt chẽ, chỉ còn le lói một vài tia nắng mặt trời yếu ớt chiếu xuống; dưới chân là lớp lá khô dày, ẩm ướt cùng rong rêu xanh tươi... bất ngờ bị trượt chân xuống hố sâu, càng lúc càng tối hơn, ẩm mốc hơn, lâu lâu lại nghe âm thanh gào rú gọi bầy của đám động vật hoang dã sống trong rừng. Một lúc sau có ánh lửa le lói xuất hiện...

Hêolia nheo mắt cố gắng nhớ cho được gương mặt của người thanh niên kia nhưng lại nhớ không ra. Tuy nhiên Izumin đang núp bên ngoài lại ngạc nhiên tột độ...

Hasan, tại sao trong đoạn kí ức của Asisur lại có Hasan?

Đoạn kí ức mờ mờ ảo ảo bỗng dừng xoay chuyển thành một mớ hỗn độn, là công trường xây dựng của nơi nào đó, bụi bay mù mịt, công nhân nườm nượp vác đá mệt mỏi cố gắng đi thẳng, trời nắng gay gắt... Trong đó, một bóng dáng nhỏ bé mặc quần áo rách rưới nhưng nổi bật bởi ngũ quan xinh xắn cùng làn da trắng nõn, cô bé dùng bàn tay thô ráp vuốt mồ hôi lần dài trên trán, tay kia nắm vây, vừa chạy vừa sợ hãi quay đầu lại canh chừng phía sau... Mọi người xung quanh tất cả đều hờ hợt không ai quan tâm, kể cả tên tổng đốc cũng không thèm đếm xỉa tới, mặc kệ cho đám binh lính dưới trướng đi đùa giỡn chọc ghẹo... Cho đến khi thấm mệt cô bé mới khụy chân té ngã xuống, 3 tên lính đuổi theo sát phía sau mừng rỡ vội chộp đến, ấn cô nằm xuống bụi cỏ lau ven bờ sông...

Tiếng gào thét non nớt vang vọng cả không gian đau thương...

Mọi người nhắm mắt không dám nhìn hành động cảm thú của mấy tên lính đó...

Chỉ thấy Hêolia sững sờ tròn to mắt nhìn... Cô bé lùi thui đi nhặt mấy mảnh quần áo rách tả tơi lại, nín chặt môi nén tiếng khóc, nhìn ngó xung quanh rồi ù chạy về một ngôi nhà nhỏ bằng vách đất, bên trong có thân hình yếu ớt của người phụ nữ đứng tuổi... hai mẹ con ôm nhau khóc ròng...

Đoạn thời gian trôi nhanh qua, đoàn binh lính hùng hậu mặc trang phục Lybia đứng trước ngôi nhà vách đất cũ kĩ đó, giờ đây chỉ còn mình cô bé ngày nào đã thành thiếu nữ, mái tóc đen nhánh xoắn lọn, mắt to tròn ngây thơ, mũi nhỏ chúm chím, tay đang ôm cái rổ chứa đầy rau cỏ...

.....

Hêolia hét lên, mắt nhắm chặt, tay quơ mạnh đập bẻ quả cầu thủy tinh trong suốt rơi xuống đất vỡ tan tành... Bà phù thủy Kirke phía sau cười châm biếm: “Hêolia, người chỉ có vậy thôi, người chỉ là đứa con rơi của hoàng đế Lybia mà thôi... lão ta trong lúc thị sát công trình thì nhìn trúng mẹ người, sau đó không hề nhớ tới sự tồn tại của người. Người cho rằng lão vì yêu thương người nên đón người về cung sao? Người chẳng qua chỉ là công cụ để lão ta dễ dàng chiếm Ai Cập cùng trả thù cho chị người là nữ hoàng Kafura...”

- Câm miệng, à ta không phải chị của ta, không phải... - hai mắt Hêolia đỏ ngầu, tay nắm chặt song sắt, hai tay ứa máu do mảnh vỡ của thủy tinh, từ từ ngã khụy xuống...

Gương mặt từ từ biến dạng, từ nữ hoàng Asisur trở thành một cô gái khác, mà so với cô gái khi này không khác là bao...

Izumin lơ mơ đoán ra được mọi chuyện...

Cô gái kia là Hêolia, là con gái của hoàng đế Lybia nhưng không được thừa nhận, về sau lão ta lợi dụng cô à để trả thù Ai Cập, bắt giữ phù thủy Kirke, ép bà ta dụng phép lên người Hêolia, biến Hêolia thành Asisur rồi dần cảnh cho quan tư tế Kaputa phát hiện ra... Tháo nào cô ta chỉ có thể nói với cùng rãnh mạch trí nhớ trước kia nhưng về sau lại không nhớ ra gì cả...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 35

...Izumin lơ mơ đoán ra được mọi chuyện...

Cô gái kia là Hêolia, là con gái của hoàng đế Lybia nhưng không được thừa nhận, về sau lão ta lợi dụng cô à để trả thù Ai Cập, bắt giữ phù thủy Kirke, ép bà ta dụng phép lên người Hêolia, biến Hêolia thành Asisur rồi dần cảnh cho quan tư tế Kaputa phát hiện ra...

Nghe thấy tiếng sột soạt nhỏ phía sau lưng, mọi người nhất loạt quay lại, chỉ thấy Therru có vẻ hấp tấp, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, nói nhỏ vào tai ông đội trưởng. Không biết đó là tin gì nhưng ông đội trưởng khẽ biến sắc, vội thông báo với Izumin:

“Hoàng tử, xung quanh đây có rất nhiều binh lính Lybia đang lẫn trốn, bọn chúng cài trang thành người dân để che mắt binh lính triều đình, toàn bộ dân cư trong các làng chài xung quanh đều bị giết chết hết... Chúng ta có nên báo cho hoàng đế Menfuisur hay không?”

Izumin trầm ngâm suy nghĩ, sau đó phất tay hạ lệnh rút lui. Ông đội trưởng cho người đi phía trước, bản thân mình đi ngay trước Izumin, phía sau có Ruka cũng đang căng thẳng quan sát...

Sau khi rút ra khỏi ngục giam, tất cả vội vàng trở về. Izumin phái người đi thông báo cho Menfuisur, bản thân thì đi về thẳng cung điện của mình...

Hasan đi đi lại lại ở chính sảnh, nhìn thấy Izumin liền nhảy lên, lời thẳng Izumin đến phòng của Litera: “Hoàng tử, người rồi đi không bao lâu thì vợ của ta tỉnh lại, nàng muốn gặp người nói chuyện gì đó rất quan

trọng...”

- Vợ người tình? Vậy còn Asisur?
- Nữ hoàng... Bà Mura vẫn đang chăm sóc...
- Dẫn ta vào gặp vợ người

Bên trong đã được dọn dẹp lại gọn gang ngăn nắp, không thể nào nhìn ra được cách đây vài tiếng đồng hồ nơi đây y hệt bãi chiến trường. Rèm được buộc lên, một cô gái nhỏ bé khuôn mặt xanh xao ốm yếu nhưng đôi mắt sáng rực linh động đang bê chén thuốc hóp từng ngụm. Hasan vui vẻ tiến tới giành chén thuốc thổi cho nguội, mở miệng nói vài câu trách móc, sau đó dịu dàng đắp chăn cao lên cho Litera...

Izumin lạnh lùng nhìn khung cảnh hạnh phúc kia...

- Tất cả ra ngoài
- Hoàng tử? Ta có thể ở lại hay không? Nàng vừa mới...

Không đợi Hasan nói hết câu, Izumin đã cắt ngang: “Người cũng ra ngoài, ta có chuyện muốn hỏi nàng”

Litera nhẹ nhàng nắm tay Hasan, khẽ gật đầu, môi nở nụ cười trấn an hắn. Hắn có vẻ chán chường nhưng cũng đi ra ngoài theo Ruka, đầu vẫn ngoái lại nhìn Litera...

Đến khi mọi người đều đã đi khỏi, Izumin mới nhàn nhạ mở miệng: “Người là ai?”

- Hoàng tử Izumin, đã lâu không gặp, ta nghĩ người cũng đã đoán được ta là ai rồi
- Không lẽ người là...
- Đúng vậy, là Asisur, nhưng chỉ là linh hồn

Izumin cứng ngắc, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng ngạc nhiên nhìn chăm chăm Litera, nàng ta chỉ cười yếu ớt, sau đó nhìn xuống cái chân bông đang bị vỡ nát, khẽ cất tiếng: “Không biết người tin không, nhưng ta thật sự là Asisur, nhìn thái độ của người, ta nghĩ người đã đoán ra rồi, chỉ là không chắc chắn thôi”. Đến lúc này khỏe mới Izumin hơi nhíu mày, hai tay bắt chéo trước ngực, lưng dựa vào tường, nhìn Litera:

- Vậy nữ hoàng Ai Cập là ai?
- Là thân xác của Asisur, nhưng linh hồn là của một cô gái đến từ thế giới khác
- Cô gái đến từ thế giới khác?
- Người có biết chuyện ta uống thuốc độc tự tử hay không?
- Có, thì sao? – Izumin nheo mắt, đầu hơi gật, đôi mắt ra chiều suy nghĩ, thảo nào sau lần ở Babylon, Asisur thay đổi rất nhiều, hóa ra là người khác...
- Số ta chưa tận, không chết được, các vị thần mới vì bảo vệ sự sống cho thân xác của ta nên đã bắt cô gái đó về đây; riêng linh hồn của ta trong lúc lang thang không xác định thì vô tình nhìn thấy thân xác này đã chết sâu trong rừng. Đây coi như lần hồi sinh thứ hai của ta, lúc tỉnh dậy thì thấy đã được Hasan cứu. Trong 2 năm bên cạnh Hasan, ta thật lòng quên được Menfisur, sau đó bất ngờ nghe tin Asisur mất tích đã trở về...

- Người nhanh chóng đến kinh thành Tê Bê?
- Đúng vậy
- Tại sao chỉ mình người tình lại?
- Ta không rõ, nhưng có lẽ liên quan tới chuyện quả cầu pha lê của Kirke bị hủy nên bùa chú trên người ta được giải
- Làm sao người biết được chuyện mục phù thủy?

Litera cố nén cười nhìn Izumin: “Linh hồn có thể đi tự do”

- Người có biết làm sao cho Asisur, à không... cho...
- Ha ha, nàng là Asisur, ta là Litera, không có gì thay đổi. Thật không ngờ hoàng tử Izumin lại yêu nữ hoàng Ai Cập!!!
- Bớt phí lời, làm sao cho nàng tình lại?
- Mấu chốt là ở Kirke...

Bầu không khí rơi vào vô tình tịch, Izumin chau mày nghĩ ngợi, Litera thăm quan sát toàn bộ, sau đó vén chăn lên, bước xuống giường, thân thể có hơi chao đảo đi đến ngắm bờ sông Nin...

- Người có yêu nàng nữa không sau khi biết những chuyện này?
- Người tự chăm sóc bản thân mình đi...

Izumin không nói nhiều, trước khi rời đi chỉ để lại một câu ngắn gọn...

Litera hơi nghiêng đầu ngắm dòng sông Nin quen thuộc, Asisur, chúng ta gặp lại nhau rồi!

Izumin vén tóc Asisur sang một bên, bàn tay to lớn vuốt nhẹ gò má trắng mịn của nàng... ánh mắt hân xa xăm, khẽ nằm xuống bên cạnh nàng, một tay khẽ luồn dưới cổ, một tay ôm chặt lấy nàng, kéo nàng vào lòng...

“Asisur, ta muốn chính nàng nói cho ta... Ta không quan tâm nàng là ai... Ta chỉ cần nàng tình lại mà thôi... Asisur...”

“Ta chưa bao giờ nói với nàng, ta chưa có cơ hội nói... ta yêu nàng...”

Izumin nhắm mắt, vùi đầu vào cổ của Asisur, khẽ thì thầm đầy tuyệt vọng...

Tại sao nàng lại nằm yên bất động như thế này? Sao ngay cả một câu cũng không nói với hắn, cũng chẳng hề mở mắt ra cho hắn yên lòng...

“Nàng không giống bình thường cho lắm! Nàng không lo chơi, không nhảy tới nhảy lui, không nói nhiều, cũng không thèm để ý đến ta... ngược lại chỉ nằm yên một chỗ... Ta không quen...”

“Asisur, nàng thật độc ác, độc ác hơn ta nữa... Có biết không? Ta cảm thấy nhói nhói, còn đau hơn, đau hơn vết thương kì lạ trước kia nhiều... Nàng chữa vết thương đó cho ta, bây giờ lại khiến ta như thế

này... Đúng là biết hành hạ người khác...”

“Hay là nàng về ở với thầy Rabana lại đi! Ở bao lâu cũng được, ta đợi... Chỉ ít ta còn biết nàng vẫn khỏe mạnh...”

“Nếu biết thế này ta đã đột nhập vào hoàng cung Ai Cập từ sớm rồi, lên bắt nàng ra. Như vậy ta sẽ không yêu Carol, nàng cũng không cần phải buồn... Nhưng không được, nếu làm vậy thì người ta bắt ra đầu phải là nàng!”

“Asisur, lâu lâu ta nói nhiều được như vậy mà nàng không phản ứng gì sao...”

Nàng không chu môi trợn mắt, không cào cấu cắn xé hấn... Không làm nũng, không lấy tóc hấn ra mà nghịch phá...

“Yên tĩnh quá Asisur nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Bà Mura cố gắng kim nước mắt, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài. Nhìn hoàng tử đau lòng như vậy, vậy mà bà lại bất lực không giúp được gì... Ruka, Therru, ông đội trưởng, binh lính gác cửa đều im lặng cúi đầu. Không biết bên trong xảy ra chuyện gì nhưng bọn họ đều biết hoàng tử đang rất đau lòng...

Khi nữ hoàng mất tích, người vẫn bình tĩnh như vậy, không nói gì, lên ngựa đi tìm kiếm liên tục...

Lần này nữ hoàng không mất tích nhưng hoàng tử không có cách nào làm nàng tỉnh lại...

Người lấy tinh thần đầu tiên là Ruka, hấn ra lệnh cho binh lính trả tiếp tục trả trộn vào cung điện của nữ hoàng già, sau đó sai người lên báo mật tin cho hoàng phi Carol, riêng Menfuisur vẫn không nên nói. Chưa biết được cô ta sẽ có động tĩnh gì nên không thể mạnh động...

Những màu sắc mỏng manh nhẹ như sương phai mờ dần một cách nhẹ nhàng trong khi mặt trời lặn đã cắt đi những ánh vàng lộng lẫy trên nền trời, giữa trời đất bao la nổi bật lên những khoảng tương phản lạ lùng, hoàng hôn trên đất nước Ai Cập có một vẻ siêu nhiên và khó quên...

Trong sa mạc rộng lớn mênh mông, bầy lạc đà mệt mỏi bước đi chậm chạp, từng bước chân nặng nề được nện xuống, hạt cát nhỏ li ti trườn bò lên nhau mà lăn xuống, một số khác thì bám vào chân của bầy lạc đà. Phía bên kia sa mạc lại là bờ sông Nin phủ sa màu mỡ, nó đã góp phần không nhỏ vào sự phồn thịnh của Ai Cập...

Bầu trời xám ngắt bắt đầu tối dần...

Izumin kéo Asisur ngồi dậy, để đầu nàng dựa vào ngực mình, khẽ nắm tay nàng lại, trên môi xuất hiện nụ cười hiếm thấy: “Asisur, nhìn xem, hoàng hôn đấy!”

Người kia vẫn bất động không trả lời, Izumin lại cười khổ: “Ta đầu hàng nàng rồi! Asisur...”

Hắn giữ nguyên tư thế đó, cả 2 đều bất động, một người thất thần nhìn ra bên ngoài, còn người kia, đôi mắt xinh đẹp linh động thường ngày vẫn nhắm lại...

Bà Mura quỳ rạp xuống đất, giọng điệu bất lực: “Hoàng tử, chuyện đã như vậy rồi, ngài có ngồi đó cũng như vậy thôi...”

- Hoàng tử, tình hình bên ngoài cũng đã biến chuyển rồi, hoàng phi Carol đã thả mình xuống sông Nin, triều đình Ai Cập đang vô cùng rối ren...

Izumin bỏ ngoài tai tất cả mọi lời nói, coi như không nghe thấy gì hết; đưa tay khẽ vén tóc Asisur lên, dừng lại nơi gò má, ánh mắt dịu dàng: “Nàng lạnh quá...”

Đến lúc này Therru đứng bật dậy hét lên: “Hoàng tử, người có ngồi thế này mười năm nữa nữ hoàng cũng không sống lại đâu...”

Câu nói vừa chấm dứt, mọi người đều lo lắng thay cho nàng. Không biết Izumin đã rút kiếm từ khi nào, chỉ thấy bóng dáng hần nhẹ nhàng lướt tới, lưỡi gươm lạnh buốt bóng loáng kẻ lên cổ Therru. Hai mắt Izumin đỏ lên, gần mất hẳn rõ từng đường, vẻ mặt hung ác, chỉ nghe thấy tiếng nghiền răng ken két. Một tay ôm Asisur, tay kia ấn chặt kiếm...

Therru bị hù dọa không ít nhưng vẫn kiên cường cố gắng không dám khóc thành tiếng, một vết máu dài chảy ra... Giọng điệu khản đặc lạnh lùng không chút hơi ấm rít lên:

- Ai bảo nàng đã chết? Người dám nói xằng bậy, có tin một kiếm này của ta lấy mạng người hay không?

Bà Mura chụp lấy ống tay áo của Izumin, cố nén tiếng nấc, chỉ thấy nước mắt ướt đầm khuôn mặt, tóc tai rối loạn: “Hoàng tử, người giết Therru thì nữ hoàng sẽ hận người...”

Hắn khựng lại, tay buông lỏng xuống, thả thanh gươm rơi tự do. Therru mặt trắng bệch té xuống đất, tay ôm cổ trôn ra sau lưng bà Mura; riêng Ruka từ đầu đến giờ vẫn im lặng cúi gằm mặt, tay đặt lên thanh kiếm đeo ngang hông. Không phải do hoàng tử chưa hạ lệnh thì hấn đã lao vào đâm cho bà nữ hoàng già mạo kia một phát rồi, nếu không phải bọn chúng bày mưu tính kế thì mọi chuyện đâu như thế này...

- Bà Mura, lấy áo choàng của Asisur cho ta, ông đội trưởng, cho người đưa thư nói với cha ta cử quân đến Lybia, nhưng nhớ không được kinh động đến những nước lân bang, chớ có lệnh của ta thì tấn công... Ruka, ngươi cùng vài binh lính đi bắt mục Kirke về đây... tất cả những người còn lại đi theo ta...

Izumin mặc áo choàng vào cho Asisur chưa đủ, còn giấu nàng vào trong lớp áo choàng của mình, khuôn mặt khôi phục vẻ lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh nhìn xung quanh một lượt, sau đó bế Asisur dẫn đầu đi ra ngoài. Mọi người khẽ nhìn nhau, trong lòng nhẹ nhõm phần nào... Hoàng tử đa mưu túc trí của bọn họ cuối cùng đã bình tâm lại rồi...

Thế nhưng nữ hoàng...

.....

Tiểu Thiên khó khăn mở mắt ra, một cơn đau nhói từ bàn tay phải truyền lên. Nàng khẽ nhắm mắt, cây kim truyền nước biển bị gãy rồi...

Không quan tâm đến máu đang chảy, nàng ngạc nhiên nhìn xung quanh. Đây hình như là bệnh viện, mùi cồn, mùi bông băng y tế, mùi thuốc mê nồng nặc, từ rèm cửa đến gra giường, ngay cả bộ quần áo nàng đang mặc cũng là màu trắng...

Nàng còn sống sao? Cứ tưởng rơi xuống sông là chết rồi, không ngờ vẫn còn sống...

Lão cha nàng mà biết nàng còn sống thì sao nhỉ?

Nhưng không đúng, hôm đó sát thủ của lão cha nàng đứng đặc nghệt trên bờ, không lí nào chúng lại tha chết cho nàng...

Đang không ngừng tự đặt ra câu hỏi cho bản thân mình thì cánh cửa phòng bật mở...

Chưa kịp định hình lại thì Tiểu Thiên đã bị ôm chặt cứng đến độ nghệt thở...

- Tiểu thư, cô tỉnh rồi, cô định hù già chết sao?
- Dương quả già? Sao... sao tôi lại ở đây? Còn nữa... sao ông cũng ở đây?
- Là ông chủ - ông ngoại của cô ở bên Mỹ phái người về báo vệ cô, nhờ vào chứng cứ của cô tìm ra nên đã đưa chúng vào nhà đá cả rồi... cuối cùng phu nhân cũng an lòng nhắm mắt...
- Bọn họ ... đều bị bắt...
- Vâng!

Tiểu Thiên im lặng, nhẹ nhàng nằm xuống giường, tay gác hờ lên trán...

Mục đích suốt thời gian qua của nàng chính là như vậy, muốn tìm ra bằng chứng rằng chính bọn họ đã âm mưu hãm hại mẹ nàng để chiếm đoạt tài sản. Bây giờ bọn chúng đã phải đền tội rồi...

- Dương quân già, ông ngoại có đến đây không?
- Dạ không, ông chủ vô cùng bận rộn nên...
- Ừm, tôi hiểu...
- Tiểu thư...
- À, tôi hôn mê bao lâu rồi?
- Là một năm, suốt một năm đó mạng sống của tiểu thư được duy trì toàn bộ bằng máy móc
- Cái gì? Một năm?
- Dạ vâng... tiểu thư, cô nghỉ ngơi đi, để tôi đi gọi bác sĩ tới kiểm tra cho cô...

Tiểu Thiên sững người ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ... Một vài cơn gió nhẹ nhàn thổi vào, thoang thoảng hương thơm của hoa đào... Mùa xuân à? Trăm hoa khoe sắc à... Bóng đèn điện, máy lạnh...

Sao tất cả mọi thứ lại lạ lẫm như thế này...

Thời gian một tháng trôi qua khá nhanh, Tiểu Thiên từ ngày tỉnh lại thì sức khỏe hồi phục vô cùng nhanh chóng, hiện tại nàng đang ở trong phòng đọc vài quyển sách thì ngủ thiếp đi khi nào không hay... Trong giấc ngủ chập chờn, lại những hình ảnh đó, những hình ảnh hàng đêm nàng vẫn nhìn thấy...

Cảm giác được người đó ôm chặt, đến khi tỉnh giấc vẫn có thể nhận thấy...

Vô cùng quen thuộc...

Trái tim cứ quặn thắt lại, nhói lên vài cái...

Tiểu Thiên giật mình thức dậy, ngó nhìn xung quanh

Nàng vẫn ở đây, thế kỉ 21, tại nhà nàng... Sao nàng cứ có cảm giác nàng đã từng sống ở một nơi khác xa thế này...

Điều quan trọng là, hình như nàng yêu người trong giấc mơ đó... Hóa ra đây gọi là người trong mộng =..=’

Bất ngờ một cơn gió thổi mạnh vào bật tung cả cánh cửa sổ. Tiểu Thiên vội chạy đến vươn tay giữ chốt lại, chán nản quay về giường của mình... Quyển sách nàng đang đọc dở chưa kịp đánh dấu đã bị gió thổi tung lên cả rồi...

Ánh mắt chợt dừng lại ở trang sách đang mở, trên đó là hình ảnh của một hầm mộ cổ trong kim tự tháp, trên vách tường có vô số hình vẽ chi chít chằng chịt. Những người không biết nhìn vào sẽ thấy vô cùng nhàm chán nhưng Tiểu Thiên lại trợn ngược mắt, hấp tấp chụp lấy quyển sách, tay run run giữ yên nó...

Trên tường khắc họa rất nhiều chi tiết, rất nhiều hình vẽ nhưng...không thể nào nhớ được, bộ dáng đó vô cùng quen thuộc...

Bên dưới bức hình được ghi chú: “Các nhà khảo cổ vẫn chưa có khả năng dịch được đoạn văn tự cổ dưới đây, tuy nhiên, trong hầm mộ này có rất nhiều chữ tượng hình là một cô gái trẻ, bên cạnh có một người nhưng trang phục người này không phải là của Ai Cập mà là của Hitaito – Thổ Nhĩ Kỳ ngày nay...”

Hitaito? Hoàng tử Hitaito?

“Nữ hoàng Ai Cập qua đời, vương tử Hitaito từ bỏ ngôi vị, cả hai cùng nhau yên nghỉ để quay về bên cạnh Thần Ra, hầm mộ nằm ở...”

Tiểu Thiên nâng gọng kiếng, căng mắt cố gắng nhìn những thông tin còn lại nhưng giới hạn của bức hình chỉ có bấy nhiêu, muốn xem tiếp ắt hẳn phải gấp tận mắt bức tường đó

Nhưng làm sao mà nàng có thể đọc được chữ Ai Cập cổ đại?

Câu hỏi đó chỉ kịp hiện lên rồi biến mất nhanh chóng, nàng không có thời gian để quan tâm, những chuyện này. Tiếp tục lật quyển sách với tốc độ kinh hoàng để tìm thêm thông tin nhưng những trang phía sau lại là Hy Lạp, truyền thuyết về vị vua đầu tiên của đế chế La Mã cổ đại...

Xoẹt!!!

Trang sách bị xé rời ra, Tiểu Thiên nhanh chóng rút máy tính ra, mở google rồi khựng lại

Biết tìm kiếm từ đâu bây giờ?

Nàng lấy trang sách lên xem kĩ lại một lần nữa rồi thận trọng gõ “Thần Ra”

Một loạt các hình ảnh hiện ra kèm theo vô số thông tin; “một người với đầu Điều hầu và có đội vương miện với một đĩa mặt trời trên đỉnh đầu, ngoài ra còn ở dạng một người với đầu của Bọ hung, hay là người với đầu của Cừu đực”

Trong trí nhớ của nàng bất ngờ xuất hiện hình ảnh của một pho tượng khổng lồ, cao bằng mấy tòa nhà 20 tầng, được làm bằng vàng nguyên chất, chạm khắc tinh xảo, mắt được nạm ngọc lam xanh, những tia sáng đầu tiên của ngày mới sẽ chiếu vào viên ngọc, từ đó phản chiếu vào những tấm gương đồng đặt xung quanh khiến cả thân điện đang âm u sáng rực lên như ban ngày, ánh sáng màu xanh nhạt tăng thêm vẻ huyền bí, từng nữ quan tư tế cúi đầu đi vào, trên tay ôm bình hoa sen tươi mới...

Đây là chuyện gì?

Khung cảnh đó khá là quen thuộc, rất đối quen thuộc. Cái nàng cần bây giờ chính là làm sao có thể đến được cái lăng mộ trong sách kia, những thứ khác không quan tâm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Để xem nào... 0199xxxxxx...

“Tút Tút Tút...Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách...”

- A, đồ sách ròm, đồ mạng ròm, đồ số điện thoại ròm...

Tiểu Thiên tức tối ném cái điện thoại xuống nệm, lại tiếp tục quay sang nghiên cứu quyển sách đó (chị ấy chỉ dám ném xuống nệm thôi à□)

Xem nào, số điện thoại... nhà xuất bản... email...

Chả phải tất cả nàng đều đã thử qua rồi sao, không có số điện thoại nào liên lạc được, email thì nàng vừa mới gửi đi cách đây 20p, chắc khoảng 20 năm nữa sẽ có hồi âm __”

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ... Hiện tại nàng đang rất cần nói chuyện với những người viết quyển sách này...

Bất chợt một cái tên khiến nàng chú ý. Từ nãy đến giờ chỉ lo xăm soi bức ảnh, sau đó dầy vò hai trang bìa mà không quan tâm đến nó, nó nằm ngay trang áp chót, ở phần tác giả.

Nguồn cung cấp: “Nhà khảo cổ Carol Rido”

Carol... Rido?

Đùa à? Nhân vật trong manga chui ra ngoài rồi à? Thế giới này loạn rồi à?

Có khi nào người đánh máy cuốn sách này là Menfuisur hay không nhỉ?

Có! Có đấy! Từ khi Izumin hết yêu Carol mà quay sang yêu Asisur thì chuyện này là có thể!

...

Izumin ...

Hoàng tử Izumin...

Tóc bạch kim, khuôn mặt như tạc tượng, ánh mắt lạnh lùng không chút hơi ấm... vô cùng cô đơn tĩnh mịch...

Hoàng tử của Hitaito...

Vương tử Hitaito...

.....

Tiểu Thiên phi thẳng từ trên giường xuống đến bên cạnh kệ sách của mình, gra giường vì hành động thô bạo của nàng mà nhún nhúm thành 1 đồng, ngay cả dép cũng không kịp xô

Không thấy, không thấy...

Kho truyện tranh của nàng đâu rồi? Nguyên bộ truyện Nữ Hoàng Ai Cập của nàng đâu rồi?

Toàn bộ sách báo trên kệ đều bị ném xuống đất mà vẫn chưa thấy, Tiểu Thiên chạy đến rút cái học bàn ra, lật ngược xuống. Những thứ rơi ra là chun cột tóc, nơ, cài đầu, thiệp chúc mừng sinh nhật, thiệp mừng giáng sinh, đĩa phim hoạt hình...

Tuyệt nhiên không hề có thứ nàng muốn kiếm.

Như sực nhớ ra chuyện gì, Tiểu Thiên lại lồm cồm bò lên giường, lôi cái máy tính lại, vẫn chiêu trò lên mạng tìm kiếm... Google muôn năm!

.....

Từ khóa tìm kiếm: “Izumin”

Kết quả tìm kiếm:

“Izwedz, Thiết kế theo chuẩn...”

“IZZI _ Công ty cổ phần sữa Hà Nội”

“Anime Anazuma”

“Bản đồ tư duy Imindmap”

Từ khóa tìm kiếm: “Hoàng tử Izumin của Hitaito”

Kết quả: “Không tìm thấy”

Từ khóa tìm kiếm: “Hoàng đế Ai Cập Menfuisur”

Kết quả: “Không tìm thấy”

Từ khóa tìm kiếm: “Truyện tranh Nữ Hoàng Ai Cập”

Kết quả: “Không tìm thấy”

.....

Chương 38

Sau 2 ngày vật vờ chờ đợi, cuối cùng Tiểu Thiên cũng gặp được nhà khảo cổ học Carol Rido vô cùng nổi tiếng này. Trong suốt thời gian chờ đợi nàng cũng đã tranh thủ đi tìm vài người biết ngôn ngữ Ai Cập cổ đại dịch hộ nàng xem các dòng kí tự cổ đó nàng dịch có đúng không; tuy nhiên, hầu hết đều chỉ biết một vài chữ, còn lại toàn bộ đều lắc đầu...

Cũng không hề có bất kì manh mối nào về lăng mộ cổ được nhắc đến trong sách...

Hẹn nhau vào lúc 5h chiều nhưng khoảng 3h Tiểu Thiên đã có mặt. Địa điểm gặp nhau chính là một quán cafe khá kín đáo nằm bên bờ sông Nin. Không dám gặp nhau ở những nơi hoành tráng đông đúc vì nàng đang ở thủ đô Cairo của Ai Cập, mà ở đây, các nhà khảo cổ học bị theo dõi 24/24, đầu tiên là bọn đào trộm hầm mộ, thứ hai là giới truyền thông theo dõi Carol sát nút vì cô nàng là người khá bí ẩn, nhất là sau vụ được cứu từ trong lăng mộ kia ra...

Hai ngày mà Tiểu Thiên còn có thể kiên nhẫn chờ đợi được, trong khi bây giờ chỉ cần chờ hai tiếng nữa thôi sẽ được gặp mà lại bồn chồn không yên. Riêng bản thân nàng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo; Carol sẽ chỉ cho nàng manh mối hay sẽ lắc đầu ngoa ngoán bất lực như bao kẻ khác? Nàng cứ đứng ngồi không yên, tay chân có chút lạnh, cứ chốc chốc lại đưa mắt nhìn ra ngoài xem Carol đã đến chưa... Chiếc váy được là ủi cẩn thận cũng bị nàng vô náit thấm thương, không quan tâm mình đã uống bao nhiêu li nước, chỉ cảm thấy cổ họng khô rát cả lên, ruột gan có chút đảo lộn. Anh chàng bồi bàn đứng bên cạnh nhìn thấy thái độ của Tiểu Thiên cũng nồn nóng giùm...

5h đúng, Tiểu Thiên liên tục ngóng ra ngoài cửa xem xét tình hình... Carol à, cô trễ 17s rồi...

Vừa dứt câu thì nghe thấy tiếng chào khách của nhân viên trong quán. Người vừa đi vào chính là một cô gái trẻ tuổi, vóc người hơi nhỏ, tóc vàng óng dài tận thắt lưng, đôi mắt bị che bởi kính râm; trên tay đeo một cái lắc nhỏ bằng vàng, váy được tô điểm hết sức tỉ mỉ, bên dưới bàn chân nhỏ bé xinh xinh là đôi giày đế mảy, nhìn đi đâu cũng có thể thấy đây là một tiểu thư khuê các sống trong nhung lụa từ nhỏ. Ban đầu Tiểu Thiên cũng hơi ngạc nhiên ngồi nhìn nàng ta chăm chăm nhưng sau đó vội cup mắt xuống lăng ra nhìn chỗ khác... Cô gái này xem chừng còn nhỏ tuổi quá, không phải là đối tượng mà nàng hề gặp...

Tuy nghĩ như vậy nhưng Tiểu Thiên vẫn len lén hé mắt nhìn về hướng cô gái ấy thì thấy cô ta đang loay hoay nói gì đó với anh phục vụ, sau đó nhìn về phía này khiến Tiểu Thiên chột dạ, vội cầm đầu vào uống tiếp li nước của mình, bất giác nhăn mặt... Mùi vị lơ lợ, chua chua đắng đắng hơi khó uống. Hóa ra li nước chanh nàng gọi này giờ đã tan ra hết. Nàng vừa định gọi li khác thì thấy cô gái tóc vàng đó kéo nón che hơn nửa gương mặt, từ từ tiến lại đây, kéo ghế ra ngồi xuống đối diện Tiểu Thiên...

Tiểu Thiên đang dò xét nhìn cô ta thì bất chợt cô ta ngừng đầu dậy, tháo mắt kính đen ra, để lộ đôi mắt xanh trong như nước biển. Quả thật cô gái này rất xinh đẹp, mái tóc vàng rực vô cùng mượt mà óng ả, làn da trắng nõn, màu mắt cùng màu tóc vô cùng phù hợp, kết hợp với bộ váy màu trắng viền hoa mẫu đơn hồng nhẹ...

Rõ ràng đây là tiểu nữ nhân...==

- Xin chào, chúng ta đã có hẹn từ trước!

Carol mở lời nói trước, lúc này Tiểu Thiên mới lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười xã giao với Carol:

- Cô trễ 30s

- Ô, tôi cứ tưởng là 27s thôi chứ!

Tốt, vô quyết đây có móng tay nhọn. Bây giờ tôi sắp thừa nhận mình là vô quyết còn cô là móng tay rồi đây Carol, biết mình đi trễ rồi mà còn ngồi đếm giây, sự phụ mà...

Tiểu Thiên khẽ cười gượng, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính: “Tôi xin nói thẳng, tôi muốn biết vị trí của nó...”, vừa nói vừa mở túi xách lấy rat rang sách mà nàng đã xé hôm trước đưa cho Carol xem. Carol không có phản ứng gì thái quá, chỉ vươn tay nhận lấy, sau khi xem xong tấm ảnh thì nhìn Tiểu Thiên:

- Ở Cairo này có rất nhiều kim tự tháp, cô muốn biết thì rất khó...

- Nó chính là kim tự tháp mà người ta đã tìm thấy có

Đến lúc này Carol mới khựng người lại, đầu cúi xuống ra chiều chăm chú xem tấm ảnh, cố ý không quan tâm đến lời nói của Tiểu Thiên...

Tiểu Thiên không vì vậy mà nhụt chí, thấy Carol như vậy trong lòng bỗng dưng thấp thòm nhen nhóm lên chút ít hi vọng, nàng hồ hởi chỉ vào tấm ảnh: “Carol, cô có thể dịch đoạn văn tự cổ này cho tôi không?”

- Có Tiểu Thiên, nhìn qua thật sự đây chính là văn tự cổ đại của Ai Cập nhưng ngôn ngữ khác trên nó là của Hitaito

- Cái gì? Không lí nào, nó được khắc trên vách của kim tự tháp Ai Cập...

- Tôi không rõ nhưng từ lúc tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm trong bệnh viện rồi, những chuyện này tôi...

- Cô xem lại lần nữa đi, đây này, là cái này, đây có phải là “nữ hoàng Ai Cập” không? còn kí tự này có nghĩ là “vương tử của Hitaito”, có đúng hay không?

- Cô bình tĩnh, tôi chưa từng học qua ngôn ngữ của Hitaito nên không biết, tôi thật sự không biết, cô tìm nhầm người rồi. Xin lỗi vì không giúp gì được cho cô...

Carol đứng dậy như muốn trốn tránh, do gặp vội nên sợ y tông phải anh chàng nhân viên phục vụ đang bung li nước Carol vừa gọi ra... Carol chỉ kịp kêu “Au” một tiếng, sau đó vội ngừng đầu lên xin lỗi. Anh chàng kia chỉ cười nhẹ, ánh mắt bỗng trở nên thâm độc:

- Không cần phải xin lỗi cô giáo sư Carol, mục đích của chúng tôi cũng như mục đích của quý cô châu Á kia thôi, phiền giáo sư dẫn chúng tôi đến khu lăng mộ mà cô được phát hiện ra

- Cái gì?

Carol thảng thốt trừng mắt nhìn tên phục vụ có làn da ngăm đen hiền lành khi nãy, vội ngó nhìn xung quanh cả quán. Tất cả những người khách ngồi trong quán từ đầu đến giờ đều quay lại nhìn 2 người các nàng, từ từ rút súng ra:

- Tại gia đình cô bảo vệ cô kĩ quá, hại đến lúc này chúng tôi mới có thể ra tay bắt cô được

- Các người là bọn... đào trộm lăng mộ ư?

Carol bắt đầu lắp bắp, bước chân càng lúc càng lui về phía sau. Tiểu Thiên đã bắt đầu hiểu tình hình; hóa ra chui vào hốc này ngồi rồi mà vẫn bị bọn đào mộ lừa. Bọn chúng chắc kiên nhẫn theo dõi Carol từ lâu lắm rồi, bây giờ không biết có ai bên ngoài ứng cứu cho các nàng không...

Tiểu Thiên lên tiếng thu hút sự chú ý của Carol cùng băng đảng đào mộ, đã vậy nàng còn nắm chặt tay Carol, nặn ra vài giọt nước mắt long lanh, nghẹn ngào nói: “Giáo sư Carol, cô đứng là vĩ nhân, là nhà sử học của thời đại, cả thế giới này đều biết ơn cô, chính nhờ có những người như cô đây nhân loại mới có thể mở rộng tầm hiểu biết của mình ra, thậm chí còn tưởng tượng từng chút một về quá khứ về tổ tiên về các thời đại của hàng ngàn năm trước... Ngày hôm nay cô lại giúp tôi thấu hiểu đạo lí này thêm, lại còn dạy tôi học tiếng Ai Cập cổ đại, tôi thật sự vô cùng vô cùng biết ơn cô... Thôi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi xin phép về trước... các người cứ từ từ đàm đạo...”

Nói xong liền thả tay Carol ra, đến trước mặt tên phục vụ, bèn lên e then móc tiền ra trả, đoạn... te te đi về hướng cửa...

Carol trợn ngược mắt nhìn Tiểu Thiên đang rời đi trong yên lặng, cả đám cướp cũng ngo ngắc nhìn Tiểu Thiên, bất chợt tên đầu đảng hét lên một tiếng man rợ: “ Bắt nó lại, nó đi báo cảnh sát đấy, đồ ngu!”

Tiểu Thiên tay vừa chạm cánh cửa cũng quay vào hùng hồn lớn tiếng hét: “ Đúng đó, đồ ngu, sao lại thả nó ra, nó đi báo cảnh sát thì sao? Mau bắt nó lại, bắt nó lại!”

Hai tên tép riu, trong tay cầm cây súng lục nhỏ xúu nghe Tiểu Thiên hét lên như vậy vội chìa vào tên thủ lĩnh, đồng loạt la lên: “ Bắt nó”

Năm phút sau hai tên đó bị lôi ra ngoài, còn Tiểu Thiên cùng Carol hiển nhiên bị ném lên xe tải, hai bên kẹp hai tên hộ pháp to đùng, súng cứ chĩa thẳng vào mặt...

Cảm giác không dễ chịu chút nào...

Ông trời thật bất công, nàng vẫn chưa tìm ra được kết quả mình mong muốn, vẫn chưa biết được đầu vào đầu... Vậy mà bây giờ có nguy cơ bỏ mạng hơi bị cao...

Carol từ lúc bị bắt trói vút lên xe tới giờ vẫn chưa nói lời nào, chỉ nhìn bọn chúng bằng ánh mắt khinh bỉ, cuối cùng cũng mở miệng nói một câu ngắn gọn:

- Tại sao phải bắt cóc ta?
- Haha, cô tiểu thư nhà giàu ơi, cô là con gái ti phú Mĩ thì làm sao biết được cảnh nghèo khổ như thế nào?
- Đúng vậy, bọn này phải chặt vật vát và lăm mồi đào được một ngôi mộ cổ có của cải chôn theo...
- Thường thường đào mười ngôi thì hết chín ngôi trống lổc...
- Bây giờ muốn có tiền xài thì phải đi tìm lăng mộ khác... tuy nhiên lại khó kiếm vô cùng, bọn này lại biết cô được cứu ra trong một ngôi mộ...
- Chúng tôi chỉ hi vọng cô giúp chúng tôi đến đó thôi, xong sẽ thả hai người về...
- ...

Thế là Tiểu Thiên phải đóng tai lên nghe những câu than thở của bọn bắt lương muốn đời muốn thuở; Carol còn sức tranh luận với bọn chúng chứ còn nàng, nàng chỉ muốn nằm xuống làm một giấc cho mau tới nơi, dù sao người chỉ đường cũng là Carol, tuy nhiên xem ra Carol khó lòng mà đầu võ mồm lại với đám này...

Tiểu Thiên khẽ lui vào sát góc xe, do cái bay mù mịt nên Carol đang tranh cãi cũng nhắm mắt, lấy tay kéo miếng vải choàng bên ngoài lại. Chỉ hi vọng người ta biết vừa có 2 thiếu nữ nhỏ bé mong manh bị bắt cóc đi... Không lẽ mấy người đi theo đều bị thủ tiêu cả rồi hay sao mà không ai đến cứu hết vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khoảng một tiếng ngồi xe thì bọn họ tiến ra một sa mạc

Lúc Carol cùng Tiểu Thiên đến đây xui xẻo thế nào lại có bão cát... Tiểu Thiên kéo khăn che mặt kín cả đầu không lộ ra bất kì khe hở nào, cơ thể càng ngồi co ro lại nép sát góc xe, lâu lâu cố gắng hé ra xem Carol bên kia thế nào. Carol lúc đầu nhất quyết sống chết không sử dụng đồ của bọn trộm lăng mộ nhưng sau khi nuốt gần cả kí cát vào miệng, mắt mờ hết lên mới ngoan ngoãn lấy khăn trùm lại.

Do Carol là người khá quan trọng nên sự chú ý đều tập trung lên nàng, còn Tiểu Thiên, chỉ cần không bỏ trốn thì muốn làm gì cũng được...

Tiểu Thiên đang dựa đầu vào thùng xe ngủ gà ngủ gật, bất ngờ xe thắng gấp một cái khiến nàng té chúi nhủi xuống. Ngồi dậy xuyt xoa cái mũi, nàng định đứng dậy mắng cho đám người đó một trận thì trước mặt nàng hiện ra những hình ảnh sống động đến kì lạ...

...Giữa trận bão cát rất bùng da mặt kia, Carol đang bị hai tên hộ pháp to như khủng long con kẻ kẻ sát bên, tên cầm đầu thì gào thét gì đó bắt Carol phải dẫn chúng đến hầm mộ, bọn xung quanh rút súng ra hăm dọa...

Tiểu Thiên không màng đến những thứ đó, ánh mắt chăm chăm nhìn vào đoàn người kia...

Những hình ảnh chớp chồm mờ ảo... Ở đó có rất nhiều, rất nhiều người, hình như là thần dân Ai Cập cổ đại, lại có hoa sen.

Đi đầu là đàn quân mặc áo giáp vàng, tay cầm giáo mác sắc bén

Phía sau là cung nữ mang mặt nạ của các vị thần, tay bê vô số vàng bạc châu báu, hộp hộp rương rương được đính nạm ngọc trai, đá quý...

Ở giữa... hình như là quan tài? Là hai cái quan tài được tám binh lính khỏe mạnh mặc trang phục tơ vàng khiêng đi

Xa quá, không nhìn rõ...

Tiểu Thiên neho mắt nhìn, miệng run rẩy muốn thốt lên điều gì đó nhưng không được, quay sang nhìn Carol bằng ánh mắt kinh hoàng

Người đàn ông đứng mảnh, trên đầu đội vương miện, áo choàng có hình thần mặt trời tinh xảo; khuôn mặt tinh xảo sắc lạnh, tay cầm quyền trượng tượng trưng cho quyền lực tối cao; bên cạnh chính là một cô gái bé nhỏ, mái tóc vàng rực xoắn lọn, ánh mắt xanh đượm buồn...

Không sai, cô gái đó chính là Carol...

Ai Cập... Hoàng đế Ai Cập Menfisur? Hoàng phi Carol?

Vậy còn hai người nằm bên trong quan tài là ai?

Trái tim Tiểu Thiên bị lỗi mấy nhịp đập, chẳng lẽ đây chính là thứ mà nàng đang tìm kiếm sao?

Người dân xung quanh ai cũng than khóc, vẻ mặt tiếc nuối đau khổ, hai người đó ắt hẳn là nhân vật quan trọng đi, đích thân hoàng đế cùng hoàng phi Ai Cập đưa tiễn cơ mà

Trước mắt thấy đoàn người đông đúc đưa đám tang đó sắp đi mất, Tiểu Thiên không kịp nghĩ nhiều vội vàng đuổi theo, tên đầu đảng nhanh mắt nhìn thấy, vội hô hào bảo bắt nó lại, không cho nó chạy trốn... Tiểu Thiên tuyệt nhiên không để tâm, hiện tại ngay cả bản thân nàng cũng không biết cái gì thôi thúc mình, chỉ muốn đến đó xem hai người đó là ai.

Mặc dù đã cố gắng hết sức nhưng nàng vẫn không thể đuổi theo kịp, lúc tưởng mình đã đuổi kịp, chưa kịp vui mừng thì đã thấy mình bị bỏ một khúc xa; thế là phải cố gắng chạy theo tiếp. Đám người đang đi theo để bắt nàng lại do bị ảnh hưởng của bão cát nên không thể đuổi theo kịp nàng, chỉ thấy Tiểu Thiên lướt nhẹ nhàng trên cát, vẻ mặt thất thần như đang cố gắng đi theo cái gì đó vô cùng mờ ảo...

Cuối cùng đám đông kì lạ cũng dừng lại, Tiểu Thiên vui mừng chạy đến thì thấy toàn bộ hình ảnh nàng thấy này giờ có chút mờ ảo, sau đó vỡ vụn ra hòa lẫn vào từng hạt cát li ti của sa mạc rộng lớn, biến mất như chưa hề tồn tại

Một cơn gió thổi mạnh vào người khiến nàng phải quay lưng lại, lấy áo choàng che kín mặt, đến khi cơn gió kì lạ đó biến mất thì trước mặt nàng hiện ra một lăng mộ cổ...

- Ha, thì ra con nhóc châu Á này biết chỗ lăng mộ
- Hahahaaa, anh em ơi, đã tìm ra ngôi mộ rồi
- Nhanh trối cô ta lại
- Dạ, đại ca

Carol nghiêm mặt nhìn Tiểu Thiên đang đơ kia, xong lại nhìn sang bọn đào trộm mộ: “Các người đã có thứ mình muốn, mau thả chúng ta ra”

- Ha, làm sao thả được, cô là giáo sư khảo cổ nổi tiếng, chúng tôi cần những hiểu biết của cô để an toàn ra khỏi nơi đây nữa chứ
- Người... lừa chúng ta?

Mặc kệ Carol căm phẫn, nàng phải đi trước mở đường, Tiểu Thiên bị ép đi sát phía sau. Tuy chân bước theo bọn chúng nhưng tâm trí thì lơ lửng nơi nào... Tại sao nơi này lại có thể quen thuộc thế này?

Bên trong kim tự tháp hoang vắng, không một con rắn nào chui ra từ một cái lỗ hay khe đá, cũng không có một kẻ sát nhân nào ẩn núp trong đó từ lúc tối trời. Thật ra những sinh vật duy nhất mà bọn họ nhìn thấy chính là một con chuột sợ hãi chạy loạn cả lên để đi tìm lối thoát khi gặp ánh sáng kì lạ của đèn pin; kể đó lại phát hiện ra vài con tắc kè bò trên nóc trần, màu da vàng đục cho thấy chúng sống rất lâu đời, cuối cùng là con dơi sống ở dưới hầm đá. Carol chợt dạ, nàng cứ có cảm giác dường như có những cặp mắt vô hình đang rình rập bọn họ ở đâu đây...

Sau khi đã đi qua những dãy hành lang và đường hầm đen tối quanh co tối đen như mê cung, bọn họ lọt vào gian phòng chính của kim tự tháp. Vốn bên ngoài vẫn là ban ngày nhưng bên trong lại tối đen như mực, không khí ẩm mốc, rong rêu bám đầy lối vào, vừa chạm tay lên đã giật mình rụt về, chỉ thấy lạnh buốt xương, mềm mềm nhom nhót; Tiểu Thiên thật muốn chết giấc đi. Carol là dân khảo cổ, chuyện này có là sá chi, bọn kia là dân đào trộm mộ chuyên nghiệp nên cũng ăn nhắm gì, còn Tiểu Thiên nàng trước tối giờ chỉ biết nuốt vào ỏi ra mấy quyển sách giáo khoa dày cộm... Đi thực tế thế này thì chưa bao giờ. Trong chốc lát, nàng cảm thấy hối hận, chính vì nàng nên Carol mới bị bắt...

Mấy tên tiểu tốt phía sau phấn khích vì sắp có tiền nên vô cùng hăng say áp giải nàng đi theo. Trong ánh sáng mù mờ của đèn pin, nàng vẫn có thể thấy rõ được sự tinh vi và hoàn hảo bởi sự nối ráp những viên đá to lớn rắn chắc đã được mài dũa cẩn thận, Ai Cập quả nhiên là cái nôi của văn hóa thế giới...

Đường đi càng lúc càng thấp càng nhỏ, mùi đất ẩm xộc thẳng vào mũi khiến vài người khó chịu lấy áo che mặt lại. Phía trước đang đi chuyển bỗng bất ngờ dừng lại. Tiểu Thiên không kịp được tò mò vội đi nhanh về hướng Carol: “Carol, sao vậy?”

Carol khẽ nhún vai lắc đầu, còn tên thủ lĩnh có vẻ hoang mang, tay chân liên tục sờ soạng lên mấy vách tường, miệng không ngừng lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào...”

Đúng vậy, phía trước là một căn phòng rộng lớn, những cột đá vững chắc bị dây leo bu đầy, phía trên được thông với bầu trời. Không ai rảnh rỗi để ý hai người nữa mà lo chạy đến, người gõ kẻ đào, cố gắng phát hiện ra điều gì đó đặc biệt, hoặc một lối đi dẫn đến kho báu.

- Tiểu Thiên, có...

Carol vội chụp lấy Tiểu Thiên đang thoắt đi về phía trước, tuy nhiên nàng không đủ sức lực để làm việc đó...

Trước mắt Tiểu Thiên bây giờ chính là hình ảnh của một cô gái mặc trang phục Ai Cập cổ đại, tay cầm ngọn nến mờ mờ, chỉ cần một cơn gió nhỏ sẽ khiến nó tắt. Cô ta đang đi đến một góc tường, sau đó nhấn nhẹ vào một viên gạch nhỏ trên đó, hiển nhiên một cánh cửa vuông vức từ từ mở ra.

Tiểu Thiên dừng lại trước vách tường đó, khẽ ngấp ngừng đắn đo không biết mình có nên mở nó ra hay không. Quả nhiên sau khi phủi lớp bụi dày đặc trên đó sẽ hiện ra viên đá mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, Carol cùng Tiểu Thiên đang đứng gần nhau đều bị hút vào bên trong...

Sau khi cánh cửa đóng lại, bọn đào tẩu mộ tuyệt nhiên không ai có khả năng mở nó lại lần thứ hai...

.....

Carol khẽ vuốt xoa cái mũi, sau đó lần mò tìm Tiểu Thiên. Tối đen như mực, một tí ánh sáng cũng không có nên việc tìm nhau là vô cùng khó khăn, không dám tiến nhanh về phía trước, sợ có vực sâu hay bẫy của người cổ đại. Giờ phút trời qua lặng lẽ, cái lạnh càng lúc càng tăng, con run rẩy càng lúc càng rõ rệt. Tiểu Thiên nắm chặt tay Carol lại, cố gắng tìm ra chút tia sáng nào đó làm hi vọng cho hai người...

Cả hai co ro sát lại nhau vào một góc trong cái im lặng chết người và trong đêm tối rung rợn. Đường như có một giọng nói từ u minh sắp sửa vang lên bất cứ lúc nào để phá tan cái im lặng bao la này. Vẫn ngồi im tại chỗ không dám nhúc nhích, bị giam trong ngọn tháp lạ lùng này mà cửa ngoài đã khóa chặt, ở trong bãi sa mạc rộng lớn đến hàng mấy trăm dặm...

“Mỗi tác đất trong đó đều có ma! Vùng này có tất cả một đạo ỳnh yêu ma và thần linh”

Carol cười tự giễu, nàng là người vô cùng rõ điều đó nhưng vẫn chưa thừa bao giờ. Những hồn ma bóng quế đã xâm nhập vào nơi đây và quay cuồng khắp chốn, cái cảm giác khó chịu và khó tả của Carol lúc vừa bước vào đây đã được sáng tỏ. Dưới một sự căng thẳng như thế, ở chính giữa cái thế xác bất động của các nàng, quả tim đang đập mạnh như búa bõ. Hai bàn tay bắt gặp nắm chặt lại cứng như gọng kiềm...

Đang lúc căng thẳng thì chợt nhiên, một làn gió nhẹ dịu dui thổi tới, mang theo hơi ấm. Ánh sáng mờ mờ ảo ảo, tuy không sáng nhưng vẫn có thể nhìn rõ khiến hai cô gái trẻ sợ sững cả người. Trước mặt bọn họ là những cái bóng màu trắng xám đang cung kính quý xuống...

“Nữ hoàng vạn tuế, Hoàng phi vạn tuế”

Một lực đạo mạnh vô cùng đẩy Carol đi với tốc độ vô cùng nhanh, chỉ nghe gió gào thét bên tai, văng vẳng tiếng nói âm u của những người đã sống cách đây 3000 năm “Hoàng phi, bệ hạ nhớ người lắm rồi, người mau trở về...”

Về phần Tiểu Thiên, chưa kịp phản ứng khi thấy Carol bị bắt đi, đơn giản, cơ thể nàng lạnh ngắt cứng đờ ra không thể làm gì, bỗng nhiên bốn ngọn đuốc nằm trong bốn góc vách tường sáng rực lên, toàn bộ không khí âm u đang sợ đục bị xua đuổi đi hết. Ánh sáng vàng rực, tăng thêm độ vàng của vách. Hóa ra các nàng té vào một ngôi mộ cổ, chính giữa chứa hai cái quan tài bằng vàng được đặt cạnh nhau...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tiểu Thiên tiến lại gần hai cái quan tài khảm vàng đang đặt sát cạnh nhau, khẽ ngồi xuống, hơi ngần ngại...

Dưới ánh sáng nhàn nhạt ấm cúng của ngọn đuốc, nàng nhìn thấy rõ hai gương mặt được khắc họa trên quan tài. Cô gái hình như còn rất trẻ, tóc đen mượt, đôi mắt to tròn. Còn bên cạnh... là một người đàn ông trung niên, tóc bạc kim.

Nàng vươn tay khẽ chạm vào gương mặt kia, nước mắt bỗng dưng rơi xuống là chảy...

Izumin, cuối cùng ta cũng nhớ ra người rồi...

Một cơn gió nhẹ thổi qua, trước mặt Tiểu Thiên xuất hiện một bóng người.

- Tiểu Thiên, còn nhớ ta không?
- Asisur? – nàng ngạc nhiên hỏi, trên mắt vẫn còn ngấn lệ.
- Ừ, nhớ lại là tốt rồi!
- Sao lại ở đây? Trong quan tài là ai?

Asisur thờ dài chán nản, cả người lơ lửng trên không, hơi nghiêng đầu xuống nhìn hình ảnh khắc họa trên quan tài, nhoen miệng cười:

- Người xem, ta cũng xinh đẹp ra phết!

Tiểu Thiên không nói nữa, tay lại ôm ấp gương mặt của Izumin đang nằm gần trong gang tấc. Izumin Izumin...

Asisur suy nghĩ gì đó hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Tiểu Thiên, sau khi người chết, Izumin hán...
- Hán như thế nào?
- Cả đời chinh chiến trên sa trường, không bao giờ đặt chân đến Ai Cập nữa, bọn ta cứ ngỡ hán đã quên người nhưng không ngờ lúc cuối đời hán lại muốn đặt quan tài bên cạnh người, mặc kệ cho triều đình Hitaito phản đối... Còn về phần Héolia, hán đem nàng nhốt vào ngục tối ở ven bờ biển cho đến chết...
- Izumin, ta xin lỗi, cảm giác phải ở lại một mình trong cô đơn chắc không hề dễ chịu... Nàng òa khóc nức nở, hai tay siết chặt lại, nghẹn ngào van nài Asisur: “Cô có thể mang ta đi gặp hán không?”
- Ta đến đây cũng vì việc này, người không hiểu sao Tiểu Thiên? Carol bị mang đến đây là do số mệnh của nó, còn người là do ta mang đến.
- ??? Ý cô là như thế nào?
- Không nói dông dài nữa, có muốn trở lại Ai Cập không?
- Muốn, đương nhiên muốn – Tiểu Thiên vội vã gật đầu mà không cần suy nghĩ, nàng muốn gặp lại Izumin, chưa bao giờ khát khao như thế... Trước khi chết nàng chưa kịp nói gì với hán, có rất nhiều nhưng không còn cơ hội nữa...

- Cố gắng sống tốt nhé! Đừng lãng phí cuộc đời của ta!

Asisur đặt lên trán Tiểu Thiên một nụ hôn nhẹ, sau đó cười thật rạng rỡ, bóng hình ngày càng nhạt nhòa, gió lốc trong mộ cỏ bắt đầu nổi lên vùn vùn, cát bay mù mù...

“Cảm ơn người nhiều lắm, chúng ta sẽ gặp lại nhau mà! Nhớ, sống tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Asisur mở mắt nhìn lên trần nhà.

Màn lụa mỏng thượng hạng, gió mang theo vị mằn mặn tạt khe lượn lờ trong không khí, một mùi hương dịu dàng mang theo chút khói.

- Nữ hoàng, buổi sáng tốt lành!

Asisur từ từ chống tay ngồi dậy, nhìn Ari mà trong lòng vui sướng không thôi. Ta quay trở lại Ai Cập rồi...

Asisur, ta sẽ sống tốt, cô không cần lo lắng cho ta đâu! Hi vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại đúng như lời cô nói!

Ari thấy Asisur tự ngồi cười một mình, không nhận được mà hỏi: “Nữ hoàng, có gì vui lắm sao?”

- Không! Mơ thấy thần linh báo điềm tốt!
- A, là điềm gì vậy?
- Ta không biết, mau giúp ta dậy!

Ari chải đầu cho Asisur, vừa chải vừa kể đủ thứ chuyện trên trời dưới đất nhưng toàn bộ đều xoay xung quanh Menfuisur khiến nàng hơi khó hiểu. Chả nhẽ cả hoàng cung Ai Cập chỉ có mình Menfuisur hay sao?

- Ari? Còn việc gì ngoài Menfuisur không?
- Sao cơ ạ?

Ari thẳng thốt đánh rơi cả chiếc lược trong tay, về mặt chực khóc, sau đó bỏ bỏ lết lết ra ngoài kêu hô ầm ĩ gọi người vào. Asisur cũng ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nơi đây, chỉ thấy lão thái y vội vã xách rương chạy vào, kéo theo bốn cung nữ từ phía sau, về mặt lo lắng. Lão thái y vừa cúi đầu lạy xong bộp hống Asisur ra mà quan sát, miệng lầm bầm:

- Nữ hoàng khó chịu ở đâu? Để thần khám cho tiện, có thấy nóng sốt không? Có biểu hiện gì lạ không? – đoạn, lại quay sang Ari, hét to: “Khai mau, sáng nay nữ hoàng bệ hạ ăn cái gì?”

Ari run giọng trả lời: “Sáng... sáng...” tiếc là lắp bắp mãi cũng không mở miệng nói được. Asisur kinh ngạc đẩy thái y ra, khó hiểu bảo: “Ta vừa mới dậy, chưa ăn sáng”

Thái y hét lên với tên phụ việc của mình vài liều thuốc, bắt hẩn đi nấu ngay. Thăng nhỏ vội vã làm theo, thoát cái đã chạy tuốt ra ngoài. Trong lúc đó lão thái y vẫn cứ bắt mạch xong lại lắc đầu thờ dài. Ari thấy thế càng hoảng sợ, ngồi ôm chân Asisur khóc rưng rức, bọn ti nữ xung quanh cũng ngã vật ra sàn nằm phịch xuống đất mà kêu gào. Asisur chịu không nổi buộc phải hét lên:

- Ngừng, ta còn sống đây, đã chết đâu mà các người làm gì vậy?
- Nữ hoàng, người do đói bụng quá nên có chút ảnh hưởng tới đầu óc...
- Hờ? – Asisur há mở ngo thái y. Đầu phải không ăn? Chưa kịp ăn đấy chứ?
- Ari? Thế này là thế nào?

Asisur nghiêng nhìn Ari, nàng ấy nhào vào lòng Asisur khóc nức nở, dường như không kiềm chế được nữa: “Nữ hoàng... nữ hoàng không muốn nghe chuyện về bệ hạ nữa sao? Xin người đừng quá thương tâm... Bệ hạ còn trẻ người non dạ, từ từ sẽ nhận ra tình cảm của người thôi...”

Asisur chết đứng.

... Cái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Nàng đen mặt, chưa kịp trấn tĩnh bản thân thì lão thái y cũng quỵ rạp xuống, đầu đập lia lịa: “Nữ hoàng, xin người giữ bình tĩnh, đừng để thân thể bị kích động quá mức, sợ tới lúc đó sẽ có di chứng để lại...”

Asisur ngay cả ú ớ cũng không kịp, chưa nhận ra mình đang ở trong hoàn cảnh nào thì bị mấy ti nữ kia đè xuống. Ari vội giành lấy chén thuốc trong tay thăng bé, thổi phù phù vài cái rồi bộp miệng nàng mà đổ vào.

- Mau, giữ chặt bệ hạ lại, không khéo ngài ấy ngã quẫn.
- Mẹ nó, thả ra, ta chém đầu cả lũ bây giờ.

Cả đám ngoan ngoãn lui ra, Asisur từ dưới đất bật dậy, tóc tai vừa chải xong đã bù xù, y phục xộc xệch, vội nhảy ra bên ngoài diện kiến nước uống, đáng chết nàng @@. Rõ ràng là nữ hoàng mà bị xem thành bệnh nhân tâm thần. Một lát sau Asisur đen mặt trở vào, gằn giọng hung hăng nhìn Ari:

- Nói cho ra lẽ, không tới nay tất cả các người đều không được ăn tối.
- Nữ hoàng... - Ari bắt đầu sput sput – “Không trách thần được, bình thường bệ hạ là cuộc sống của ngài, lúc nào cũng chỉ thích nghe chuyện của ngài ấy, những chuyện khác có bao giờ quan tâm đến...”
- Phụt...

Asisur phun hết cả rượu táo đang uống trong miệng ra, Ari lại hét toáng lên:

- Thái y thái y đâu? Nữ hoàng hộc máu rồi...
- Máu cái ***, người bảo ta say đắm Menfuisur á?
- Á, thái y, thái y, nữ hoàng mất hết lý trí rồi

- *****, tất cả cảm mến, không ai được chạm vào ta. Nghe cho rõ, sau này ai dám nhắc tới chuyện này, chém không tha.

Asisur đau đầu, chả lẽ lại quay về cái thời điểm “nàng” đang yêu Menfuisur đắm đuối chứ?

Quan sát xung quanh một hồi, đây chính là cung điện của Asisur ở TêBê, xem ra chín mươi phần trăm là thế rồi. Ari vẫn còn rất hoảng sợ, sau đó rầm một tiếng.

- Thái y, nữ quan Ari ngất xỉu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập* Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

- Chị, sao mới sáng sớm mà ồn ào thế?
- Ờ? Sáng sớm vận động một tí sẽ tốt hơn!
- Chị, chị, sáng sớm này ta đã nhìn thấy một con nhóc nõ lệ tóc vàng rất kì lạ ở khu ổ chuột...

Cái gì? Tóc vàng? Ta đánh rơi cả đĩa, trong lúc đó Menfuisur đã leo lên trên ngựa, vùn vụt lao đi mất, trước khi đi còn hét lên: “Ta sẽ bắt con nhóc đó về để làm từ nhân của ta!!!”

Ari âm thầm nắm tay ta, nhẹ giọng an ủi: “Hoàng đế chỉ ham thích nhất thời thôi, nữ hoàng đừng nghĩ nhiều, thế nào cũng nhận ra tình cảm của người... Ạch @@”

Ta liếc nhìn nàng, ánh mắt lạnh tanh hơn tiền. Từ khi nào Ari thông minh sắc xảo hơn người trở nên lăm điều thế này? Có cảm giác hơi kì lạ, vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ngay ánh mắt thương hại của mọi người... Asisur à, cô xem, tại sao lại mê đắm cái thằng nhãi ranh trẻ trâu đó cơ chứ? Sau này hẳn ta trưởng thành chính chắn không nói gì, bây giờ nhìn nó xem, ôi trời ạ ><

Ta chán nản cần cần nuốt nuốt vài cái đùi gà, sau đó thuận tay bẻ chùm nho ném vào miệng. Cứ từ từ nằm đây chờ Menfuisur mang Carol tới, bây giờ chúng nó mới gặp nhau, nghĩa là Izumin cũng chưa đến Ai Cập! Ha ha, còn cả khối thời gian! Không biết Izumin của ta khi còn nhỏ sẽ như thế nào, trong lòng có chút mong đợi!

Hiện tại ta chỉ mong mau chóng gặp lại Izumin những thứ khác từ từ hẵng tính! Nhưng nếu không có Asisur ta đóng vai ác vậy lấy ai hãm hại Carol đây? O, không có người chia rẽ liệu chúng nó có gắn bó với nhau được không nhỉ?

Ta vừa ngồi cặm cùi ăn sáng, vừa tính toán lăm nhăm trong đầu, trong lúc chờ đợi gọi Ari đem vài thứ hay ho ra đọc. Ô là à, nhơ ở phía Bắc kinh thành trông rất ngon nha, năm nay có vẻ bội thu. Chắc, tiếc là ở Hạ Ai Cập nước chảy xiết quá, phù sa không màu mỡ lắm, nếu không ta cũng xin vài hạt về mà trồng rồi. Hệ thống kênh đào đặt chỗ này dở tệ, canh ngay chỗ nước sâu mà xây thế này, thủy triều lên cuốn trôi đi hết, xây mãi không xong là phải. Để tối nay góp ý với Menfuisur.

Bên ngoài bắt đầu ồn ào, mọi người tò mò chạy ra ngoài nhìn cô gái tóc vàng hoe đen nhèm mà hoàng thượng vừa bắt về. Menfuisur thô bạo kéo nàng ta xuống ngựa, xách vào trong điện, vừa đi vừa tỏ vẻ hào hứng tột độ như mới bắt được thú lạ. Ủ, rõ là lạ!

- Chị, chị ra nhìn xem này?
- Hử?

Ta nhắm chán ngẩng đầu lên, nhìn cô gái mới bị Menfuisur ném xuống sân như cái bao cát kia.

Không phải Carol thì còn ai?

Carol có vẻ xay xảm mặt mày, thử người ra một hồi, tay chống đầu, sau đó mơ màng nhìn ngó xung quanh bằng ánh mắt sợ sệt. Ánh mắt xanh như nước biển vừa nhìn thấy ta thì sáng rực lên. Trong lòng âm thầm kêu “Không hay rồi”, chưa kịp phản ứng thì nó đã nhảy phốc tới chỗ này, núm vẩy ta mà lắc qua đu lại, miệng liên tục kêu gào:

- Chị Asisur, chị mau đưa tôi trở về đi, tôi nhớ nhà lắm rồi.
- Chị? Chị biết cô ta à?
- Điều dân to gan, mau thả nữ hoàng ra – Ari đánh đá hết lớn, chụp tay Carol mà kéo nó ném ra đất, Carol chật vật lăn một vòng rồi ngồi dậy, nhìn ta bằng ánh mắt ai oán.
- Asisur, chị bắt tôi về đây làm gì? Chúng ta không thù không oán, từng thân như chị em cơ mà?

Mọi người trên điện đổ dồn ánh mắt về nhìn ta, ngay cả Menfuisur cũng có vẻ khó hiểu. Ta thờ dài thườn thượt, đành phải làm cho giống kịch bản chứ bây giờ mà nhào ra nhận người quen thì chắc chắn Carol sẽ bắt ta mang nó về thế kỉ 21. Asisur cù thì làm được chứ ta bây giờ cũng như Carol, làm sao đưa nó về? Tốt nhất nên giả điên không nhận người quen, cứ để mọi chuyện diễn ra theo tự nhiên của nó đi. Lần trước ta lỡ tay ham hồ bon chen phá hoại nhiều quá nên bây giờ bắt ta quay lại từ đầu chắc, nản...

Ta hít một hơi, nhẹ nhàng tao đã đặt cuộn giấy vàng ó trong tay xuống, nghiêng người nhìn Carol:

- Cô bé, người có nhận lầm người không? Trước giờ ta chưa từng ra ngoài, làm sao gặp người?
- Asisur, chị... - Carol ngờ ngác không nói nên lời, nhìn ta bằng ánh mắt không thể tin được. Mấy tên lính xung quanh xách nó lên thì nó vũng vẩy kịch liệt, miệng cứ quàng quạc:
- Asisur, tại sao? Tôi đã làm gì chị? Tại sao chị lại độc ác như thế? Asisur!!!!

Ta ngồi vuốt mồ hôi hột, tại sao lúc trước gặp Carol nó nhủ mi hiền diệu thế cơ mà, bây giờ thì hung hăng như dân lưu manh thứ thiệt. Hóa ra có nhiều chuyện ta chưa từng biết...

Mặc kệ cho Carol la hét, ta vẫn làm thính. Dù sao Menfuisur cũng sẽ không giết nó, chừng nào giết thì hẵng can thiệp. Menfuisur nhìn Carol bị lôi ra ngoài, một lát sau cũng nhảy ra, hô hào ra lệnh cho nữ quan Nafutera đem Carol về tắm rửa sạch sẽ rồi bắt làm cung nữ riêng cho hắn.

Đấy, đúng kịch bản đầu vào đấy cả rồi.

Ari lên nói nhỏ vào tai ta, trưa nay đoàn sứ giả của Hitaito sẽ đến nơi, yến tiệc cũng đã chuẩn bị xong. Buổi trưa chỉ ra ngoài đón tiếp sứ giả, tối sẽ mở yến tiệc. Không chỉ mình Hitaito mà các nước lân bang cũng được mời tới, chủ yếu để khoe sự giàu đẹp của Ai Cập chứ chả làm gì.

Nếu ta nhớ không lầm, người dẫn đầu đoàn sứ giả lần này chính là công chúa Mitamun, ha ha, thú vị đây, con nhóc đó cũng đến! Quả thật chạy trời không khỏi nắng, cho dù có ta hay Asisur thì mọi chuyện vẫn diễn ra như thế!

Asisur ta nhàn nhạ đi thử vài bộ y phục mới được đặt may gần đây chuyên dùng để đi dự tiệc, xong lại đi uớ mớ thử vài món trang sức. Tất cả đều lung linh lộng lẫy, từng đường nét từng chi tiết đều được làm rất công phu, đến nỗi cái vẩy rắn trên vượn miện cũng được chạm khắc rõ ràng. Trên mặt rắn là hai viên ngọc đen huyền trong suốt. Ôi, quả nhiên là sung sướng...

Ta cứ như thế tung tẩy hết buổi sáng, dù mới đến đây ngày đầu tiên nhưng trước kia ta ở đây cũng hơn 2 năm rồi nên bây giờ thấy mọi người cũng bình thường, một chút ngại ngùng cũng không có, chỉ là bọn họ trông có vẻ non nớt thế nào ấy, buồn cười không nhận được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Đèn cây được thấp từng ngọn sáng lung linh, bên trong rất ồn ào náo nhiệt. Ta chán nản nằm dài trên nệm êm của mình, trong lòng thầm than thở... tại sao ở đây giá đỡ đèn cây được làm bằng vàng mà trong điện của ta lại phải dùng bạc cơ chứ? Sau đêm nay chắc phải rinh vài cây về phòng, để thế này ngựa mất ai chịu cho nổi?

Bên cạnh ta là Menfuisur đang vui vẻ năng nổ nói chuyện cùng mấy vị quân thần, tướng quân Minurê thì tăng cường cảnh giác, lâu lâu nở nụ cười qua loa, sau đó lại tiếp tục đứng im như tượng; dưới kia là quan tể Kaputa cũng đang huyền thuyên gì đó, đám lão thần xung quanh ngồi nghe không chớp mắt, tể tướng Imhotep trông có vẻ điềm tĩnh, chốc chốc lại ngồi gật gù tự vuốt râu. Cung nữ ra vào tấp nập, nữ quan Nafutera bận rộn không kịp thở, Ari bên cạnh ta cũng bị điều đi giúp đỡ, hiện tại chỉ còn mỗi Eri đứng che chắn cho ta ăn nhó. Ta cảm thấy ăn thế này chẳng có gì không ổn cả nhưng Ari một mực ngăn cản, bảo nữ hoàng của một nước sao có thể ăn uống phở trương như thế? Ủ, dù sao Ari cũng rất đáng sợ, thôi thì làm theo lời nàng ấy vậy. Ta nghiêng người dặn nhỏ vào tai Eri: “Nhỏ ở đây ngon hơn trong điện của ta, lát nữa người xuống bếp báo bọn họ chưa cho ta một ít”

Eri thấp giọng trả lời: “Em mà lấy cho nữ hoàng, nữ quan Ari sẽ đem em quăng xuống hồ cho cá sấu ăn, nữ quan đã dặn nhất định không cho người ăn nhó nữa.”

Hử? Ăn nhó cũng không cho à?

Thức ăn được bê lên, mùi thơm nức tỏa ra ngào ngạt. Ta tròn mắt nhìn con gà quay vàng ươm dưới chỗ tể tướng, háo hức chờ đợi phần của mình. Nào ngờ... nào ngờ... cung nữ thân nhiên bê lên cho ta một giò trái cây cùng rau xanh các loại.

Ta lấy tay gạt chỗ rau xanh um kia.

Tuyệt, một khúc xương cũng không có chứ đừng nói tới thịt.

Ta ngoác nhìn Eri bằng ánh mắt thăm thẳm cầu xin, nàng ấy cứ đực mặt ra: “Sao thế? Rau hôm nay không tươi ă?”

Tươi tươi tươi cái ***, cái người nhìn cho kĩ, ta giống bò chỗ nào mà bắt ta ăn lá rau có thể này?

Hu hu, ta muốn ăn thịt gà, giống tể tướng kia, trời ạ. Ông ấy xé nhỏ thịt ra, thịt gà hồng hồng mềm mại, dưới ánh nến càng trở nên hấp dẫn, mỡ bóng loáng...

Nhìn, đánh nhìn. Cuối cùng cũng hiểu vì sao trên người mình toàn xương với xương, ngắt nhéo cũng chẳng ra một tí thịt, hóa ra là ăn cỏ sống qua ngày. Asisur, ta thật bội phục cô.

Tay cầm quạt lông vũ khẽ nâng lên che ngang mặt. Trong mắt mọi người thì đó là hành động quý phái sang trọng, còn trên thực tế ta sợ chảy nước miếng ra thì mất mặt quá, dù gì cũng là nữ vương của một nước, trong điện còn có vài vị sử giả, không nên thất lễ. Tể tướng Imhotep đang ăn bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, ngoác nhìn qua ngó lại vài vòng mới thấy ánh mắt tõe lủa của nữ hoàng Asisur đang ngồi trên cao, hoảng sợ tay làm rơi cả cái đùi gà. Ta đánh luyến tiếc nhìn con gà lần cuối rồi cụp mắt xuống.

Tối nay nhất định phải năn nỉ Ari cho ta ăn thử món gà đó...

Chưa kịp hoàn hồn thì một mùi thơm, còn thơm hơn cả con gà quay kia. Ta tròn mắt nhìn con heo thui đang được khiêng vào, từ từ đi vào trong điện, từ từ đến gần ta... sau đó đặt trước mặt Menfuisur...

Mẹ nó, bà đây cũng muốn ăn thịt.

... Phía sau con heo chính là vài cô tì nữ, tay bưng mấy đĩa trái cây, tay bưng mấy đĩa rau. Quả nhiên tất cả đều đặt hết xuống trước mặt ta. Asisur, cô đúng là giống bò.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Ta cay đắng cố gượng ngao nuốt bữa mấy lá rau cải, sau đó ngồi nốc rượu nho. Ủ, rượu này vừa được tiến cống, rất thơm, rất ngọt, rất nồng, uống vào cay rất cả cổ nhưng mang lại cảm giác rất sáng khoái. Ta phê phê “Ồ” một tiếng rõ to, mọi người xung quanh đều quay lại nhìn ta. Nhận thấy mình hơi quá lỗ nên vội nâng quạt che đi gương mặt nóng hây hây đỏ ửng của mình, mắt nheo lại tỏ ý cười cười cùng mọi người. Nào ngờ vì sự giả vờ tiến cống bình rượu này lên vội đứng dậy, cung kính đến trước mặt ta, hơi khóm người xuống:

- Rượu nho của bản quốc rất nặng, vậy mà này giờ thần quan sát thấy nữ hoàng đã uống hơn 3 ly! Quả nhiên Ai Cập toàn là nhân tài hiếm thấy!
- Ha ha, sử giả quá khen! Chút tài mọn thôi ấy mà!
- Muốn tâu, rượu này ngay cả người đàn ông khỏe mạnh uống vào còn không chống chịu nổi, một cô gái như nữ vương lại có thể uống những 3 ly, trăm nghe không bằng một thấy, nữ hoàng không những xinh đẹp tài hoa mà còn có cốt khí không hề thua kém đàn ông! Thật là phúc cho Ai Cập!
- Ô ô ô, vị sử giả này, ông nói thật đúng quá!

Ta lằng lằng leo từ trên nệm xuống, chân mò mẫm kiếm chiếc giày. Quái, khi này lột ra vút đây cơ mà, đau mất rồi. Vị sử giả kia vội cầm chiếc giày, kính cẩn ngồi xuống mang vào cho ta. Ban đầu ta hơi ngạc nhiên, lát sau lại ngại ngùng. Không ngờ mình có sức thu hút như thế. Minurê bên kia định rút gươm lên cảnh cáo nhưng bị Menfuisur cản lại, dù sao người ta cũng là sử giả đang tỏ ý tôn kính chứ chưa mạo phạm gì đến ta nên không thể mạnh động được, mặc dù hần tăng bốc ta hơi quá nhưng... Bà cô ta thích nghe!

Ta đang hào hứng chờ đợi hần ta ngược mặt lên! Sẽ thế nào đây? Ất hẳn sẽ là một thanh niên hào hoa phong nhã, đôi mắt như vì sao trên trời, làn da ngăm đen? Ta bắt đầu tưởng tượng, ngồi nghệt mặt ra cho hần đeo giày vào họ. Ban này nửa tỉnh nửa mê, không nhìn rõ mặt lắm, chỉ nghe loáng thoáng giọng nói.

Nào ngờ hần vừa ngừng đầu lên đã khiến ta tỉnh táo hẳn. Lằng lằng rút chân về, leo lên nệm ngoan ngoãn co cẳng lại, lưng thẳng tắp, ánh mắt như sao nhìn vị sử giả trung niên râu dài hơn tóc đang ngoác dưới kia:

- Ấy dà, dù sao bản vương cũng rất thích thứ rượu này, nhà người còn bình nào nữa không?
- Bẩm, đây là rượu quý, hơn trăm nay cũng chỉ ủ ra có 3 bình này thôi ạ...

Ừm, chỉ có ba bình thôi à? Đã tiến cống hết rồi à? Ta nâng mắt quay sang nhìn Menfuisur, nhỏ giọng hỏi:

- Menfuisur...
- Sao thế? Chị có chuyện gì à?
- Ừ, ta có chuyện khó nói...

Menfuisur nheo mắt lại nhìn ta, tay vẫn bưng ly rượu lên uống. Ta đang trầm nghĩ xem phải làm thế nào để quang minh chính đại ôm mấy bình rượu đó về mà không bị Ari mắng chết, cảm thấy có chút khó xử nên lại lảng lạng cúi gằm mặt ngồi ăn nho. Menfuisur định hỏi tiếp thì cả đại điện im bật, tất cả dồn ánh mắt vào cô gái nhỏ bé đang co ro sợ sệt đang từ từ tiến vào trong điện.

Carol đội vòng hoa sen được dệt từ kim tuyến, hai sợi dây nhỏ buông rủ trên vai, mái tóc vàng được thắt xoắn, bên lại thành từng bím nhỏ, bông bành óng ả, mắt xanh biếc, môi đỏ hồng chúm chím hơi mím lại, da trắng như tuyết... Quần áo bằng lụa hồng nhạt, thướt tha quyến rũ mà lại vô cùng ngây thơ trong sáng.

Ta ngậy người nhìn, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Carol mặc trang phục bình thường của cung nữ, chứ lúc trước nó toàn ặc trang phục hoàng phi đầu đeo vương miện, ai mà hình dung được trước khi thành hoàng phi nó lại xinh đẹp thế này?

Quay sang Menfuisur, quả nhiên, thằng nhãi đó đang trợn trối nhìn, rượu trong ly đổ ra ngoài cũng không hay biết, bên dưới mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, lão tư tế Kaputa chảy cả nước mắt, chăm chăm nhìn Carol. Menfuisur lúc này mới hoàn hồn lại, thái độ khá vui vẻ:

- Không ngờ con nó tệ xấu xí khi này lại là người, lên đây ngồi với trẫm!

Carol ngoan cố cắn răng đứng bên dưới không chịu cất bước tiến lên, nữ thần Nafutera thấy vẻ mặt Menfuisur càng lúc càng đáng sợ nên có ý nhắc nhở, đẩy nhẹ vai Carol một cái nó mới chịu cất bước tiến lên, nào ngờ Menfuisur đã đi xuống dưới bế thốc Carol lên, vác đặt ngồi bên cạnh hần, về mặt lưu manh:

- Sợ quá run chân không đi được à?
- Không... không có...

Thế là Menfuisur tiếp tục ngồi bàn luận cùng chư vị đại thần, một tay cầm ly rượu, tay kia choàng qua vai Carol có vẻ thân mật nhưng hình như Carol rất khó chịu, mặt cứ nhăn nhó. Nó quay sang nhìn ta, đứng lúc ta đang nhìn nó, thế là ta nheo mắt cười, đầu hơi gật xuống. Nó thấy thế có vẻ an tâm hơn nên yên lặng ngồi trong lòng Menfuisur, cũng không phản kháng nữa. Công chúa Mitamun ngồi bên dưới dùng ánh mắt tóe lửa bắn lên trên này, hận không thể ăn tươi nuốt sống Carol.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Ta thăm thờ dài, quả nhiên vào thời điểm này xem ra chỉ có một ta bình thường, Menfuisur thì háo thắng kiêu căng, Carol cứng đầu vô đối, một mực đòi về nhà, Minurê lạnh lùng hình như có cảm tình với ta, Mitamun hung hăng ngạo mạn, muốn ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người mình. Ồm, không biết Izumin có lạnh lùng lắm không nhỉ?

Lát sau hai người bên cạnh ta bắt đầu có xích mích, Menfuisur to tiếng với Carol ép nó uống rượu, nó sống chết không uống, vung tay tát cho Menfuisur một cái rõ to. Bên dưới lại yên lặng lần nữa, trong đầu đều suy nghĩ Carol chết chắc rồi, không ngờ Menfuisur nguy hiểm nhìn nó rồi phát áo rồi đi. Carol ngồi phịch xuống đất thờ dài, tay chân vẫn còn run rẩy, đảm nịnh thần thấy Menfuisur rồi đi cũng vội chạy theo, chẳng mấy chốc bên trong yên tĩnh chỉ còn lại vài người, trong đó có ta. Ta thấy Carol đang run rẩy chực khóc bên kia cũng không cam lòng, có lòng tốt xách chùm nho chưa ăn đưa sang cho nó. Nào ngờ Carol vừa thấy ta đã nức nở:

- Asisur, tôi van chị, chị mau đưa tôi trở về đi, tôi không muốn ở đây chùng tên bạo chúa đó tí nào...

Ta nghĩ nghĩ, sau đó chém bừa vài câu:

- Carol, cô không biết, ừa, ừm, ừm... tám phủ điều cô đã bị lãnh, ta không thể đưa cô trở về...
- Không... không thể nào... chị lừa tôi đúng không?
- Cô cứ từ từ chấp nhận, dần dần thì phải học cách sống ở đây đi, không còn con đường nào để trở về đâu.

Ta nhanh chóng rời khỏi chỗ đó, sợ lát nữa lại nói lung tung khiến con nhóc tóc vàng kia nghi ngờ. Vừa đi ra khỏi cửa điện đã bị Mitamun chặn lại trước. Nó đoán gì đó, sau đó tiến lên hành lễ cùng ta. Hiển nhiên ta đứng đực mặt ra đấy, không biết nó muốn gì. Cuối cùng mới lên tiếng:

- Nữ hoàng... ta, chúng ta muốn cầu thân cùng quý quốc có được không?
- Cầu thân? Công chúa muốn thân nào thì lấy thân đó đi, mà khoan, nhớ hỏi xem người ta có đồng ý không đã, nếu không ta cũng không ép được.
- Không, ý ta là... ta muốn ở lại Ai Cập...
- Công chúa là quốc khách, cứ việc ở lại Ai Cập chơi, sao lại phải hỏi thăm ý kiến của ta?
- Ta muốn gả cho hoàng đế...

Ta lạnh mặt, trong lòng cảm thấy ngượng ngất. Có lẽ do dư âm của việc lần trước xuyên không nhìn thấy Mitamun và Minurê hạnh phúc nhường nào nên vô cùng không vui khi nghe chính miệng Mitamun đòi gả cho Menfuisur. Eri phía sau tiến lên nói nhỏ vài chuyện quan trọng vào tai ta, ta gật đầu rồi phát tay ý bao nằng lui xuống, lạnh nhạt nhìn Mitamun đang thấp thòm trước mặt:

- Công chúa mới gặp em trai ta lần đầu đúng không?
- Dạ vâng, đúng vậy...
- Mới gặp lần đầu tiên đã vội muốn cưới hỏi sao?
- Ta... ta rất thích bệ hạ
- Chuyện cô thích hay không ta không quản, ta chỉ muốn hỏi, tại sao muốn lấy nó?
- Ta yêu chàng mà!
- Thế công chúa có biết yêu là gì hay không? Hay chỉ là đam mê nhất thời?
- Asisur, ta đã nể mặt lắm mới đến đây xin cô, cô không giúp thì thôi đi, đừng tưởng ta không biết cô cũng thâm thương mến Menfuisur...

Mắt ta càng lúc càng lạnh, thật sự muốn nhào qua bóp chết con nhãi này. Ta cười lạnh, từ từ tiến tới, học điệu bộ lưu manh của Menfuisur mà nâng cằm Mitamun lên, ánh mắt có chút gian xảo:

- Thế cô tưởng tượng xem, nếu ta đến Hitaïto, vừa gặp anh trai cô đã đòi lấy hân, nếu là cô, cô sẽ làm thế nào?
- Hừ, còn lâu anh ta mới thêm đề ý đến người đàn bà gian xảo như cô, đừng có nằm mơ.

Mitamun hung hăng hất tay ta ra, ta cũng chỉ cười xuề xòa, sau đó quay lưng rời đi. Trước khi đi không quên để lại một câu: “Bổn vương cũng như cô thôi!”

Nó tức đến nổi dậm chân phình phịch, òa khóc, dường như không cam tâm. Chắc khi này vừa mới trò chuyện cùng Menfuisur, bị từ chối nên đến nhờ ta giúp đỡ. Con nhóc ngốc nghếch, người biết ta yêu Menfuisur mà còn dám đến nhờ vả, vì ngốc như thế nên mới bị Asisur thật nhốt vào ngục tối rồi giết chết đấy. Ta thầm đồ mò hời lạnh, tốt nhất nên tránh xa Mitamun ra, bản tính tiểu thư của nó ta chịu không nổi, không khéo có ngày ta thủ tiêu nó thật.

Ari bận rộn cả buổi mới trở về bên cạnh ta, có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không quên lại hỏi: “Nữ hoàng, có cần em khừ con nô lệ đó không? Trong tương lai nó sẽ rất nguy hiểm cho ngôi vị hoàng phi của người”

Ta nhàm chán nhìn Ari, trên mặt có vẻ vô vị, phẩy phẩy tay:

- Menfuisur bảo vệ kĩ lắm, giết không nổi đâu! Và lại, bổn vương cũng không thích làm hoàng phi. Thế nữ hoàng với hoàng phi ai có quyền lực hơn?
- Àch, là nữ hoàng
- Ồ, thế nên ta cam phận làm nữ hoàng vậy!
- Nhưng...
- Đừng làm ầu, ta không còn tình cảm với Menfuisur, tin không tùy em, nhưng tính cách của Menfuisur em cũng biết rồi, ta không chắc sẽ đảm bảo được cái mạng cho em...

Ari không cam tâm lui về phía sau, dù sao hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi nên ta cho nàng ấy về sớm, bản thân mình cho gọi tướng quân Nakuto vào:

- Tướng quân, điều tra thế nào rồi?
- Tâu nữ hoàng, tin tức của hoàng tử Izumin rất khó tìm ra, hân hành tung che dấu cực kì cẩn thận...
- Uh, có thông tin gì không?
- Theo thần điều tra thì hân đang ở trong hoàng cung Hatosha.
- Được rồi, người tạm lui ra đi, có gì tiếp tục bẩm báo cho ta.
- Nhưng thưa nữ hoàng, tại sao người lại phải phái người theo dõi hoàng tử Hitaïto?
- À, ta định đi thiết lập quan hệ ngoại giao đấy mà! Nghe đồn hân ta tài giỏi thông minh hơn người nên có tí tò mò!

Đấy, nói đến thế mới chịu cam tâm tình nguyện lui ra. Ta thờ dài, đi đến bên hành lan, tay gác nhẹ lên nền gạch mát lạnh, mắt nhìn xa xăm hướng về sông Nin...

Izumin, tìm người còn khó hơn tìm sao trên trời, ta muốn gặp người lắm nhưng phải làm thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Vài tuần lễ trôi qua có vẻ an lành, mọi việc ở Hạ Ai Cập đều do tướng Nakuto cùng mấy vị tướng quân khác giải quyết, chuyện nào quan trọng mới trình báo lên đến ta. Công trình nhà ở của nô lệ đã đi vào giai đoạn hoàn thành nên ta cũng rảnh rỗi, tranh thủ trong lúc đó nhờ Minurê dạy bắn cung. Nakuto sống chết ngăn cản bảo ta không nên học, có hân bảo vệ là được rồi. Ta lạnh lùng hỏi, lúc ta đi tắm các người bảo vệ kiểu gì, khi ấy mới im bặt. Ari phản ứng mới kinh khủng, nàng ấy khóc lóc van xin ta đừng học, nếu ta giết chết người bị bắt bỏ vào ngục thì nàng biết làm sao đây, ta đen mặt...

- Người không cho ta học bắn cung ta liền học cưỡi ngựa

Đến lúc này nàng mới im lặng, cưỡi ngựa rất nguy hiểm, thôi thà để học bắn cung. Càng bị khinh thường càng muốn học. Thế là tướng Nakuto uốn ngục đứng ra:

- Nữ hoàng, nếu người muốn học, thần có thể hướng dẫn cho người.
- Ồ, kiếm thứ gì bắn thử đi
- Nữ hoàng cứ chỉ định, thần sẽ bắn
- Không cần rắc rối, người làm cho mũi tên bay đi là được rồi.
- Tưởng gì, chuyện nhỏ...

Nakuto cảm cung tên lên, quả nhiên ngay cả đặt mũi tên vào thế nào cũng không biết. Ta hừ một tiếng, gọi Ari cùng Eri đi kiểm Minurê. Nakuto trước giờ toàn sử dụng kiếm, tấn công trên chiến trường chứ làm quái gì biết bắn cung, chắc lại không cam chịu việc mình thua Minurê!

Nghĩ nghĩ, ta đến hành lang của quốc khách ở kiểm Mitamun. Quả nhiên con nhóc đó đang trốn ở đây ngồi khóc một mình. Mitamun căm hận nhìn ta, ta thì cười nhẹ nhàng rất ư là thực nữ!

- Ta đi học thứ này hay lắm, có muốn đi cùng không?
- Yêu nữ, người định giết hại bổn công chúa rồi giấu xác phải không?
- Ủ, nhưng biết người không dám đi nên hỏi thế thôi!
- Mơ à? Người của ta bao nhiêu đấy, chẳng lẽ lại thua mấy tên lính qền của cô?

Thế là nàng ta hùng dũng đi theo ta đến bãi cỏ rộng lớn, Minurê đang đứng chờ ở đó. Thấy có Mitamun, hân hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại điềm tĩnh nghiêng người chào. Ta hỏi hân có dạy Mitamun được không, nào ngờ hân cười rồi từ chối: “Công chúa là quốc bảo của hoàng đế Hitaïto, thần không dám!”

- Hừ, người chế không dám nhận ta ư? Asisur làm được thứ gì tất nhiên bổn công chúa còn có thể làm hơn, không tin người dạy thử thì biết, người Ai Cập thật là coi thường người khác.

- Còn người Hitaito thật là ngạo mạn, nhỉ?

Ta cầm cung tên trên tay, khẽ kéo thử xem có vừa sức không. Tốt, cũng tên nhẹ nhưng dây rất căng, cầm lên là thấy thích ngay được. Mitamun tức lồng lộn, tay giựt phăng cung tên của hộ vệ bên cạnh. Ta vui vẻ nhìn xem nài ta ra tay bắn thế nào, quả nhiên không hô danh em gái Izumin, vừa cầm lên đã bắn mũi tên bay đi rất xa, có điều không trúng gì cả nhưng lần đầu tiên mà như thế xem ra rất có tư chất rồi. Ta thờ dài, đánh chậm rãi bắt chước điệu bộ của Minurê đang giương cung lên bên kia. Hắn thả tay ra, nghe vun vút một tiếng, mũi tên đã bắn trúng con chim đang bay trên trời kia, Mitamun đứng bên cạnh trợn mắt ngạc nhiên, không thể tin được mà nhìn Minurê. Cứ ngỡ có mỗi anh nài làm được điều đó, không ngờ Minurê không ngắm không bắn, tùy ý thả tay ra đã có thể bắn trúng đích xa như thế.

Mọi người xung quanh vỗ tay rào rào tán dương, Minurê không kiêu ngạo mà nhìn ta. Ta mím môi, tay có chút run run, tim đập lối vài nhịp. Dù sao đây cũng là lần đầu bắn cung, có khi nào vừa bắn đã trúng không? Mũi tên cứ trầy trật không chịu nằm yên, ta vừa thả tay thì nó đã rơi ngay tại chỗ.

Xung quanh im bật, lát sau Mitamun mới lên tiếng chế giễu:

- Hóa ra nữ hoàng Ai Cập ngoài xinh đẹp ra chả làm được trò trống gì

Ta khom người nhặt mũi tên lên, đặt lên tay thử lại lần nữa, miệng không quên đáp trả Mitamun:

- Ủ, không biết công chúa thế nào chứ ta nghĩ... Đẹp thôi cũng đủ lấy chồng rồi!

Mũi tên thứ hai rơi xuống đất, ta lại nhặt lên. Ari bên cạnh hí ha hí hửng hỏi ta:

- Nữ hoàng, bắn không được thì chúng ta về điện thờ cầu nguyện nhé!

Liếc Ari một cái, sau đó tao nhả nhìn Minurê, nhẹ giọng lên tiếng:

- Tướng quân, ngài thử lại lần nữa được không?

Minurê không nói gì cả, vươn tay ra phía sau lấy một mũi tên, tiếp tục ngắm bắn thân cây nằm tuốt đằng xa kia. Hiên nhiên là mũi tên cấp phập ngay thân cây. Mitamun bắt đầu thán phục Minurê, nài ta cũng mấy lần thử nhưng đường đi của tên rất ngắn, nửa đường gặp gió nhẹ là lao đảo rơi xuống ngay, không được mạnh mẽ như tên của Minurê. Thế là...

- Này tên tướng quân ngạo mạn kia, người dạy cho ta đi, ta cũng muốn học
- Thử lỗi cho thần, thần không có nghĩa vụ phải dạy cho công chúa.
- Người... Người...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

Ta bên này đang cặm cụi học hỏi, cảm thấy mặc váy có phần hơi vướng víu, ngắm nghĩ mai có lẽ nên mặc quần, chứ mặc váy thế này làm sao đứng cho đúng tư thế được? Minurê cũng không dám mạo phạm ta, chỉ đứng bên cạnh hướng dẫn bằng lời nói. Tóm lại cả buổi trời mà mũi tên của ta chỉ bay được ba bước chân, Mitamun thì gào thét chửi rủa Minurê cả buổi, lại phải chế nhạo ta nên hôm sau nài ta tắt tiếng.

Một kẻ là nữ hoàng nhàn rồi, một kẻ là công chúa vô công rồi nghề, cùng nhau cầm tên bắn thì thối. Mitamun biết kéo cung nhưng tên không bay trên đường thẳng, ta không bắn xa được như Mitamun nhưng ít ra còn tạo dáng của người bắn cung, theo lời Minurê thì ta tạo dáng rất đẹp. Mitamun nghe thế nên đứng ưỡn ngực vươn cung suốt buổi tập, tối hôm đó nài ta trọ tay, hôm sau đành tro mắt ngồi nhìn ta tập một mình. Càng nghĩ càng buồn cười, Mitamun tính cách háo thắng như trẻ con, tuy hơi đanh đá nhưng lại khá thẳng thắn, ta thì thích tính cách ấy nên có vẻ thích nài ta!

May mắn ta không phải kẻ “ngầu lâu đốt bèn” nên sau mấy tuần tập đã miễn cưỡng có thể bắn trúng mục tiêu gần mình. Mitamun thì khỏi nói, bách phát bách trúng, càng ngày càng hăm mộ Minurê, cứ cầm cung tên mà chạy theo hắn, cung nhàn Hitaito có ngăn cản thế nào cũng không được. Trẻ con, thấy gì lạ thì đều ham thích!

Lại bàn về Carol cùng Menfuisur bên trong tấm cung, ta nghe bà Nafutera kể thẳng thắn đó biến thái cỡ nào, suốt ngày bắt Carol hầu hạ bên người, Carol càng phản kháng thì nó càng hứng thú, bắt Carol đút ăn, thích thì ôm ấp áp áp, trêu Carol tức đỏ mặt.

Ngồi khây khẩy móng tay, chúng nó thế nào thì mặc chúng nó, ta đây đâu có hứng thú. Tốt nhất là cười nhau đi, cho ta đỡ bị mang tiếng. Từ hôm dạ tiệc đến nay số lần ta gặp Carol đếm trên đầu ngón tay, Carol có đi tìm ta mấy lần nhưng đều bị Menfuisur bắt về, còn ta thì không dám bén mảng đến gần. Tuy ta là nữ hoàng nhưng thẳng ôn con Menfuisur có quyền bắt ta bỏ ngục hoặc cầm tù ta trong điện không được ra ngoài, thế nên né đi là tốt nhất. Mitamun vẫn nói chuyện với ta bằng cái giọng điệu hách dịch nhưng đã không còn ngang ngược như trước, nài ta cũng quên bém đi Menfuisur, bắt đầu lơ đãng theo Minurê. Chắc do bị Izumin ảnh hưởng nên dù Mitamun có làm gì ta cũng không giận nó được, thậm chí đôi lúc còn bảo vệ nó. Thế là Mitamun đang ở trong cung điện dành cho quốc khách dọn đồ ăn vào tấm cung của ta, nó âm thầm dọn vào để trốn tránh đám thị vệ theo sát hai tư trên hai bốn, luôn miệng dặn ta không được để bọn họ kiểm tra. Ta nghĩ thơ bao che cho nài ta, ai ngờ lại gây ra họa.

Đám thị vệ kiểm không ra Mitamun, vội quay về thông báo rằng công chúa đã mất tích.

Sứ thần Hitaito sang đây ngay lúc Menfuisur đang buồn bực vì mấy công trình thủy lợi chưa hoàn thành xong nên chán nản không tiếp, còn lớn tiếng dọa nạt: “Công chúa của quý quốc rồi đi mà không hề chào bái biệt, ta còn chưa trách tội, thế mà dám đến đây vu oan?”

Lúc ta cùng Mitamun nghe tin sứ thần Hitaito đến thì run lấy bầy, ta bình tĩnh hơn một tí, định kéo nài ta ra ngoài giải thích thì nài ta nước mắt nước mũi tèm lèm, khóc mà nói:

- Cha ta sẽ không cho ta cưới Minurê đâu, hu hu...
- Không phải muốn cưới Menfuisur à?
- Ủ, cưới Menfuisur thì cha ta cho... - Nài ta nín khóc, lau sơ mặt mũi, sau đó òa lên – nhưng bây giờ ta muốn cưới Minurê cơ...
- =.= Mitamun, cuối cùng cô muốn làm sao?
- Nếu phụ vương biết ta trốn ở đây nhất định ta sẽ bị trách phạt nặng, không chừng còn bị ép gả cho tên quan già hay tên vua sắp chết nào đó để lôi kéo lực lượng giống mấy vị công chúa khác vậy đó... Asisur, chị thương ta đi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48

Ta có chút mềm lòng, thế nên đành để nàng ở trong điện ngủ, còn mình đi ra ngoài. Vừa bước chân đến hành lang trong điện của Menfuisur đã nghe thấy nhón nháo, trong lòng thầm kêu không ổn. Chẳng lẽ...

- Hoàng đế bị rắn hổ mang cắn rồi, mau gọi thái y...
- Nữ hoàng...
- Không cần đâu, tiếp tục cứu nó đi!
- Dạ dạ...

Thế là cả đám nhón nháo, ta nhân nhạ ngồi bên cạnh, miệng hớp vài ngụm nước trái cây, sau đó đi lòng vòng kiểm vài quyển sách. Ari bèn chòn hỏi ta:

- Nữ hoàng, người đã có cách gì phải không? Sao người lại điềm nhiên thế?

Ta ngạc nhiên nhìn Ari, còn mọi người trong phòng đều nhìn ta, kể cả Menfuisur đang thoi thóp đằng kia.

Nhân mảy suy nghĩ một hồi, sau đó mới hỏi:

- Bây giờ Menfuisur chưa có vợ, nếu nó chết, Ai Cập đều do ta thừa kế đúng không?

Xung quanh im lặng, vài tiếng bình bịch kêu lên, mấy cung nữ chịu không nổi đều ngất xỉu gần hết, Menfuisur đang nằm trên giường cũng lăm vào hôn mê.

Đúng lúc này Carol từ bên ngoài chạy vào, có chút đần độn, sau đó vạch mồm Menfuisur ra mà nhét vào một viên thuốc. Minurê hoảng hốt kéo nó ra trợn trắng mắt lên, nghĩ nó là gian tế. Ta có lòng tốt hết lên:

- Nhìn kia, bệ hạ sống lại rồi.

Đùa, Menfuisur đã chết đâu? Hồ lên thế cho nó kịch tính tí thôi!

Quả nhiên ta thu hút không ít người, bọn họ vội lại chăm sóc tiếp cho Menfuisur, miệng cảm ơn Carol rối rít. Ta cười cười, đứng dậy nắm tay Carol:

- Carol, cô quả nhiên không giống người thường, tài trí hơn người, có thể cứu người chết đi sống lại, độc hồ mạng là kịch độc, chưa ai từng bị rắn cắn mà còn sống cả. Cô đúng là nữ thần mà các vị thần linh ban xuống cho Ai Cập!

Mọi người xung quanh cũng nhón nháo lên:

- Đúng vậy, chỉ có thần linh mới làm được điều đó.
- Công nương Carol rõ ràng là con gái nữ thần sông Nin, đến phủ trợ cho Ai Cập chúng ta...
- Nữ thần tóc vàng...

Menfuisur sống rồi, ta cũng không ở đây làm gì. Định ra ngoài thì Minurê giữ ta lại, trên mặt có chút lúng túng:

- Khi này sứ giả Hitaito đến, bảo công chúa mất tích...
- Ấc, ta không biết, chắc nàng ta... - Dừng lại một chút, tạo cảm giác li kì rồi mới nói tiếp – có khi đang trên đường trở về bị cướp cạn rồi không chừng!
- Cướp? – Minurê như không thể tin được, cả người lui về sau vài bước, loạng choạng suýt ngã.

Ta cũng mặc kệ, bỏ đi về một mạch.

Đại loại là, đạo này ta rất thích mặc kệ những thứ không ảnh hưởng nhiều tới ta.

Biết làm sao được, theo nguyên văn, ta giết Mitamun, triều đình Hitaito trả thù bằng cách bắt cóc Carol, Menfuisur đi cứu, kết quả là đốt trụ cả tòa thành của Hitaito. Lịch sử nó vốn như thế, đâu thể nào vì ta mà thay đổi được nên ta đành tiếp tục giấu Mitamun thôi, chừng nào cấp bách lắm rồi hãy xách nó đem nộp ra! Ồ, lúc đó đó thừa cho nàng ta là được, ta vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Ngủ trưa một giấc dậy xong ta phải đến thăm Menfuisur theo nghĩa vụ, thực chất là đến xem nó còn sống không. Trong đầu thầm suy nghĩ, hay là giả vờ đưa Mitamun về Hitaito, sau đó vô tình gặp Izumin? Haiz... nhưng không được, bây giờ không được...

Ta không dám để Mitamun chạy nhảy lung tung nên dặn Ari canh chừng nó, ai ngờ nó không chịu, bới mặt mũi đen nhem, sau đó giả làm nữ tì bên cạnh ta. Ta ngó ngó Mitamun, sau đó chớp chớp mắt:

- Không sợ bị Minurê phát hiện ra sao?
- Không sao đâu, không ai nhìn ra đâu, ta cẩn thận tí là được.

Mitamun hào hứng trả lời, về mặt hành diện tự hào quay sang khoe với Ari thành quả của mình. Ari khẽ liếc nhẹ, sau đó cúi đầu xuống tiếp tục may mảy vá vá gì đó. Công việc trong thần điện cũng không nhiều lắm, ta cũng không yêu cầu cao, chỉ cần sạch sẽ là được, làm xong việc bọn họ thích làm gì thì làm, thế nên Ari mới rảnh rỗi làm mấy thứ linh tinh đó, còn Eri đã về nhà thăm gia đình.

Ta ngẫm nghĩ, buộc miệng hỏi:

- Mitamun này, nếu phụ hoàng cô mà không kiếm ra cô... Liệu có sao không?
- Há? Không có đâu! Phụ hoàng ta có rất nhiều con gái, không để ý đến ta đâu.

Ta xoa xoa đầu, không biết phải nói gì với Mitamun...

Cô có phải là em gái của Izumin không? Izumin thông minh bao nhiêu cô ngốc bấy nhiêu. Mẫu hậu cô là hoàng hậu được quốc vương Hitaito sủng ái nhất đấy, còn dám bảo mình cũng như mấy cô công chúa

khác, chưa kể con nhóc này là trưởng công chúa.

Ta vừa đặt chân vào tấm cung của Menfuisur thì bỗng thấy kì lạ.

Quái, tí nữ đâu cả rồi? Đám quần thần vây quanh Menfuisur từ sáng đến giờ cũng chịu giải tán rồi à?

Trong cung điện của Menfuisur được thấp đèn sáng rực, Menfuisur yên lặng nằm ngủ trên giường, Carol thì bận rộn chạy qua chạy lại vắt khăn chấm sóc lau mồ hôi cho Menfuisur. Thấy ta bước vào thì vui vẻ chạy lại nắm tay ta rất thân thiết. Đặt mông ngồi xuống đệm nhỏ bên cạnh giường, ta quan sát sắc mặt của Menfuisur, tốt hơn lúc chiều rất nhiều rồi, hơi thở đều đặn, da vẻ hồng hào. Carol chạy đi lấy ly rót nước cho ta, sau đó bê đĩa trái cây lại, tùm tùm cười:

- Chị Asisur này... em..

- Sao thế? Có gì cứ nói đi?

- À thôi! Định hỏi em có cách nào khác để trở về không...

Ta buông ly rượu xuống, trong lòng thầm kêu rên. Biết thế ban nãy ở nhà cho khỏe rồi, mỗi lần gặp Carol là y hệt chỉ có mỗi đề tài này. Carol à Carol, tôi cũng như cô, làm sao mà tôi giúp cô được!

Thấy ta im lặng nên nó có vẻ lo lắng, sợ lại chọc giận ta nên lái qua chuyện khác. Hai chị em trò chuyện một lát, tuy khá ngượng ngạo, hơi vồ vập nhưng ít ra ta muốn cho mọi người xung quanh thấy ta không mù quáng yêu thương Menfuisur, cũng không độc ác rắp tâm hãm hại Carol. Ta chỉ muốn sống an nhàn một chút thôi. Mồm miệng nói mãi cũng không ai nghe, thôi thì dừng hành động chứng minh vậy.

Carol bắt đầu nhón nháo lên ngồi hỏi ta vài thứ về Giza, ta cũng sẵn sàng trả lời. Ở Giza vài năm rồi, bản thân là lãnh đạo, đương nhiên những thứ gì cần biết ta đều biết, nàng ấy muốn hỏi bao nhiêu thì hỏi. Nhưng không thể hỏi mãi được, chắc nhìn thấy vẻ giữ khoảng cách một cách kín đáo của ta nên Carol ngượng ngạo không hỏi nữa, im lặng hồi lâu ta cũng đứng lên chào đề về nghỉ ngơi. Có Carol ở đây chăm sóc, Menfuisur không chết đâu mà sợ, bây giờ ta cũng không muốn mọi người biết ta học y được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Ta đi dọc theo hành lang, gió từng cơn thổi vào mang theo tí vị mặn của nước biển, tí cát, tí khô nóng của sa mạc nhưng vẫn khiến ta lạnh đến rợn người, đành dừng lại kéo áo lên che kín cổ lại...

Người ta quan tâm nhất đang ở đâu đó ngoài kia... Không biết khi nào mới có thể gặp lại...

Izumin, hần sống cả đời còn lại trong cô độc là để báo ân cho đất nước, cuối cùng... hần vẫn về lại bên cạnh ta. Izumin, ...

- Hừ, tên chết tiệt, người nghĩ người có giá lắm hay sao? Bồn công chúa thích người lắm chắc... Ở kia, sao mất lại đồ hoe thế kia?

Mitamun vừa đi vừa chửi rủa, đến trước mặt ta thì ngạc nhiên hỏi, sau đó lấy tay áo thô bạo chùi lên mặt ta. Ta bị đau nên lùi lại, nhìn nhó ném tay Mitamun ra, lúc ấy nó mới phát hiện ra mình hơi mạnh tay, cười hi hi xin lỗi.

- Ban nãy người rủa ai thế?

- Còn ai nữa? Không phải tên Minurê thì còn ai... Bồn công chúa cất công đi tìm hần, thế mà được chứng kiến cảnh hay ho lắm. Mà thật là, đám cung nữ Ai Cập này mê trai kinh thật, dám gọi Minurê ra bỏ sông Nin rồi thổ lộ tình cảm nữa chứ. Ta là công chúa Hitaito mà còn chưa dám, cô ta đã dám hót tay trên của ta...

- Mitamun...

- Chưa xong, cái tên Minurê đó cũng kì lạ, người ta gọi thế mà cũng đi ra gặp, hần không sợ bị cưỡng gian sao? Chỉ cần bỏ tí thuốc vào không khí, còn không dùng tí kĩ xảo bỏ thuốc vào là bọn họ nhào vô quất nhau ngay được, hừ, đến lúc ấy chắc phải chịu trách nhiệm. Không được, ngày mai phải đi chém đầu con nỏ tí kia.

Ta vung tay táng đầu Mitamun một cái, nó hô đau sau đó tròn mắt nhìn ta: "Người dám đánh ta?"

Ta phẩy phẩy cái tay vừa đánh nó xong, nhe răng cười tươi:

- Làm quái gì mà không dám? Người chỉ là công chúa Hitaito, đây là đất Ai Cập, chưa kể người đang trốn chui trốn nhủi, muốn đi chém đầu ai? Mạng người ta không phải dành cho người chém xà giận. Giống ai mà hung hăng thế?

- Xi... ha ha! — Mitamun xoa đầu rồi phì cười, kéo váy ngồi xuống bậc cầu thang, đầu hơi ngẩng lên ngắm trăng sao trên trời, ta cũng ngồi xuống, tay vờn ra bứt cành sen đang mọc trong hồ.

- Giống anh trai của ta! Anh ấy rất hiếu chiến!

Tìm ta lỗi vài nhịp, tay run rẩy làm rớt cả cành sen nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vờ thần nhiên hỏi:

- Ủm, anh trai cô à?

- Ủ, hảo thắng hung hăng còn hơn cả ta! Bên ngoài thì lạnh lùng chứ bên trong thực chất vô cùng nham hiểm! Nhưng ta lại rất thích theo anh chạy ra ngoài chơi! Về sau phụ hoàng bắt ta ở lại cung học lễ nghi, không cho đi cùng nữa...

- Anh trai cô là người thế nào nhì? Ta nghe nói rất tài giỏi...!

- Chứ gì nữa, người thấy Menfuisur chưa? Anh trai ta còn đẹp hơn tên hoàng đế kiêu ngạo đó!

Ta còn muốn hỏi thêm nữa nhưng sợ bị Mitamun nghi ngờ nên đành lái sang chuyện khác:

- Sao lúc trước một mực đòi cưới Menfuisur cơ mà? Đổi ý nhanh vậy?

Mitamun bĩu môi, chán nản không trả lời! Chắc chuyện mất mặt nên nó mới không nói, mà không muốn nói thì ta không ép, thế là cả hai nhàn nhạ đi về phòng. Mitamun là một con nhóc rất thích nói nhiều, còn tướng quân Minurê là người chẳng bao giờ mở miệng nói, mặt lúc nào cũng như có người cầm sỏ đất nhá hần đem bán. Mỗi người một tính cách nhưng vẫn có thể đến với nhau được, rất đáng yêu!

Hôm sau, ta vừa mở mắt thức dậy, lúc đang thay quần áo thì nghe Ari bẩm báo:

- Tối hôm qua bộ hạ tình lại, đòi lập con bé Carol làm hoàng phi nhưng nó một mực không chịu, bộ hạ tức giận giáng nó làm nó lệ lại rồi.

Ta sững người, không biết phải nói gì. Ari bên cạnh e dè nhìn ta, hỏi ta có đi đến chỗ bộ hạ Menfuisur không, ta cười trừ, sau đó gật đầu đồng ý đi. Chuyện Carol cứu sống hoàng đế Menfuisur thoát chết khi bị rắn hổ mang cắn đã truyền đi khắp kinh thành cùng với lời sấm truyền từ thời xa xưa về vị nữ thần tóc vàng mắt xanh, Menfuisur cũng đã phải lòng Carol, chỉ có điều con bé này quật cường quá, khó mà ép buộc nó được. Nó đã muốn trở về nhà thì sẽ làm mọi cách để trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Hôm nay Menfuisur có vẻ rất nóng tính, cứ luôn miệng trách mắng quần thần, gạt đổ cả đĩa trái cây. Ta khó chịu nhìn nó:

- Bệ hạ không ăn thì để yên đó cho ta ăn, thật là phung phí.

- Chị... - Menfuisur cứng họng không biết nói gì cùng ta, ta hậm hực quay ra chỗ khác ngồi đọc sách. Mỗi lần gặp nó ta chỉ có thể đọc sách. Ari bên cạnh cũng không hiểu vì sao ta bực mình nên vội dỗ ngọt, sai ti nữ đi lấy thứ khác đến cho ta dùng. Ta thăm người ngoài, một tay bút nhỏ, tay kia tiếp tục cầm văn thư đọc. Cuối cùng khi mọi người đang bàn luận thì ta đứng bật dậy khiến không ít người hoảng sợ té ngửa ra phía sau. Tể tướng Imhotep vội đứng lên khom người hỏi:

- Nữ hoàng không khỏe trong người à?

- Thần linh vừa mách báo với ta, vị nữ thần trong truyền thuyết đã xuất hiện rồi.

- Ô, không thể nào. Đó chỉ là câu sấm truyền thôi à, con bé Carol kia không chừng là yêu tinh...

BỘP...

Menfuisur ném tài liệu xuống đất, lạnh lùng nhìn quan tư tế Kaputa. Ta nín thở, không quan tâm. Được thì chém lão luôn đi, để càng về sau càng nguy nước hại dân. Lúc đó Unasu chạy vào, quỳ xuống bảm tấu:

- Thưa bệ hạ, bọn nô lệ đang tôn vinh Carol như một vị thánh...

- Chưa kể nàng ấy có thể biến nước đục thành nước trong...

Cả triều đình bắt đầu nhốn nháo lên, Ari bên cạnh lo lắng quỳ xuống dưới chân ta, tay ướt đầm mồ hôi. Ta khẽ nâng tay nàng ấy lên, nhẹ lắc đầu ý bảo không sao. Thật sự ta không muốn Ari lún sâu vào con đường thù hận, và lại bây giờ ta không hận Carol, Ari bị ám ảnh lâu năm quá rồi nên mãi cũng thành thói quen!

Sau một hồi luận bàn, Menfuisur vội gọi người đem ngựa vào. Vừa chạy đến cổng cung điện thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía ta. Ta mỉm cười với nó, gật đầu, hai tay vẫy lia lịa.

Thế là nó phi ngựa chạy đi mất, khỏi nói cũng biết, tất nhiên là đi đón Carol về làm hoàng phi.

Menfuisur thì biết mình yêu Carol rồi, nhưng Carol không bao giờ chịu yên phận, cả ngày cứ đi đông đi tây khiến Menfuisur lo lắng sốt vó, cứ đụng mặt nhau là gây nhau chí chóe.

Hôm nay, lúc ta đang ngồi phê mấy bản dự án mà tướng Nakuto đưa lên thì Carol đi vào, dắt theo ti nữ Teti của nàng ấy. Carol e dè ngồi xuống dưới, mắt sáng như sao nhìn ta:

- Chị Asisur, chị có muốn ra ngoài không?

- Để làm gì?

Nhìn ánh mắt của nó cũng đủ biết, sức lực bản thân không tự trốn ra ngoài được nên mới có ý định nhờ vả ta đây. Ta buông bút xuống, tay chống cằm nheo mắt nhìn nó, hỏi:

- Em ra ngoài làm gì? Nếu có chuyện gì Menfuisur sẽ chặt đầu ta à!

Carol cúi đầu im lặng, khẽ cắn cắn khóe môi. Đúng là Menfuisur nhốt nàng kỹ quá, lại cho rất nhiều binh lính đi theo, nàng không thể nào tiếp xúc với nhiều người được chứ đừng nói tới chuyện ra ngoài thành. Asisur nói không đưa nàng về được nhưng biết đâu ngoài kia có người làm được điều đó thì sao? Nhất định phải làm sao cho Asisur chịu mang nàng ra ngoài, phải hi vọng, không được từ bỏ...

Asisur ta không định làm khó Carol, nhưng nếu Carol mà bỏ trốn, người chịu tội sẽ là ta, dù sao...

Mà thôi, dù sao cũng nên giải trí một lát, thế là đồng ý đi cùng nàng ấy. Carol vui vẻ cảm ơn ta rồi rít sau đó đứng bên ngoài chờ ta chuẩn bị đồ đi ra ngoài. Menfuisur nghe tin Carol muốn ra ngoài thì không cho nhưng khi biết có ta đi cùng nên đành phải sai Unasu cắt người bảo vệ! Xét đi xét lại ta vẫn là chị nó, nó không tin ta cũng không được. Ta cho Ari đi gọi Mitamun, bảo Ari bôi mặt nó đen thêm tí, cột tóc lại, lấy khăn trùm đầu che lên không khéo lại có người nhận ra. Mitamun nghe được thả ra ngoài cung chơi thì nhảy ton tốt xun xoe bên cạnh ta như mấy con cún, miệng lải nhải không ngừng.

Bên ngoài rất đông vui nhộn nhịp, đi tới đâu cũng nghe người ta bàn luận về con gái nữ thần sông Nin là Carol, trông mọi người rất phấn khởi như thể thần linh hạ thế giúp họ vậy! Carol hứng thú chạy qua chạy lại, cái gì cũng tò mò, Mitamun đứng đằng sau ta hừ hừ có vẻ chán ghét khiến ta phì cười, khẽ xoa đầu nó. Nó hất tay ta ra rồi cầm phấn trùng mắt nhìn nhưng không dám mạnh động sợ bị người ta phát hiện nên đành cúi gằm mặt xuống. Mitamun chắc vẫn còn chán ghét Carol bởi lẽ Menfuisur từ chối nó nhưng lại tuyên bố với mọi người Carol là hoàng phi tương lai của Ai Cập.

Ta đứng quan sát một sạp bán phấn cùng đồ trang điểm trông rất ngộ nghĩnh, tất cả nước hoa đều được bỏ trong bình sứ xanh trắng men này, mùi nước hoa dịu dịu nhẹ nhàng rất thoải mái. Không ngờ ra ngoài lại tìm được loại nước hoa thế này nên ta mua gần hết sạp để dành dùng từ từ, Mitamun bắt đầu giờ bán tính tiêu thư nói vào tai ta:

- Cái thứ rẻ tiền này mà người cũng dùng được à?

- Ta thích!

Ừ, rẻ thì có ảnh hưởng gì nào? Ta thích là được.

Ta vừa đứng dậy, không ngờ lại nhìn thấy bóng dáng mà ta mong nhớ suốt thời gian qua.

Izumín...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Izumín...

Izumin vừa dứt lạc đã đi ngang qua chỗ ta đang đứng, hần cứ thế mà lướt qua, không hề ngoái đầu lại nhìn xem ta là ai.

Xung quanh ồn ào náo nhiệt nhưng ta lại không nghe thấy gì cả...

Mitamun nhìn thấy Izumin đã vội hoảng hốt bỏ trốn, kéo ta đi theo nhưng tay nó ra, đuổi theo đoàn lái buôn của Izumin. Hần đi rất nhanh, đang đi bỗng ngừng lại. Ta không màng sống chết đuổi theo, va phải rất nhiều người nhưng không còn tâm trí đâu mà xin lỗi, chân cố gắng chạy hết sức. May là bọn họ ngừng lại, nếu không thì mất đầu rồi!

Ta vội chen lấn muốn nhìn thấy Izumin, nào ngờ lại được chứng kiến cảnh tượng mình không muốn nhìn thấy nhất...

Cả đoàn lái buôn dừng lại vì người thanh niên dẫn đầu trùm khăn kia đánh rơi một cuộn vải từ trên lạc đã xuống... Mà cuộn vải đó lăn đến trước mặt Carol...

Ánh mắt ngây dại đó... Dừng rồi, lần đầu tiên vừa gặp Izumin đã đem lòng yêu Carol...

Ta nhìn thấy Izumin sững sờ nhìn Carol không chớp mắt, sau đó cúi đầu xuống. Bọn họ trò chuyện gì đó, ta cũng không nghe, chỉ có cảm giác tai hơi ong ong, mắt nhòa dần đi. Hình bóng thân thuộc trước mặt bỗng chốc trở nên mờ ảo ảo. Izumin của ta...

Ta không chen lấn lên hàng đầu nữa mà từ từ lui dần về phía sau, tay chân mất cảm giác, đám người phía sau xô ta ra để chen lấn chiếm ngưỡng nhan sắc của nữ thần sông Nin. Loạng choạng đứng không vững, chân bị người ta giẫm lên khiến ta ngã sang một bên. Cảm giác đau nhói nơi chân phải khiến ta tỉnh táo hơn được một tí, đứng dậy lê cái chân đau đi đến chỗ Carol, tay phui hết bụi bẩn trên người, hiền ngàng đi đến đứng bên cạnh Carol mà cười nói:

- Carol, chúng ta mau trở về thôi! Cũng khá muộn rồi!

Khẽ nâng mắt nhìn sang chỗ Izumin đang quỳ gối dưới kia, không ngờ hần vẫn đang âm thầm quan sát Carol. Miệng cứ đắng đắng, muốn mở miệng mà không được. Izumin, cho dù ta có đứng trước mặt người thì trong mắt người cũng chỉ có Carol...

Người thừa nhìn sang phía bên phải Carol một tí thôi, một tí thôi...

Carol huyền thuyên kể với ta rằng là người lái buôn kia tặng cho nó một cuộn vải rất đẹp, hần ta rất nhỏ nhả, đã vậy còn từng băng qua sa mạc Lybia... Toàn bộ ta đều để ngoài tai.

Izumin, ta muốn gặp người biết bao, tại sao khi gặp được rồi lại đau lòng thế này?

Sau khi Carol đi thì hần cụp mắt xuống, vô tình lướt mình qua ta, sau đó lại quay lên lạc đà.

Người trước đây lúc nào cũng bảo vệ che chở, luôn nở nụ cười sùng nịch đối với ta, giờ trong mắt người đó không có bóng hình của ta nữa...

Ánh mắt vô hồn nhìn Izumin, đoàn thị vệ thấy ta nhìn như thế nên cảnh giác, lúc này Izumin mới nhấn mặt quay đầu lại thì bất gặp ánh mắt của ta. Ta không biết nói gì, khẽ cười một tiếng, cười mà nước mắt muốn rơi xuống. Cuối cùng hần cũng nhìn tới ta nhưng với một ánh mắt vô cùng cảnh giác xen lẫn nghi ngờ... Unasu đưa Carol lên kiệu, nhìn qua ngó lại không thấy ta nên vội đi kiểm. Thấy ta đang chết trân đứng đó mới mỉm cười rờ tiển lên:

- Nữ hoàng, chúng ta về cung thôi, công nương Carol đang chờ ngài!

- Ù!

Ta giữ nguyên nụ cười tươi tắn, quay lưng lại bỏ đi theo Unasu. Mitamun trốn trong góc cũng vội che khăn rồi đuổi theo đoàn người để về cung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Izumin ngạc nhiên, không hiểu tại sao cô gái được gọi là nữ hoàng đó lại nhìn hần như thế, ánh mắt đó... tràn đầy đau khổ tuyệt vọng, rất bi thảm. Sao kì lạ vậy?

- Người khi này là ai vậy?

- Hoàng tử hỏi công nương Carol?

- Không, cô gái tóc đen kia...

- À, nữ hoàng Asisur, chị gái của hoàng đế Ai Cập!

- Vị nữ hoàng bị Menfuisur ruồng bỏ đó sao?...

Ông đội trưởng già vừa kéo lạc đà vừa gạt đầu, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, vội đến hỏi nhỏ Izumin: "Không lẽ nàng ta đã nghi ngờ chúng ta?"

Izumin lắc đầu, tiếp tục tìm nơi dừng chân nghỉ ngơi. Lần này hần đến đây là để tìm kiếm tung tích em gái của mình, không ngờ lại gặp được vị nữ thần sông Nin đang nổi tiếng trên khắp đất nước Ai Cập...

...Còn có cô nữ hoàng kì lạ đó...

Càng nghĩ càng không hiểu nổi, trước đây chưa từng gặp nàng ta bao giờ, sao lại nhìn hần bằng ánh mắt đó?

Tối hôm đó nữ hoàng Asisur chỉ nằm yên lặng trong phòng không cho ai vào chăm sóc, bữa tối cũng không ăn. Carol đến thăm muốn vào khuyên can cũng không được nên đành bỏ về, Mitamun lại có vẻ nghi ngờ. Anh ta rằng đến đây để làm gì? Không lẽ đi tìm nàng sao?

Mitamun căng thẳng, nói với Ari một tiếng sau đó lên đi tìm Minurê. Lúc này Minurê vừa từ hoàng cung trở về, đang băng qua hồ sen giữa cung. Mitamun đứng nấp sau cây cột to lớn, nhìn trái ngó phải sợ bị người khác bắt gặp, sau đó từ từ đi lại gần Minurê, trên đầu vẫn giữ nguyên khăn trùm đầu. Minurê thấy có gái bí ẩn che khăn kín mít kia lao vù vù về hướng mình cũng ngạc nhiên lại cảm thấy nghi ngờ, định tóm nàng ta lại thì nàng ta đã đứng trước mặt hần.

- Mitamun? Có... sao cô lại ở đây?

- Đi theo ta

Mitamun nghiêm trọng đi trước, về mặt không hề bông đùa giống mọi hôm khiến Minurê cũng không khỏi lo lắng. Cả hai đi ra bờ sông, Mitamun im lặng đứng bất động không có ý định nói gì làm cho Minurê càng lo lắng thêm. Có rất nhiều câu hỏi nhưng lại không biết phải hỏi như thế nào, lúng túng một lúc cũng bình tĩnh trở lại.

Mitamun nắm chặt áo choàng, quay người lại nhìn Minurê...

- Minurê, anh trai ta đến đây rồi...

- Hoàng tử Izumin? Bệ hạ biết chưa?

- Chưa, ban chiều ta vừa gặp hắn trên đường, hình như Asisur biết nhưng không hiểu sao vừa về đã đóng cửa phòng lại không chịu gặp ai.

- Ta phải đi nói với hoàng thượng.

Minurê vội bước đi về, trong lòng không ngừng lo lắng. Mitamun mắt tích, hoàng tử Izumin đến đây không chừng để kiểm soát tấn công trả thù, gây chiến với Ai Cập. Đây là chuyện quốc gia đại sự, không thể chậm trễ. Mitamun hoảng hốt ôm cứng Minurê lại không cho hắn đi, trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc:

- Minurê, không được đi, hoàng đế Menfuisur sẽ cho người bắt anh ta đứng không? Minurê, nghe ta nói.

Minurê lạnh nhạt mở miệng:

- Nói đi

Thấy thái độ đó của Minurê, Mitamun sợ sệt rút tay về, không dám chạm vào hắn nữa, sống mũi hơi cay cay, giọng nói có hơi nghẹn ngào:

- Minurê, cha ta định gả ta cho vị vua láng giềng để đổi lại là một phần lãnh thổ phía Bắc, lão vua ấy xấp xỉ tuổi của cha ta. Ta không đồng ý nên bỏ trốn tới Ai Cập, cùng đường lại thấy hoàng đế Ai Cập trẻ tuổi đẹp trai nên đòi gả cho ngài ấy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Minurê im lặng nhìn bóng dáng nhỏ bé của Mitamun, không ngờ cô gái ngang ngạnh này cũng thật đáng thương, số phận của công chúa chỉ có thể như vậy, ngồi chờ người khác bán mình đi mà không có quyền lên tiếng.

- ... Ta không có quyền thế, lời nói cũng không có giá trị như anh trai ta nên không được quyền từ chối... Minurê, người... người bỏ trốn cùng ta được không?

Mitamun nhỏ giọng hỏi, khẽ xoay người ngồi lên tảng đá nhỏ, mặt hướng ra bờ sông Nin, không dám nhìn Minurê. Mitamun hỏi lại lần nữa, lần này khóc thật sự, nước mắt rơi xuống mu bàn tay nhưng cố gắng giữ giọng nói bình thường:

- Người đưa ta bỏ trốn được không? Ta không làm công chúa, người không làm tướng quân nữa...

- Công chúa, xin người thận trọng với từng hành vi của mình. Công chúa có biết một hành động ích kỉ trẻ con của người có thể khơi mào chiến tranh giữa hai nước không? Xin công chúa mau trở về, theo thân đến gặp bệ hạ.

Mitamun chưa chút cười, đứng vậy, làm sao nàng lại quên mất.

Hắn là vị tướng quân dũng mãnh trung thành của hoàng đế Menfuisur, sao hắn có thể chối bỏ quốc gia để đi cùng một cô gái như nàng!

Mitamun không nói nữa, cúi gằm mặt, kéo áo choàng lên, quay người bỏ đi, lướt qua trước mặt Minurê, đang đi bỗng nhiên dừng lại... "Minurê, ta thích người...", giọng rất nhỏ, gần như là thì thào, đoạn, bước tiếp.

Minurê sững người, không biết phải làm sao, trái tim nằm trong lồng ngực đập từng hồi, bóng dáng nhỏ bé cô đơn ấy lùi thui mất dạng phía sau hoàng cung rộng lớn...

Mitamun vừa khuất khỏi tầm nhìn của Minurê thì ngã khụy xuống đất, không kiềm nén nữa mà khóc nức thành tiếng, hai tay ôm đầu, nước mắt thì nhau rơi xuống. Minurê, ta hận người, tại sao người lại nhất quyết tuyệt tình như thế? Minurê... Ta không quản chiến tranh, ta không sợ, ta không muốn làm công chúa góa bụa nữa, ta muốn rời khỏi đây...

Minurê, tại sao người lại phải trung thành với Menfuisur làm gì?

Nếu Minurê không giúp Mitamun ta trốn, chắc chắn cũng có ngày ta bị phụ vương mẫu hậu bắt về. Đến lúc đó còn nặng tội hơn.

Người giúp được ta... chỉ có thể là Asisur...

Mitamun cắn răng đứng dậy, vừa đi về cung điện của Asisur đã xông tới đập cửa dữ dội.

Bên trong vẫn im lặng.

Ari tuy cần Mitamun lại nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, không biết tình hình của nữ hoàng như thế nào. Hai đường lông mày chau sát lại, khó chịu hỏi Mitamun:

- Công chúa, rốt cuộc ban sáng có chuyện gì xảy ra vậy?

- Ta ... Sao cô hỏi ta?

- Ban sáng cô ra ngoài cùng nữ hoàng cơ mà?

- Ta không biết, thấy ra ngoài xong về nằm đó luôn, không nói năng gì với ta nữa.

Mitamun hung hăng đá cửa một cái, ...

Ồi... đau... cái chân ngọc ngài...

Vào bằng cửa chính không được, Mitamun ta vào phòng bằng đường cửa sổ.

Trong phòng trống không không có ai, bóng dáng Asisur cũng không có...

Lúc này bên ngoài chính sảnh mọi người đang nhốn nháo. Công nương Carol bị mất tích. Bên trong cung điện của Asisur cũng nhốn nháo không kém, nữ hoàng không thấy đâu.

Menfuisur điên tiết cho người lục soát mọi nơi, chỉ tìm ra được manh mối duy nhất chính là đoàn lái buôn lạ mặt vừa tiếp xúc với Carol trên phố ban chiều...

Đêm nay là một đêm có rất nhiều người không ngủ được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Carol vừa mờ mắt lên đã thấy mình đang lênh đênh bấp bênh, mặt đất lắc lư dữ dội, khó khăn bò tới vịn cửa sổ đứng dậy thì té ngã ra.

Sao nàng lại ở trên biển thế này?

Đang lúng túng không biết phải làm sao để thoát khỏi chỗ này thì cửa được mở ra, một thanh niên cao lớn đi vào. Carol giật mình nhìn, hóa ra...

- Người bắt cóc ta chính là người? Tại sao lại giả dạng thương nhân để lừa ta?

- Con gái nữ thần sông Nin?... Thử ví, thảo nào hoàng đế Ai Cập say mê người như điều đó, từ chối cả em gái ta cùng Asisur để lấy người làm hoàng phi!

- Thà ta ra, đừng để binh lính Ai Cập bắt được, nếu không người sẽ không toàn thây đâu...

Carol hoảng sợ, người co ro lại, chui tọt vào góc phòng. Izumin từ từ rút roi da trên trần xuống, đồng từ dần đỏ lên, gần giọng hỏi:

- Ta không quan tâm, các người giấu em gái ta ở chỗ nào?

- Ta không biết, em gái người là ai? Làm sao ta biết?

- Em gái ta là công chúa Mitamun, mất tích ở Ai Cập.

Em gái? Carol mờ to mắt, hóa ra đây là hoàng tử Izumin của Hitaito, thảo nào... Carol lắc đầu bất lực: “Hoàng tử, tôi thật sự không biết công chúa ở đâu. Không phải công chúa đã về nước từ rất lâu rồi sao?”

- Không có tung tích của Mitamun từ rất lâu rồi, cho dù có tìm thế nào cũng không thấy. Nói, có phải người giết nó để Menfuisur cưới người phải không?

- Ta không...

Bất chợt Carol nhớ tới cô thị nữ bên cạnh Asisur, lúc nào cũng lén nhìn nàng bằng ánh mắt chán ghét. Dù đi đâu cũng dùng khăn trùm đầu che kín mái tóc, không nhìn rõ mặt mũi thế nhưng trên người cô ta luôn phảng phất một thứ kiểu ngạo không tên, một tí nữ có thể có khí thế ấy không? Có lần nàng nghi ngờ đây là công chúa Mitamun nhưng lại không dám khẳng định, và lại đường đường là công chúa thì không có lí do gì để làm tí nữ cả. Bấy giờ nói lung tung không khéo lại hại Asisur...

Izumin thấy phản ứng của Carol như vậy, rõ ràng nàng biết nhưng lại im lặng không chịu nói. Hấn tức giận lôi Carol lại trói vào cây cột buồm rồi dùng roi da tra tấn, sức lực không hề nhẹ, nghe từng tiếng vụn vút kêu lên, cắt đứt da thịt. Carol ngoan cố run rẩy nói không biết, sau đó ngất lịm đi.

Ta đứng bên ngoài, răng cắn chặt môi, chặt đến nỗi nghe cả mùi máu. Hóa ra cắn đứt môi rồi...

Therru kéo tay ta, ý bảo ta vào đi. Ta vội cúi người, chỉnh lại mạng che mặt, sau đó mở cửa nhẹ nhàng đi vào, người hơi khom xuống:

- Hoàng tử, tí nữ là thầy thuốc được nữ quan Therru mời đến...

Izumin nhìn ta bằng ánh mắt lạnh nhạt khiến người ta ớn lạnh cả xương, tay ta dần đỏ mẫm, trong lòng hồi hộp. Không lẽ hấn lại nhận ra ta?

- Vào trị thương cho nàng ta đi.

Ta khẽ gạt đầu, ngoan ngoãn tiến về phía Carol, đau lòng nhìn nàng. Cô gái tràn đầy sức sống giờ đây đang nằm trên vũng máu, khắp cơ thể đều là vết thương, quần áo rách bươm không còn nguyên vẹn. Vội mở thùng thuốc, nhớ Therru lấy khăn cùng nước, sau đó lau sạch vết thương rồi bôi thuốc lên. Con bé khẽ rên vài tiếng, bắt đầu ứ ớ gọi gia đình...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Đắp chặn lại cho Carol, sắp xếp lại hòm thuốc gỗ nhỏ bên cạnh, ta thở dài, trong lòng buồn bã. Izumin, người bảo ta nên làm sao đây? Người muốn ta nhìn thấy người ngày càng yêu Carol đến nỗi hi sinh cả tính mạng vì nàng ấy hay đi nói cho người biết ta và người yêu nhau?

Ha ha, Asisur ngốc! Người nói hấn sẽ tin ư? Chuyện trước kia chỉ có mình người nhớ, hấn có biết không? Bấy giờ hấn còn không biết ta là ai...

Vừa quay người ra thì thấy Izumin đang đứng tựa vào cửa, hai tay khoanh tròn trước ngực, vẻ mặt vô cảm nhìn ta. Ta hốt hoảng cúi đầu xuống, hành lễ sau đó lúng túng không biết làm gì. Trong khoang thuyền nhỏ này cửa chỉ có một cái, hấn ta đã chặn mất rồi, ta muốn chuồn ra ngoài cũng không được. Đến khi ta mới chân hấn mới nhận ra tiếng:

- Tại sao lại dùng khăn che mặt?

- Thừa hoàng tử, tập tục của Ai Cập vốn thế, ngài không phải không biết...

- Các người chỉ dùng khi ở bên ngoài thôi, bây giờ vào trong khoang thuyền rồi, nên gỡ ra đi.

- Thần rất xấu xí, chỉ sợ sẽ hù dọa hoàng tử.

- Ô? Xấu?

Izumin hỏi ngược lại với vẻ trào phúng, động đậy cơ thể, tiến đến gần định vươn tay tháo khăn mặt của ta ra. Ta lạnh mặt nhìn hấn, cười gượng:

- Hoàng tử, thần nhận tiền của người lên thuyền để làm thầy thuốc chữa bệnh, sau đó sẽ trở về. Chúng ta không quen không biết, tội gì phải làm khó nhau?

Izumin ngạc nhiên, sau đó luống cuống rút tay về, nhìn nàng chăm chăm. Đôi mắt của cô gái này rất giống ánh mắt của người ban sáng, đen tuyền, sáng như sao, tĩnh lặng như nước nhưng khiến người khác bị mê hoặc.

Ta thấy lối ra vào đã trống, định đi ra thì bị Izumin gọi ngược lại:

- Người ở đây chăm sóc nàng đi, đừng để nàng có mệnh hệ gì.

Ta ngoan ngoãn xoay người lại, nhẹ nhàng đặt hòm thuốc xuống đất, đứng yên lặng bên giường canh chừng cho Carol. Lúc này ở dưới khoang thuyền chắc Unasu cũng đã viết thư báo về triều đình Ai Cập rồi...

Izumin ngồi đưa lưng về phía ta, rút kiếm bên hông ra lau. Ta ngắm nhìn bóng lưng quen thuộc ấy, trước đây biết bao lần nhào từ phía sau đến, ôm cổ hân đu như khi. Mỗi lần như thế hân lại kéo ta lên phía trước ôm vào lòng, bóp mũi ta khiến ta mém nữa nghẹt thở chết. Bờ vai hân to lớn vững chắc lại ảm áp vô cùng, suốt thời gian dài vừa qua ta nhớ hân biết bao nhiêu, mong gặp hân biết nhường nào, giờ đây hân đang ngồi trước mặt ta, thế nhưng ta lại không thể chạm tới.

Izumin, người đang trả thù ta đã bỏ mặc người suốt quãng đời còn lại đúng không...

Cảm nhận được ánh mắt từ phía sau lưng nên Izumin quay lại, nhìn thấy ánh mắt của nàng ta thì cười khẩy, lại là ánh mắt hăm dọa như bao đứa con gái khác. Bỗng nhiên cảm thấy nàng ta thật chán ghét nên đuổi ra ngoài.

Gió biển rất mạnh, trong gió có vị mặn mặn của muối. Sống 2 kiếp người, chưa bao giờ cảm thấy trong lòng đầy áp tâm sự, đớn đau sâu sắc thế này. Phải trở mặt nhìn người mình yêu từng bước yêu người con gái khác, đau lắm chứ. Ta muốn ngăn cản nhưng lại không làm gì được. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh rộng lớn, tâm trạng nhẹ nhàng hơn được một chút. Từng đoạn đối thoại của Izumin cùng Carol ăn sâu vào tâm trí ta, tâm đầu như có người dùng dao găm đâm vào ngoáy chọc...

- Carol, ta đã hiểu vì sao Menfuisir lại yêu cô như thế. Cô vừa thông minh vừa xinh đẹp, tình thông phép thuật, còn biết cả kĩ thuật luyện kim của người Hitaito chúng ta... chưa kể tính cách kiên cường của cô đã chinh phục được hoàng đế Menfuisir kiêu ngạo! Ngay cả ta cũng bắt đầu chú ý đến cô rồi...

- Cô quả nhiên là báu vật mà thần linh tặng cho Ai Cập...

- Giữ cô trong tay đánh chiếm Ai Cập sẽ dễ dàng hơn rất nhiều...

Asisur, khi người bước chân lên con thuyền này, người có nghĩ sẽ phải nghe những lời như thế không?

Nếu biết trước, ta thà không lên, ta thà không gặp lại hân để lòng đau đớn thế này.

Cho dù có biết ta là Asisur hân cũng không thể có bất kì cảm xúc gì, chuyện này ta không thể trách Izumin được.

Đúng, không thể trách Izumin được.

Có trách là trách ta...

Therru lại gọi ta vào, vừa vào đã thấy Izumin đang cẩn thận thay băng cho Carol, trên người nó chỉ còn phần váy phía dưới, bên trên đã bị lột sạch. Ta căm phẫn, thất vọng, không ngờ Izumin lại là một kẻ háo sắc như thế, trong lòng hung hăng muốn tát cho hân vài cái hả giận nhưng lại không thể, đành đứng đối mặt bốc lửa nhìn hân. Izumin bỗng nhiên cảm thấy sợ, rút tay lại, thấy ta đi vào thì vội đứng lên nhường chỗ.

Ta hậm hực quăng hòm thuốc xuống đất, ngồi phịch lên giường, tuy tức giận nhưng vẫn phải nhẹ nhàng thay băng ra cho Carol. Izumin, tên háo sắc...

Vừa thất nức cuối cùng thì khăn che mặt bị tháo xuống, ta thẳng thốt giựt lại nhưng không được, Izumin đã xoay người ta lại đối diện hân. Tim ta đập thình thịch như sắp vỡ ra ngoài, nhìn khuôn mặt quen thuộc lạnh lùng của Izumin đang ở mình rất gần, vô thức vươn tay lên nhưng khựng lại nửa đường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

Từ đó về sau ta thân nhiên gỡ khăn che mặt ra, ngừng ngưng đi lại trên tàu. Trông thấy từng gương mặt quen thuộc trên tàu, trong lòng chực khóc. Ta thật nhớ mọi người quá, ông đội trưởng, Therru, mấy cô nữ thường hay đi theo giặt giũ lo thức ăn...

Carol sau khi tỉnh lại thì ngồi nghiên cứu ta chăm chăm, như thể sắp lộ da ta ra xem nội tạng bên trong vậy. Ta thân nhiên coi như không quen không biết nàng ấy, vẫn đều đặn thay thuốc, đều đặn nhận lương từ chỗ Therru. Đồng tiền mình tự tay kiếm được quả nhiên quý báu vô cùng! Cứ lờ ra đếm mãi không thôi!

Chiếc thuyền lênh đênh trên biển khoảng mười ngày, vết thương của Carol đã bớt đau nhức nên nàng ấy có thể đi lại tự do, thường xuyên ngồi ôm gối, ánh mắt xa xăm nhìn về phía đại dương mênh mông. Ta không chú ý đến Carol cho lắm, dù sao nàng ấy cũng không trốn đi đâu được, người mà ta chú ý luôn đứng ở đầu mũi tàu, uy nghiêm ra lệnh cho binh sĩ chèo thuyền. Hân lúc nào cũng vậy, luôn thu hút ánh mắt của người khác bằng thái độ không lạnh không nhạt, vẻ mặt hết sức bình thản. Ta nhẹ nhàng xoa xoa trái tim đang đập trong lồng ngực, tự như: "Nhìn thấy hân là được rồi, còn hân có yêu ta không... không phải do ta quyết định..."

Ta lấy quyển sách trong hòm thuốc ra đọc, dù sao rảnh rỗi cũng không biết phải làm gì. Ánh đèn cây hơi nhỏ, ánh sáng vàng nhạt mờ mờ làm ta mỏi mắt nên dẹp vào, nào ngờ một cơn gió từ cửa sổ bên hông thổi vào, trong phòng tối om. Ta lần mò theo vách tường, vừa định tiến ra ngoài thì cửa gỗ lớn bất ngờ bị mở ra, gió lạnh lại ủa vào. Tay lần mò vớ lấy cây kéo để trên bàn, đứng yên bất động không dám nhúc nhích, nếu người vào có ý đồ bất chính ta sẽ xử hân ngay. Nào ngờ người đó lên tiếng:

- Bỏ xuống đi, không khéo tự làm mình bị thương.

- Ô, hoàng tử?

Izumin không trả lời, tự nhiên đi đến ngồi trên giường, nghiêng ta thì xung quanh tối om như mực nên không biết phải làm sao, lúng túng tìm cách đi ra ngoài. Đưa tay ra quờ nhẹ trong không khí, rõ là không có gì phía trước mặt thế nhưng khi ta bước tới một bước lại bị vấp té, cũng không biết vấp phải cái gì. Izumin đang ngồi trên giường cười một tiếng như thế hân thấy hết vật, hỏi tiếp:

- Tại sao người lại lên thuyền này?

- Thần là thầy thuốc, ai trả tiền thì thần chữa thôi! Hoàng tử cứ đùa!

- Thật không? Chứ không phải người có ý tiếp cận ta hay sao?

- Không. Tất cả đều vì tiền.

- Vì cái gì người rõ nhất chứ không phải ta, tốt nhất đừng làm gì ngu ngốc, ở nơi này các người không trốn được đâu.

Hăm dọa ta xong, Izumin phát tay áo đi ra ngoài, ta thì cười lạnh. Hóa ra là hân biết ý đồ của ta rồi, nhưng ta lên đây không phải để cứu Carol mà là gặp Izumin hân, có lẽ hân không biết điều này, mãi mãi cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Buổi tối, ta theo lệnh của Izumin bỏ thêm thuốc mê vào nước uống của Carol làm nàng ngủ lì bì, trong lòng cảm khái. Asisur à, làm thế này không được, bỏ thuốc mê thế này làm sao nguoi và Carol trốn được, nhưng chỉ cần Izumin nhẹ nhàng cười tươi với ta và bảo: “Ngày mai sẽ về đến kinh thành Hatoshi, bỏ thêm thuốc mê cho nàng ta”... Ta lại ngoan ngoãn làm theo nhưng do lương tâm cắn rứt quá nên chỉ cho một lượng nhỏ, đủ để qua mặt Izumin.

Ta không có khả năng miễn dịch với người đẹp trai, đặc biệt người đó lại là Izumin...

Haiz...

Tối hôm đó Unasu lên ra ngoài hành lang sàn gỗ, ngó vòng quanh, xác định không có ai mới thả con chim bồ câu... giấu dưới quần ra. Nam mô, ta há mở tròn mắt, bị nhét như thế không biết con chim nhỏ kia có còn khả năng bay về Ai Cập không @@/. Nó lẹ trên tàu chỉ được mặc quần, phải cởi trần, lại không có phòng riêng, ban đêm bị nhốt chung với rất nhiều nô lệ khác, bên cạnh đó binh lính Hitaito canh chừng rất cẩn thận nên quả thật, Unasu chỉ có thể giấu con chim đưa thư ở nơi đó. May mắn, ta không phải con chim kia, nếu không chắc chết sớm rồi... =.=

Ta đứng nép sát vách tường, không muốn để Unasu phát hiện ra, bây giờ có phát hiện hẳn cũng không biết ta là ai, có khi âm thầm thù tiêu ta luôn đấy chứ. Hẳn không biết ta đang ở trên tàu nên chắc chắn chỉ bấm báo về với triều đình Ai Cập rằng chỉ có Carol ở trên tàu, đang bị đưa về Hitaito. Cơ mà ta cũng muốn dùng bồ câu đưa thư, phải nói với Ari một tiếng kéo nàng ấy lo lắng cho ta quá làm bậy thì khổ. Chuyện ta lên lên tàu của Izumin chỉ có mỗi ta biết, khổ nỗi bây giờ kiểm đầu ra chim bồ câu đây? Cho là kiểm ra chim đi, làm sao nó đưa về cho Ari được cơ chứ? Ôi khổ...

Unasu sau khi thả bồ câu xong vội vã lui về khoang thuyền dành cho nô lệ, đến lượt ta lên ra ngoài. Ta bước lên ghế gỗ đặt gần đó, hơi nhoài người ra ngó chăm chăm con chim đang vỗ cánh phành phạch đáng xa kia, thật muốn bắt nó lại rồi nhét thêm một lá thư nữa quá! Bỗng nhiên, một mùi tên lao ra, con chim đang vỗ cánh khi thế không kịp kêu lên một tiếng, rơi tõm xuống biển. Ta nuốt nước miếng, người bắt đầu là đi... Không phải ta sắp bị nghi ngờ đó chứ @@/

Nhìn đi, ở nơi này chỉ có con chim cùng ta, không bị hiểu lầm mới lạ.

Izumin lạnh mặt nhìn ta, tay hạ cung tên xuống, ung dung tự tin bước đến, hơi cúi đầu: “Đã bảo cô đừng làm gì ngốc nghếch, cô lại không nghe, người đâu, bắt nhốt cô ta lại”

Thế là ta đường đường chính chính bị còi hai tay lại, hai chân cũng không thoát, miệng bị nhét một đồng vải, trông không khác đòn bánh tét là bao. Ta nằm nhún nhảy trườn bò như con sâu đo, cố gắng gọi Carol nhưng nó cứ ngủ say như chết, một tí phản ứng cũng không có. Do quá mất bình tĩnh nên ta co thẳng chân đạp Carol một phát, nàng ta lăn xuống đất rồi tiếp tục gáy o o. Mẹ nó, thuốc mê của bà đây quả là hàng chất lượng cao.

Ta bị nhốt chung khoang thuyền với Carol, không thể cầu cứu ai nên đành bất lực nằm ngủ. Nghi ngại tí, để sáng mai còn chuẩn bị choảng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Triều đình Ai Cập: hiện tại đang rối như tơ vò.

*Ở Hạ Ai Cập:

Ari: “Nữ hoàng đâu? Nữ hoàng đi đâu? Nữ hoàng không thể nào bỏ trốn được, ở đây chỉ cần ăn với ngủ, chắc chắn nàng sẽ không bỏ đi. Đứng rồi, nhất định đã bị kẻ gian bắt cóc...”

Ari đập tay bôm bốp, vừa đi vừa suy nghĩ, sau đó hét lên: “Tướng quân Nakuto, mau bấm báo với hoàng thượng, xin người đi tìm nữ hoàng...”

Một cô ti nữ đi vào, kinh cẩn thưa: “Thưa nữ quan, ti nữ mới vào làm đã bỏ trốn rồi ạ”

- Mặc kệ cô ta, bây giờ ta không rảnh lo chuyện đó.

- Dạ vâng

Nô ti đang định lui xuống thì Ari hét lớn giật ngược lại: “Khoan, người nói nô ti thường hay đi bên cạnh nữ hoàng đúng không?”

Nô ti kia ngờ ngác gật đầu: “Dạ đúng ạ” rồi đứng sang một bên không hiểu có chuyện gì mà nữ quan Ari như sắp té xỉu. Ari loạng choạng ngồi phịch xuống đất, miệng thì thào: “Trời ơi, công chúa Mitamun bỏ trốn thật rồi...”

Đương sự Mitamun sau khi nghe tin Carol bị triều đình Hitaito bắt cóc vội xanh mặt tìm một con ngựa, nhân lúc đêm tối mà bỏ trốn, bỏ ngoài tai mọi lời nói của Minurê. Nàng thật sự không dám trở về, Asisur đáng chết, bỏ trốn cũng không dẫn nàng theo.

*Thượng Ai Cập, kinh thành Tê Bê

- Hoàng thượng, người Hitaito đã cướp nữ thần của chúng ta với ý định gây chiến, chúng ta sao có thể nhẫn nhịn?

- Đúng vậy, dân Ai Cập tuy yêu hòa bình nhưng không thể để người khác dè dặt cười cở như thế!

- Cô gái sông Nin là biểu tượng của Ai Cập, sao có thể bị bắt đi dễ dàng như thế? Bọn sứ thần các nước sẽ nghĩ gì về hoàng cung chúng ta?

-...

Tể tướng Imhotep lúc này mới nghiêm mặt lên tiếng: “Hoàng thượng, nữ hoàng Asisur ở Hạ Ai Cập cũng mất tích...”

Menfuisur tức giận đập bàn đứng dậy, phần nộ hết to:

- Chuyện gì nữa đây? Không lẽ là do bọn Hitaito?

- Hoàng thượng, xin hãy bình tĩnh. Unasu không hề nói tới việc nữ hoàng bị Hitaito bắt cóc, có nghĩa là nữ hoàng bị thế lực khác bắt.

- Bây giờ phải làm sao?

Menfuisur trầm tư suy nghĩ một hồi, sau đó ra lệnh cho Minurê dẫn người đi tìm tung tích của Asisur, còn mình tự xuất chinh đến Hitaito để đòi lại Carol. Minurê cúi đầu nhận lệnh không tỏ rõ thái độ là gì, vội vã cúi chào Menfuisur rồi lên ngựa lao ra khỏi kinh thành.

Mítamun, cô ép ta phải dùng biện pháp mạnh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Asisur cảm thấy bụng tung tức, cứ như bị ép chặt lại, bên tai lại nghe loảng thoảng tiếng của Carol đang la hét:

- Tên khốn nạn đồ khốn kiếp, mau thả ta ra. Ta không muốn đến Hitaito, mau thả ra.

Mặc cho Carol la hét, Izumin vẫn bế nàng ta đi vào hoàng cung trắng lệ kia. Ta quay đầu nhìn ông đội trưởng già phải vác ta, trên mặt ông ấy đỏ mồ hôi nhễ nhại, âm thầm cắn răng khóc không thành tiếng. Chắc Izumin chê ta nặng nên chọn vác Carol, hu hu, chuyện này về phải giám cân mới được.

Carol rất sung sức, vào đến trong hành cung vẫn không ngừng la hét, thu hút không ít sự chú ý. Ông đội trưởng đặt ta vào góc phòng rồi tiến đến hành lễ với lão hoàng đế Hitaito và hoàng hậu. Ta hơi ngại ngốc nhìn hoàng hậu, bà ấy là một người phụ nữ tuổi trung niên, nơi khoe mắt xuất hiện vài vết nhăn nhưng không hề làm mất đi vẻ đẹp mà còn tăng thêm sự dịu dàng cùng hòa nhã. Nụ cười chân thành, ánh mắt như tia nắng ấm áp lòng người. Ta đỏ mặt, không dám nhìn hoàng hậu nữa, vội cúi đầu nhìn sang chỗ khác. Hoàng hậu như thế khi còn trẻ chắc chắn rất xinh đẹp, nếu không lão hão sắc như hoàng đế Hitaito làm sao lại cưới nàng làm hậu. Hoàng hậu xinh đẹp như thế, thảo nào Izumin nhà ta lại sở hữu một nhan sắc động lòng người thế kia! Mái tóc bạch kim cũng được thừa hưởng từ bà, đôi mắt xinh đẹp cũng thế. Ta lại lên nhìn lão hoàng đế thì kinh hãi, may mắn, Izumin của ta không giống ông ta cho lắm. Ngoại trừ khí thế đế vương trên người hai cha con khá giống nhau, còn lại đều khác hết. Thử nghĩ nghĩ, nếu sau này...

Sau này khi về già, Izumin cũng sẽ để bộ râu quai nón bạch kim, tóc bạch kim, đôi mắt lạnh lùng...

Mới ta giựt giựt, đầu không dám nghĩ nữa, cảm thấy có chút bất lực, thật muốn khóc...

Izumin, người làm ơn đừng đi vào vết xe đổ của cha người...

Hoàng đế Hitaito vui vẻ cười ha ha, tò mò nhìn Carol đánh giá, tay khẽ nâng mặt nàng lên. Carol sợ hãi không dám cự quấy nữa, bên kia hoàng hậu vội hỏi thăm tình hình của Mítamun. Thấy Izumin im lặng không trả lời, bà khóc ngất lên rồi ngất lịm đi. Hoàng đế Hitaito cũng không bồng đùa nữa, sát khí bắt đầu nổi lên, túm lấy Carol rồi ném xuống sàn, lạnh giọng hỏi:

- Nói, người giết con gái ta để cướp tình yêu của Menfuisur đúng không?

- Không, không phải, tôi thật sự không biết, không phải tôi...

- Ngụy biện!!!

Lão ta vung tay rút kiếm ra, sắp chém xuống thì Izumin vội đứng ra ngăn lại. Vết hấn rất điềm tĩnh, không có một chút nao núng, chậm rãi lên tiếng:

- Phụ vương, nàng ta là báu vật của Ai Cập. Bắt được nàng ta, coi như kế hoạch thôn tính Ai Cập của chúng ta dễ dàng hơn được một chút. Không nên vì xúc động nhất thời mà làm mất đi lá bài chủ chốt.

Lão quốc vương Hitaito hừ một tiếng rồi rút kiếm vào, xoay mình đi tìm hoàng hậu. Ánh mắt hấn lướt qua ta thì khựng lại, neho mắt nhìn ta đang nằm trong góc:

- Izumin, còn có ta là ai? – vừa hỏi, tay vừa chỉ về hướng ta. Izumin vầy vầy ý gọi ông đội trưởng mang ta đến. Dù sao ông ấy vẫn đáng hoàng tử tế hơn, khuôn ta lại sau đó nhẹ nhàng đặt xuống chứ không ném ta như bị thối. Quốc vương Hitaito kéo miếng vải bịt mồm cùng đồng nui giề trong miệng ta ra khiến ta ho sặc sụa, mặt đỏ bừng lên. Thấy lão ta nhìn mình như thế thì miễn cưỡng nặn ra một nụ cười! Hi, xin chào cha chồng, con là con dâu người à! Ta âm thầm nói trong đầu chứ không hề dám nói thành tiếng, nếu không kẻ giết ta sẽ là Izumin.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Lão ta vội vụt ta ra, quay lưng đi mất, bước chân có chút vội vã khiến ta cười đến đau cả ruột. Hóa ra ta trang điểm kinh khủng đến thế ư? May mắn ta chỉ mới vẽ thêm nốt ruồi cùng bôi đen hai viền mắt, nếu ta mà làm tiếp chắc không ai dám nhìn đến ta. Sinh ra mà xấu xí thật sự không dễ sống!

Đang rung người cười, nằm sấp xuống đất, mắt khẽ nhìn Izumin thì sững người, hình như ta vừa mới thấy hấn người. Chớp mắt một cái, vừa mờ ra đã thấy bộ mặt lạnh như tiền giấy của hấn, ta ảo não. Rõ là mày bị ảo tưởng Asisur à...

Carol xui xẻo bị ném xuống đất, lực tay của lão quốc vương không hề nhẹ nên vết thương rách toạc ra, máu đầm đìa. Nhưng xui xẻo của Carol lại là may mắn của ta, do Carol bị thương nên ta được thả tự do, tay chân tuy tê rần nhưng ít ra vẫn hơn là bị trói như con sâu. Unasu, người nhanh nhẹn hộ ta, mang Carol ra khỏi chỗ này. Để Carol ở gần Izumin thật nguy hiểm...

Ta chậm chạp băng bó vết thương cho Carol, cặp giò tê rần rần như bị ngàn mũi kim chích vào. Không dám cử động mạnh vì mỗi lần như thế lại có cảm giác vừa đau lên tới não vừa nhột đến mang tai, cảm giác khó tả. Ai ngờ, Izumin ngồi ở đầu bên kia giường lại không yên phận, hấn nhìn thấy về mặt kiểm nén của ta thì thắc mắc khó hiểu:

- Người bị làm sao đấy?

Ta mím môi không trả lời. Quái, ngồi một hồi lâu như thế mà vẫn không hết tê. Nửa thân trên từ lưng quần trở lên còn hoạt động được chứ nửa thân dưới bại liệt hoàn toàn. Bất ngờ, chân ta bị Izumin nắm lên, ta nằm vật ra nệm lúc hi hi lúc hu hu, ôi ôi, ôi, ta đang bị chuột rút, đừng chạm vào, hu hu...

Izumin dờ khóc dờ cười, hóa ra là tê chân thôi, vậy mà nàng cứ làm như ai ăn thịt nàng không bằng. Sau khi chân hết tê, ta sống chết không ra ngoài canh cửa mà lấy lí do Carol đang bị thương nên ở lại mặt dày làm kẻ thứ ba, ngu hay sao mà để cô nam quả nữ ở chung trong phòng? Bà đây thế, bà phá Izumin người cùng Carol cho đến cùng, bà phải ủng hộ thẳng em đẹp trai nhưng bị đần của bà @@, a a, đó là bốn phận của một người chị!!!

Izumin chăm chú quan sát ta, ta ngồi im như tượng, uốn ngực cho hấn nhìn. Nhìn đi, ăn uống đầy đủ nên rất trưởng thành rồi, đừng không ==

Về mặt ta vô cùng nghiêm túc mà trả lời mấy câu hỏi bằng quơ trong lúc nhàm chán của Izumin:

- Người là gì của Carol?

- Ờ, ờ, ờ... bạn...

- Bạn?

- Ô, bạn nói khó...

- Nói khó? Là quán chung một cái quán à?

Ta đen mặt, quán chung cái đầu nhà người.

Izumin lại hỏi tiếp:

- Sao lại dám theo đến đây?

- Carol sắp là hoàng phi Ai Cập, nếu nàng còn sống trở về đương nhiên sẽ hậu thưởng cho ta, ngài không biết sao? Hoàng đế Menfuisur rất sủng ái nàng ta.

- Ô, vậy người giúp ta giữ Carol ở lại đây đi, người muốn bao nhiêu ta sẽ trọng thưởng cho người!

- Không được

- Không được? Tại sao lại không được?

- Ô Ai Cập ta cũng có một mỏ tài sản khá rồi, ta không nỡ bỏ lại.

Ồ Ai Cập ta có nguyên cả cái Giza, mắc gì phải ở đây?

- Người có chức vụ gì mà có tài sản riêng?

- À, ta là ngự y của hoàng cung, vô cùng được hoàng đế bệ hạ trọng dụng.

- Trong cung... vậy người có biết nữ hoàng Asisur không?

Ta ngẩng phăng đầu lên, nhìn Izumin như sắp khóc. Không ngờ hẳn lại ngồi hỏi ta về ta @@

- Có, biết... đương nhiên biết...

- Nàng ta thế nào?

- Thế nào? Ý hoàng tử muốn hỏi thế nào?

- Ý ta là...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Ta đang run rẩy, trong đầu soạn sẵn một mớ đoạn hội thoại ngắn. Nhất định phải tăng bốc bản thân mình mới được. Izumin băng quơ nhìn ra phong cảnh bên ngoài, suy nghĩ một lát mới nói:

- Người biết được bao nhiêu thì nói bấy nhiêu.

- Ô, vậy đầu tiên ta xin bắt đầu với nhan sắc. Nữ hoàng Asisur có một nhan sắc chim sa cá lạng, mang một nhanh sắc trong veo thánh thiện lại vô cùng xinh đẹp động lòng người, mái tóc đen như mun, ánh mắt sáng như sao, làn da non trắng mịn như trắng mới mọc...

Izumin bất chợt nhớ đến hình ảnh của Asisur lúc lần đầu tiên gặp mặt, quả thật, cô gái này miêu tả không hề sai. Nàng rất đẹp... Ta bên cạnh lại tiếp tục thao thao:

- Ngài ấy là một nữ tử tế tài ba, một người tinh thông địa lý, thông minh hơn người, mọi chuyện ở Ai Cập trước khi Menfuisur lên ngôi vua đều do nàng ấy quản lý... - Ta cảm thấy mình nói có phần hơi quá nên bắt đầu im lặng suy nghĩ tiếp. Izumin có vẻ hứng thú nhìn ta, ý bảo ta nói tiếp đi. Ta cần rằng không nói, Izumin bắt gác hơi:

- Tính cách như thế nào?

- Tính cách? Cái này... Mỗi người suy nghĩ mỗi khác, ngài phải gặp nàng ấy mới rõ chứ ta không dám nói trước, ha ha!

Đường như Izumin còn định hỏi gì nữa nhưng Carol khẽ trở mình, mở mắt lên thấy Izumin nên hoảng hốt bò xuống giường, lễ tằm thân thương tích chạy đến bên cửa, ra sức đập. Cô gái tên Mira vừa thấy thì quay đầu run rẩy bỏ chạy. Cô ta bỏ chạy bởi Izumin đã xuống giường, bế Carol vút lại trên giường. Ô, ta đang ở trong góc giường, bên ngoài nhìn vào đương nhiên không thấy ta, quả nhiên, cô nam quả nữ, nam vút nữ lên giường, không nghĩ bấy thì quả thật uống một kiếp làm người.

Carol thấy ta đang nói chuyện cùng Izumin nên cứ tưởng ta là người của hắn, quý một xuống ôm chân ta:

- Cô gái, xin cô, làm ơn cứu ta đi. Nếu ta không trở về cô sẽ xây ra chiến tranh, Menfuisur chắc chắn sẽ đi cứu ta, ta không muốn, xin cô...

Mẹ nó, chết thật rồi.

Izumin nghe thấy thế thì ánh mắt sắc lên, sát khí bốc lên từ từ. Trong lòng ta khóc thầm thiết nhưng bên ngoài vẫn cố gắng nặn ra nụ cười hồn nhiên:

- Hoàng tử, ta rất ít gặp công nương Carol, trước giờ ta đều ở yên trong điện!

- ...

- Ta ngưỡng mộ danh tiếng cô gái sông Nin quá nên phải đi theo cứu nàng ấy...

- ...

Carol thàng thốt bụng ta ra, một tay ôm vết thương, một tay lui lại về góc giường đối diện, neho mắt nhìn ta:

- Cô đến từ Ai Cập?

- Ừ, đến cứu cô – ta miễn cưỡng gật đầu, ra sức chớp mắt với nàng ấy, nào ngờ nàng ta nghiêng đầu, hỏi một câu ngu ngốc vô biên: “Tại sao trước giờ ta chưa từng gặp cô?”

- Khá khen cho một con tiện ti nhỏ, dám lừa gạt định qua mặt ta! Nói, có phải người là người của Babylon hay Asyria không? Là gián điệp của nước nào? Ai phái người tới? Cũng khá là bản lĩnh, ngay cả ta cũng sắp bị lừa.

Ta nuốt nước miếng, nuốt lần nữa, nuốt thêm lần nữa thì giả vờ lăn ra ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Izumin đóng sầm cửa lại, vác ta ném vào ngục tối.

Ta khóc rung rức, Carol, ta hận cô, tại sao lại nhẫn tâm với ta như thế? Cô chịu khó đóng kịch một tí nữa thì ta đã không phải ngủ trong ngục rồi.

Tên hung thần ở ngục bên cạnh cười khẩy nhìn ta đầy chế nhạo:

- Nữ nhân cũng bị nhốt vào đây, cô em, ngẩng đầu lên xem, sao lại thê thảm thế này?

Ta tức tối ngẩng đầu lên mới phát hiện ra bên trong đều là những tên mặt mày đanh đá dữ dằn, trên mặt trên lưng đều toàn là sẹo. Bọn họ phát hiện ra ánh mắt quan sát của ta thì gầm rú lên:

- Con nhãi, ngươi nhìn cái gì?

Nhập gia tùy tục, ừ, ta nhập ngục thì văng tục...

- Sao nào? Ngươi dám căm ta nhìn? Cũng là tù nhân như nhau, làm cái quái gì mà có quyền căm?

- Ngươi nhìn chúng ta mà không thấy sợ ư?

Hắn ta cười chế nhạo, ta trầm nghĩ, nãy giờ chỉ có mình hắn nói, những tên còn lại đều hòa theo, ắt hẳn đây là tên cầm đầu. Vào tối trong ngục mà vẫn làm đầu gấu, xem ra không phải tay vừa. Tay chân rắn chắc, đầu ngón tay có vết chai do cầm kiếm, nhất định là binh lính, trên người nhiều sẹo như thế, là lính đã ra chiến trường, thái độ bất cần đời không để ai trong mắt, chính là lính đã thoát chết, coi cái chết nhẹ tựa bông hồng...

Những người này, có thể giúp ta được.

Ta thô bạo xoa hai bàn tay vào nhau, dùng lực rất mạnh, sau đó phệt một tiếng, phun một vũng nước bọt vào trong lòng bàn tay, vô cùng giống điệu bộ của mấy tên thất học. Bọn đàn ông thấy thế đều im bật không dám chế nhạo ta nữa mà đều tròn mắt ra. Không biết con gái nhà ai, có thể giáo dục ra thành thế này...

Ta ngênh ngang ngồi gãi soàn soạt, rất ư là tự nhiên phóng khoáng, lười biếng nằm xuống đóng rom.

- Ta ám sát hoàng tử Hitaito, bắt thành nên bị bắt vào đây.

- Ám sát? Ngươi làm sao mà tiếp cận được hắn? Binh lính xung quanh hắn rất giỏi, lại vô cùng nghiêm ngặt.

- Ờ, ta dùng mỹ nhân kế. Đối với nhan sắc của ta, mẹ hoặc hoàng tử Izumin có là sá chi.

Đoạn, mỗ nữ dùng tay ngoáy ngoáy mũi. Bọn đàn ông to con người nghiêng ngả, run run chỉ vào nốt ruồi đen trên mặt ta, sau đó bò lăn ra cười tiếp.

- Hóa ra hoàng tử Izumin thích loại con gái thế này, thật không ngờ, thảo nào con bé Mira con gái của lão tể tướng chẳng thể làm lung lay hắn!

Biết rõ tình hình bên trong hoàng cung Hitaito, ắt là người giữ vai trò quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Thấy ta như thế, bọn người trong tù cũng niềm nở hơn, không bắt chẹt ta nữa. Đến giờ cơm, nhìn thấy thức ăn trộn lẫn với cơm, nhào nhào sền sệt, bốc lên mùi vị vô cùng khó ngửi, ta vẫn phải cố gắng nuốt vào. Tên cầm đầu tốt bụng nhắc nhở:

- Lần đầu tiên khi vào đây ta cũng thế, ráng nuốt đi, từ từ sẽ quen! Cơm hôm nay ngon rồi đấy!

- Ừ, ừ, ngon...

Ta ăn không cần nhai, đưa muỗng nào vào miệng là nuốt trọn muỗng đấy. Hắn bảo ta, khó ăn thì đừng ăn nữa, để đói thật đói ăn vào sẽ dễ chịu hơn.

- Ta phải ăn, ăn để còn tiếp tục sống! – sau đó, quay sang cười tươi rói với bọn họ - “Dù sao vào đây cũng đỡ rồi, ít nhiều vẫn còn đồ ăn!”

Sau đó lại cặm cụi vết sạch máng gỗ, ăn chứ, ta còn phải sống, mạng này không phải mạng của ta, là của Asisur hi sinh cho ta...

Buổi tối ở Hitaito rất lạnh, lạnh hơn ở Ai Cập nhiều, trong khi đó trên người ta vẫn mặc nguyên trang phục của người Ai Cập. Ta run cầm cập, hỏi xin cái chăn, thẳng cha cai ngục lại xách vào một xô nước, tạt lên người ta. Bả nó, chỉ đây ráng nhịn.

- Hừ, xấu xí thế kia còn dám đòi hỏi, trước khi đòi hỏi phải nhìn kĩ lại mặt của mình đi, thật là... Trùng cái gì, nhìn người mà hết muốn ăn cơm.

Chỉ đây lay nhịn, không ngờ vẫn dễ nhan sắc lại róc ròi như thế. Điện hình, đẹp lạ như Carol cứ bị bắt mải, còn xấu lạ như ta lại không thể sống yên thân, xin có cái chăn cũng ra vẻ hách dịch.

Tên cầm đầu thấy ta lạnh như thế, có lòng tốt nhích lại sát song sắt, bảo ta nằm dựa vào hắn, ít ra sẽ ấm hơn một tí, người thanh niên da ngăm đen còn lột áo bên ngoài đưa sang cho ta. Tuy cái áo dơ bẩn, hơi thôi thoỉ nhưng lại khiến người khác ấm lòng. Ta nằm dựa lưng dựa vào tên cầm đầu, nhỏ giọng hỏi:

- Tại sao các người lại đối xử tốt với ta thế?

- Ha ha, thân gái nào được mấy người mạnh mẽ khác thường như cô! Bọn ta thích như thế, rất có chí khí

Ta thăm thò phào, xem ra mình đã nghĩ đúng...

- Tại sao các người lại bị nhốt vào đây?

- Ngủ đi, tội ác sát của cô không nhẹ đâu, không khéo không sống được đến mai.

Mọi người đều im lặng hít thở đều đều, ta lật mình một cái, khẽ ngồi dậy, không quan tâm đến đầu tóc bù xù, mắt nhìn sang phòng giam cuối cùng.

Không thấy Unasu trong đám nô lệ Ai Cập, nghĩa là hắn đã trà trộn vào bên trong triều đình Hitaito...

Nguy rồi, không ai biết ta bị nhốt ở đây, có khi nào bỏ mạng lại đây hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Mấy hôm sau Izumin không hề đến, bên trên cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Ta ăn dầm ở dề trong ngục, cơ thể bắt đầu suy yếu. Tuy dần thích nghi được với môi trường ẩm thấp tù túng nhưng quả thật đã đổ bệnh, ho khan không ngừng. Sáng hôm đó, bọn họ tưởng ta vẫn còn ngủ nên vứt phần thuốc mê ra chỗ hai tên lính canh rồi tự do bàn luận:

- Shouta, chúng ta hành động được rồi, Ai Cập và Hitaito sắp có chiến tranh, là thời cơ vô cùng thích hợp để chúng ta trốn ra.

- Lão quốc vương Hitaito tin lời gian thần, tống chúng ta vào ngục tối không thấy ánh mặt trời, người không cần bận tâm đến đất nước nữa. Chúng ta đã làm tròn nghĩa vụ rồi.

- Tướng quân...

Ta xoay người ngồi dậy, mặt lạnh tanh nhìn Shouta cùng những người khác:

- Tướng quân, xin ngài hãy mang ta ra khỏi nơi này.

Mọi người ngạc nhiên nhìn ta, vị tướng quân Shouta khàn giọng nghi vấn:

- Nhóc con? Người đây là...

- Đang cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Bọn họ nhỏ giọng bàn tán gì đó, ta khoanh tay đứng nhìn. Lúc đến đây, do gấp rút không kịp điều chỉnh đến, bây giờ mới thấy bất tiện. Do vậy, ta cần phải gầy dựng một lực lượng mới, không thể khoanh tay chịu chết được. Lúc này tướng Shouta có vẻ không vui nhìn ta:

- Nhóc con, người còn nhỏ như vậy, không nên dùng tâm kế nhiều quá. Người muốn gì?

- Mọi người đưa ta ra khỏi đây, ta sẽ trả lại thứ các người đã mất

- Nực cười, chúng ta mất cả cái danh dự, người có lấy lại được không? – tướng Mamoru, khuôn mặt ốm thon dài, sắc sảo, ánh mắt lạnh lùng pha tí gian manh gầm giọng nói, trong lòng ta khẽ run nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, tay cầu mạnh vào thịt để tỉnh táo.

Đúng vậy, phải tỉnh táo.

- Được

Mọi người nín thở như không tin, Mamoru cười ha ha chế nhạo, những người còn lại có người hiểu có người không nhưng ai cũng nghiêm trọng. Bất ngờ vị lãnh đạo của tù nhân trong ngục lên tiếng:

- Chúng ta sẽ đưa người ra khỏi đây, nhưng người không cần đền đáp gì cả.

Sau đó hắn phất tay quay lưng đi về đồng rom nằm ngủ, không ai lên tiếng nói nữa, mọi người tự động giải tán.

Theo ta nghĩ, nhóm mười hai người bọn họ là những vị tướng của triều đình Hitaito, bị gian thần hãm hại hay mắc tội gì đó nên phải vào đây, ai cũng có vẻ không cam tâm, thậm chí vị tướng già lão luyện nhất là Shouta cũng không thoát khỏi, ta nhìn thấy trong mắt ông ấy là sự khát khao tự do mãnh liệt vô cùng.

Hôm sau, khi ta vừa thức dậy đã thấy mười hai người bọn họ già trẻ lớn bé đang đứng xung quanh ta, cửa ngục mở toang từ bao giờ, hai tên canh ngục đã bỏ mạng nằm dưới đất. Ta không biết bọn họ phá ngục bằng cách nào, nhưng ra tay trong thâm lặng, ta ngủ cả đêm cũng không nghe thấy gì chứng tỏ bọn họ tài giỏi đến cỡ nào. Ta bước ra khỏi cửa ngục, vươn vai hít một hơi dài, nhẹ nhàng cười.

- Mọi người đi theo ta được không? Ở trên đất Hitaito này cũng không có chỗ cho mọi người dung thân, tính cách của quốc vương Hitaito như thế nào, mọi người biết rõ hơn cả ta.

Mamoru nghi ngờ, không thể tin được mà nhìn ta, rõ ràng là một con nhóc thô lỗ, sao lại có thể có bộ dạng đoan trang nghiêm túc như thế này?

- Người rốt cuộc là ai?

- Mọi người đi cùng ta đi. – ta nhấn mạnh lần nữa, âm thanh bắt đầu trùng xuống. Shouta không trả lời nhưng lại đi về phía ta. Những người còn lại chần chừ trong giây lát, sau đó tất cả đều gật đầu. Trong lòng vui sướng vô biên, hóa ra ta cũng có khả năng thu phục lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Bên ngoài bờ tường chính là tiếng reo hò không ngớt của binh lính Ai Cập cùng Hitaito, Carol đang bị giam giữ trong căn phòng kia, lão quốc vương cùng hoàng hậu đã rút về nơi an toàn, nơi đây chỉ còn mình Izumin toàn quyền cầm quân...

- Nơi đây chỉ còn mỗi Izumin, dù có bị phát hiện ra cũng sẽ không sao. Bây giờ chia nhau ra canh gác cho ta vào cứu cô gái trong kia.

Carol đang bị nhốt trong phòng, ra sức muốn bỏ trốn nhưng không thành, đành bắt lực ngồi khóc nức nở. Vì nàng mà biết bao người phải hi sinh. Ta thờ dài, cảm thấy tội lỗi. Ta biết nhưng ta không ngăn lại, bởi vì ta tôn trọng lịch sử, không thể vì thế mà đảo lộn nó lại. Hôm nay, kinh thành này bị sụp đổ là điều hiển nhiên...

Mặc dù như vậy có thể khiến người kia hận ta...

Ta vừa chạy đến hành lang thì phát hiện ra một bóng người nhỏ bé đứng run rẩy bên trong...

Mira?

Tướng Shouta cũng nhận ra cô ấy, khó hiểu nhìn ta. Ta lắc đầu, sau đó âm thầm đi theo.

Mira dùng chìa khóa mở cửa, bảo Carol chạy trốn đi. Ban đầu Carol không tin, nhưng sau đó cảm ơn rồi rút. Nào ngờ nàng ấy vừa chạy ngang qua khỏi mặt Mira thì ngã khụy xuống.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi ta không ngăn lại được.

Mira dùng dao đâm vào vai của Carol, trên môi là nụ cười chua chát: “Con bé nỏ lệ không rõ lai lịch như ngươi lại có thể khiến hoàng tử Izumin say mê ư? Ta không cam tâm, không cam tâm!”

Mira ôm đầu khóc lớn, Carol mặt xanh như lá chuối cổ gắng thoát ra ngoài. Ta giữ bình tĩnh, không dám ra lệnh mà phải dụ giọng nhờ vả Koharu đến bế nàng đi, đánh Mira ngất xỉu, thuận lợi theo hành lang trốn ra ngoài. Ta không giết Mira, bởi vì... ta nhìn thấy, Mira có chút đáng thương, rất giống tình yêu mù quáng của Asisur ngày trước dành cho Menfuisur.

Cổng thành chỉ có một, xung quanh đều là núi đá cheo leo. Chúng ta có người nhưng không có ngựa, không thể mạo hiểm đi vào rừng được. Bọn họ đang hỗn chiến ở cổng thành, nếu muốn ra ngoài chỉ có thể đợi. Quan quân hai bên đang đánh nhau chí chóe thì ngưng hẳn, ta thấy kì lạ nên vươn đầu ra nhìn thử bên ngoài...

“Dừng lại”

Mitamun lạnh mặt hết lớn, chậm rãi chờ thuyền lớn cập bến, sau đó đi xuống, đến trước mặt Izumin quỳ xuống.

Menfuisur cùng Izumin đang đấu kiếm mãnh liệt vội tách nhau ra, cảm phần nhìn đối phương:

- Em gái ngươi còn sống đó, tại sao lại vu oan cho chúng ta?

- Hừ, các ngươi thấy đánh không lại nên đem Mitamun ra làm con tin đúng không?

- Anh, không phải do triều đình Ai Cập, là em tự ý bỏ đi

Izumin có chút không tin, nhấn mặt nhìn Mitamun đang quỳ dưới đất. Rõ ràng triều đình Ai Cập để con bé tự đi đến đây, không có ý định đe dọa uy hiếp... Tính cách của Mitamun, Izumin hiểu rõ hơn ai hết.

BỐP!!!!

Izumin vung tay đánh Mitamun một cái rõ to, con nhóc té sang một bên nhưng vẻ mặt cam chịu không dám kêu ca nửa lời. Cục diện bỗng nhiên trở nên bế tắc kì lạ, không ai biết nói gì, kinh thành cũng đã cháy quá nửa, may mắn là người chết không nhiều lắm, hầu hết chỉ bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Menfuisur đến, Minurê cũng dắt Mitamun đến, tại sao ta phải trốn?

Thế là ta mở cổng thành, dẫn đầu đoàn người đi về phía thuyền Ai Cập, khẽ nhìn Mitamun. Nàng ấy cụp mắt xuống không dám nhìn ta, vẫn giữ nguyên tư thế nằm trên mặt đất, không có ý định đứng dậy.

Menfuisur vội vã chạy đến gạt tay Koharu ra, đón lấy Carol nhưng khi thấy vết thương trên vai Carol thì trợn mắt, cảm kích lên định sống chết với Izumin tiếp. Ta ngoao ngán lắc đầu, đưa tay chặn thẳng nhóc đang hùng hổ lao ra. Menfuisur vùng kiếm định chém ta, nào ngờ tướng Shouta bên cạnh đã nhặt một thanh gươm lên đỡ lại. Á à, thẳng nhãi con định giết chị nó. Ta vung tay đập lên đầu nó, hắng giọng chửi:

- Ngươi định giết ai đây? Giết kẻ thù ngươi à?

Menfuisur lúc này mới chớp chớp mắt nhìn ta: “Chị?”

Ta chợt nhớ, mấy ngày ở trong ngục quả thật không tắm, mặt đen thui, tóc bết lại, quần áo bẩn thiu hôi thối rách nát, đi bên cạnh một bầy rách nát, như đệ tử cái bang tung hoành giang hồ, Menfuisur nhìn không ra là phải.

“Chị?”

Không chỉ dám Shouta mà ngay cả Izumin cũng ngạc nhiên không ít, tay khẽ nắm lại... “Hay cho một tiếng chị này... Nữ hoàng Asisur, sao ta lại không nhận ra cơ chứ?”

Ta quay đầu lại, đối diện với Izumin, nặn ra một nụ cười, bình tĩnh nói:

- Không thể trách hoàng tử ngu si mà phải trách ta ản mình quá hoàn hảo, ngay cả hoàng tử cũng không phát hiện ra.

Izumin đực mặt ra, Mitamun đang ù dột cũng phì cười thành tiếng. Mamoru nhảy đến bên cạnh ta, nhỏ giọng hỏi nhưng do xung quanh rất yên lặng, hắn nói gì đều nghe được hết: “Nhóc con, vậy ra ngươi không có ám sát hoàng tử Izumin à?”

Ta gượng ngừng gật đầu, bảo: “Hắn nhót ta vì tội làm gián điệp”

Lúc này Menfuisur bế Carol lên thuyền cho ngự y chữa trị, cảm bảo kiếm nhảy phốc xuống, lớn tiếng hướng Izumin mà gào lên:

- Tên khốn kiếp nhà ngươi, có giỏi thì đấu tay đôi với ta, sao lại hại một cô gái yếu ớt như Carol?

Ta miễn, Menfuisur, ta cũng yếu ớt này, Izumin hắn dám nhót ta chung với bọn đầu gấu cơ đấy, hu hu.

Izumin gằn giọng đáp trả, tay cũng lấy vũ khí ra:

- Vu khống, ta không có làm cô ta bị thương như thế.

- Đừng ngụy biện, ngươi không làm thì ai làm?

Menfuisur hỏi câu này xong thì quay sang nhìn ta, Izumin cũng nhìn.

Mẹ nó, đừng nói các người nghĩ là ta làm nhé.

- Hừ, ta muốn thì Carol đã chết lâu rồi, không còn cánh ta đem nó trả cho người đầu Menfuisur

- Hoàng tử, là Mira làm

- Tướng Shouta, ông... - lúc này Izumin mới nhận ra, dưới lớp áp rách rưới kia chính là vị tướng quân trung thành bị phụ hoàng giáng chức nhốt giam vào ngục. Nhưng tại sao lại đi cùng Asisur? Chẳng lẽ...

- Mira là con nào? – Menfuisur lại gào lên, ta chán nản thờ dài, đi lên thuyền của mình dặn dò Minurê: “Mau đưa những người bị thương lên tàu chữa trị”, sau đó bỏ đi vào trong, mặc cho Ari ôm váy của ta khóc nức nở, nước mắt nước mũi đầm đìa, luôn miệng gào thét: “Nữ hoàng của em phải chịu khổ rồi, nữ hoàng nữ hoàng...”

Izumin ngạc nhiên nhìn mười hai vị tướng đi theo Asisur lên thuyền Ai Cập, không hề ngoái đầu nhìn lại.

Asisur, cuối cùng ta cũng nhớ rõ tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Ta tắm rửa thay lại trang phục xong lại đi ra ngoài, các vị tướng quân cũng đã được Ari an bày thỏa mãn. Ari rất bất bình về việc ta thu nhận một đám cái bang không rõ nguồn gốc nên vừa chỉ đạo thay đồ, vừa chải tóc vừa cầu nhầu:

- Nữ hoàng, sao người lại bất cần như thế cơ chứ? Lỡ bọn họ là thứ đồ phi cướp cạn rồi thế nào? Người xem, có ai lại đi đánh nhau lưu lại sẹo thừng cả cơ thể thế kia?

- Ari...

- Em thật là không biết nói gì, cả Hạ Ai Cập đều phụ thuộc vào nữ hoàng, nếu người có mệnh hệ gì thì biết làm sao?

- Ari à, ta...

- Khi nào người mới chịu trưởng thành đây? Người lúc nào cũng tùy tiện hành động theo cảm tính.

Ta đơ, Ari càng nói càng khỉ thế, đến khi ta mặc xong trang phục định bỏ trốn ra ngoài lại bị nàng ấy kéo vào trong giáo huấn cho một phen ra trò, ngồi nghe đến nỗi phờ phạc. Mamoru đứng bên ngoài chờ, vừa thấy ta đi ra đã chạy đến đánh lên đầu ta một cái, hết như lúc còn trong ngục: “Con nhóc, không ngờ người lại là nữ hoàng Ai Cập!”

Ari vội hét lên:

- Lĩnh đầu, mau bắt tên hỗn xược này lại, dám vô lễ với nữ hoàng

- Bắt cái mẹ nó, tên nào dám bắt ta?

Mamoru nổi nóng rút kiếm bên hông ra, phóng PHÁP một tiếng, cán run lên bần bật, cắm sâu vào cây cột gỗ sau lưng Ari. Ari xanh mặt, đứng đực ra đó nhưng chỉ trong chớp lát đã lấy lại phong độ:

- Người đầu, mau bắt thích khách lại, hấn ám sát nữ quan của các người này

Eri bên cạnh có lòng hào tâm giúp đỡ: “Nữ quan Ari, bọn họ đã giúp đỡ nữ hoàng rất nhiều ở Hitaito”

Lúc này Ari mới bớt khó tính, không hò hào lĩnh bắt bỏ nữa. Lão tướng Shouta lặng yên đứng phía nhìn ta mỉm cười, những người còn lại đều bước tới nhéo má nựng mặt ta, ai ai cũng luôn mồm:

- Không ngờ con nhóc thô tục lại ra dáng mỹ nữ thế này!

- Đúng đúng, lại là nữ hoàng nữa chứ!

- O, cái nốt ruồi của người bay đầu mất rồi?

Phía cuối mạn thuyền, tướng quân Nakuto ôm đầu âm thầm rơi lệ...

Nữ hoàng không cần ta từ rồi, hu hu, nàng dất về một lần mười mấy tên hồ báo, gân guốc đầy mình.

Ta dặn Ari đưa mọi người nghỉ ngơi, còn mình tiến lại gần chỗ tướng Shouta:

- Shouta, tại sao ông lại chọn theo ta?

- Chúng ta có thoát ra cũng sẽ bị bắt lại... Dù sao cũng không có nơi nào để đi...

- Nhưng có quá mạo hiểm khi đi theo một con nhóc?

- Nữ hoàng bệ hạ, người có biết không? Trông người rất giống con gái của thần...

- Con gái ông đâu? Sao không trở về?

Shouta im lặng hồi lâu, nhẹ nhàng trả lời: “Chết rồi”. Sau đó quay lưng đi vào trong. Ta trầm lặng, hai tay vịn lên thành tàu, ánh mắt quan sát phía chân trời. Hoàng hôn trên biển lúc nào cũng đẹp như thế...

Ta xoay người nhìn về phía kinh thành, lại nhìn thấy bóng dáng cô đơn nhưng vô cùng ngao nghễ của Izumin đứng trên tường thành. Khoảng cách rất xa nên ta không thấy rõ biểu hiện trên mặt hắn nhưng nhìn bóng dáng ngày càng nhỏ lại rồi mất hút giữa rừng núi bạt ngàn, mắt hơi nhòe đi...

Izumin, làm sao để người yêu ta...

Ta ngồi nghe Ari bẩm báo tình hình mấy ngày vừa qua. Hóa ra Minurê đã sớm biết Mitamun chạy trốn, cho người đuổi theo, báo Ari chuẩn bị thuyền đưa Mitamun trả về Hitaito thế nên bây giờ ta an tâm nhàn nhạ nằm hưởng thụ trên tàu của mình, không bị không khí ồn ào bên tàu của Menfuisur ảnh hưởng. Tàu của ta tuy không so được với Menfuisur nhưng giá trị cũng không hề kém là bao, chạm khắc tinh xảo, gỗ thượng hạng, ngay cả cột buồm cũng bắt mắt vô cùng. Ta vờn tay sờ sờ đầu răng được khảm nạm ở đầu thuyền, trong lòng thầm sung sướng! Vàng nguyên chất sờ thật mát tay!

Bên ta thì an nhàn vô độ trong khi bên thuyền của Menfuisur gấp muốn chết. Carol lúc tỉnh lúc mê, cứ đòi ta trị thương cho, nàng ấy báo với Menfuisur lúc ở Hitaito ta trị thương cho nàng ấy, sau đó ngắt đi. Ban đầu Menfuisur không chịu nghe, trong lòng chắc vẫn còn nghi ngờ ta, đến khi thái y trên thuyền khám mãi mà vết thương vẫn không đỡ mới mới quỳnh quáng lên, đứng í a í ới bên mạn thuyền gọi ta. Ta đang ngủ thì giật mình tỉnh dậy, bực tức trong lòng không biết tên thất học nào lại đi phá hoại giấc ngủ của người khác, nào ngờ khi bước ra ngoài mới biết tên thất học đó chính là thằng em trai quý báu của mình.

Menfuisur nôn nóng hỏi ta mau sang thuyền bên này, Carol nguy kịch lắm rồi. Ta quay mặt lại nhìn đoàn người của mình, thấy số lượng tăng lên không ít thì không khỏi vui mất! Ta cũng có lực lượng riêng rồi,

toàn là đồ chất lượng cao không ấy chứ! Quên bẵng đi chuyện của Carol! Các bạn cũng phải thông cảm, Carol là nhân vật chính sống tới cuối tác phẩm, chẳng lẽ có thể bỏ mạng vì một vết dao của Mira?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Mặc Menfuisur có la hét thế nào ta cũng làm lơ, thực chất là đang tức giận. Các người ở với Asisur bao lâu rồi, vậy mà lại nghi ngờ Asisur chỉ vì một con bé được mệnh danh là nữ thần? Trong đầu ta thầm nghĩ, Carol đặc biệt do mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh màu biển, thêm vào đó là khối kiến thức rộng rãi về thời cổ đại mà nàng ấy có được cùng vốn sống ở tương lai tích trữ trong bao lâu nay. Nếu sinh ra ở cổ đại, liệu Carol có nổi trội được như thế?

.....

- Chị... Ta sai rồi, ta không nên nghi ngờ chị, chị mau sang đây cứu Carol đi...

Ta lén dím nằm yên trên ghế mà phơi nắng, miệng cũng lười trả lời nên sai Ari lấy giấy viết ra, nhẹ nhàng viết vài chữ “Làm sao mà qua?” rồi nhét vào bỏ cầu, sai người ném con chim qua tàu của Menfuisur. Nó chụp lấy con chim như bắt được vàng, đọc xong vội hét lên trả lời lại:

- Chị, chúng ta cập sát hai chiếc thuyền lại, bắc ván gỗ qua là được.

Ari nhìn ta, hỏi xem có được không, ta gật gật đầu.

Nó là hoàng đế, nó bảo sao thì làm thế đi.

Nào ngờ, khi nhìn thấy tấm ván gỗ công cong có vẻ không chắc, bên dưới là biển xanh sâu thẳm, ta lại quay về nằm trườn lên nệm êm. Menfuisur lại bắt đầu gào thét:

- Chị, tấm gỗ chắc lắm, và lại trên thuyền có rất nhiều người biết bơi mà...

Biết bơi cái ***, ta ngu hay sao lại sang bên đó? Lỡ đi nửa đường té xuống biển thì sao?

Menfuisur âm ỉ cả ngày, ta chịu không nổi, cuối cùng bật dậy mà lớn tiếng:

- Ta không qua, chờ về đến Ai Cập rồi tính

- Sao lại không qua? Carol sắp chết rồi...

- Chết cái mồm quạ đen của ngươi, con gái nữ thần sông Nin mà dễ chết như thế chứng tỏ là đồ ròm ròi.

- Chị, chị làm ơn... Ta yêu nàng, không có nàng ta sống không nổi, chị...

Bọn người xung quanh cũng bắt đầu phụ họa, hai con thuyền đã cập sát nhau vô điều kiện, mới miễn cưỡng trèo lên mà bước qua. Tên Mamoru còn hào tâm nhắc nhở: “Các người bên ấy cẩn thận, con bé Asisur còn nhỏ thế nhưng ác mồm độc miệng lắm, không khéo...”

Không đợi hần nói hết câu, ta đã trừng mắt bảo hần ngậm mồm lại. Bực mình.

Tuy nhiên, ta đã ra tay cũng không khá hơn là bao. Carol cứ mê sảng, nói lung tung gì đó, gọi tên anh Raian của nàng cả ngày. Menfuisur tuyệt vọng, vội vã bảo người chèo thuyền nhanh lên. Sau khi được chứng kiến sự vô dụng của ta, mọi người cũng chịu thả ta về. Ôi tạ ơn thần linh, cuối cùng cũng được ngủ. Ari hỏi ta:

- Nữ hoàng, Carol bị như thế sẽ không sống nổi, người đang vui hay buồn?

Ta nhăn mặt, có chút khó hiểu:

- Tại sao lại vui?

- Àh, vì kẻ thù số một cướp hoàng đế Menfuisur sắp chết...

- Ồm, sao lại buồn?

- O, em thấy nữ hoàng rất quan tâm, đã vậy còn cứu cô ta...

Ta đen mặt xoa xoa thái dương, sau đó bắt lực mà phân tích cho Ari hiểu:

- Carol sống hay chết có ảnh hưởng gì đến ngôi vị nữ hoàng của ta không?

- Àh... không có

- Ừm, vậy đừng hỏi những câu dư thừa như thế nữa, ta không thích liên quan với đám người bên đó cho lắm, tại ngươi không biết, bọn chúng rất rắc rối!

Ari ngậm miệng, để yên cho ta ngủ. Không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Về đến Ai Cập, ta không cập bến ở Tê Bê giống Menfuisur mà giong thuyền đi thẳng về Hạ Ai Cập, nhân tiện nhắn hỏi tướng Minurê có muốn đi cùng ta không. Hần im lặng không hồi âm, ta cũng không hỏi nữa. Nếu chuyện giữa Mitamun và Minurê đã đến hồi kết, vậy cứ để nó kết đi. Bọn họ đã không quan tâm, ta cũng không quan nhiều.

Sau hơn tuần lễ lẩn lộn chật vật sống trong ngục, sức khỏe của ta suy giảm hẳn, vừa về đến nhà đã bệnh một con ra hồn khiến mấy vị thái y cùng những người thân cận lo lắng ra mặt, nhất là Ari, nàng ấy ở bên cạnh lo lắng cho ta suốt không hề rời đi. Ari bề ngoài rất lạnh lùng, lúc nào cũng nghiêm mặt nhưng ta biết đây chỉ là cái lớp vỏ bọc bên ngoài, còn bên trong Ari thực chất rất tình cảm. Nếu để ý kĩ sẽ thấy, nàng ấy đối xử rất tốt với những người ở Hạ Ai Cập, còn về đến TêBê, Ari rất già tạo, lúc nào cũng giữ đúng bốn phận của mình không hơn không kém.

Đầu ta đau như có ai lấy đá tảng đè lên, tay chân ê ẩm không muốn nhúc nhích, thậm chí khi nằm trong chăn êm nệm ấm ta vẫn nhớ đến lúc ở trong ngục tối của hoàng cung Hitaito. Giường nệm không có, chỉ có đồng rom cứng ngắc kho khan đâm chọt ngứa ngáy, chưa kể mùi ẩm mốc khó chịu cùng vài con rệp to như con khủng long thời tiền sử. Tối tối, bọn chuột gián thi nhau chạy ra ngoài kiếm cơm, chúng nó cứ bành bạch soàn soạt chạy qua chạy lại khiến ta rất khó chịu, thậm chí có lúc đang ngủ, nghe chân mình nhồn nhột, mở mắt dậy thấy hai con chuột đang cầm ngón chân cái của ta mà gặm, người chúng bốc mùi thối thối, thối một cách nhức nhối như mùi xác chết vậy.

Ta năn nỉ Shouta giết những con chuột đó đi, ông ấy lại từ chối: “Cô bé à, cô giết chúng thì chúng sẽ không phá phách nữa, nhưng cô đang ở trong ngục tối, giết chúng rồi cô sẽ vứt xác ở đâu? Bấy giờ chúng còn sống chỉ chạy qua chạy lại, còn khi chúng chết sẽ bốc mùi rất kinh khủng. Sau này làm việc phải suy nghĩ tới hậu quả...”

Ta rung rung, Shouta, ông càng lúc càng giống cha ta, còn ta càng lúc càng giống con gái ông. Àch @@

Cảm thấy trong người hơi lạnh, ta nắm chặt tay kéo chăn lên trùm kín đầu, chưa được bao lâu lại cảm thấy nóng nực khó chịu vô biên. Ari đang ngủ thiếp bên cạnh nghe ta động dậy cũng vội thức dậy, nhẹ nhàng kéo chăn ra, đưa tay đặt lên trán ta, sau đó khẽ giọng gọi:

- Eri...

- Ari, cô em, nữ hoàng có chuyện gì à?

- Lệnh bà lại sốt nữa rồi, mau đem khăn với nước ấm vào đây

Eri “vâng” một tiếng, nhanh nhẹn đi ra ngoài, lát sau đã trở vào, trên tay bê một cái thau đồng ánh bạc, phía sau là hai cung nữ đang cầm khăn lông. Ari nhanh chóng vắt khăn, lau lên trán Asisur.

- Aiz...

- Ari, lệnh bà lại đổ mồ hôi ướt đầm áo rồi, thay trang phục cho người thôi kéo lại bệnh nặng thêm

- Sao bệnh tình không thuyên giảm tí nào, ngược lại càng ngày càng nặng thêm...

- Lệnh bà từ bé đã được nuôi dưỡng cẩn thận, lớn lên trong chăn êm nệm ấm, nay phải chịu khổ trong ngục như thế không đổ bệnh sao được? Tất cả chỉ tại con bé tóc vàng quái gở ấy, hết việc làm lại để cho quân Hitaito bắt được... Còn đám Hitaito đó nữa, sau này nhất định phải trả thù cho lệnh bà, dám đối xử với người như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Eri vừa nói vừa vịn vịn nắm tay, Ari cùng mấy cung nữ phía sau thấy điệu bộ lưu manh của nàng như thế liền bật cười, Ari đang căng thẳng cũng dịu bớt xuống:

- Thôi! Trước mắt phải chăm sóc cho nữ hoàng đã, thật là...

Ta mơ mơ màng màng cảm thấy lạnh toát, sau đó bất chợt có người ôm ta lại khiến ta ấm áp hẳn lên, vô thức gọi...

- Izumin...

Eri đang ôm Asisur ngồi dậy để Ari thay trang phục cùng nhau trợn mắt lên...

Này... lệnh bà đang gọi tên...

- Ari, Ari... Izumin... có phải là... hoàng tử Hitaito không?

- ... Eri, hình như là thế...

Eri run rẩy sờ trán Asisur, sau đó sờ trán mình, rồi lại vén tóc mái của Asisur lên sờ lại vào trán nàng...

Cuối cùng đau khổ nhìn Ari:

- Ari, mai cho ta xin nghỉ một ngày nhé, ta nóng hơn cả nữ hoàng rồi...

Ari cố gắng giữ bình tĩnh, mặc xong trang phục, đặt Asisur nằm lại xuống giường, cả hai run rẩy điu nhau đi ra ngoài. Ari vội chạy đi tìm tướng quân Shouta. Ban đầu Ari rất nghi ngờ lũ người đến từ Hitaito này, nhưng về sau khi nghe Asisur trình bày rõ rằng nàng cũng dần bớt cảnh giác, và lại bọn họ rất trung thành, nữ hoàng giao việc gì thì làm việc đó, không hề dị nghị lên tiếng.

- Đêm đã khuya, không biết hai vị nữ quan đến tìm ta có chuyện gì?

Tướng quân Shouta trên người mặc trang phục võ tướng của Ai Cập, uy phong cốt cách vô cùng, ngồi trên bàn làm việc ngừng đầu nhìn Ari vừa kéo Eri chạy đến. Ở Hạ Ai Cập có nhiều người nhưng hiếm ai lại có khí phách hiên ngang uy dũng thế này khiến Ari hơi ngẩn người, sau đó vội nói vào vấn đề chính:

- Tướng quân, ta muốn biết tình hình của nữ hoàng khi người đến Hitaito.

- Ta không rõ, ta chỉ biết nữ hoàng khi cô ấy bị Izumin ném vào ngục thôi.

- Tại sao lại bị Izumin ném vào ngục? Nữ hoàng dù sao cũng là nữ nhân... Hoàng cung Izumin quả nhiên tàn ác hơn người...

- Ha ha, hình như nữ hoàng cùng hoàng tử có hiềm khích gì đó!

- Vừa nãy nữ hoàng gọi tên hoàng tử Izumin trong lúc mơ sáng.

Tướng quân Shouta ngạc nhiên mở mắt to lên, tướng Nabi từ bên ngoài đi vào nghe thấy cũng nhăn mặt:

- Ari, đêm hôm cô đến kể chuyện ma hù dọa người ta à?

Eri tức giận:

- Nabi, người thì biết gì chứ? Khi nãy ta cùng Ari nghe rõ ràng.

Nabi là người có vẻ bất cần đời, tính tình hơi bóng đùa nhưng hiệu quả làm việc rất tốt. Hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, cười cợt nhìn Eri:

- Vâng, tôi biết các cô giới rồi, nói tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 72

Eri thờ phỉ phỉ khoanh hai tay để trước ngực, không thêm nhìn vào trong nữa. Shouta cùng Ari không quan tâm tới hai kẻ kia, lại tiếp tục:

- Ý của nữ quan Ari là...

- Vâng, nữ hoàng chú ý đến hoàng tử.

- Ô, hoàng tử lớn lên đẹp trai như thế, ai mà không để ý? – Nabi phẩy phẩy tay, sau đó lại đưa tay lên ngoáy mũi ==”

- Nhưng nữ hoàng không phải loại người như thế, người mà dám hỗn xược nữa không khéo ta cho người nhốt người vào ngục.

- Tự nhiên

Eri nhào lên xù lông cáo cầu cứu Nabi, Ari đầu đầu lồi nằng ta về, vẫn không quên quay đầu lại nói tiếng cảm ơn với tướng Shouta.

- Eri, đám người đó hỗn xược như thế sao cô...

- Bọn họ trước giờ đã vậy, nữ hoàng không để ý, chúng ta để ý làm gì?

Eri hậm hực bỏ đi về tấm cung của Asisur trước, mặc cho Ari muốn làm gì thì làm. Khi cả hai về đến nơi thì thấy Asisur đã tỉnh dậy, đầu dựa vào vai của một thị nữ:

- Ari, Eri, các người vừa đi đâu đấy?

- Lệnh bà, bọn em đi tìm tướng quân Shouta để bàn luận tí chuyện ạ

- Ủ, Carol ở Tê Bê có tin tức gì không?

- Cô ta vẫn đang hôn mê, chưa tỉnh lại.

Ta gât gù, tranh thủ uống thêm tí thuốc. Đầu thật đau, ... Cơ thể yếu ớt thế này cũng thật phiền phức, cả ngày nằm ở trên giường thì không sao chứ vận động mạnh lại hoa mắt chóng mặt. May mắn khi trước ta còn chịu khó tập luyện bắn cung cùng Minrê nên sức khỏe cũng được cải thiện chút ít, chứ cứ như trước kia mà thả ta vào ngục thì chắc bỏ mạng trong đó rồi.

Đang không được khỏe trong người nên ta cũng không làm việc nhiều, uống thuốc xong lại nằm nghiêng xuống giường, ngồi nghe Ari cùng Eri trò chuyện. Ari thấy ta tỉnh lại thì thờ phào ra, tay bắt đầu lấy kim chỉ ra thêu thêu vá vá, Eri thì ngồi bên cạnh huyền thuyên:

- Trời ơi, lệnh bà không biết khi thấy lệnh bà mê sảng chúng em lo lắng thế nào đâu!

- Lo lắng gì? Ta thấy cô vui tươi thế kia?

Eri nịnh nọt bỏ đến bên giường, nâng tay ta lên xoa xoa lấy, trân trọng như trong tay đang cầm kho báu quý giá nhất trên thế gian. Ari cười, tay vẫn may vá. Ta tò mò vươn cổ nhìn xuống dưới, trước đây thấy Ari may cũng không để ý lắm, giờ mới quan sát kĩ. Trong tay nàng ấy là một tấm áo choàng đen tuyền, phần cổ áo được viền ít vải nhung màu trắng, trên thân áo là bông hoa sen màu hồng nhạt, bên cạnh là nụ hoa Ari đang thêu lơ dờ. Bức thêu rất sống động, bông hoa nhẹ nhàng e ấp ngập ngừng nửa muốn nở bung ra, nửa lại không dám. Trên cổ áo là hai sợi dây để buộc lại, bên dưới đính hai món trang sức rất dễ thương. Ta hào hứng nhìn cái áo, hỏi:

- Ari, người khéo tay thế?

- Ari này, Ai Cập nóng như thế, cô may áo choàng dày cộm để làm gì?

Ari ra dáng người vợ đảm đang, ân cần giải thích:

- Em thấy thời tiết buổi tối rất lạnh, và lại lệnh bà chịu lạnh không nổi nên trong lúc rảnh rỗi mới làm mấy thứ!

- Ôi, Ari của ta, hai món trang sức đó đâu mà đẹp thế?

- Đây là đôi hoa tay lệnh bà chế, đem tặng cho người khác đi lúc trước đấy ạ! Em thấy dùng được nên giữ lại!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ta nhớ lại đồng trang sức rườm rà cầu kì lúc trước, món nào cũng nặng chình ịch, đeo trên tai mà tưởng đeo hai cục tạ, đẹp thì đẹp nhưng dùng lâu năm chắc chết sớm nên đã bảo Ari đem tặng lại cho mấy thị nữ lâu năm trong điện, nào ngờ nó có công dụng thế này đâu! Ari vẫn là nhất. Thấy cái áo choàng đẹp như thế, ta háo hức vô cùng, dây thế kia, mặc vào chắc ấm áp chết mất!

Thế là chúng ta ngồi trò chuyện rôm rả cho tới sáng. Ta đang dùng bữa thì mấy vị tướng quân đi vào, cúi người hành lễ:

- Lệnh bà vạn tuế

- Tất cả đứng dậy đi, lại có chuyện gì nữa à?

- Lệnh bà, ta có ý kiến. – tướng quân Nakuto nhăn nhó bước lên, phần uất nhìn ta. – Tại sao lệnh bà lại dám đưa quân đội cho tên ngoại bang kia huấn luyện trong khi trước giờ đó là việc của ta?

Ta tranh thủ ăn nốt thêm muỗng cháo nữa mới buông xuống, nghiêng đầu nhìn Nakuto:

- Nakuto, ông rất dũng mãnh thiện chiến lại háo thắng, khả năng ứng biến trên chiến trường rất cao nhưng lại không có khả năng quản lí cùng huấn luyện. So về mức độ suy nghĩ cẩn thận, thấu đáo, tướng Shouta hơn ông. Ta phân công mỗi người một việc, ông chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được rồi.

- Vâng...

Nakuto có vẻ không cam tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu. Nakuto này tính tình nóng như lửa, lúc nào cũng hấp tấp không suy nghĩ. Ta cũng không nỡ để ông ấy buồn như thế, lại lo sợ nội bộ có mâu thuẫn nên đành dịu giọng:

- Mọi người đều làm việc dưới trướng của ta, ai có năng lực thế nào ta đều biết. Nhưng đã làm việc cho ta thì cần phải phối hợp ăn ý với nhau. Mọi người nghĩ xem, tại sao triều đình của Menfuisur ở Tê Bê lại hòa hợp như thế? Nakuto à, ông cũng biết, trước kia ở Hạ Ai Cập này chỉ có mỗi ông cùng hai ba người khác được Menfuisur phái đến đây trông nom, thiếu thốn đủ điều. Một mình ta cùng ông, liệu có phát triển được Giza không?

- Nữ hoàng, thần biết tội rồi, xin nữ hoàng tha tội...

- Kìa, ta có nói ông phạm tội gì đâu. Nhưng ta hi vọng mọi người chịu hiểu, đã đứng trên một chí tuyến thì phải giúp đỡ lẫn nhau, đầu thế nào chà đạp lên nhau mà sống. Ta cần tất cả và ta không muốn thiếu mất một ai hết... Nakuto, đứng lên đi.

Nakuto cúi gằm mặt đứng lên, tên Nabi phía sau bắt đầu cười cợt:

- Thế mà khi nãy mạnh mẽ lắm, vào đây gặp nữ hoàng cũng chỉ như con chó nghe lời chủ...

Ta không vui khi nghe Nabi nói vậy, hơi nhăn mặt:

- Nabi, tất cả đều là bạn bè ta. Trong công việc, các người là tớ, ta là chủ, nhưng trong tình cảm các nhân, tất cả các người đều như bạn ta. Khi ta ở Hạ Ai Cập, tướng quân Nakuto đã dìu dắt giúp đỡ ta thành người cai trị Giza, Ari cùng Eri chăm sóc từng chút cho ta; khi ta ở Hitaito, mười hai người tướng quân đã dùng cả tính mạng để đi theo ta vượt ngục, quan tâm giúp đỡ ta từng chút. Nếu lúc trong ngục tối không có các người bảo hộ, ta đã mất mạng. Ta có ơn với tất cả, ta không hề xem thường người nào...

Ta ngưng lại một chút, thầm cảm thấy sao hôm nay mình phát ngôn hay thế không biết! Để tạo cảm giác khí thế, ta hơi rũ mắt xuống, đưa mắt nhìn xuống cảnh tượng nhộn nhịp của chợ sớm bên dưới...

- Ta có Hạ Ai Cập, có quyền lực... thế nhưng đó chỉ là hư ảo. Quyền lực này là của Menfuisur ban cho ta. Thật sự mà nói, ta chỉ được cái mã bên ngoài là “chị gái của hoàng đế Ai Cập”, còn bên trong là hai bàn tay trắng. Ta không muốn thua kém ai cả nên phải tự gầy dựng lực lượng cho riêng mình.

- ...

- Và lực lượng đó chính là mọi người.

- Nếu mọi người đã tin tưởng theo ta, ta nhất định sẽ không làm phụ lòng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Bên trong phòng im phăng phắc, tất cả đều bị lời nói nhẹ nhàng ngọt ngào nhưng đầy khí thế của ta đè bẹp xuống. Bọn tướng quân có vẻ xúc động, tướng Nakuto thì cười tươi rói. Tính tình của Nakuto, ta hiểu rõ, ông ấy bức xúc thì lên tiếng chứ lúc nào cũng trung thành với ta vô biên. Ta cũng biết, trong mười hai người kia, bọn họ cũng không hẳn là muốn theo ta, mà là theo tướng Shouta. Vậy nên ta cần phải chứng minh cho bọn họ thấy, ta không hề thua kém bọn vua quan các nước khác, nhất là bọn đàn ông coi thường phụ nữ.

- Không còn chuyện gì nữa thì mọi người lui xuống đi, có gì bẩm báo ta sau nhé!

- Vâng...

- Lệnh bà, bên ngoài dân chúng đòi gặp lệnh bà, người có muốn...

Người vừa vào thông báo là tướng quân Kurusu, nghiêm túc, không bao giờ mở miệng. Người này lớn hơn ta chừng mười tuổi, làn da ngăm đen, chính là người đã nhường áo cho ta đắp trong ngục. Ta nghe thế liền gật đầu, dù sao cũng chỉ bệnh nhẹ, không có gì đáng kể, không nên tỏ ra yếu đuối quá như thế này.

Từ lúc ta trở về đã có người dân xin vào gặp nhưng tất cả đều bị Ari từ chối, nàng ấy sợ ta ngồi lâu không được nên không dám liều mạng nhận lời. Bây giờ cũng đã hơn tuần lễ, bệnh tình dù sao cũng đã bớt, ta nên đi tiếp dân thôi!

Ta thay một bộ trang phục đơn giản, trên đầu cũng chỉ dùng một chiếc kẹp hoa sen để giữ tóc lại phía sau, xõa một nửa, kẹp một nửa. Đi gặp dân chúng không cần phải cầu kì.

Ari đỡ ta đi ra chính điện, ta ngạc nhiên nhìn bên dưới, không ngờ lại đông như thế. Người đứng chờ đã chật ních cả điện, thấy ta đi ra thì bắt đầu hò hét lên:

- Nữ hoàng kìa, người đã khỏe rồi!

- Nữ hoàng bệ hạ vạn tuế, vạn tuế!

- Nữ hoàng bệ hạ thật xinh đẹp...

- Lệnh bà giận dị xinh đẹp đâu có thua kém gì công nương Carol!

- Lại rất tài năng...

-

Bên dưới bắt đầu rộn lên, ta cũng không biết cảm giác trong người mình như thế nào nữa, cứ lâng lâng. Ta vội đứng dậy, giơ tay lên ra hiệu cho mọi người im lặng. Quả nhiên bọn họ im lặng hết, tất cả chăm chú lắng nghe ta:

- Asisur ta thật cảm động vì tấm lòng của mọi người, ta không sao, mọi người cứ an tâm...

Ta chưa kịp nói hết bên dưới đã hò hét vang trời, chấn động cả cung điện. Ta bị khí thế đó dọa cho nín bật, Ari ở bên cạnh nói nhỏ vào tai ta:

- Trước giờ chưa thấy dân chúng như thế này, nữ hoàng được lòng dân lắm đấy!

Ta khẽ ồm một tiếng, nhẹ nhàng tạo nhã ngồi xuống dưới, trên môi bắt gặp nở nụ cười vui vẻ. Không nghĩ tới có người yêu mến ta, nhiều như thế, quả thật không nghĩ tới! Trong lúc vui mừng ta lại không chú ý đến bên dưới, chỉ mãi mê tập trung vào dân chúng...

Dân chúng tặng ta rất nhiều thứ bá đạo đến không ngờ nhưng ta vẫn vui vẻ nhận lấy. Ari huy động tất cả lực lượng bên trong cung điện ra ôm đồ vào, nào là dưa hấu, nho, cam quýt... các loại, gà chim cá lộn nhiều vô kể, có người tặng cả trứng gà. Đó là quà của nông dân bình thường, bên cạnh đó còn có vài vị quý tộc giàu có tặng trang sức cùng vài vóc, những bình rượu thượng hạng, bình sứ tinh xảo... Khung cảnh nhộn nhịp vô cùng, Mamoru tay ôm giỏ trứng lên soi mói, hỏi nhỏ Nabi đang đứng bên cạnh:

- Người nhìn xem, trứng này có nở thành con không?

- Muốn biết thì xin vài quả về ấp thử là biết.

- Ủ, nghe có lí!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Nabi khinh bỉ nhìn tên Mamoru ngu ngốc đó, chả buồn trả lời nữa. Quả thật không thể ngờ cô nhỏ thô tục trong ngực lại là nữ hoàng dễ mến được lòng dân chúng như thế, cảnh tượng nhộn nhịp này chưa bao giờ xuất hiện ở Hitaito, nơi đó chỉ toàn tràn ngập những âm mưu đi xâm chiếm người khác, không có lấy một giây phút thanh thản nghỉ ngơi. Ở Ai Cập này, người người hiền hòa, lành đạo dễ chịu...

Ta cảm thấy lưng có hơi mỏi nhưng do sức mạnh tinh thần quá to lớn nên vẫn ngồi cầm cự được tới phút chót, nhìn những gương mặt rạng rỡ tin tưởng bên dưới, ta lại càng phải phấn đấu nhiều hơn nữa. Carol có thể xây dựng Ai Cập giúp Menfisur, cứ sao ta lại không thể tự xây dựng Giza trở nên không kém Tê Bê?

Tiếp xong dân chúng cũng đã xé chiều, mọi người trong cung điện đã mệt bỏ phờ, Mamoru cùng Nabi mệt mỏi ra không giữ hình tượng ngồi phịch xuống đất, tướng quân Nakuto cũng ngủ gà ngủ gật ôm lấy chân ghế của ta, Eri thờ dài liên tục, chỉ có Ari sung sức cầm sổ sách bút viết đi tính toán:

- Xem nào, vòng vàng châu báu 17 rương, 48 cây lụa thượng hạng, 20 vò rượu,... Ừm, còn mớ thức ăn này mang xuống bếp đi, bảo ngự thiện chế gì ngon ngon nhé, còn không để tí ta xuống...

Bọn ta nhìn Ari bằng ánh mắt sùng bái, Ari, cô thật là mạnh mẽ @@

Ta định đi vào thì thấy một người đi vào, phía sau có bốn người đang khiêng theo một cái lồng lớn được phủ một lớp vải đen, trông rất bí ẩn. Ta tò mò nhìn, những người xung quanh lại tăng phần cảnh giác, không còn lười nhác nữa. Người đó hình như là người ngoại quốc...

- Nữ hoàng Ai Cập vạn tuế, chủ nhân của tôi là một thương nhân, ngưỡng mộ danh tiếng của nữ hoàng đã lâu nhưng không có cơ hội gặp mặt, nhân cơ hội này xin kính dâng cho nữ hoàng một món quà nho nhỏ, hi vọng người sẽ thích... Mở ra!

Ông ta quay lại, hạ lệnh mở tấm vải ra. Tất cả chăm chú nhìn vào hai cục lông đang xù lên trong đó, tròn mắt. Mamoru cùng Nabi cầm kiếm xông lên, vẻ mặt hung ác:

- Hỗn kiao, các người dám đem cái thứ nguy hiểm này dâng cho nữ hoàng ư? Có tin bọn ta chém chết các người không?

- Mamoru, Nabi, đó là thứ gì vậy?

Ta nheo mắt nhìn không rõ, Mamoru và Nabi đang đứng bên cạnh lồng nên ta sẵn tiện hỏi luôn một thể, nào ngờ:

- Nữ hoàng, bọn chúng dám đem sự tử con dâng lên cho ngài... - Nabi hét to.

- Nữ hoàng, bọn chúng dám đem gấu dâng lên cho ngài... - Mamoru hét lớn.

Ach, ta lại xoa trán. Hai kẻ bên dưới bắt đầu trợn ngược mắt, quay sang gậy nhau:

- Mẹ nó, con mắt nào của người nhìn ra nó là con gấu vậy?

- Chứ con mắt nào của người nhìn ra nó là sư tử vậy?

Nhân lúc hai kẻ kia đang choảng nhau, tướng Nakuto bỏ lại, sau đó thẳng thốt hét lên:

- Trời ơi, gấu chó... ==

Ta bắt lực cho người xách cái lồng lên...

- Ô, các người kiểm đầu ra...

- Thưa nữ hoàng, đây là giống loài kì lạ được chủ nhân chúng tôi dùng một số tiền không hề nhỏ để mua...

- Nữ hoàng, thứ gì thế?

- Chó Ngao Tây Tạng, rất quý hiếm!! Không hiểu sao lại xuất hiện ở đây được!

Ta hào hứng định mở cửa lồng thì Ari vội hét toáng lên:

- Lĩnh đầu, mau vào bắt hai con quái vật này ra.

Ta chưa kịp mở cửa lồng, Ari đã hung hăng xách cái lồng bốn người khiêng định ném trả lại cho tên kia. Sức lực thật kinh hồn @@

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Ta sống chết ôm chặt lấy cái lồng, không thể để nàng đem trả được, lỡ tên kia biết nó quý hiếm muốn đòi lại thì thế nào? Thế là ta mặc kệ hình tượng, dù sao dân chúng cũng về gần hết, toàn là người của ta...

Ta dùng tất cả sức lực từ lúc bú mẹ tới bây giờ, tứ chi bấu chặt vào cái lồng, vật lộn với Ari.

Tướng quân Shouta cùng những người khác dờ khóc dờ cười: “Nữ hoàng, cẩn thận... Nữ quan, coi chừng...”

Ta đấu tranh mãnh liệt tới nỗi cửa lồng mở, hai con chó nhỏ văng ra khi nào cũng không hay.

Đến khi chúng ta dừng lại thì nhìn thấy hai cục bông gòn, cục trắng cục đen đang co ro run rẩy nằm trong góc. Ta trừng mắt nhìn Ari, nàng ấy khổ sở nói:

- Em vì sự an toàn của nữ hoàng cơ mà?

- Nó có làm gì đâu, ta biết giống này mà?

- Làm sao người...

- Không nói nữa, chó này ta nuôi, xin gửi lời cảm ơn chân thành tới chủ nhân của các người vì món quà này! Bảo với hân ta rất thích!

Sau đó lại tiếp tục công cuộc vật lộn với Ari. Tên sứ giả cảm thấy hình như mình đã bị đuổi khéo nên im lặng lui ra...

Ta vui vẻ nắn nắn cái chân mồm mím của con chó, đáng yêu quá! Minh nhỏ tí, mập mạp mồm mím, ở cổ có một lớp lông dày cộm xù lên, che mắt cả con mắt, thảo nào Nabi tưởng nó là sư tử. Cặp chó này, một con trắng, một con đen.

Nabi buồn bực bế thốc con chó lên, nhần nhọ vắn vẹo:

- Này, chó, mẹ ngươi là chó, bố ngươi là sư tử đúng không?

- Ngủ giấc, chó con do mẹ nó sinh ra, đương nhiên giống mẹ, nếu nó giống sư tử tức là mẹ nó mới là sư tử...

Nabi tức giận ném cục cưng của ta xuống giường, gắn cổ lên máng Nakuto vừa lên tiếng phát biểu:

- Tại sao mẹ ngươi đẻ ngươi ra mà giới tính của ngươi không giống bà ấy?

- Cái này... ạch, ngươi mất dạy, dám lời mẹ ta vào...

Tiếp theo đó là cảnh tượng đầm máu không phù hợp với trẻ em nên ta cũng không tiện miêu tả, tiếp tục chơi đùa với hai con chó nhỏ. Eri cùng mấy tí nữ xách hai con chó ra để giữa phòng, bọn nó hơi ngại đầu lên trời, tặc nôi lông dày quá xụp cả mắt xuống không thấy đường đi, không ngờ cả hai con cùng chạy tới chỗ của ta. Ta ngạc nhiên sung sướng hét lên:

- Ari, ngươi thấy chưa? Chúng nó vừa gặp đã yêu ta ngay, ời, quả nhiên ta...

Ta chưa kịp nói hết câu Ari ở bên cạnh đang kiểm kê đồ đạc đã lên tiếng:

- Không phải lệnh bà ăn thịt gà xong chưa rửa tay à?

Ta thẹn quá hóa giận, đứng đứng bỏ đi về phòng, nào ngờ vừa đi được vài bước đã loạn choạng ngã xuống.

Ta long trọng ngất xỉu.

Tỉnh dậy đã nghe tiếng thái y quờ trách:

- Nữ hoàng không khỏe, sao các người không cân lại, để lệnh bà cố sức như thế?

- Nữ hoàng rất cố chấp...

- Hừ, vừa khỏe lên một tí đã...

- Thái y, tất cả làm theo ý ta!

- Nữ hoàng đã tỉnh, có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?

Ta lắc lắc đầu, ngủ được một giấc đã thấy khỏe hẳn lên rồi, đầu óc chỉ hơi choáng một tí.

Tối, mọi người đã đi nghỉ ngơi cả, ta đuổi cả Ari cùng Eri ra ngoài, một mình lẩn lộn với hai con chó nhỏ. Chúng thật dễ thương mà, cả hai vẫn lạ chỗ, cứ dựa vào nhau mà ngủ gà ngủ gật. Ta buồn cười lấy tay vò vò hai cái bòm, lông xù mềm mại rất dễ chịu...

Giống chó này ở hiện đại đã rất đắt, huống hồ ở cổ đại, có thể mua một lúc hai con... Xem ra người thương nhân bí ẩn kia không hề đơn giản...

Ta để chân trần, bẻ con chó màu đen trên tay bước ra ngoài ban công, chống tay nhìn sông Nin. Đây là thói quen khó bỏ của ta, mỗi lần nhìn thấy điệu chảy êm ả của sông Nin, trong lòng nhẹ nhàng thoải mái vô cùng!

Vừa mới từ trên giường ngồi dậy nên tóc chưa kịp chải, có phần hơi rối, vài sợi rơi trước mặt, theo gió bay phất phơ nhẹ nhẹ, không đeo trang sức, chỉ đeo một cái vòng tay bằng vàng nhỏ trên cổ tay trắng ngần, nụ cười trong veo đầy sức sống có thể làm tan chảy sắt đá... Đây là cô nữ hoàng cao ngạo kia sao?

Izumin ân mình trong bóng tối, cẩn thận quan sát Asisur đang đứng nói nói cười cười một mình với con chó nhỏ kia...

- Nhóc con, để xem, ta gọi ngươi là Zu Zu nhé! Ôi, nghe thật đáng yêu!

- Đúng rồi, con nhóc trắng muốt kia gọi là Mìn Mìn đi! Ha ha...

Izumin ngẩn ngơ ra, không hiểu sao có cảm giác hơi quen thuộc nhỉ?

Trái tim trong lồng ngực đập lỏm vài nhịp, đầu mới là con người thật của cô gái ấy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Mấy hôm sau, ta đang ngồi phê vài văn kiện do tướng quân Nakuto gửi đến, Zuzu cùng Minmin đang nằm trong lòng ta ngủ ngon lành, Ari bên cạnh tiếp tục may áo, Eri thì lau lau chùi chùi mấy món trang sức ta thích đeo. Hai cái kẻ thân cận của ta không bao giờ chịu ngồi yên, cứ phải kiếm việc làm thì phải? Tướng quân Shouta vào bẩm báo:

- Thưa nữ hoàng, có người đột nhập vào Hạ Ai Cập, đã bị chúng ta bao vây đánh chặn ở Hàm Sư Tử.

- Dẫn ta đi

Ta vội đứng dậy, đặt Zuzu cùng Minmin nằm xuống, đi theo tướng quân Shouta. Theo lời ông ấy bọn họ hình như là người ngoại bang, không rõ của nước nào, đang bị nhốt trong ngục. Ta mặc áo choàng lại,

nhanh chóng leo lên ngựa chạy tới nơi...

Shouta dẫn đầu, phía sau là ta cùng Nabi đang chạy bên cạnh. Ta chạy đến nơi thì nhìn thấy một nhóm khoảng hai mươi mấy người đang bị trói lại ngồi chung một chỗ, trên người đầy máu cùng vết thương. Ta kinh ngạc, bọn họ ai cũng to lớn vạm vỡ, không biết là gián điệp của nước nào...

Trong đám người đó có một kẻ len lén nhìn nàng, nàng mặc trang phục đơn giản, quần áo bằng lụa mỏng, lúc ẩn lúc hiện, kì lạ là nàng không mặc váy mà lại vận một cái quần hình thù kì lạ, ống rộng thùng thình, bên dưới cổ chân lại tùm chịt lại. Tuy kì lạ nhưng quả thật khá phù hợp với nàng. Tóc được cột hết lên, chỉ có hai sợi được rủ hai bên thái dương...

- Nhìn cái gì? Nữ hoàng đến còn không cúi chào, thử như người cũng dám ngăm nữ hoàng cao quý sao?

Tên cai ngục dùng cán gươm nện vào đầu người đó khiến hắn ngã lăn quay ra, Asisur ta không hài lòng, lên án:

- Ta đã nói với các người tù trước, tù nhân bắt được thì nhốt vào ngục rồi canh chừng thôi, sao lại tự tiện hành hạ thế này?

- Thưa... chúng thần...

- Sau này làm việc có quy tắc một chút, ta là chủ của các người.

Tên cai ngục cúi mặt, ta quay sang nói với Kurusu:

- Cho đổi tên cai ngục này. Hung hăng quen thói, đây không phải lần đầu tiên, chọn người khác thế chỗ hắn.

Tên cai ngục đầu đỏ đầy mồ hôi, quý phịch xuống:

- Đa tạ nữ hoàng tha tội chết...

Ta không nói nữa, quan sát đám người bị cho là gián điệp này. Bọn họ đều bị thương nặng, máu đã ứ đọng. Đang trong tình trạng thế này, ta có hỏi bọn họ cũng không thêm trả lời. Thế là ta quay người đi, lệnh cho Kurusu nhốt bọn họ lại vào ngục, gọi người vào chữa trị vết thương, ba ngày sau rồi tính tiếp.

Sau khi Asisur rời đi, tất cả tù nhân đều được áp giải vào trong ngục. Mãi đến khi binh lính Ai Cập khóa cửa phòng giam lại bọn họ mới hoàn hồn.

Đây là ngục giam đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Tất cả đều quay lại chăm chú chờ chỉ thị của một người...

Izumin vẫn cúi đầu tỏ vẻ hèn mọn, trong đầu lại rối ren. Cuối cùng hắn cũng hiểu lí do vì sao những vị tướng quân của Hitaito lại đồng ý trở về Ai Cập để thành người dưới trướng của nàng. Một cô gái trẻ tuổi như thế nhưng trên người lại có uy quyền của đế vương khiến người khác cam tâm hàng phục, đôi mắt đen sáng như sao cùng đầu óc thông minh sáng suốt hiếm có. Nếu người này chịu về phe của hắn thì chẳng khác nào rộng mở thêm cánh...

Ngục giam sạch sẽ thoáng mát, mỗi nhà ngục đều có một ô cửa sổ thông gió nhưng được đặt ở trên cao để phòng tù nhân trốn thoát; mỗi phòng giam đều có giường nệm nhỏ, tuy không phải loại tốt nhất nhưng tất cả đều sạch sẽ. Một nhà ngục sạch sẽ là đã hiếm thấy rồi, đừng nói tới việc cung cấp cả chăn gối thế này.

Izumin muốn tiếp cận Asisur nhưng bên cạnh nàng lúc nào cũng có người canh gác rất cẩn thận, nàng lại chưa bao giờ rời khỏi cung điện. Hắn dự định trong lần gặp mặt người dân của nàng sẽ bắt cóc nàng đi, nào ngờ ngay cả cơ hội cũng không có. Nàng nhận quả xong đuổi người ta về thẳng, liếc mắt cũng không thêm. Nhớ tới bộ dạng sống chết giành giật cái lông chó của Asisur hôm đó, Izumin không khỏi phì cười...

Ông đội trưởng cùng những người khác thăm lo lắng, hoàng tử bị tra tấn tới nổi hóa khùng rồi...

Tới giờ cơm, thức ăn không phải sơn hào hải vị gì cả, chỉ có cơm cùng một con cá. Cả bọn hơn hai mươi mấy người chỉ có một thau cơm cùng một con cá? Bọn họ nhìn xung quanh, lại ngạc nhiên. Những tù nhân khác đều được trọn vẹn một con, thế mà bọn họ...

Ông đội trưởng phẫn nộ đứng dậy hỏi:

- Quân ngục, tại sao bọn họ được ăn nhiều hơn chúng ta?

- Gì? Bọn họ có làm việc nên ăn nhiều, các người vừa mới đến chưa làm được gì đã đòi ăn?

- Làm việc?

- Bây giờ tạm thời cứ ăn trước bao nhiêu đó đi, ngày mai làm việc xong sẽ có phần của các người.

Izumin gật đầu, ra hiệu cho ông đội trưởng lui về, mọi người đều có học võ, sức khỏe hơn người, nhịn đói một bữa cũng không sao nhưng vẫn giả vờ ngồi ăn, chờ tới sáng hôm sau xem có chuyện gì không. Ruka chắc cũng sắp tới nơi rồi...

Ngay cả bản thân Izumin cũng không ngờ ngồi trong ngục của Giza lại phát hiện ra nhiều chuyện không thể tưởng tượng tới như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Sáng hôm sau, quần ngục mở cửa, bên ngoài có binh lính đứng canh gác, tất cả đều là những vị tướng quân, chỉ có vài người bị điều đi làm việc khác, còn lại hầu như đều ở bên cạnh theo bảo vệ cho Asisur. Nàng vẫn giống hôm qua, trang phục có chút khác, đứng ở trên công trường, tay cầm bản vẽ, mắt hơi nheo lại, đầu đã lấm tấm mồ hôi, mắt vẫn chăm chú quan sát bên dưới. Một mình nàng đứng đó, trên cái công trường đầy bụi mù này, nàng như một bông hoa đầy sức sống, vừa nổi bật lại rất phù hợp với nơi đây. Asisur là cô gái thật kì lạ, khi khoác trên mình bộ trang phục kiểu sa, nàng là nữ hoàng uy quyền của Ai Cập, còn khi mặc trên người trang phục bình thường, nàng lại là một đóa hoa nở rộ giữa đám cỏ dại...

Izumin không tập trung làm việc, cứ khẽ liếc mắt theo dõi Asisur đang đứng chỉ huy ở gò đất cao cao kia, lâu lâu lại thấy Ari đi ra đưa nước cho nàng uống, nàng lắc đầu từ chối...

Nàng từ chối không uống một mình, lát sau lại ngồi xuống cùng với mấy tướng quân, giữa một đám đàn ông, một cô gái lại bụng lý uống ừng ực không chút hình tượng, nước còn khề tràn ra ngoài, sau đó cười tươi rồi trả cốc lại cho Ari, tự nhiên lấy tay áo chùi mép miệng...

Những người xung quanh phì cười, Ari nhảy dựng lên có vẻ không đồng ý nhưng ta mặc kệ. Ten Nabi khốn khiếp bên cạnh lại bắt đầu xò lá ta:

- Tướng nữ hoàng tốt lắm, hóa ra thêm uống rượu nên mới đợi chúng ta nghỉ ngơi rồi đòi uống chung.
- Biết làm sao được, rượu được tiến cống nhiều lắm, vậy mà ta có được uống đâu. Ari khó tính...
- Lo cho sức khỏe của ngài thôi...
- Nabi, mẹ nhà ngươi, lo cho ta thì đừng để ta đau lòng, ngày mai ngươi đi uống rượu nữa, trời ơi, rượu ngon của ta á á...

Ari bên trong lại thò đầu ra bình phẩm về nhân cách của ta:

- Lệnh bà, người là nữ hoàng cao quý, không nên dùng những lời lẽ thô tục ạ.

Eri bên cạnh phụ họa:

- Đúng vậy đó lệnh bà, người không được ở gần cái tên thô tục đó nữa, không khéo càng ngày càng giống hần...

Nabi tức giận khinh bỉ đáp lại Eri:

- Sao nào? Ta thô tục thì sao nào? Mẹ nhà nó, liên quan gì tới cô hả Eri?
- Ngươi... ngươi dám mắng ta... ngươi
- Ngươi ngươi ngươi cái **** ...

Sau đó là một tràng những lời lẽ không hay ho cho lắm, Eri giận tái mặt, cuối cùng nhảy phốc lên tát cho Nabi một cái, miệng hét lên:

- Bố nhà ngươi kẻo toét, chị nhện đủ rồi, ngươi tưởng chị sợ ngươi chắc?

Nabi nín thin, Eri tát xong mới ta hóa, về mặt dờ khóc như người bị tảo bón không tìm thấy nhà vệ sinh, quay đầu bỏ chạy. Nabi từ tốn vuốt vuốt mặt, sau đó hành lễ với ta, nhẹ nhàng phe phẩy đuôi theo Eri. Về mặt của Ari vô cùng thông cảm:

- Có cần đuổi theo không lệnh bà?
- Không cần đâu, Eri là nữ quan quyền to chức lớn, nó thì sợ gì?... và lại, tự làm tự chịu!!!

Shouta thấy vẻ mặt nham hiểm của ta cũng đánh nhưn mây thờ dài, lắc đầu ngao ngán. Cô nhóc này dung túng thuộc hạ một cách thái quá...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi, ta đứng dậy, kiểm chỗ cao nhất, dùng cuộn giấy trong tay vo lại thành hình cái loa, kê lên miệng, bắt đầu dùng sức nói:

- Hôm nay ta có chuyện muốn nói, như kế hoạch từ trước, thứ mà chúng ta đang xây dựng chính là khu nhà ở dành cho nô lệ cùng nhân công, các người xây các người ở, do đó, hi vọng mọi người sẽ dùng hết tâm huyết cùng sức lực để hoàn thành vì đây chính là mái nhà của các người. Ta sẽ không thúc ép mọi người, một ngày chỉ cần làm việc theo đúng thời gian quy định nhưng trong thời gian đó, mọi người phải thúc đẩy công việc hoàn thành đúng chất lượng...

- Nữ hoàng vạn tuế...
- Nữ hoàng vạn tuế...

Những nô lệ bên dưới quỳ mọp xuống, miệng ai cũng tụng hô tên nàng. Izumin đứng cách chỗ của Asisur hơi xa, chỉ cảm thấy giọng nói của nàng thật là mạnh mẽ, có thể khiến cho nhiều người tôn vinh như thế... Bọn họ coi nàng như nữ thần, nàng đứng ở trên có vẻ hơi lủng lủng, cười gượng rồi gọi bọn họ đứng dậy.

- ...
- Này, ngươi là người mới vào à? Sao lại bị bắt vào thế?
- Chúng tôi bị nghi ngờ là gián điệp, nữ hoàng đang cho người điều tra!
- À, có nữ hoàng điều tra thì không sao rồi!

Izumin đứng một bên nghe ông đội trưởng cùng một tù nhân khác trong ngục trò chuyện thì không kiềm lòng được, vội lên tiếng hỏi:

- Sao lại không sao?
- Nếu các người không phải gián điệp, tất nhiên nữ hoàng sẽ thả các người ra!
- Còn nếu là gián điệp?
- Nếu chịu quy hàng thì tha chết, cố chấp không chịu thì bị xử tử.
- Quy hàng được sao?
- Được, nhưng bị đẩy sang khu nô lệ.

Ông đội trưởng nhìn Izumin, mắt Izumin cũng lóe sáng. Một cô gái như Asisur làm sao có thể cai trị cả 1/3 vương quốc Ai Cập như thế này? Menfuisur có cả dân quân thần tử đời cha hần, vô cùng trung thành tận tụy, còn Asisur thì phải tự tạo dựng thế lực cho mình, thế nhưng xem ra nàng sắp vượt mặt cả Menfuisur rồi. Hiện giờ thì chưa nhưng tương lai làm sao biết được!

Đây là khu vực để cho tù nhân làm việc, như thế đảm bảo tù nhân không thể bỏ trốn. Kì lạ là cũng chẳng có ai bỏ trốn, bọn họ làm việc xong lại ngoan ngoan đi về phòng giam, háo hức trò chuyện chờ giờ

com. Đến khi com được dọn ra thì...

Izumin nheo mắt nhìn đĩa thức ăn tẹt của mình. Hôm nay làm việc như thế, tại sao vẫn không có thức ăn?

- Cái này, tại sao tôi...

- Xem nào, tù nhân mới vào Irumi phải không? Hôm nay người không tập trung làm việc, dám lén lút ngắm nữ hoàng, trừ com.

Tên cai ngục từ từ nổi lên lí do, sau đó lại tiếp tục bê com đến những phòng khác. Máy người cận vệ im lặng ăn com của mình, bọn họ cầm cui lao động cả ngày không dám liếc mắt nhìn sợ bị nghi ngờ nên com đầy đủ, còn hoàng tử... ai bảo ngài nhìn người ta làm gì...

Asisur, Izumin lại phì cười, vẫn hợp tác bê chén com lên. Nàng cho ta nếm nhiều mùi vị mà cả đời này ta cũng không thể quên được thật!

Hoàng tử Izumin ăn com tù.

Hoàng tử Izumin do mãi ngắm nữ hoàng, lơ là không làm việc nên phải ăn com trắng...

Tuy tên quân ngục nói thế nhưng Izumin nhận ra sự chán ghét của hắn, có khả năng tên này thâm thương trọng nhớ Asisur hay không? Dù sao cũng không đến nỗi com trắng thế này chứ?

Trải qua mấy ngày, cuối cùng bọn họ cũng dần thích nghi được. Nó lệ làm việc đúng thời gian quy định, trên công trường toàn là nam nhân, còn vợ con họ ở nhà có người gom lại một chỗ, một bên dạy chữ, một bên dạy thêu thùa thủ công để buôn bán. Tiền bạc làm vốn triều đình Hạ Ai Cập sẽ cho vay, không tính lãi xuất, với điều kiện sau này trả hết nợ sẽ phải nộp thuế đều đặn. Hàng ngày Asisur đều lên công trường quan sát xem công việc tiến hành tới đâu rồi, sẽ đến tận nơi để kiểm tra chất lượng. Xem ra Asisur rất chú trọng tới phát triển trong nước, nàng cũng đã tạo dựng được lòng tin rất lớn từ dân chúng. Tiếc rằng ở bên ngoài họ chỉ truyền miệng rằng Ai Cập là một đế chế hùng mạnh, luôn miệng ca ngợi vị hoàng đế trẻ tuổi Mentufisur mà không ai biết rằng cô nữ hoàng Asisur luôn âm thầm lặng lẽ này lại còn tài giỏi hơn cả vị hoàng đế ấy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Izumin càng ngày càng không thể rời mắt khỏi hình bóng xinh đẹp ấy...

Qua ba ngày, quả thật Asisur đã gọi bọn họ vào, dây thừng trên tay đã bị gỡ bỏ, bọn họ được tự do, đi theo tướng quân Kurusu vào gặp nữ hoàng.

Ta đau đầu nhìn mảnh lụa mỏng trước mặt, không biết phải làm sao. Ta đã nhờ Ari thử nghĩ cách vẽ hoa văn lên vải lụa mỏng mà phụ nữ Ai Cập thường dùng, nếu như vậy thì sẽ được nhiều người ưa chuộng hơn. Trước giờ hoa văn chỉ được thêu lên vải dày, thường dùng để may những trang phục truyền thống trong các buổi lễ, bình thường người Ai Cập chỉ mặc quần áo đơn giản, không có họa tiết, vải mỏng được dùng làm tay áo đơn giản, có thay đổi thì chỉ thay đổi màu nhuộm. Loại vải mỏng này nếu thêu lên sẽ rất thô và xấu, và lại quá mỏng, thêu dễ bị rách...

Izumin vừa đi vào đã thấy vẻ thất thần suy nghĩ của Asisur, môi nàng hơi mím lại, người ngẩn ra, chăm chăm nhìn mảnh vải óng ả thượng hạng trên bàn. Nàng đang nghĩ việc gì vậy nhỉ?

Ari bên cạnh lên tiếng nhắc nhở khiến ta hoàn hồn lại, vội buông mảnh vải xuống đưa sang cho Ari, bản thân mình cười gượng:

- Các vị mau đứng lên, do Ai Cập chúng ta luống cuống, chưa gì đã tấn công khiến mọi người bị thương...

- Vậy là nữ hoàng đã điều tra rồi!

- Vâng, ta thật xin lỗi! Đề ta cho người đi lấy đồ đền bù thiệt hại cho mọi người...

- Tâu nữ hoàng, không cần đâu! Chúng tôi chỉ xin phép mượn muối được ở lại quý quốc vài ngày để buôn bán hàng hóa...

- Vâng! Chúng tôi rất sẵn lòng, nhưng như vậy có bất tiện cho các vị không?

- Không! Thương nhân chúng tôi tìm nơi để buôn bán và nhận thấy nơi đây rất thích hợp để trao đổi hàng hóa!

Ta đánh hơi cười, bảo người chuẩn bị chỗ ở cho bọn họ...

Chuyện khiến ta đau đầu nhất hiện nay chính là ngân khố không đủ, tiền bỏ ra để xây dựng quá tốn kém, chưa kể số tiền đã ban phát cho dân chúng. Ari cẩn thận tính toán, cuối cùng đành lắc đầu nhìn mọi người:

- Ta tính kĩ lắm rồi, cho dù đem bán hết số trang sức này cũng chỉ có thể cầm không tới một tháng nữa...

- Lệnh bà, hay là chúng ta sang Tê Bê hỏi mượn bệ hạ...

- Không được, như thế thì mất mặt lắm...

- Nhưng chúng ta cùng đường rồi...

- Bây giờ xoay đầu ra thêm tiền?

Ta im lặng này giờ chỉ thờ dài bất lực, đắm chiêu nhìn chăm chăm tà váy...

- Xin lỗi mọi người, tất cả do ta háo thắng, chỉ suy nghĩ tới cái lợi lâu dài mà không nghĩ tới cái hại trước mắt...

- Kìa, sao lệnh bà lại nói thế! Chúng ta cùng nhau suy nghĩ sẽ không sao đâu!

- Đúng đó, người tự trách cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Lúc này tướng quân Shouta dẫn vị thương nhân có vẻ ngoài khá thần bí, lúc nào cũng dùng khăn trùm đầu, chỉ để lộ gương mặt với làn da ngăm đen đi vào. Hắn quỳ trước mặt ta hành lễ, sau đó đứng dậy, tự nhiên hỏi:

- Không biết nữ hoàng gọi ta đến có việc gì?

Người này tuy là thương nhân nhưng có vẻ rất cao sang, cách đi đứng nói chuyện của hắn chứng minh đây không phải là người tầm thường nhưng bao nhiêu người điều tra đều ra kết quả giống nhau, hắn là một thương nhân đến từ Lybia. Bây giờ cùng đường, chỉ có thể...

- Irumi, nếu ta đề nghị hợp tác cùng ngài thì sao?

- Hợp tác? Ý của nữ hoàng là...

Izumin buồn cười, ngay từ đầu hắn đã nhìn ra, nàng làm như vậy rất thông minh, nhưng để xây dựng cả một công trình tốn kém biết bao nhiêu mà nói, nàng lại quá nhân nhượng ưu ái với bọn nô lệ, biết bao giờ mới có kết quả. Bọn họ được ăn uống đầy đủ, làm việc một ngày chỉ vài giờ, tuy rất được lòng dân chúng nhưng ngân khố của nàng có cầm cự nổi không?

- Ta trực tiếp nói thẳng, hiện nay chúng ta...

Shouta cùng Ari thẳng thốt gọi ta: “nữ hoàng” nhưng ta mặc kệ, giờ phút này đành phải liêu thôi. Ta không muốn dây dưa cùng triều đình của Menfuisur ở Tê Bê, tuy cùng chung Ai Cập nhưng làm sao nhờ nó giúp đỡ mãi được... Bản thân ta, lòng tự trọng của ta không cho phép ta làm chuyện đó...

- Chúng ta không đủ tiền để tiếp tục, cần một số tiền khá lớn. Nếu thành công, ta sẽ không để ngài chịu thiệt.

- Nữ hoàng, người làm gì vậy?

- Nữ hoàng...

- Ta đồng ý.

Mọi người xung quanh sững sờ, ta cũng sững sờ. Hắn ta chưa biết ta cần bao nhiêu đã đồng ý.

Hắn giàu có tới mức nào mà có thể...

Ta mở to mắt nhìn tên lái buôn phía dưới, nhìn chăm chăm, cuối cùng không nhìn ra được sự khác biệt gì...

Izumin cười thâm trong lòng, đối với một Giza nhỏ bé của nàng, nó là số tiền lớn nhưng đối với hoàng tử Hitaito như hắn thì chẳng đáng là bao. Hắn đang tìm cơ hội để tiếp cận nàng, nào ngờ nàng tự tự đưa tới miệng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Eri giả vào mặt Nabi một cái rồ đau, sau đó ngo ngắc nhìn ta:

- Nữ hoàng, hắn ta... đưa à?

- Ngày mai ta sẽ cho người đưa tới, hi vọng sẽ thu được lợi nhuận như nữ hoàng đã hứa.

Cuối cùng để thúc đẩy công việc, ta phải tăng thêm giờ làm của nô lệ cùng nhân công trên công trường, trước tình huống khó khăn như bây giờ, ta bắt buộc phải làm vậy, may mắn là bọn họ vẫn vui vẻ chấp nhận, miệng không hề chửi rủa như ta vẫn nghĩ...

Ta rời công trường, vội đi đến phía Tây Giza, nơi Eri cùng Ari dẫn hướng dẫn mọi người may vá, bên cạnh đó tìm cách in màu lên lụa. Hiện tại ta chỉ hi vọng vào việc có thể làm ra thứ vải mới, như thế mới có thể kiếm tiền trả nợ được. Điều ngạc nhiên là người thương nhân tên Irumi ấy luôn luôn đi bên cạnh ta với lí do hết sức củ chuối: “Trong đó có tiền của ta, ta phải đi theo để đảm bảo...”

Ta cũng đành để hắn đi theo, dù sao hắn bỏ nhiều tiền nhất nên có quyền lực, chỉ thua mỗi ta. Ta đắng cay chửi rủa, không ngờ một thương nhân lại có thể giàu như thế, giàu hơn cả nữ hoàng ta...

- Nữ hoàng, vẫn không được, người xem, màu lan ra, giặt lại biến mất, không tìm cách vẽ lên được...

- Ủ, ta sẽ suy nghĩ...

Ta ngồi soạn lại vài món trang sức, cuối cùng chỉ giữ lại những món mình thích nhất, còn lại đều đưa cho Ari đem bán cầm cự. Không thể ỷ y vào số tiền mà Irumi cho mượn, phải tự lực gánh sinh. Eri và Ari vì ta cũng phải đem bán hết những thứ trang sức, tiền dành dụm cũng đưa cho ta. Ta cảm động cùng ân hận, vì ta mà mọi người chịu khổ thế...

Carol ở Tê Bê đã sớm tỉnh lại từ mấy ngày trước, bọn họ đang rầm rộ chuẩn bị hôn lễ. Ta lại thêm đau đầu, bây giờ lấy cái gì đi mừng hôn lễ cho bọn nó đây... Ôi...

Ta là bà nữ hoàng nghèo nhất trong lịch sử Ai Cập... Hu hu

Ta thều ưỡn, lại tiếp tục lục kiếm trong đồng văn kiện cổ lỗ sĩ của mình, tìm mãi cũng không ra thứ gì... Nếu màu vẽ không được, vậy dùng nhiên liệu nghiền nát mịn ra, sau đó pha với hồ được không nhỉ?

Nhưng thời đại này lấy đâu ra hồ với chả keo...

Keo à?

Ta vội lật ngược lại đồng sách, Irumi vừa đi vào thì giật mình, neho mắt không hiểu ta đang làm gì...

- Nữ hoàng?

- A, mời ngài ngồi, ta đang tìm kiếm vài thứ...

- Nữ hoàng kiếm thứ gì?

- Một quyển sách, ừm, sách y học...

Ta mặc xác hắn, vừa trả lời vừa tiếp tục lục tung lên.

- Có phải quyển này không?

- A~ch @@

Ta không thể tin, ta ở trong này cả buổi tìm không ra, hần vừa vào đã tìm thấy?

Vội chộp lấy quyển sách, lật một cách không thương tiếc, cuối cùng cũng tìm ra...

Acacia arabica, một loại cây thuộc họ keo, mọc ở Ấn Độ.

Ấn Độ à?

Ta đắm chiều suy nghĩ, không chú ý tới Irumi đã ngồi xuống sát bên cạnh ta, gần như là mặt kề mặt...

- Nữ hoàng suy nghĩ gì thế?

Izumin hần giả vờ hỏi cho có lệ, thực chất chỉ muốn ngồi xuống bên cạnh nàng. Về mặt của nàng lúc đắm chiều suy nghĩ rất đáng yêu, có một sức hút mãnh liệt khiến người khác không thể rời mắt đi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Ta không nghe, cũng không trả lời câu hỏi của hần mà bật dậy, chạy như bay ra ngoài, lệnh cho Kurusu cùng Shouta mau chuẩn bị đến Ấn Độ, khởi hành ngay trong đêm. Irumi bị Asisur làm cho hết hồn cũng đã bình tĩnh lại, nhấm nháp không biết nàng định làm thêm trò gì...

Thuyền của chúng ta khởi hành, theo y lệnh ta hướng về phía Ấn Độ. Trong suốt thời gian đó ta vẫn lên cho người tìm hiểu xem Izumin đang ở đâu, gián điệp lại không có tin tức. Ta hơi buồn bực trong lòng nhưng vẫn phải dẹp bỏ tình cảm cá nhân sang một bên để tập trung giải quyết công việc đại sự cho xong.

Khi ta đến nơi cũng đã là năm ngày sau.

Điều khiến ta ngạc nhiên nhất chính là hoàng thất Ấn Độ rất niềm nở đón tiếp chúng ta, bọn họ còn báo ta muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, không cần đền đáp. Ta vui mừng, vẫn giữ vẻ tao nhã cúi đầu cảm ơn bọn họ, sau đó bắt đầu nghiên cứu, đồng thời đưa cây về Ai Cập.

Những việc sau đó thành công tới không ngờ, thân cây phơi khô, rút cạn tinh dầu thì được thứ chất lỏng sền sệt, chính là keo nguyên chất, pha với màu một đã được xay nát mịn thì ra một hỗn hợp màu, dùng vẽ lên lụa mỏng rất đẹp, vài tông suốt nhẹ tênh, phấp phới bay trong gió, bên dưới được viền những hoa văn họa tiết quen thuộc, ta còn dặn Ari sáng tạo vẽ thêm vài thứ. Ari rất khéo tay, những gì nàng vẽ ra đều sống động xinh đẹp khiến người khác mê mẩn...

Eri cùng Ari bắt đầu chỉ cho những người phụ nữ ở đó làm, hàng sản xuất ra nhiều vô số kể. Việc tiêu thụ và bán do Irumi đảm nhiệm, hần làm rất tốt. Nhưng Asisur ta không muốn dừng lại ở đó, đối tượng mà ta muốn trấn lột chính là hoàng thất Ai Cập...

Thế là ta bắt đầu trang điểm ăn mặc cầu kì, diện những bộ trang phục do chúng ta tự làm ra lượn vòng vòng ở Tê Bê khiến mấy vị phu nhân thềm chảy nước dãi, đơn đặt hàng nhiều vô số, ngay cả hoàng phi Ai Cập tương lai Carol cũng khá thích thú, về giá cả, ta chặt chém miễn bàn. Sống trong cảnh túng thiếu mới biết tiền quan trọng cỡ nào.

Ta cũng gửi vài cây vải đến Ấn Độ để cảm ơn, sau đó quả nhiên nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, thương nhân bắt đầu đổ dồn đến để mua loại vải này, nhân tiện ta cho người quảng cáo luôn những thứ thổ sản mà chúng ta làm ra được.

Nabi cùng Nakuto, mỗi người cầm một đầu mảnh vải, thắc mắc hỏi:

- Đám phụ nữ các cô thật kì lạ, vì thứ này mà bỏ ra bao nhiêu đây tiền ư?

- Hừ, các người thì biết gì...

Ta ngồi bên trên lăm lăm tính toán, công trình nhà ở của công nhân đã hoàn thành, bọn họ có thể yên tâm làm việc, ta sẽ tăng giá thuê lên cao một chút, bắt đầu bù đắp vào ngân khố. Số tiền thu được sau khi trả cho Irumi cũng chỉ còn dư rất ít, nhưng có thể sống sót sau trận này là may lắm rồi. Không ngờ tên Irumi đó lại rất chí khí, chỉ lấy đúng số tiền ban đầu của mình khiến ta kích động mãnh liệt, đi đến ôm cổ hần ngỏ ý cảm ơn. Nào ngờ giữa chốn đông người hần lại không ngại ngùng mà ôm ngược lại khiến ta sững người, sau đó cười ngượng quay về chỗ của mình.

Hạ Ai Cập chính thức vực dậy và phát triển hùng mạnh hơn bao giờ hết...

Điều khiến bọn ta bất ngờ chính là, cái kẻ mà Ari cảm dỗ lại mang hết trang sức quần áo mà ta đem cầm đến, quỳ trước mặt mọi người, lớn tiếng hô:

- Nữ hoàng bề hạ vị dân vì nước, không màng tới bản thân, nay thần xin dâng lại toàn bộ những thứ người đã đem bán, mong muốn được góp phần vào phát triển Hạ Ai Cập thân yêu.

Thần dân bên dưới lũ lượt quỳ xuống, miệng gọi tên ta, to và đều như sấm khiến ta hơi choáng ngợp, tên tuổi của ta chẳng mấy chốc đã lan rộng đi nhiều nơi...

Quả thật có nhiều điều tưởng chừng như là mơ, ví dụ như tên thương nhân Irumi ấy. Sau khi kết thúc quá trình trao đổi, không đợi ta hậu tạ đã đi mất dạng không lời từ biệt khiến ta có hơi hơi bất mãn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Đầu lại vào đây, mọi người quay về cuộc sống quen thuộc thường ngày, ta cũng thế. Ta nằm vuốt ve bộ lông xù êm ái của Zuzu và Minmin, trong đầu khẽ lướt qua hình ảnh của Irumi, hần rất giống một người, khá giống Izumin, nhưng rõ ràng đó là hai con người hoàn toàn khác nhau. Ta đã từng tiếp cận hần thử, không phải mặt nạ hay hóa trang mà đó chính là gương mặt thật của hần, nhưng quả thật hần rất giống Izumin. Mà kì lạ, tại sao lần đầu tiên gặp Irumi hai con chó nhỏ của ta vẫn đuôi rối rít, cứ cuộn quít lảng tránh bỏ ta mà chạy theo...

Đến một ngày ta không suy nghĩ nữa, đó là khi ta nghe tin báo về: "Izumin đến Assyria, sau đó mất tích", ta vội đến đó.

Đây là một thôn quê hẻo lánh, số lượng người dân sống ở đây còn ít hơn số người ta mang theo. Thuyền thả neo ở bến cảng, ta chỉ mang theo Eri, tướng Nakuto cùng tướng Shouta. Bọn Mamoru cùng Ari bị say sóng đang vật vờ trên tàu nên không có khả năng theo cùng. Nabi, Kurusu cùng mấy vị tướng quân còn lại ở lại Hạ Ai Cập giải quyết cho xong tình hình ở đó. Ta không sợ bọn họ bán đứng ta bởi vì theo như tin tức mà Ari điều tra ra, bọn họ quả thật cùng đường, gia đình người thân đều bị giết hết, gia sản bị tịch thu, đang bị truy nã khắp nơi trên Hitaito... ngoại trừ theo ta ra không còn con đường nào khác. Trước khi gặp ta bọn họ đã bị nhốt một thời gian rất dài rồi, nếu không nhờ có Izumin thì chắc đã sớm bị chặt đầu. Hừm, Izumin, xem ra người cũng đã sớm nhận ra khả năng hơn người của họ, tiếc là người lại không thể giữ họ lại thôi!

Quả nhiên Izumin của ta không hề tầm thường! Luôn biết nhìn xa trông rộng, hắc hắc!

Cả bốn người chúng ta đều mặc thường phục, ta kéo khăn che mặt, chỉ chừa lại đôi mắt quan sát khắp đường xá. Nơi này còn sập xệ tồi tàn hơn cả khu nô lệ ở Ai Cập ta, người dân nghèo đói ốm yếu gầy trơ xương. Không khí có tí kì lạ, Shouta quay sang kéo cao khăn choàng lên cho ta, nhỏ giọng:

- Nơi đây rất kì lạ, cô cần thận một chút

Ta gật đầu, không cần tướng Shouta nhắc nhở ta cũng sẽ cẩn thận, ánh mắt của những người phụ nữ nơi đây nhìn ta rất kì quái, cứ như là cầu cứu van nài nhưng bắt lực, cứ sợ sệt ngồi im trong nhà không dám lại gần. Mấy đứa trẻ đứng trờng mắt nhìn bọn ta, ánh mắt rất đáng sợ. Nakuto và Shouta vội kẹp ta đi giữa, Eri thì nắm tay ta kéo đi phía trước, bọn họ coi ta như đứa trẻ. Mặc kệ bọn họ, ta cứ im lặng nghe theo là được.

Quan sát một vòng cũng không phát hiện ra được gì nên chúng ta quay về thuyền.

Tối hôm đó lúc mọi người đang ngủ thì thuyền bị đột nhập.

Ta nghe thấy tiếng binh sĩ gác xung quanh phòng ngủ ngã xuống, sau đó là tiếng bước chân tướng chừng như rất nhẹ... Thò tay lấy con dao găm nhỏ đặt dưới gối, ta âm thầm nằm im giả vờ ngủ không hay biết gì cả. Thuốc mê mà bọn họ thả vào phòng vốn không thể có tác dụng với ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Có người vén màn cửa ta lên, nệm phía sau lưng hơi lún xuống.

Tâm trạng ta hơi căng thẳng, có thể qua mặt được Nakuto cùng Shouta, ắt hẳn không phải tay mơ.

Người phía sau ta ngồi im, mãi mà không động đậy. Ta chờ một lúc sau đó bất ngờ quay lại, rút dao găm ra định đe dọa, nào ngờ kẻ đó chụp lấy tay của ta, đánh văng con dao ra, khẽ cười...

- Không hổ danh là nữ hoàng Asisur, rất tốt, lúc ngủ cũng cảnh giác!

Ta sững người, ngồi thừ mặt ra một lúc.

Không ngờ Izumin của ta lại là bọn cướp cạn...

Hắn lười nhác nằm xuống trên giường của ta, tay chơi đùa với con dao vừa bị đánh bay khi này:

- Con dao này bén đấy, nữ nhân như cô không nên cầm, không khéo có ngày đứt tay!

Ta muốn khóc, kiếm cả ngày không ra tung tích của hắn, không ngờ buổi tối hắn lại tự mình trèo lên giường của ta...

Izumin bẻ thốc ta lên vai vác đi ra ngoài, ta nằm im không phản kháng mà âm thầm hưởng thụ. Cuối cùng hắn cũng chịu chạm vào ta, mùi hương của hắn vẫn thế, vẫn khiến người khác mù mắt cả đầu óc...

Ta dờ khóc dờ cười nhìn đám thuộc hạ đang bị trói như xác ướp nằm dưới kia, Nakuto có vẻ không phục, mắt tròn trườg lên nhìn Izumin, Ari lại không lạnh không nhạtlett thân mình đến dưới chân ta. Ta khẽ cảm động, nào ngờ Izumin nhắc bóng ta lên mà nói:

- Ta đã bắt được chủ nhân của các người, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu ai dám kháng cự hay bỏ trốn... ta không đảm bảo mạng của chủ nhân các người.

Thế là ta đành phải tro mắt nhìn mấy khuôn mặt thân quen bị kéo đi nhốt vào nhà giam, bản thân mình lại bị mang về căn phòng ban này.

Ta im lặng nhìn ra cửa sổ, không dám nhìn Izumin. Cứ như một giấc mơ, ta lại có thể ngồi bên cạnh hắn. Izumin cũng không làm gì quá đáng, chỉ như cũ nắm gấn hời ta:

- Không biết nữ hoàng theo ta đến đây với mục đích gì?

Mục đích? Nghĩ tới mục đích, ta lại nhỏ giọng trả lời: "Tìm người..."

- Tìm ta để làm gì?

- ...

Ta lại tiếp tục giữ im lặng, làm sao cho hắn hiểu được...? Thấy thái độ lạnh nhạt của Izumin, trong ngực cứ âm ỉ đau, khó chịu vô cùng. Asisur đáng ghét, sao lại đưa ta về thời điểm này cơ chứ?

Cuối cùng không cầm lòng được đành phải mở miệng... "Ta muốn gặp người..."

Izumin ngạc nhiên có vẻ không tin, mắt đẹp nheo lại như đang quan sát xem ta đang có âm mưu gì. Ta cúi đầu dỏ mắt lại hơi thất vọng. Quả nhiên, chưa gì đã tỏ lộ như thế còn làm nên com cháo gì nữa. Không biết, có khi nào nghe ta tỏ lộ xong hắn sợ hãi quá nên bỏ thuyền vừa mới cướp được mà bỏ chạy luôn hay không. Thời buổi này làm gì có nữ tử nào như ta @@

Izumin bất chợt khẽ cười, tay vỗ vỗ trán ta: "Hình như ta cũng có chút hứng thú với nữ hoàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Ta tro mắt nhìn hắn, trong lòng cảm xúc cứ cuộn cuộn. Cứ nghĩ mọi chuyện sẽ khó khăn lắm, không ngờ lại đơn giản thế này. Nếu Izumin đã nói như vậy, tức là hắn không có tình cảm với Caro?

Izumin vỗ trán ta xong lại rút tay về, trên mặt có chút lúng túng. Hắn không hỏi lí do vì sao ta thích hắn thì ta cũng không tự đặt câu hỏi làm khó mình làm gì, thế nên không khí lại bị bao trùm bởi sự im lặng kì lạ. Lát sau ta ngượng ngùng mở miệng lên tiếng trước:

- Sao người lại xuất hiện ở đây? Lại còn phải đi cướp cạn thế này?

- Thuyền của chúng ta bị cướp, ta lại phát hiện ra cô ở trên đường nên âm thầm đi theo, không đoán ra được âm mưu của cô nên đành phải ra tay cướp thuyền trước.

- Thà người của ta ra đi, chúng ta giúp người tìm lại thuyền.

Hắn khẽ gật đầu. Lát sau ta nghe bên ngoài nhốn nháo ầm ĩ, tướng Nakuto hét toáng lên:

- Lên lính thiếu học thức, người dám canh lúc ta đang đi vệ sinh mà đánh lên, ông đây sống chết với người.

Ta ngồi bên trong phòng nghe được thì che miệng phì cười, cuối cùng cũng thoát ra được! Bỗng nhiên trước mặt Izumin ta thực nữ một cách đáng sợ. Nghe bên ngoài càng lúc càng to tiếng, ta vội bước ra mạn thuyền, bọn Nakuto cùng Shouta thấy ta vội vã định nhảy lại bực ta thành vòng tròn, nhưng tất cả dừng đực mặt ra khi thấy Izumin đang theo sau ta đi ra.

- Mọi người bình tĩnh, tất cả đều là bạn không phải thù... .

Tướng quân Nakuto nghi ngờ đứng lăm bắm trong cổ họng nhưng bị ta nghe thấy: “Tên lão toét kia nện ta một gậy đau như thế mà nữ hoàng còn bảo bạn...”, sau đó vội chạy lên kéo ta cách xa Izumin ra, ánh mắt thù hận hét to: “Nữ hoàng, không lẽ người bị nữ sắc của tên kia mê hoặc? Khi này hân ta còn uy hiếp tính mạng của người...”

Đối với Izumin, ta tin tưởng hân vô bờ bến, vội đẩy Nakuto ra, lại đứng gần Izumin rồi phân tích rõ tình hình cho mọi người hiểu:

- Thuyền của hoàng tử Izumin bị hải tặc cướp, chúng ta sẽ tìm hiểu, sẵn tiện giúp bọn họ một tay.

- Đây là lãnh thổ của Assyria, chúng ta làm vậy có vẻ không ổn.

Ta cho người tháo cờ Ai Cập ra, treo lên đó là một lá thuyền buồm bình thường. Chúng ta sẽ giả dạng thương nhân để đột nhập vào hang ổ của bọn cướp. Quà nhiên ta suy nghĩ vẫn không thấu đáo bằng tướng Shouta, người từng trải xem ra kinh nghiệm dày dặn vô biên. Trên thuyền bỗng nhiên bị chia làm hai chỉ tuyến, người của ta cùng Izumin, bọn họ lúc nào cũng mất to mắt nhỏ để phòng mà trừng nhau. Ta dờ khóc dờ cười, muốn đến gần Izumin cũng không được, lúc nào cũng bị bọn họ ngăn cản lại. Thời thì đánh nhần nhện kiềm nén vậy!

Tối hôm đó ta trần trọc mãi vẫn không ngủ được, trong lòng đầy cảm giác ngọt ngào. Izumin thế mà chú ý đến ta! Ta vẫn có thể tìm được hạnh phúc của mình, không cần đề phòng Carol sẽ cướp mất trái tim của Izumin nữa!

Ta giữ nguyên tâm trạng háo hức ấy chìm vào giấc ngủ, hôm sau thức dậy vẫn còn thấy vui, nhìn thấy Izumin đang ngồi trên bàn xem bản đồ cùng mấy vị tướng quân vội chạy đến bên cạnh hân nở nụ cười rạng rỡ nhất! Ta thật sự rất vui nà! Izumin cũng cười lại với ta, sau đó kéo ta đến bên cạnh. Ta ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hân ăn thức ăn do Ari mang đến, tai vẫn không quên lắng nghe nội dung của cuộc thảo luận.

- Hoàng tử, thần nghĩ chúng ta nên dụ địch ra bằng thuyền buồm, sau đó từ trên bờ phục kích xuống, chúng sẽ trở tay không kịp.

Izumin trầm ngâm nghe ý kiến của tướng quân Shouta, tướng Mamoru cũng có vẻ đồng ý, riêng ta thì không nghĩ như vậy. Ta vội chỉ tay lên bản đồ:

- Bọn hải tặc rất quen thuộc với địa hình nơi đây, ắt hẳn đã cướp không ít thuyền buồm rồi. Địa hình là thuyền của hoàng tử Izumin còn bị cướp... - Izumin nghe ta nói tới đây hơi dờ mắt, vội quay đi hướng khác. Ta thâm vui vẻ trong lòng, hẳn quả thật rất dễ thương! – Nếu chúng ta dùng một thuyền giao chiến có thể sẽ cùng chung số phận với những người khác.

- Vậy ý nữ hoàng chúng ta phải làm sao? – ông đội trưởng có vẻ khó hiểu lên tiếng, trước giờ ông ấy chỉ giỏi đánh đấm, bản mưu tính kế cũng không thạo cho lắm.

- Ừm, ý ta là chúng ta nên dùng nhiều thuyền nhỏ, như vậy sẽ dễ dàng bao vây bọn hải tặc lại. Nếu chỉ dùng một thuyền lớn sẽ rất bị động, và lại, nhiều thuyền nhỏ, lỡ có chuyện gì bỏ chạy cũng tiện hơn...

Lúc này tướng quân Nakuto vỗ đùi ten tét, nức nở khen: “Quả nhiên là nữ hoàng nhà chúng ta thông minh tài trí hơn người, các người không biết đâu, khi này ta cũng nghĩ như thế nhưng chưa kịp nói...”

Ari đứng bên cạnh ta vút cho hân một ánh mắt khinh bỉ, còn ta thì háo hức chờ nghe một tiếng khen ngợi từ Izumin. Nào ngờ hân ta chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Tất cả làm theo ý của nữ hoàng”, sau đó phân bổ vị trí cho từng người. Dù sao trước kia mấy vị tướng quân cũng đã từng làm việc cho Izumin nên bọn họ phối hợp cũng khá ăn ý, ta lại chán nản vì bị gạt sang một bên. Đây là thuyền của ta, vậy mà ta lại không được chỉ huy. Tuy nhiên dưới trướng của Izumin cũng rất hạnh phúc, ka ka!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Sương mù dày đặc, ánh sáng yếu ớt của mặt trời cũng không thể xua tan màn sương kì bí ấy, từng chiếc thuyền nhẹ nhàng từ trong màn sương mù hiện ra, trên thuyền chất vô số hàng hóa. Đoàn thuyền buồm này khoảng sáu chiếc, đi đầu là chiến thuyền xa hoa tinh xảo bắt mắt vô cùng, tiếp theo phía sau là những chiếc thuyền nhỏ liên tiếp nối đuôi nhau. Bọn cướp đã sớm đánh hơi được hôm nay sẽ có đoàn thương nhân từ Ai Cập đến, không ngờ lại vô được một đoàn thương nhân vô cùng giàu có, lực lượng rất phổ trương. Bọn chúng nhẹ nhàng ngâm dao, bơi đến con thuyền, trèo lên rồi thổi thuốc mê vào từng căn phòng nhỏ, đánh ngất toàn bộ lính canh trên thuyền. Sau khi làm chủ con thuyền, chúng vội vã quay đầu thuyền bơi ngược theo dòng sông, rẽ vào đầm lau sậy, từ từ trở về hang ổ.

Ta im lặng giả vô ngại xiu trên thuyền, trên người mặc trang phục bình thường không khác Ari cùng mọi người là bao, cũng đã hóa trang sơ sơ như lần đầu gặp Izumin nên cũng không sợ bại lộ nhan sắc. Izumin sau khi nhìn thấy gương mặt đó của ta thì phì cười: “Không ngờ nữ hoàng cũng thật biết cách hù dọa người khác!”. Ta bùi bùi từ chối cho ý kiến. Cảm thấy xung quanh im lặng đáng ngờ, chỉ nghe vài tiếng lồm bồm của bọn chèo thuyền nên to mò lên lên ngừng đầu lên, hóa ra chúng ta đang đi vào một hang động. Izumin thấy ta ngóc đầu lên vội trừng mắt khiến ta hết hồn nằm ngay đơ như tượng không dám nhúc nhích. Izumin quả nhiên đứng như lỏi đồn, rất đáng sợ.

Hang động này xem ra rất sâu, thảo nào bọn cướp dám lộng hành như thế. Theo suy nghĩ của ta, khi nước rút hang động này mới lộ ra, lúc nước dâng lên thì hang động bị che lấp đi, thảo nào ngay cả Izumin cũng tìm kiếm không ra manh mối nào, phải nhờ đến ta. Điều ta không hiểu chính là bọn chúng không hề giết người, chỉ đánh thuốc mê rồi cướp đi toàn bộ tài sản quý giá trên tàu, thêm vào đó là bắt hết con gái trên tàu đi, vút đám đàn ông nằm trên bờ. Lát sau khi nghe loảng thoảng tiếng nói chuyện ta vội giả vô ngại xiu tiếp..

- Đại ca, lần này chúng ta cướp được bảy chiếc thuyền...

- Bảy chiếc?

Cái người được gọi là đại ca kia giọng nói ồm ồm, mang theo tí đáng sợ pha lẫn nghi ngờ. Hắn đứng dậy đi đến quan sát mấy chiếc tàu, bỗng nhiên thẳng thốt té bật ngửa ra, tay run rẩy chỉ về chiếc thuyền lớn của ta. Bọn đàn em của hắn cũng không hiểu hân bị làm sao, vội đỡ hân dậy. Hắn mấp máy môi nói không nên lời:

- Thuyền... hoàng gia... Ai Cập...

- Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Ta chấn động, thuyền của hoàng gia Ai Cập mà chúng cũng nhận ra, xem ra chúng ta có phần hơi khinh địch rồi. Bất chợt một giọng cười vang lên:

- Đại ca, hoàng gia thì thế nào? Theo ta thấy đây cũng chỉ là vài con tàu nhỏ thôi, người không cần sợ sệt như thế.

- Đúng đó đại ca, làm gì có chiếc thuyền nào trốn vào đây mà nguyên vẹn trở ra!

Được an ủi nên tên cầm đầu có vẻ bình tĩnh lại, phân phối cho cấp dưới: “Nữ nhân giữ lại, toàn bộ nam nhân vứt xác xuống sông, sống chết là chuyện của chúng, làm như cũ.”

Hắn ta vừa dứt lời thì ta có cảm giác cơ thể mình bị nhấc lên, vị người khác chống ngược như thế này quả thật không dễ chịu tí nào. Ánh mắt khẽ liếc nhìn qua chỗ của Izumin thì thấy hắn cũng đang bị bọn cướp lôi đi xềnh xệch, thê thảm trông rất buồn cười, ta rất muốn cười nhưng không dám, sợ bị lộ thì mệt. Bọn cướp đem ta ném vào một căn phòng, sau đó đóng sầm cửa lại. Bên trong rất tối, ta chỉ biết thứ bên dưới người ta vô cùng mềm mại mịn màng. Chờ bọn cướp đi hẳn, không còn nghe tiếng nói cười nữa mới ngồi dậy, tay lần mò đi kiểm tra cùng mấy ti nữ khác, không ngờ ngoài ta ra thì tất cả mọi người đều bị ngấm thuốc mê, ngủ say như chết.

Thời thì đành bọn họ thức dậy vậy, chứ mình ta cũng không làm nên com cháo gì. Thế là ta nhắm mắt ngủ một giấc. Đang ngủ bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó chuyển động, có tiếng bước chân, tiếng thờ phỉ phò nặng nề... như của một con vật to lớn. Ta điếng người hé mắt thì nhìn, nhờ ánh sáng yếu ớt của ánh trăng từ bên ngoài song sắt chiếu vào, ta nhìn thấy một con quái vật to lớn, lông xám tro, trông mất đực ngầu. Nó đang lia mắt người từng người, dùng chân lay lay bọn họ. Đến khi nó tới gần ta mới phát hiện ra nó bị mù, mỗi lần đi chuyển đều dùng chân trước mò mẫm dưới đất, hay hướng mũi lên trời ngửi người. Sau khi đi một vòng, nó lại trở về cuộc tròn trong góc phòng, còn ta thì xanh mặt. Hóa ra khi này ta nằm trên người nó mà không hay, không biết nó có ăn thịt người không...

Vừa nghĩ nghĩ xong thì nghe tiếng hét thất thanh của một cô gái, sau đó là tiếng nhai ngấu ngiến, tiếng da thịt bị xé toạc ra cùng tiếng rên rì thê lương. Ta nằm im không dám cử động, cuối cùng xung quanh cũng trở nên im ắng lại, không còn nghe bất kì âm thanh nào nữa, chỉ nghe mùi tanh nồng của máu trong không khí. Xem ra bọn cướp có thể lỏng hành thể này một phần cũng nhờ nó. Đến gần sáng thì con quái vật từ từ trườn lại gần hồ nước rồi nhảy TÔM một tiếng xuống. Đến lúc này tay chân ta vẫn chưa cử động được, trong lòng sợ hãi không thôi. Mãi một lúc sau Ari cùng mấy ti nữ khác mới tỉnh lại, tay xoa đầu, lơ ngơ không biết có chuyện gì xảy ra.

Chúng ta bị nhốt bên trong ngục 2 ngày, bọn họ đem com đến đầy đủ. Ari có vẻ tò mò nên hỏi ta:

- Bọn chúng bắt ta lại để nuôi com không à?

- Không, bọn chúng lấy chúng ta làm thức ăn cho quái vật.

- Quái vật ư? Ôi nữ hoàng cứ đùa em!

Đến khi tận mắt nhìn thấy con quái vật, Ari mới điếng người run rẩy nép sát bên cạnh ta. Lần này ta đã đề phòng, tay nắm chặt con dao bên người, nếu nó dám lại gần ta sẽ sống chết với nó. Như lần trước, nó dùng móng vuốt quơ lấy cô gái đang nằm gần đó mà nhai, cảnh tượng này làm cho người có tinh thần thép như Ari cũng phải ngất xỉu. Ta mệt mỏi ngồi canh chừng cho Ari, mắt vẫn không dám rời khỏi con quái thú kia. Quả nhiên gần sáng nó lại quay trở về. Ta thăm lo lắng trong lòng, không biết bọn người Izumin có làm sao không, tại sao lại không có bất kì liên lạc nào, cũng không thấy người xuất hiện. Ít nhiều gì cũng phải có người đến cứu chúng ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 90

Mãi đến ngày thứ năm, khi con quái vật đó bắt đầu tấn công tới ta Izumin mới xuất hiện, trên tay cầm mũi tên bắn cết con quái thú, từ từ đi đến bên cạnh, đứng từ trên nhìn xuống nhẹ giọng hỏi:

- Có làm sao không?

- Ừm... Không sao, đến là tốt rồi...

Ta run rẩy đã sớm tuyệt vọng, không biết Izumin bên ngoài có làm sao không, lại không biết bên trong này liệu có đủ người cho con quái thú kia ăn. Nó ăn như thế, sớm muộn gì cũng tới lượt ta khiến mấy hôm nay thần kinh ta lúc nào cũng căng như dây đàn không dám lơ là. Gặp được Izumin chẳng khác nào tìm được lối thoát trong mê cung cả...

Nhưng sau này ta mới cười tự giễu, tại sao hắn lại tới đúng lúc như vậy! Nếu ta động não một tí thì sau này ta sẽ...

Rõ ràng rất muốn hỏi nhiều chuyện, không hiểu sao lại không mở miệng hỏi được, cũng cảm thấy không cần thiết nữa. Izumin dặt tay ta ra ngoài, mấy vị tướng quân cũng phụ đưa người ra. Do bọn cướp ngày nào cũng hại thuốc mê trong thức ăn nên khó trách bọn họ không hề có bất kì chống cự nào. Izumin nói với ta, bọn cướp này chỉ cướp thuyền buôn ngoại bang, hoạt động dưới tay của vua Angon. Không thể tưởng tượng được, thì ra nước Assyria lại làm cách này để bổ sung ngân khố quốc gia @@

Izumin lấy lại thuyền của mình, bảo ta đi cùng hắn. Ta đương nhiên vui vẻ gật đầu, nào ngờ Ari lại báo tin, Menfuisur ở Ai Cập viết thư gọi ta về dự lễ cưới của nó cùng Carol, thế mà ta lại quên bém đi mất. Ta mới Izumin đến Ai Cập dự hôn lễ, hắn ta trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu cũng gật đầu đồng ý. Thế là cả hai chiếc thuyền lớn sóng vai nhau cùng hướng về Ai Cập. Để trở về cũng mất khoảng hai tuần lễ nên ta cũng khá nhàn nhạ, lúc nào cũng ở bên cạnh Izumin.

Ta đang nằm ườn ra trên ghế, tay cầm quyển sách đầy văn tự cổ đại của Ai Cập mà đọc, lâu lâu quay sang uống một ít nước, Izumin vén màn đi vào, ta thấy hắn thì ngồi dậy, miệng cười toe toét, hắn cũng cười, ngồi xuống bên cạnh xoa xoa đầu ta, ta lại lười biếng nằm lên chân hắn, con buồn ngủ lại ập tới. Izumin cầm quyển sách ta đang xem dở lên, nhìn sơ qua, sau đó hỏi:

- Nàng hứng thú với những thứ này?

- Không, đọc giải sầu thôi!

Sau đó ta chìm vào giấc ngủ. Izumin có vẻ lúng túng, không được tự nhiên lắm mà hôn lên trán ta, sau đó ngồi thẳng lưng dậy, không dám nhìn ta nữa mà lảng mắt sang chỗ khác. Dù sao mọi người trên tàu cũng đã sớm quen với chuyện này, ban đầu Ari rất cảnh giác với Izumin nhưng thấy ta rất tự nhiên thân thiện cười nói với Izumin, và lại Izumin cũng không làm gì nguy hại đến bọn ta nên dần dà cũng bắt đầu đẹp bỏ hiềm khích, bớt khó tính hơn trước.

Ăn tối xong, ta rón rén đi vào phòng thì thấy Izumin đang ngồi ghi ghi chép chép gì đó, trong lòng chợt cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhàng đi bằng mũi chân vào, tay luồn qua mớ tóc bạch kim óng mượt mà ôm lấy cổ Izumin, mặt dụi vào cổ hắn, tham lam hít vài hơi. Izumin bất ngờ, người sượng cứng lại, sau khi biết người đó là ta mới thả lỏng, mới nở nụ cười, tay không viết nữa mà nắm lấy hai bàn tay của ta chà chà lên nó. Ta nhón nhột, cười khúc khích, chui tọt vào lòng hắn mà ngồi, Izumin thuận tay ôm ta vào, tiếp tục công việc khi này...

- Izumin, người không thắc mắc tại sao ta lại thích người à?

- Có, nhưng không muốn hỏi, nếu nàng muốn thì nói

- Nếu ta không muốn?

- Ủm, không sao

- Aizzz... Hoàng tử ngốc, ta cũng không biết tại sao nữa! Có khi nào là duyên tiền định từ kiếp trước chẳng!

- Có thể!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Izumin hôn nhẹ lên hai gò má của ta, một tay ôm ta, một tay tìm kiếm gì đó từ trong chồng tài liệu cao ngất ngưỡng. Ta chán nản nghịch nghịch vào lọn tóc của hắn, sau đó chia ra thành từng chùm nhỏ ngồi thất bím. Izumin cũng mặc cho ta nghịch, bên trong phòng im lặng vô cùng, lâu lâu vang lên tiếng cười vui vẻ của ta, bên ngoài trời biển về đêm có phần hơi lạnh, trong phòng thoáng thoảng mùi thơm nhàn nhạt khiến đầu óc người ta thư thái, ta đang mơ màng thì nghe Izumin nói:

- Lần đầu tiên gặp nàng, ta cảm thấy rất lạ, sao nàng lại nhìn ta như thế?

- Như thế? Ta có làm gì kì lắm à?

- Không, nhưng khi đó ánh mắt nàng rất buồn, không được vui vẻ như bây giờ!

- Àch, cái đó mà người cũng dễ ý

- Nói mau, có phải nàng dễ ý ta từ lâu rồi đúng không, nếu không sao lại lên lên thuyền theo ta về Hitaito!

Ta im lặng. Izumin coi đó là sự thừa nhận, tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Hắn ngừng tay không làm việc nữa, người hơi ngã nằm xuống giường, tay chống đầu, để ta ngồi trong lòng hắn. Ta lười biếng nằm sấp bên hông Izumin, tay vẫn không quên mò mẫm mái tóc tìm kiếm cây đao nhỏ hắn vẫn thường giấu trong tóc ra chơi.

- Nàng biết ta dễ ở đó?

- Nằm thế này cần đau đầu lắm, sao không giấu chỗ khác?

- Ta quen rồi!

Ta không nói nữa, chuyên tâm tập trung vào buộc tóc lại cho hắn. Tóc Izumin rất nhiều lại rất mượt, ngấm mãi không thấy chán. Izumin cũng bất chúc, dùng tay quấn từng lọn tóc của ta lại:

- Xem nào, nữ hoàng Asisur, xinh đẹp tài ba thông minh hơn người, một tay gầy dựng Giza phát triển không kém cạnh kinh thành Tê Bê...

- Ủ, người ta đồn quá thôi, người cũng tin?

- Ta không biết, thấy ngoài chuyện xinh đẹp là đúng, còn lại đều không có khả năng.

Ta lườm Izumin một cái, định bụng co chân đạp hắn, nào ngờ Izumin chụp chân ta lại. Hắn cười cười quan sát bàn chân bé xíu trắng nõn như pha lê của ta, bắt ngờ cù léc ta liên tục. Ta vốn có máu nhột, cười lăn lộn, gậy giữa mảnh liệt một hồi thì lọt xuống giường, mông chạm đất kêu PHỊCH rất to, ề ầm. Ta tròn mắt nhìn cái tên thù phạm vừa gây tội kia đang thò đầu ra từ trên giường nhìn ta, ánh mắt chế giễu, ta nhìn không được hừ hừ vài tiếng, ngồi luôn dưới đất không chịu đứng dậy. Izumin cũng không nói nhiều, thuận tay xách ta lên rất nhẹ nhàng như đang nâng một vật gì đó chứ không phải một con người.

Ta âm thầm roi lệ, nam và nữ, quả nhiên khác nhau rất lớn. Nếu người ngồi dưới đất là hắn, làm sao ta bé hắn lên giống thế này được?

Izumin nhéo mũi, đầu vúi vào cổ ta thở mấy hơi, ta hơi đỏ mặt không dám nhúc nhích:

- Làm gì có nữ hoàng nào như nàng, sáng phơi nắng, tối bữa thì ăn, ăn xong lại ngủ, buồn buồn lại đọc sách, vui vui lại đem mọi người ra trêu chọc!

- Hoàng tử dễ ý ta kĩ thế nhỉ?

- Không cho người gọi bằng hoàng tử

Izumin chồm qua cắn lên cánh tay ta, bị đau nên ta la oai oái, rút tay về, lại bị hắn giữ lại:

- Ban đầu toàn gọi tên ta, sao bây giờ lại khách sáo như thế?

- Không có, Izumin, đau... - ta ỳm khuất nhìn hắn, mắt long lanh, mặt hơi xụ xuống, vờn cái vết răng đỏ hằn trên cánh tay lên cho hắn xem như đang tỏ cáo, nào ngờ hắn phì cười, vờn tay bảo ta cắn lại đi. Ta không khách khí hùng hổ xếp bằng ngồi trong lòng hắn, vén tay áo lên thì âm thầm nuốt nước miếng. Bên dưới lớp vải dày cộm là một cánh tay thon dài khỏe mạnh rắn chắc, tuy không cơ bắp như mây chú lực sĩ tập tạ thể ki 21 nhưng rất nam tính, rất...

Ta nhìn chăm chăm cánh tay Izumin, bỗng nhiên Izumin hốt hoảng lay người ta:

- Asisur, nàng làm sao thế? Sao lại chảy máu rồi?

Ta ngơ ngác nhìn Izumin, sau đó thảm chừng thè một câu.

Mẹ nó, ta mới ngấm có bắp tay của Izumin mà đã chảy máu cam @@

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Do ta có thông báo trước nên Menfuisur biết việc Izumin trở về Ai Cập cùng ta, có điều triều đình trông rất cảnh giác, ánh mắt bọn họ nhìn nhau không hề có thiện cảm tẹo nào. Minurê đứng phía sau Menfuisur giương mắt lên, nhìn quanh một vòng, sau đó lại cụp mắt xuống... Ta nhìn thấy hành động đó của Minurê nhưng cũng mặc kệ, muốn gặp thì tự đi, định ở đây chờ nàng ấy đến bao giờ?

Hôn lễ của Carol và Menfuisur sẽ được cử hành trong ba ngày nữa nên ta không về Hạ Ai Cập mà đến thẳng Tê Bê, báo Ari cho người chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho Izumin cùng đoàn người Hitaito. Lần này Izumin không về nước nên không kịp chuẩn bị quà cưới, đành phải dùng mớ báu vật lấy ra được từ hang ổ của bọn cướp Assyria. Triều đình Ai Cập thấy Izumin ra tay hào phóng như vậy nên có vẻ hiền hòa

xuống, không sừng cò như nhím xù lông nữa.

Ta từ dưới hồ tấp bước lên, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, vừa mặc quần áo vừa để Ari lấy dầu ô liu bôi lên tóc. Đến lúc bước ra ngoài thì thấy Izumin đang trầm ngâm đứng nhìn xuống đại sảnh bên dưới, nơi đó đang diễn ra yến tiệc tung bừng để chiêu đãi sứ thần các nước đồng minh hoặc có ý thuận phục Ai Cập. Quan sát kĩ mới thấy hóa ra hắn đang nhìn đoàn người của Assyria, ta cũng khẽ nâng mắt nhìn thì thấy một người cũng đang nhìn lại nơi này...

Ánh mắt người đó sắc bén như chim ưng, trong ánh mắt lộ lên tia âm hiểm ngoan độc. Hắn thấy ta thì nhếch mép cười, sau đó giả vờ quay lại tiếp tục yến tiệc. Ta nghi hoặc nhìn Izumin, tại sao Angon lại nhìn về phía này? Nhìn ta hay nhìn Izumin?

Izumin như nhìn thấu vấn đề ta đang thắc mắc nên phì cười, kéo ta ngồi xuống bàn trang điểm, còn hắn thì nhẹ nhàng cầm lược chải tóc cho ta, sau đó tỉ mỉ cài lên đó vài món trang sức.

- Ừm, rất xinh đẹp, được rồi, nàng nhìn thử xem

Ta vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghi ngờ ban nãy, khó hiểu quay lại nhìn...

Trong gương phản chiếu lên một cô gái xinh đẹp, tóc tron mượt như mây, đen như mun, ánh mắt sáng tựa sao, da trắng hồng, thêm vào đó là ánh sáng mờ ảo của ngọn nến đang cháy bên cạnh nên càng thêm lung linh khó tả. Ta quay đầu lại nhìn Izumin, hắn vẫn đang nở nụ cười, nắm tay kéo ta đi về phía yến tiệc.

Suốt bữa tiệc hôm đó ta đứng ngồi không yên, không hiểu sao ta lại có cảm giác thấp thỏm lo lắng, chẳng lẽ lại bị ánh mắt của Angon hù dọa? Tuy trong lòng bất an như thế nhưng trên mặt vẫn cố giữ vẻ bình thản, chỉ im lặng không mở miệng nói nhiều như thường ngày. Izumin bên cạnh ta cũng im lặng, tay gấp thức ăn cho ta, còn lại hắn ăn cũng không bao nhiêu. Bọn sứ thần các nước bên dưới thấy ta cùng Izumin có vẻ thân thiết như vậy thì bắt đầu thì thầm gì đó với nhau, thái độ càng cung kính hơn. Hay thật, quá rõ ràng, Hitaito và Ai Cập là hai cường quốc rất mạnh, nếu liên minh với nhau chắc chắn không quốc gia nào dám xem thường. Bọn sứ giả này cũng không phải tay vừa. Riêng Angon khi nhìn thấy ta cùng Izumin thì nụ cười càng âm độc khó hiểu hơn, ta nhìn thấy mà bất giác rung mình hoảng sợ. Do ta suy nghĩ quá nhiều hay do gương mặt của Angon từ nhỏ đến giờ đã âm hiểm như thế?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93

Menfuisur cùng Izumin nói vài câu xã giao gì đó liên quan đến chính trị, ta cũng không quan tâm, ánh mắt mông lung nhìn về sông Nin, Carol ngồi trong lòng Menfuisur có gọi thế nào cũng không nghe, đến khi nàng ấy lấy tay dùng sức lay ta mới hoàn hồn lại, ngơ ngác nhìn nàng ấy. Carol cười ngược, hỏi:

- Chị Asisur, chúng ta nói chuyện một lát được không?

Ta gật đầu, cùng Carol đi đến nơi yên tĩnh hơn. Trước khi đi ta nhìn Izumin, hắn gật đầu đáp trả, sau đó ta mới đi tiếp. Carol đi trước ta, chủ động mở lời:

- Chị Asisur, em muốn cảm ơn chị...

- Sao lại cảm ơn? Ta có làm gì đâu?

- Không, cảm ơn chị đã đưa em về thế giới này, để em gặp được Menfuisur, được tiếp cận vô cùng rõ ràng với nền văn minh cổ đại...

Ta buồn cười nhìn Carol, khẽ xoa đầu nó:

- Nếu đây là hạnh phúc thì em hãy ráng giữ gìn, đừng để bị lung lay bởi bất kì thế lực nào. Menfuisur là hoàng đế Ai Cập, đẹp trai tài năng hào hoa phong nhã, em là hoàng phi đứng bên cạnh nó nên áp lực cũng rất lớn! Nhưng ta biết em sẽ làm tốt cương vị này!

Carol cười, tâm trạng có vẻ tốt lên, tay chấp ngược sau lưng, vừa đi vừa ngẩng đầu lên trời đếm mấy ngôi sao...

- Chị không hận em đã cướp mất Menfuisur sao?

- Tình yêu không thể cưỡng cầu được! Cái ta cần là tâm! Menfuisur không yêu ta, ta cũng không còn tình cảm với nó. Thứ tình cảm đó chỉ như chị em ruột thịt mà thôi! Không hơn không kém!

Carol chăm chú lắng nghe, sau đó gật gù đầu, bất ngờ nó hỏi ngược lại:

- Vậy chị yêu hoàng tử Izumin?

- Ừ! – ta trả lời mà không cần suy nghĩ!

- Từ bao giờ... mà... - Carol che miệng tỏ vẻ không tin, trong câu hỏi hơi ngập ngừng khó xử.

- Ta không biết! Có thể vừa gặp đã thích, càng tiếp xúc thì càng yêu!

Carol cúi người ngắm mấy con cá đang tung tăng bơi lượn dưới hồ nước trong suốt, không hỏi nữa. Hai chị em ngồi đó một lúc thì Carol nói trở về, ta không muốn về nên bảo nàng ấy về trước, còn mình đi vài vòng bên cạnh hồ sen. Ari không trốn nữa mà xuất hiện, đi đến bên cạnh ta, hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Nữ hoàng, ngài thật lòng với hoàng tử?

Ta nheo mắt nhìn Ari, đến cả Ari cũng trở nên rất kì lạ.

- Tại sao lại hỏi thế? Trông có gì bất ổn lắm sao?

- Không, chỉ là em cảm thấy sợ. Hai người đến với nhau nhanh như thế, người không thấy có gì bất thường sao?

- Sao lại nhanh? Ta vẫn đang từ từ...

Bất chợt Ari cắt đứt lời nói của ta, giọng nói có chút mất bình tĩnh:

- Hoàng tử đã đề cập tới vấn đề cầu hôn trước mặt bệ hạ.

- À? Cầu hôn à?

Ari hít một hơi thật dài, cố gắng giữ bình tĩnh mà nói:

- Hoàng tử Izumin đã đề cập với hoàng đế Menfuisur về việc cưới nữ hoàng về Hitaito làm hoàng phi.

Ta ngạc nhiên sững sờ, không ngờ mình vừa rồi đi một tí đã xảy ra chuyện động trời như thế. Tâm trạng hơi bị kích động, trái tim đập rộn lên từng nhịp, nhưng, ta vẫn cảm thấy có chút cảm giác bất an đan xen

vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Không biết Izumin đến từ lúc nào, phát tay bảo Ari lui xuống. Ta trở mắt nhìn theo bóng dáng của Ari đang dần biến mất, người bỗng nhẹ hẫng lên. Izumin ôm ta, đặt ta ngồi lên bờ tường, còn hân thi đứng nguyên dưới đất. Ta nghiêng đầu nhìn từng con sóng đang nhẹ vỗ vào bờ, không biết phải nói gì.

- ...

- Asisur, nàng có muốn về Hitaito với ta không?

- ...

- Làm hoàng phi của ta nhé?

Không hiểu sao khi nghe câu hỏi này ta lại hơi do dự nhìn hân nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Izumin vui vẻ đeo lên cổ ta một sợi dây chuyền, bên trên là một viên ngọc xanh lam nhỏ tí, trong suốt, rất đẹp. Hân nâng ta xuống, hôn lên trán ta, giữ nguyên tư thế đó mà bế ta trở về cung điện của mình. Menfuisur sau khi biết ta đồng ý thì vô cùng vui vẻ, vội thông báo cho mọi người biết, cả triều đình thay nhau chúc mừng ta.

Hôm đám cưới của Menfuisur và Carol diễn ra, ta mặc trang phục truyền thống của hoàng gia Ai Cập, đứng ra làm chủ tế công nhận hôn lễ của bọn họ. Bên trong điện là khói nhang mờ nhạt, những hình ảnh các vị thần cùng những bức tượng to lớn không lồ lấp lúng mập mờ như thần linh đang sống dậy, cung điện dát vàng, không khí trầm lắng tôn nghiêm. Sau khi làm xong nhiệm vụ của mình, ta lui xuống đứng bên dưới, tay nâng bông hoa sen, mắt có chút mờ lung. Không biết tại sao dạo này đầu óc ta rất mù mịt, không thể tập trung suy nghĩ được gì nhiều. Izumin từ phía sau tiến lên đỡ ta. Theo lí mà nói, Izumin sẽ không được vào thần điện thờ thần linh của Ai Cập, nhưng do hôn lễ của ta và hân đã ấn định vào một tháng sau nên hân cũng được xem là người nhà của hoàng thất.

Ta nheo mắt nhìn bóng dáng của Menfuisur cùng Carol đang nắm tay nhau bước ra ngoài, kèm theo đó là âm thanh hò hét vang dội của nhân dân Ai Cập. Hào khí ngút trời, hoàng phi Carol tóc vàng mắt xanh xinh đẹp đứng nép mình vào hoàng đế Menfuisur dùng mảnh kiêu ngạo, tất cả hòa hợp vào nhau, rất đẹp đôi.

Ta bối rối không biết phải làm gì thì Izumin nắm tay ta đi ra khỏi thần điện, bên tai ta là tiếng hò reo của dân chúng, rất lớn khiến ta có chút sợ hãi, bước chân cuống quýt lên suốt ngã. Izumin vội đỡ ta lại, ánh mắt lo lắng nhỏ giọng hỏi:

- Asisur, nàng bị sao vậy?

- Không sao... Ta hơi khó chịu!

- Có cần ta đưa nàng về nghỉ ngơi không?

- Không cần đâu!

Ta từ chối, sau đó cố gắng đứng thẳng lưng đi về phía trước, vươn tay vẫy chào dân chúng đông như kiến cỏ bên dưới. Đáp trả lại ta là âm thanh hò reo vang dội hơn trước. Trong lòng ta có chút xúc động, đầu óc bỗng nhiên thanh tỉnh hẳn lên...

- Asisur, nàng có thích Ai Cập không?

- Tất nhiên là có rồi, không những thích mà còn yêu nữa kia!

Izumin nghe câu trả lời của ta xong có tí trầm ngâm, thế nhưng do ta quá chú quan nên không để ý đến, về sau nghĩ lại mới cảm thấy buồn cười.

Sau phần lễ tế tạ ơn thần linh chính là tiết mục săn sư tử, cũng là tiết mục khiến ta lo lắng nhất. Ta thấp thỏm, mặc dù đã phái người trông chừng sứ giả Assyria nhưng vẫn không an tâm, sợ sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc nên luôn ở bên cạnh Carol mà trông chừng. Angon từ trong đám sứ giả bước ra, nâng tay Carol lên, hôn lên tay nó rồi nói vài câu sáo rỗng ca ngợi nhan sắc... Bất chợt hân quay sang ta, gặp người cúi chào cung kính, vẫn với ánh mắt bí hiểm:

- Nữ hoàng Asisur quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, hôm nay gặp mặt mới được mở rộng tầm mắt! Hi vọng sau này chúng ta sẽ còn gặp lại nhau!

Ta có chút không hiểu, hân ta định trở về nước thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 95

Quả nhiên, hân ta trở về nước thật trong lúc hôn lễ đang dở dang, nghe đâu là đất nước có biến, phải trở về gấp. Khi lễ săn sư tử kết thúc, Menfuisur hoàn hảo giết chết được 2 con sư tử theo đúng nghi thức thì ta mới thở phào nhẹ nhõm. Sư tử đã săn xong, Angon cũng đã lên thuyền về nước, tháng sau là hôn lễ của ta cùng Izumin, vậy thì có gì để lo nữa chứ! Tất cả đều tại tên Angon, hân làm ta rối trí!

Ta cùng Carol vội đứng dậy đi đến chỗ Menfuisur vừa giết 2 con sư tử, nào ngờ một con sư tử khác nhe răng nhe vuốt vồ lấy ta, Carol đứng bên cạnh chết trân, trở mắt nhìn nó từ từ bước lên chặn áo choàng của ta lại, không cho ta chạy. Ta không dám cử động, nằm ngay đó, bỗng nhiên nhớ tới con quái vật ngày trước ở trong ngục giam của bọn cướp.

Con sư tử này không đáng sợ bằng thứ đó...

Nước dãi của nó dãi ra ướt đầm cả áo choàng của ta. Carol khó khăn lui về sau vài bước rồi hét toáng lên:

- Cứu, chị Asisur bị mãnh sư vồ rồi...

Bọn thị nữ và binh lính xung quanh bỗng rối loạn cả lên, trong khi đầu óc ta lại bắt đầu mơ hồ, cảm thấy tay chân dần mất đi cảm giác, mệt mỏi vô cùng, mắt cũng không muốn mở ra nữa. Lúc này bỗng nhiên có tiếng gươm được rút ra, cắt nát áo choàng của ta, tiếp theo đó là một lực rất mạnh kéo ta dậy. Ta mơ hồ nhìn Izumin, cười ngây ngô:

- Izumin, người đến rồi à?

Izumin, tại sao lúc nào người cũng có mặt đúng lúc như thế nhỉ?

Izumin lo lắng ôm chặt ta trong tay, cánh tay cảm kiếm của hắn đã bị mảnh sư vô lý, dùng vuốt quào in dấu 4 đường máu sâu hoắm, máu chảy ướt cả đất. Nghe mùi máu, con sư tử càng bị kích thích, nó định nhào lên thì bị một giáo của Menfuisur đâm mù mắt. Lúc này mọi người đã vây quanh nó lại, ra sức tấn công. Vật lộn với nhau một hồi lâu, cuối cùng con sư tử cũng kiệt sức, ngã lăn ra mà chết. Tề tướng Imhotep về mặt nghiêm trọng nhìn Menfuisur:

- Bệ hạ, sư tử bình thường không thể hung hăng như thế này, nhất định là có người bỏ thuốc...

- Ai dám? Kê to gan nào dám phá hỏng hôn lễ của ta? Minurê, cho người bao vây khu vực này lại...

Menfuisur sắp xếp xong mới vui mừng vội chạy đến chỗ Carol, nào ngờ một con sư tử phóng vút qua, cản vai Carol mà tha đi mất. Mọi người đều sững sờ trố mắt nhìn, hai kẻ duy nhất kịp phản ứng chính là Menfuisur và Izumin. Menfuisur vội chụp lấy ngọn giáo đâm tới trong khi đó Izumin lấy cung tên của hộ vệ bên cạnh nhẹ nhàng kéo căng dây cung ra. Ta thần thờ lù về phía sau, càng lùi càng cảm thấy kinh hoàng...

Izumin... Tại sao hắn lại ngấm bẩn Carol?

Ta cũng từng học qua bắn cung, lại đứng ngay phía sau Izumin. Thấy mục tiêu mà hắn nhắm bắn, ta bỗng vấp ngã, ngồi phịch ra đất. Izumin dường như cảm thấy có gì bất ổn nên hạ cung xuống, quay lại nhìn ta, ánh mắt rất nhiều cảm xúc hỗn tạp cùng. Đúng lúc này, đầu ta đau nhói lên, ngắt xù.

Khi ta tỉnh dậy, mắt vô cùng nặng nề, đầu óc mơ hồ mờ mịt, không nhớ được gì, cũng không biết tại sao mình nằm ở đây. Trong đầu xẹt qua hình ảnh hôn lễ của Carol cùng Menfuisur nên nắm lấy tà áo của người ngồi bên cạnh, nặng nhọc khó khăn hỏi:

- Hôn lễ...

- Ngoan... Carol mất tích rồi, cho người tìm kiếm dọc bờ sông cũng không thấy.

Izumin xoa đầu ta, sau đó lại đặt lên môi ta một nụ hôn cuồng nhiệt. Hắn dứt ra, hơi thở có chút hỗn loạn, trong khi đầu óc ta vẫn mơ mơ màng màng không biết xảy ra chuyện gì. Carol mất tích, nàng ấy trở về nhà phải không? Ta tự đặt ra vài câu hỏi lung tung, sau đó tiếp tục tiến vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96

Chúng ta ở đây thêm tuần lễ nữa thì bắt đầu trở về Hitaito. Dù hôn lễ của Menfuisur và Carol xảy ra sự cố nhưng thực tế cũng không ảnh hưởng gì nhiều lắm đến hôn lễ của ta cùng Izumin, vậy nên Izumin nghĩ ý muốn trở về để chuẩn bị. Menfuisur mệt mỏi đồng ý, trông thẳng nhóc bơ phờ cả người, gầy hẩn đi. Ta có chút đau lòng, trong đầu nhớ mang máng đến hình ảnh khi còn nhỏ của hắn... Vươn tay ra chạm vào mặt nó, khẽ gọi nhỏ: “Menfuisur”, Menfuisur cũng nắm chặt tay ta lại, ánh mắt sáng lên: “Chị, ta hi vọng chị sẽ hạnh phúc!”

Ta cười, yếu ớt xoa mặt nó. Menfuisur có vẻ nhận ra điều gì khác thường, mấy hôm nay do quá bận rộn nên không để ý, bây giờ nhìn kĩ lại mới thấy ánh mắt của chị Asisur có gì đó rất lạ, mất đi vẻ linh hoạt thông minh thường ngày mà vô cùng ngờ nghệch...

- Hoàng tử, chị ta...

- Nàng bị con sư tử hù dọa không ít, dần dà cũng sẽ bình thường lại thôi! Về đến Hitaito ta sẽ cho thái y chữa trị tiếp!

- Như vậy liệu có ổn không?

- Bệ hạ đừng lo!

Ta muốn lên tiếng phản bác nhưng lại bị Izumin ôm chặt quá nên không thể nói gì, cũng không thể tiếp tục nghe bên ngoài đang nói gì. Ta không bị con sư tử hù dọa, ta chỉ sợ hãi lúc đó thôi, tại sao lại coi ta như con ngốc thế kia? Tại sao ta không thể... Kê điển mới là các người, một lũ điển, tại sao lại để ta đi...

Izumin chào mọi người, bẻ ta đi lên thuyền lớn. Các vị tướng quân phải ở lại Ai Cập, tướng Nakuto cũng ở lại cai quản Hạ Ai Cập, chỉ có Ari cùng Eri đi cùng ta. Ta cố gắng ngóc đầu lên, ánh mắt mong lung nhìn Menfuisur, tay hơi vươn ra, run rẩy trong không khí một lúc thì bất lực buông xuống. Ari vội nắm lấy tay ta, lo lắng hỏi:

- Nữ hoàng, người sao vậy?

Ta không thể trả lời, trố mắt nhìn nàng, Izumin rút tay ta về đặt trên ngực hắn, cười nói với Ari:

- Nàng phải rời xa quê hương, hắn là đang buồn lắm nên hơi thất thần, người mau đi kiểm tra sang đồ dùng của Asisur còn thiếu thứ gì không.

Ari nghỉ ngơi nhưng cũng làm theo, Izumin ra lệnh cho thuyền nhỏ neo. Đoàn người Ai Cập tiến ta đi lấy chồng rất đông, càng lúc càng nhỏ dần lại, trở thành một vết chấm tròn bé tí, sau đó mất hút giữa đại dương rộng lớn bao la. Không hiểu sao ta lại đau đớn bất lực như thế này? Ta không muốn đi...

- Ngoan, đi vào trong kẻo gió, hoàng phi của ta...

Hoàng phi? Hoàng phi của Izumin?

Hoàng phi...

Ta loạng choạng跌 Izumin ôm vào phòng, ngờ ngẩn ngồi nhìn tấm rèm mỏng cứ phất phơ nhẹ theo từng cơn gió. Bà Mura tiến lên thay quần áo cho ta, cười ảm áp:

- Hoàng phi Asisur quả nhiên xinh đẹp đáng yêu, hoàng tử quả là có mắt nhìn người.

Bên tai ta là tiếng cười trầm thấp của Izumin, xem ra hắn có vẻ hài lòng lắm, ta lại nghệt mặt ra nhìn bà ấy. Bà Mura cảm lòng không được, nựng hai gò má của ta:

- Người xem, ngài ấy rất đáng yêu!

Izumin nắm tà áo của ta kéo nhẹ gây sự chú ý, ta chậm chạp nhìn hắn thì thấy hắn nở nụ cười. Dường như người này rất thích cười...

Hắn chạm nhẹ vào món trang sức trên trán ta, yêu thương kéo ta ngồi vào lòng hắn. Ta không kháng cự, nhẹ nhàng tựa đầu lên ngực hắn, bỗng nhiên cảm nhận được có gì đó đang đập thình thịch từng tiếng. Ta ngạc nhiên, có thứ gì giấu bên trong sao? Thế là ta bắt đầu tò mò, vươn tay sờ soạng tìm kiếm cái thứ kì lạ đó. Nó được gọi là gì nhỉ? Trước kia ta có biết mà...

Izumin nắm tay ta lại, giữ nguyên trên lòng ngực, hỏi ta:

- Nàng có cảm nhận được gì không?

Ta lại ngờ ngác nhìn hắn, lại nặng nề nhắm mắt ngả xuống. Trước khi ngắt đi thì cảm nhận được vòng tay ấm áp quen thuộc, bên cạnh còn vang lên tiếng nói: “Ta xin lỗi...”

A, tại sao lại xin lỗi ta? Người là ai? Đã từng làm gì có lỗi với ta?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

- Asisur, nâng nhìn kia, chúng ta sắp về nhà rồi!

- Nhà...

- Ủ, nhà của chúng ta! Nàng sắp là hoàng phi của ta!

Ari bị cấm không được đến gần ta, xung quanh ta cũng không có ai quen thuộc, ngoại trừ Izumin. Ta khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, những khuôn mặt này, tất cả đều lạ lẫm. Người quen của ta đâu hết rồi, mọi người đâu hết rồi... Ari, Eri, Nakuto, Shouta, Mamoru...

Mặc cho ta suy nghĩ lung tung, Izumin cúi đầu sát vào tóc ta, tham lam hít vài hơi, tay siết chặt eo. Ta bị đau nên nhăn mặt, có ý định giãy ra nhưng lại không đủ sức. Izumin nhận ra sự kháng cự của ta, vội nói lỏng vòng tay. Izumin... ta muốn hết to, đây không phải nhà của ta, đây không phải... Ta muốn lao xuống biển, vượt khỏi đại dương mệnh mông rộng lớn để trở về với Ai Cập yêu dấu. Tất cả đều làm theo bản năng, ta dùng hết sức vùng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Izumin, trở người nhìn hấn bằng ánh mắt xa lạ.

Đôi mắt mang theo chút vô hồn vô cảm, ta nhào người định nhảy xuống biển thì bị Izumin kéo lại, theo quán tính ngã ra đất. Tuy ngã nhưng ta không sao cả, bình an vô sự, trong khi đó vết thương bên vai của hấn do bị sự từ cào rách toạc ra, máu thấm ướt mấy lớp áo dày. Hóa ra hấn đỡ ta...

Ta ngây ngốc ngồi nhìn bà Mura lo lắng tháo vết thương cho hấn, còn hấn vươn tay cười trừ tỏ vẻ không sao cả. Không biết trong đầu nghĩ gì mà ta từ từ nhích đến gần bên người hấn, vươn mắt nhìn bà Mura...

- Nước... Khăn.

- Mau lấy nước và khăn vào cho nàng.

Từ ngày lên thuyền, rất hiếm khi ta mở miệng nói chuyện nên Izumin có vẻ vui mừng ra mặt, vội vã sai bà Mura làm theo. Tuy đầu óc mơ màng nhưng vẫn thành thạo lau rửa vết thương, dùng chút dược thảo bên cạnh bôi lên, sau đó băng bó vết thương lại. Làm xong ta định chui lại vào góc phòng thì bị Izumin giữ lại, không cho ta đi:

- Asisur, nàng có yêu ta không?

Ta có chút không hiểu, yêu là gì? Hấn muốn “Yêu” à?

Ta mờ mịt lắc đầu tỏ ý không hiểu, Izumin lại sốt ruột đề ta xuống đệm:

- Tại sao... rõ ràng lúc ở Assyria nàng nói yêu ta?

Lúc nào? Ta đã từng gặp người trước đây? Ta nhìn hấn, hình ảnh trước mắt khá mờ nhạt...

Izumin lo lắng ôm Asisur đang ngất lịm đi trong lòng mình, tại sao nàng ấy lại trở thành như thế? Không phải Kirke bảo sẽ không có tác dụng phụ sao? Sao lại quên luôn cả hấn thế này...

Trầm ngâm một lát, đặt Asisur nằm ngay ngắn xuống giường, Izumin vội bước ra ngoài ra lệnh:

- Mau, tăng tốc độ, về Hitaito càng sớm càng tốt.

Ông đội trưởng vắng dạ rồi quay đi làm theo chỉ định của Izumin. Bà Mura thì bận rộn dặn dò cho trên bờ chuẩn bị hôn lễ, bọn họ vừa về sẽ cử hành hôn lễ ngay lập tức, không chần chừ nữa.

Buổi tối, Izumin ngồi ngắm ta ăn. Ta đang ăn bỗng nhiên có chút mất tự nhiên, cảm thấy không muốn ăn nữa nên đặt thức ăn xuống, lười nhác nằm dài lên giường. Hấn sai người dọn thức ăn ra ngoài, cũng bắt buộc ta leo lên giường, cảm nhận được phần nệm bên cạnh lún nhẹ xuống, ta quay lại nhìn. Izumin xoa xoa bụng ta...

- Asisur, đồng ý làm vợ ta nhé!

Trong đầu ta bỗng nhiên hiện lên vô vàn âm thanh, đồng ý đi, đồng ý, gật đầu đi, hấn ta là hoàng tử oai phong lẫm liệt, sau này sẽ là hoàng đế Hitaito, hấn ta rất đẹp trai, rất giàu, người muốn làm gì cũng được, hấn lại rất yêu người...

Ta mờ mịt gật đầu, Izumin vui mừng vô cùng, ôm ta rất chặt. Đêm nay hấn lại ngủ cùng với ta...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Về đến bến cảng, ta nghe thấy tiếng hoan hô của mọi người, xung quanh rất ồn ào...

“Hoàng tử vạn tuế, hoàng phi vạn tuế”

Hoàng phi? Bọn họ gọi Carol à? Carol trở về khi nào đấy, sao Izumin không nói với ta?

Kì lạ, ta là nữ hoàng mà...

Mà sao lại là hoàng tử? Menfuisur đã là hoàng đế rồi...

Thật là... đau đầu quá...

Izumin bế ta vội kéo khăn che mặt lên, sợ ta khó chịu. Hấn cười nói cho có lệ, sau đó vội vã đưa ta đến xem mặt quốc vương cùng hoàng hậu. Bọn họ đã chuẩn bị hôn lễ, nghĩa là đồng ý cho ta là con dâu rồi. Dù gì cũng là nữ hoàng Ai Cập, thân phận vô cùng tôn quý, của cải hồi môn nhiều vô số kể...

Ta nghe tiếng bàn bạc, ta nhìn thấy những ánh mắt kì lạ, có ghen tị, có hâm mộ... Sao lại nhìn ta như thế nhỉ?

Tối hôm đó ta đang ngủ, xung quanh rất im ắng. Izumin đi đâu đó nên vẫn chưa về, bỗng nhiên có một bóng người lao thẳng vào giường, kéo ta chạy như bay đến một góc phòng, dùng áo choàng trùm đầu ta lại. Ta ngơ ngác nhìn người đang đảo đảo góc xung quanh đó...

- Ari...

- Nữ hoàng, người làm sao vậy? May mắn người vẫn nhận ra em! Mau, chúng ta phải bỏ trốn khỏi nơi đây...

- Sao lại trốn? – nếu ta trốn, Izumin sẽ không vui...

- Nữ hoàng, em nghi ngờ Izumin có âm mưu gì đó, chúng ta phải liên lạc được về Ai Cập...

- U...

- Nữ hoàng, người làm sao vậy? Tập trung nghe em nói...

Ta không nghe nổi nữa, người đổ vật ra. Ari gấp gấp gọi ta dậy nhưng không thấy trả lời, mà đoàn người bên kia kéo đến càng lúc càng đông, ánh sáng lập lóa... Ari đành đứng dậy bỏ trốn đi trước, nữ hoàng nửa tỉnh nửa mê, không thể nào tự bản cách mà trốn thoát cho được.

- Hoàng tử, hoàng phi ở đằng kia!

Tiếng một thị vệ non nớt reo lên vui mừng, chỉ có vẻ mặt của Izumin càng lúc càng nguy hiểm. Lại đưa Asisur về phòng, trong lòng hấn run rẩy không thôi. Khi trở về phòng mà không thấy nàng đâu cả... Asisur... cảm giác khi đó thật là khủng khiếp...

Ta tỉnh lại, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh của Ari ban tối, hình ảnh đó rất quen thuộc... Izumin gần hỏi ta, ai đã đưa ta đi, ta không chịu trả lời, cứ luôn miệng gọi Ari, Ari, đẩy hấn ra, chân trần chạy xuống đất, bầu vầu vách tường đi ra ngoài. Izumin hét hoàng gọi bà Mura vào, dặn bà ấy chăm sóc cẩn thận cho ta. Tuy bà ấy rất cẩn thận tỉ mỉ nhưng ta muốn Ari... Ari...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99

Tối hôm đó Ari được đưa vào hầu hạ ta. Ta ôm chăm lấy Ari mà khóc nức nở:

- Ari... Ari...

- Nữ hoàng, em ở đây...

May mắn, Ari đã ở đây. Chỉ khi gặp Ari, đầu óc ta mới có thể thanh tỉnh được một tí. Ta không thể tập trung nhớ được bất kì chuyện gì, họa chăng có nhớ cũng nhớ rất lung tung, không thể sắp xếp thành một trật tự nhất định, cũng không thể nhớ ra chuyện gì...

- Hoàng tử, cuối cùng ngài muốn gì ở nữ hoàng của chúng tôi?

- Bây giờ nàng không còn là nữ hoàng Ai Cập nữa mà là hoàng phi của Hitaito ta.

- Ngài muốn gì? Tại sao nữ hoàng lại trở nên ngây ngốc như thế này?

Izumin im lặng, ánh mắt sắc lém canh áo Ari: “Người tốt nhất im lặng, hầu hạ chủ nhân của người cho tốt vào”.

Ari ôm chặt ta đang mê mang ngủ, trong lòng rối ren. Ai cứu các nàng với...

Tóc ta được chải cẩn thận, trên đầu đội vương miện hoàng gia Hitaito, dùng một tấm khăn lụa mỏng che trước mặt, quần áo hồng phấn kiểu sa, áo choàng bất chéo trên vai, hoa văn được in màu sắc sắc sỡ sinh động, vải rất mềm mại, trang phục vừa vặn với ta vô cùng. Ta để mặc cho bà Mura mặc quần áo cho ta, ánh mắt cố gắng tìm kiếm hình bóng của Izumin...

Izumin đến đón ta đi để làm lễ trong thần điện, hấn mặc trang phục có hoa văn khá giống với ta, chỉ to hơn một chút nhưng vẫn kiểu ngạo quý phái vô cùng. Tóc bạch kim, trên đầu cũng đội vương miện của hoàng tử. Ta vô thức vươn tay lên vuốt nhẹ mặt hấn, mắt hơi rử xuống. Izumin yêu thương hôn lên trán ta, sau đó tiến về thần điện. Hoàng hậu Hitaito đã sớm nghi ngờ, bà ấy có ý định gấp riêng con đầu nhưng bị Izumin nhất quyết ngăn cản không cho. Quốc vương Hitaito nghe tin Izumin đồng ý lấy vợ, lại là nữ hoàng Ai Cập thì vui mừng hết sức, không hề bận tâm đến những chuyện khác.

Càng tiến gần về thần điện, tim của ta càng đập mạnh. Ta lấy tay chặn lên lồng ngực mình, hi vọng nó sẽ dịu lại, nào ngờ Izumin cúi gần xuống khiến nó đập còn mạnh hơn...

- Nàng sợ à?

Ta giương mắt nhìn bà Mura cùng đoàn thị nữ thân cận đang đi phía sau, hôm nay bọn họ cũng ăn vận rất đẹp, trên tay mỗi người đều ôm những đóa hoa thơm ngát, trên tay bà Mura là mâm khói thơm nhẹ...

Ta giương đôi mắt đầy mù sương nhìn hấn, ta hiểu hấn muốn hỏi gì nhưng lại không có khả năng trả lời, toàn bộ lời nói lên đến trên cổ họng đều bị vướng nghẹn lại. Izumin ôm ta đứng trong điện, mùi khói hương nghi ngút khiến ta cảm thấy có chút quen mắt, vô cùng quen. Ta vịn tay lên trán, cố gắng nhớ xem ta đã từng thấy nó ở đâu rồi... Một giọng nói trầm ấm vang vọng khắp hang động...

- Thay mặt cho triều đình, tôi tuyên bố bắt đầu nghi thức hợp nhất hôn phối cho đôi tân hôn. Xin mời hoàng tử và cô dâu bước đến trước bàn thờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100

Đây là nghi thức bắt buộc, Izumin cũng không thể bỏ qua, đành phải đặt ta xuống, chân ta có chút run rẩy nhưng vẫn cố thể tự đứng vững, trong lòng có chút sợ sệt, nắm chặt lấy áo của Izumin không buông. Izumin nhẹ nhàng nắm tay, dịu ta làm theo lời vị quan tư tế. Ari đang lẫn trong đám thị nữ cũng từng người...

Hôm nay nữ hoàng rất đẹp, dù đôi mắt mờ mịt nhưng trên gương mặt lại rất hạnh phúc.

... Có lẽ Izumin là sự lựa chọn đúng đắn nhất cho nữ hoàng...

Quan tư tế cung kính quý lạy những bức tượng được khắc trên vách đá, cùng lúc đó các cung nữ dâng hoa cùng dâng hương lần lượt tiến vào...

- Hồi chư vị thần linh, thần mặt trời, thần bão táp, thần chiến tranh... Xin các vị thần linh hãy chứng giám lòng thành của chúng tôi, xin hãy chấp nhận cho cuộc hôn nhân của đôi trai tài gái sắc đang đứng trước bàn thờ, hoàng tử Izumin, người sẽ kế thừa vua cha trị vì vương quốc Hitaito và cả vùng Anatonia rộng lớn sánh duyên cùng với nữ hoàng Asisur tài năng xinh đẹp của xứ Ai Cập hùng mạnh...

Từng lời nói được âm vang đi, tạo cảm giác huyền bí. Hôn lễ được tổ chức vô cùng trang trọng theo nghi thức của triều đình Hitaito tại thần điện dưới lòng đất. Giữa không gian nghi ngút trong khói trầm hương, ta vừa tỉnh táo được một ít lại lâm vào mê mẩn. Ông tư tế lại tiếp tục:

- Xin hãy nhận lễ vật hèn mọn chúng tôi hiến dâng và nhận lời chấp thuận nghi thức hợp nhất đôi tân hôn đang đứng trước mặt các ngài đây. Hôm nay, hoàng tử Izumin, con trai Đức Kim đế vương Hitaito sẽ chính thức cùng nữ hoàng Asisur đến từ Ai Cập kết hôn với nhau.

- Đại diện triều đình Hitaito, đại diện hội đồng tư tế vương quốc, chúng tôi xin cam đoan trước bàn thờ rằng hôn lễ được tiến hành hợp pháp, trên cơ sở hai bên tự nguyện đến với nhau.

Izumin dường như chỉ chờ đợi điều này, tay hắn cầm chặt tay ta, ánh mắt ấm áp như nắng mùa xuân, ta thì chớp mắt, lại chớp mắt thêm lần nữa... Khỏi cay mắt quá...

- Ta là hoàng tử xứ Hitaito đương triều, xin thề với chư vị thần linh, nhận nữ hoàng Asisur làm vợ chính thức từ nay.

- Hồi nữ hoàng Asisur xứ Ai Cập, trước mặt các vị thần linh, xin hãy xác nhận: cô có ưng thuận lấy hoàng tử Izumin làm chồng hay không?

Chồng?

Ta mơ màng không hiểu, cũng không biết gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt trông chờ của Izumin thì vô thức gật đầu. Vị quan tư tế khấn tạ thần linh, sau đó tuyên bố ta chính thức thành vợ thành chồng cùng Izumin... Ta có chút băng khuâng, tại sao lại thành vợ chồng? Izumin...

Đám cưới phải mặc váy cưới chứ, sao ta lại mặc thế này?

Hoàng hậu bắt đầu nhận ra sự khác thường, nữ hoàng Ai Cập cứ như đang bị bỏ bùa mê, ánh mắt lơ đãng thiếu sức sống, từ lúc tiến hành hôn lễ đến bây giờ cũng chưa hề mở miệng. Nhưng vị quan tư tế phía trên cao đã vui vẻ nở nụ cười, tuyên bố:

- Hoàng tử Izumin và nữ hoàng Asisur đã chính thức nên vợ nên chồng, hôn lễ kết thúc, tiếp theo là lễ tạ ơn

Sau khi kết thúc các nghi thức, ta được Izumin đem về phòng, Ari cùng bà Mura vội vàng chăm sóc thay quần áo cho ta. Ta mệt mỏi, ngủ li bì một giấc đến tối mịt mới mở mắt dậy. Mitamun có đến mấy lần nhưng đều bị bà Mura đuổi khéo đi.

Đến tối khi Izumin trở về thì ta đang nằm thờ thán một mình, tay buồn chán nghịch nghịch móng tóc rối... Hắn trở về, trên người nồng nặc mùi rượu. Izumin cười khổ nhìn ta:

- Hôm nay bọn họ ép ta uống say quá! Nhưng mà... ta rất vui!

Hắn ngã nhào lên giường, kéo ta chui tọt vào lòng, bà Mura bên ngoài đã thôi tắt đèn, mọi người xung quanh cũng đi hết, chỉ còn lại ta cùng Izumin trong phòng. Ta cảm thấy ngột thở, vội đẩy hắn ra, không ngờ hắn nặng quá, ta dùng hết sức cũng đẩy không nổi. Hành động vô tình lại khiến kẻ nào đó bút rớt trong người. Đêm hôm ấy ta bị hắn ăn tươi nuốt sống cả đêm, sáng hôm sau thức dậy cảm thấy cả người mệt lã, chẳng buồn cử động, cứ nằm yên trên giường ngủ. Cả ngày hôm đó Izumin cũng lười nhác nằm luôn trên giường cùng ta, không đi đâu cả, chỉ nằm ôm nhau ngủ như thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Do hôn lễ được tổ chức sớm hơn dự tính những một tuần nên khi đoàn sứ giả của Ai Cập, dẫn đầu là tể tướng Imhotep đến nơi thì hôn lễ đã diễn ra xong mất rồi, không chỉ Ai Cập mà các nước khác cũng chưa hết ngỡ ngàng. Hoàng tử Izumin quả nhiên phi thường, cưới vợ còn gấp hơn đi đánh giặc @@

Ari đứng bên cạnh ta, tuy đang chài đầu nhưng lại thấp thòm, ánh mắt ngó dáo dác xung quanh liên tục. Nàng ấy hơi mạnh tay, da đầu bị kéo căng ra khiến ta nhỏ giọng kêu một tiếng, bà Mura vội chạy vào:

- Hoàng phi, có chuyện gì vậy?

Ta ngo ngắc nhìn bà Mura, sau đó lại ngoái cổ nhìn Ari, vẻ mặt khó hiểu. Ta đau thì ta kêu lên, sao bọn họ cứ làm ra vẻ nghiêm trọng?

Ari vội cúi mặt nhận lỗi, bà Mura không vừa lòng liếc nàng ấy một cái, lại tiếp tục ra ngoài. Ari thờ dài, ánh mắt xa xôi nhìn xuống dưới, dường như ta ngoài ban công tường thành.

- Nữ hoàng, ngài có nhìn thấy đoàn người của Ai Cập kia không? Nếu muốn trốn khỏi đây chúng ta phải liên lạc được với họ...

- Tiếc cho cô rồi! Nếu không phải Asisur coi trọng thì cô đã sớm chết, đừng đứng đây nói huyền thuyền. Tốt nhất nên an phận đi.

- Hoàng tử Izumin, ông đã làm gì nữ hoàng, nếu ông yêu ngài thật sự thì mau để ngài trở lại bình thường đi. Ngài ấy không phải con rối mặc cho ông đùa giỡn...

Izumin xám mặt, tức giận hét lớn:

- To gan, người đầu, vào lời con tiện tì này ra.

Ta nhìn thấy Ari bị ngã sòng soài trên mặt đất, có hai thị vệ kéo nàng ấy lời ra ngoài. Ta nâng bước chân định đuổi theo thì Izumin nắm chặt tay của ta lại:

- Nàng đi đâu?

- Ari... - ta lí nhí trả lời trong cổ họng, không muốn Ari bị bắt đi, ta cần nàng ấy ở bên cạnh...

Izumin thờ dài, phất tay ra lệnh cho bọn lính ngừng lại, từ tốn nói:

- Kéo nó ra ngoài, không cho nó lại gần hoàng phi nửa bước.

- Rồi, thưa hoàng tử.

Cuối cùng Ari vẫn bị lời đi, nhưng ít ra trong tâm trí đơn thuần ta vẫn biết nàng ấy sẽ không sao. Ari cắn chặt môi, nhìn ta bằng ánh mắt an ủi, ý bảo nàng sẽ không sao đâu khiến ta cảm thấy song mũi cay cay, cứ muốn khóc. Izumin vẫy ta lại bởi vòng tay của hắn, bảo ta ngẩng đầu lên nhìn. Ta y lời làm theo thì nhìn thấy núi non trùng điệp, rừng thông bạt ngàn, xanh tươi xinh đẹp, từ từ khuất dạng sau những rặng núi to lớn. Bên dưới là dòng sông nước xanh ngắt sâu thẳm, sóng cuộn cuộn chảy rất dữ dội, không được êm đềm hiền hòa như sông Nin...

- Asisur, ta muốn vùng đất xinh đẹp này sẽ được rộng lớn hơn nữa... Đến khi ta chiếm được Ai Cập, nàng sẽ được lên làm nữ hoàng như cũ, sẽ được sống trên mảnh đất mà nàng hằng yêu quý...

Ta mở to mắt tròn xoe nhìn Izumin, hắn bảo muốn chiếm Ai Cập sao? Chiếm Ai Cập... sao lại chiếm Ai Cập? Ủ... nhưng hắn chiếm thì sao? Liên quan gì tới ta chẳng? Sao trong thâm tâm ta cứ như có ai đó

khẽ gào thét...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Ta khó chịu ôm chặt đầu, hơi loạn choạng ngả vào người hân. Izumin lại cúi xuống hôn ta, bất chợt bên ngoài có tiếng của bà Mura:

- Hoàng tử, hoàng hậu đến đây. Chúng thần không thể cản được...

Izumin trầm ngâm nhìn ta, sau đó lên tiếng trả lời:

- Mẫu hậu, đây chính là Asisur mà con thường hay kể với người!

Ta mơ hồ có cảm giác sợ hãi Izumin, càng lúc càng sợ, cũng không hiểu vì sao nhưng lại rất thích đứng gần hân, thích ở bên cạnh hân. Izumin dắt ta ra bên ngoài, bên ngoài sảnh có rất đông người, thị vệ, cung nữ, nổi bật nhất chính là người phụ nữ về mặt hiền lành đang ngồi nói chuyện chùng một cô gái, rất xinh đẹp, đường nét trên gương mặt hao hao giống Izumin. Nàng ấy thấy ta thì vội hét lên:

- Mẫu hậu, đây chính là Asisur mà con thường hay kể với người!

- O... - ta ngờ ngạc chưa tiếp thu hết thì hoàng hậu đã đứng dậy, xúc động tiến tới nắm tay ta

- Quả nhiên Izumin nhìn không lầm người, cảm ơn con đã chiếu cố Mitamun trong suốt thời gian ở Ai Cập vừa rồi! Ta cứ nghe con bé kể về con mãi, đến tận hôm nay mới được gặp mặt. Lại đây cho hậu xem nào!

Bà ấy vừa nói vừa từ tốn kéo ta đến bên tròn lớn đặt giữa phòng. Vừa rời khỏi vòng tay của Izumin, ta có chút sợ hãi không quen, vội giương mắt nhìn hân. Izumin cười động viên khiến ta an tâm thêm phần nào, ngoan ngoãn đi theo bà ấy. Mitamun hồ hởi chạy đến vỗ lên vai ta một cái:

- Asisur, cô thật đáng ghét, đã trở thành chị dâu của ta rồi mà còn làm ra vẻ thần bí!

- Cô... là ai?

Mitamun thoáng chốc sượng mặt, cái tay vừa vỗ lên vai ta cứng đờ trong không trung. Ta lo lắng nhìn Izumin, ta sợ chồn đông người như thế này, ta chỉ biết Izumin, bà Mura cùng Ari mà thôi, những người này tại sao lại nói nhiều như thế? Và lại ngồi lâu khiến ta có chút mệt mỏi, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi nhưng trực giác mách bảo ta không được làm thế vì người phụ nữ đang ngồi đây có vẻ rất cao quý, không thể mất quý cụ trước mặt bà ấy.

Mitamun e dè ái ngại nhìn Izumin đang đứng đằng xa, sau đó lên tiếng:

- Asisur, cô không sao chứ?

- Không sao, tôi...

- Asisur, con bị làm sao vậy?

Izumin vội đi đến bên cạnh ta, hơi đẩy Mitamun ra, đỡ lấy ta rồi cười gượng với mẫu hậu:

- Nàng ấy vừa mới đến đây nên không quen với khí hậu nơi đây, trong người còn hơi mệt! Để khi nào nàng ấy khỏe lại, con sẽ đưa nàng đến thăm người!

- Ừ, Mura, nhớ chăm sóc con bé cẩn thận.

Bà Mura gật đầu, tiễn hoàng hậu cùng công chúa ra về. Trước khi về Mitamun còn ngoái đầu nhìn ta, ánh mắt tràn ngập khó hiểu. Ta cũng nheo mắt nhìn nàng ấy, cô gái xinh đẹp cùng người phụ nữ hòa ái ấy... ta đã từng gặp rồi, nhưng khổ nỗi lại không nhớ đã từng gặp ở đâu. Ta càng cố nhớ, đầu ta càng đau...

- Izumin, đầu ta... đau...

- Asisur, nàng chỉ cần chịu đựng một thời gian nữa thôi...

Ta đau khổ rũ rượi nhìn Izumin, cuối cùng các người muốn gì ở ta...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Đầu óc ta lúc suy nghĩ được, lúc lại bắt đầu mụ mị không biết làm gì mất hết phương hướng.

Đó là lí do tại sao Ari không dám dẫn ta bỏ trốn, nó đánh ờ lại để tìm lí do vì sao ta bị như thế. Izumin ôm ta trở lại trên giường, cầm chén thuốc nóng nhẹ nhàng thổi vài vòng đến khi nguội bớt mới đưa cho ta. Ta vươn tay nhận lấy, cảm thấy vẫn còn nóng nên tiếp tục thổi nữa. Izumin buồn bã nói:

- Khi này bọn sứ giả Ai Cập đòi gặp nàng, ta đã đuổi khéo bọn chúng về cả rồi...

- Thì sao?

Ta ngu ngơ không hiểu nhưng vẫn cố gắng lắng nghe, Izumin có vẻ tươi tắn hơn, giọng nói cũng không ủ dột nữa:

- Nàng không muốn gặp bọn họ?

- Bọn họ? Ai?

- Không, không có ai cả! Mau uống thuốc nhanh rồi ngủ đi!

Ta ngoan ngoãn bung chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch, mặc dù rất đắng nhưng ta cảm nhận được đây là thuốc tốt, và lại mùi vị khiến ta nhớ ra vài thứ...

Trước đây hình như ta từng tiếp xúc rất nhiều với thứ này...

Ta dần nhớ ra, nhưng lại không nói với Izumin mà tiếp tục giả ngây thơ tiếp. Chỉ có như vậy Izumin mới lờ là cảnh giác với ta, tạo điều kiện cho Ari. Quả nhiên, từ từ Izumin cũng không giam lỏng ta nữa, cho phép Ari đưa ta đi dạo trong khuôn viên rộng lớn hơn, có điều chẳng cho ta tiếp xúc nhiều với ai. Hôm đó, ta ngồi nhìn ra bên ngoài, bà Mura đã bị gọi đi làm việc gì đó, đám thị nữ bên cạnh cũng bận bịu chuẩn bị phòng ốc... Ari đến bên cạnh ta, cắn chặt môi, lại không dám nói... ta mở miệng nói trước:

- Ari, có phải Izumin bắt được Carol rồi đúng không?

- Lệnh bà... Vâng, không ngờ Ruka lại là gián điệp của Hitaito cài bên người chúng ta...

- Ruka... Nhưng... Izumin bắt Carol làm gì? Carol đã là vợ của Menfuisur rồi mà?

Ari không nói gì nữa, nàng ấy khóc rống lên, quỳ xuống chân giường của ta mà dập đầu...

- Lệnh bà, em vô năng, không thể tìm được lí do tại sao lệnh bà thần trí không được tinh táo... Có lẽ, chúng ta phải ở đây cả đời rồi...

Ari, ta không muốn ở đây cả đời. Ta đã từng ước ao sẽ được sống ở đây cả đời... Nhưng bây giờ có lẽ không cần nữa...

Ta gọi Ari đứng dậy, nói nhỏ vào tai nàng ấy vài điều. Sắp đến lúc ta phải hạ màn vở kịch mà Izumin dựng nên rồi. Izumin, cuối cùng ta và người cũng trả hết nợ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Trong mắt mọi người ta vẫn vô tri vô giác, ngây ngốc ngồi trong phòng cả ngày trời, ngoan ngoãn làm cô vợ nhỏ bé chờ Izumin bãi triều về. Cho đến một buổi tối, Izumin ôm ta vào lòng, thủ thi bên tai:

- Asisur, ta thật sự rất yêu nàng... Nàng không hiểu được đâu, khi ta còn nhỏ, ta thường hay nằm mơ thấy một cô gái, suốt mười mấy năm trời, lúc nào ta cũng thấy nàng ấy. Có một lời tiên tri dành cho ta, lời tiên tri ấy nói sẽ có một cô gái làm thay đổi cả cuộc đời ta... Ban đầu khi gặp Carol, ta lầm tưởng là nàng ấy, đến khi nhìn thấy ánh mắt của nàng... Nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Lần gặp đó ám ảnh ta biết nhường nào...

Ta không trả lời, giả vờ lìm dìm ngủ, để mặc cho Izumin nói. Hăng cang nói, ta càng đau...

- Ánh mắt đó, nụ cười đó của nàng... cả đời này ta cũng không thể quên...

- Asisur, nàng nhớ khi nàng từ kinh thành của Hitaito bước ra, kiêu ngạo nhìn ta, khi đó trái tim ta đã hoàn toàn bị nàng chinh phục, từ đó về sau lúc nào cũng nghĩ về nàng. Từ đó ta mới nhận ra, người con gái trong lời tiên tri ấy chính là nàng, không phải Carol...

- Ta yêu từng hành động, từng tính cách của nàng. Nữ hoàng kiêu ngạo hay đưa nhỏ vô tư, ta đều yêu hết... Asisur, nếu ta chiếm được Ai Cập, ta sẽ trả thù những kẻ trước đây từng coi thường nàng, từng người, từng người một. Bọn chúng không cần nàng, biết Hitaito và Ai Cập là kẻ thù với nhau, vậy mà dễ dàng đồng ý cho nàng kết hôn cùng ta. Nếu không phải ta cầu hôn mà là người khác, bọn họ cũng sẽ làm như vậy sao?

- Asisur, trước đây bọn họ truyền miệng nhau, khinh miệt nàng, trước khi có Carol thì lúc nào cũng xun xoe nịnh bợ, sau khi Carol đến lại hết lời tăng bốc ca ngợi nữ thần sông Nin, không cần suy nghĩ đây nàng về Hạ Ai Cập Giza xa xôi hẻo lánh, cách xa kinh thành phồn hoa Tê Bê. Vậy mà nàng vẫn vui vẻ chịu đi, lại dốc hết sức mình xây dựng Hạ Ai Cập...

Ta cười thầm trong lòng, trên mặt đã ướt đầm nước mắt. Izumin, do tên Menfuisur ấy trẻ con hiếu thắng quá thôi, triều đình Ai Cập đầu óc đơn giản, bọn họ thấy ta chủ động gần người như thế nên mới an tâm giao ta ra! Trước giờ ta đều suy nghĩ như vậy, sau này vẫn thế. Ai Cập là nơi ta vừa mở mắt đã nhìn thấy, sống trên mảnh đất linh thiêng đó gần ấy năm nay, đã coi nó như quê hương ruột thịt rồi... Izumin, người không cần chiêm đánh...

Ta vuốt mặt Izumin, dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt sắp tràn trên khóe mắt hần. Một người đàn ông có thể rơi lệ vì ta, ta còn đòi hỏi gì hơn... Nhưng Izumin à, ta khóc không phải vì hạnh phúc, mà khóc bởi lẽ... tại sao người lại lừa dối ta, đến phút cuối vẫn thế? Đã là vợ chồng với nhau, tại sao người lại phải lợi dụng ta...

Đêm hôm đó ta chủ động ôm hôn Izumin, chúng ta quấn quít đến gần sáng mới buông ra. Mặt trời vừa ló dạng, Izumin đã thức dậy, hôn lên trán ta, lại tiếp tục lặp đi lặp lại mấy lần câu: “Asisur, nàng phải nhớ, ta rất yêu nàng...”

Izumin đi rồi, bà Mura đang đứng bên cạnh ta bỗng nhiên ngắt xiêu, toàn bộ cung nữ bên trong điện đều bị như thế... ta nắm chặt tay, chớp mắt đã không còn bộ dạng ngây ngốc nữa mà trở về với ánh mắt điềm tĩnh lạnh lùng thường ngày.

- Nữ hoàng, mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong...

- Đưa Eri ra đây...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Ari cúi đầu, lẳng lặng phát tay cho người kéo Eri vào. Nàng ấy nhìn thấy ta thì cắn chặt môi, không dám mở miệng. Ta thờ dãi, lạnh lùng quay mặt lại:

- Eri, ta có đối xử tệ bạc với người ngày nào không? Tại sao lại đi tiếp tay cho Izumin hại ta?

- Lệnh bà, người nghe em nói, hoàng tử không hại người, thật sự...

- Lừa ta như thế, đến giờ này người vẫn còn đóng kịch được ư?

- Lệnh bà, em cầu xin người, tin em...

- Eri, ta không phải không tin người... Nhưng người cả gan đứng ra, lừa cả đoàn người của Ai Cập trở về, không cho bọn họ gặp mặt ta để giúp đỡ cho kế hoạch của Izumin... Nếu người đã chọn hẳn làm chủ nhân thì hôm nay ta sẽ để lại người ở đây.

- Đừng, nữ hoàng, đừng bỏ em lại đây, em chỉ muốn đi cùng nữ hoàng...

- Người nghĩ ta sẽ tin tưởng người?

- Em không cần nữ hoàng tin, chỉ cần người cho em ở bên cạnh... Hoàng tử thật sự muốn giành lại công bằng cho nữ hoàng, những thứ bây giờ Carol đang hưởng lí ra phải là của người...

- Eri, Izumin vốn là chồng của ta... Bây giờ không còn là của mình ta nữa rồi! Người đừng tự dối mình nữa! Sao người không thử chạy ra ngoài kia nhìn xem hôn lễ giữa Izumin và Carol đã diễn ra tới đâu rồi? – ta thờ dài, không hiểu sao lại có cảm giác thất bại ề chế thể này...

Eri cắn môi đến bật máu, khóc rống lên, Ari cũng không nhìn chúng ta nữa, đầu ngoảnh sang nhìn chỗ khác. Hasan từ bên ngoài tiến vào cung kính bẩm báo:

- Nữ hoàng, chúng ta đi được rồi, bên ngoài đã hạ được bọn lính phòng vệ.

- Sao lại lâu như vậy? Không phải đã hạ thuốc mê loại nặng sao?

Lúc này, một giọng nói bất ngờ vang lên từ góc phòng khiến ta giật mình:

- Asisur...

- Ah?

Đám thị vệ vội vàng quay lại cảnh giác, thì ra là bà Mura...

- Bà Mura, tại sao bà...

- Hoàng tử đã dặn phải đề phòng, hoàng phi sử dụng độc được rất giỏi...

- Bà biết tất cả? Sao không đi báo động đi.

- Hoàng tử đã cưới người khác, hoàng phi không muốn ở lại, ta cũng không nỡ ép. Một cô gái như người, sinh ra không phải ru rú rồi chết trong hậu cung...

Ta im lặng nhìn bà Mura, ánh mắt cảm kích, nhẹ nhàng lướt đến bên cạnh, ôm chầm lấy bà ấy vào lòng: “Bà Mura, cảm ơn”... Ta tỉnh táo, nhớ lại tất cả, bà ấy đã chăm sóc ta thế nào, bảo vệ ta ra sao, ta đều biết hết.

Ta đánh ngất bà ấy, bảo Eri đứng dậy. Dù sao đi nữa, ta cũng không nỡ để nó lại đây một mình... “Đây là lần cuối cùng”, ta nhỏ giọng nhắc nhở, Eri cười toe toét, mặc cho nước mắt vẫn còn vương đầy mặt.

Đoàn người của chúng ta nhân lúc binh lính thay ca nhanh chóng di chuyển ra khỏi đây. Ta bỗng nhiên nghĩ người, đứng quan sát nơi ta và Izumin đã thành vợ thành chồng... Kì niệm đẹp cuối cùng mà ta còn giữ lại được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 106

Hitaio và Assyria liên minh với nhau sau lưng Ai Cập, trong kế hoạch của bọn họ, hoặc là chiếm được Carol để chiếm được Ai Cập, hoặc giết chết Carol để không ai có thể chiếm được. Nhưng sau đó họ mới nhận ra, Carol mới chỉ có trong tay 2/3 Ai Cập, mà 1/3 còn lại, hiển nhiên chính là Hạ Ai Cập Giza của ta... Muốn chiếm toàn bộ Ai Cập, phải chiếm được cả ta cùng Carol. Izumin biết ta sẽ không đồng ý để hắn đánh chiếm Ai Cập nên bỏ bùa mê khiến đầu óc ta lúc lẫn, đưa ta về Hitaio gấp rút tổ chức hôn lễ, sau đó phái người đi tìm kiếm Carol đang mất tích. Ta ngẫm lại thì thấy buồn cười, Izumin, từ bao giờ người lại yêu quyền lực như thế? Người muốn Hạ Ai Cập, ta tình nguyện dâng cho người, tại sao người lại phải làm thế?

Ta bảo Ari lên ra bên ngoài, tìm cách liên lạc với một người thanh niên lái buôn tên Hasan, cố gắng tiếp cận rồi biến hắn thành người của mình, nhờ hắn mật báo về Ai Cập, các vị tướng quân cùng đoàn tùy tùng sẽ nhanh chóng đến cứu ta. Sợi dây chuyền Izumin đeo cho ta thực chất chính là vật trung gian mà mẹ phù thủy Kirke dùng để khống chế tâm trí của ta, càng về sau, bà ta phải không chế thêm Carol nữa nên sức mạnh càng lúc càng yếu, ta dễ dàng tự gỡ bỏ được bùa chú nhưng tránh cho Izumin nghi ngờ, ta đã vẽ lại một sợi dây chuyền, đưa cho Ari bảo nàng ấy kiểm một sợi y hệt thế nữa. Quà nhiên, Ari làm rất tốt, ngay cả Izumin còn bị lừa...

Tướng Mamoru và Shouta rất rành rọt về từng góc ngách trong kinh thành nên chúng ta dễ dàng đi ra ngoài, đang đi nửa đường thì mọi người chợt khựng lại. Tướng Shouta khẽ ghi dấu hiệu lên bàn tay của ta:

“Phía trước hôn lễ đang tổ chức, không thể đi được...”

Ta nghe thấy chữ hôn lễ lại đau nhói, khó chịu vô cùng nhưng vẫn giữ bình tĩnh. Mọi người đứng im lặng chờ đợi, ta khẽ nhìn ra bên ngoài... Do chúng ta đang đi lối đi tắt trong lòng đất mà thần điện cũng được xây dựng âm trong mặt đất, chỉ cách nhau một vách tường, ta nhìn thấy Izumin, nhưng Izumin không thể thấy ta... Izumin...

Carol mê mang, được Izumin bế gọn lôn trong vòng tay, lưng như nhũ búp bê sử khiến người khác phải nâng niu yêu thương. Izumin, ta bỏ đi, bởi vì ta biết, người đã cưới Carol, sau này ắt sẽ yêu nó...

Carol, vì sao người tốt số như vậy? Ai cũng đều yêu mến người? Vì sao ai cũng đều muốn có được người... Trái tim ta tan nát thế này, đều vì người cả...

Ta siết chặt nắm đấm, muốn xông ra phá tan thần điện, đập tan mây pho tượng đá vô tri đang đứng đó... Thần linh đâu? Sao các người không xuất hiện để ngăn cản cái hôn lễ chó má đang diễn ra dưới kia đi? Carol, tại sao người lại dễ dàng bị bắt như thế?... Người vô tình hay cố ý? Người vô tình hay cố ý để lộ ra tài năng của mình?

Về mặt ta bình tĩnh nhưng nội tâm đấu tranh dữ dội... Izumin, chúng ta kết hôn chưa được bao lâu, người liền cưới người khác...

Ánh mắt ta tóe lửa nhìn chăm chăm gương mặt thần thuộc đang đứng trong kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Izumin chán nản đứng đợi nghỉ thức kết thúc. Đám cưới này, hoàng hậu không đến dự, Mitamun khóc hết nước mắt ngăn cản nhưng vẫn không được nên cũng không đến, chỉ có mỗi hội đồng tư tế cùng hoàng đế Hitaio là đến. Ông ta đến dự, bởi lẽ Carol chính là con cờ quan trọng trong ván bài đánh chiếm Ai Cập lần này... Tuy có hơi ghen tị với thằng con được sở hữu viên ngọc sáng giá nhất hoàng cung Ai Cập, nhưng quyền lực cùng lòng tham lam lại mạnh mẽ hơn hết thảy.

Về mặt không cảm xúc nhìn Carol đang nằm trong lòng mình, nằng cứ luôn miệng gọi tên Menfuisur... Izumin cảm thấy bình thường, cũng không có gì là khó chịu... Tại sao khi ôm Asisur bước vào nơi này,

cảm xúc của ta dâng tràn như thế nào? Vậy mà giờ đây một tí cũng không có...

Vị quan tư tế có vẻ lạnh nhạt, không nồng nhiệt như trước kia. Hoàng tử vừa kết hôn với nữ hoàng Ai Cập là phúc, nhưng bây giờ lại kết hôn cùng hoàng phi Ai Cập, phúc hay họa, không thể nói trước.

Carol không chịu trả lời, Izumin cũng không tuyên hê, chỉ phất tay báo quan tư tế như thế này là được rồi, không cần phiền phức. Ta thầm cười lạnh, Izumin, người gấp rút vội vàng làm gì? Người yêu Carol đến như thế, sao trước mặt ta còn giả vờ định rút tên bắn nó? Còn người nữa Carol, vẻ đẹp ma mị của bọn ma quỷ phương tây, có thể mời chào thu hút được vô số đàn ông, đúng không? Bỗng nhiên bây giờ ta cảm thông cùng thấu hiểu với Asisur vô cùng, thật sự chỉ muốn ra giết chết Carol cho hạ con giận đang âm ỉ cháy trong lòng. Nhưng có một sự thật... cho dù Carol chết, Izumin cũng đã phản bội ta.

Ta nhìn tướng Shouta, thì ra ông ấy cố ý dừng lại cho ta chứng kiến hết hôn lễ. Ta căm phẫn, thà không nhìn thấy, ta sẽ không cần tức giận như thế này... Ta gạt bọn họ lại phía sau, điềm nhiên trở thành người dẫn đầu. Shouta thấy thế vội bước lên:

- Nữ hoàng, người không biết đường đi, rất nguy hiểm, để thần đi trước

- Muốn làm gì cũng phải có lệnh của ta, đừng tùy ý như vậy.

Mọi người im lặng, chỉ nghe tiếng bước chân, mùi ẩm mốc, tiếng nước nhỏ giọt...

.....

Izumin vừa đưa Carol cho Ruka đã vội chạy đến xem xét tình hình chỗ Asisur, không hiểu sao trong lòng bất an vô cùng. Từ bên ngoài đã thấy binh lính canh phòng đều ngã quỵ xuống, nằm dài ra đất ngủ, Izumin đã thăm than trong lòng, bước chân không khỏi nhanh lên. Quả nhiên bên trong vô cùng hỗn loạn, các tỉ nữ đều ngất xỉu, ngay cả bà Mura cũng không thoát. Lực tung trong phòng lên cũng không thấy bóng dáng Asisur đâu cả, chỉ thấy trên giường nơi nàng vẫn thích nằm ngủ trưa đặt một món trang sức nhỏ, phát ra ánh sáng lấp lánh...

Nhìn thấy nó, Izumin giật mình người...

Nàng phá giải được bùa mê, để lại sợ hãi chuyện cho hắn...

Asisur, nàng đi đâu rồi?

Izumin như người điên lao ra khỏi phòng, lệnh cho binh lính chặn tất cả đầu ra của lâu đài. Kinh thành Hatosa nằm trên núi, đường ra đường vào chỉ có một, Asisur không thể bỏ trốn ra ngoài được.

Mọi người trong đoàn người của ta đành phải kẹt lại bên dưới, binh lính Hitaito lực lượng dày cộm, chặn lại hầu hết tất cả các lối đi.

Ta cảm thấy không cam tâm, ta không muốn ở lại nơi này, nếu ở lại chẳng phải sẽ sống một cuộc sống như con rối tiếp hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108

Nếu ở lại, ta sẽ phải chứng kiến cảnh tượng Izumin càng ngày càng yêu Carol, cuối cùng ta sẽ giết nàng ấy mất...

Ta không muốn giết Carol, cũng không muốn nhìn thấy những cảnh tượng ấy nữa nên nhất định phải rời khỏi đây.

Phải rời khỏi...

Nhưng phía trước cùng phía sau đều có binh lính của Hitaito chặn đường, không lùi cũng không tiến, lúc này Mitamun xuất hiện, ánh mắt kiên quyết:

- Đi theo ta, ta sẽ đưa mọi người ra ngoài.

Ta lẳng lặng nhìn Mitamun, nhỏ giọng hỏi:

- Sao lại giúp ta?

- Anh trai ta không xứng đáng với cô nữa rồi! Ta đã nhìn thấy mẫu hậu đau khổ như thế nào mỗi lần cha ta nạp thêm vợ lẽ! Nhưng rồi cuối cùng bà vẫn phải mạnh mẽ vượt qua, mạnh mẽ nở nụ cười hiền hòa giả tạo trước mặt đám phi tần đó. Asisur, ta không muốn cô chịu khổ, không muốn cô giống mẫu hậu ta.

Cả đoàn người lại lẳng lặng theo sát chân Mitamun, đến đây phải chia ra, ta cùng tướng Shouta sẽ lẫn vào đoàn người của Mitamun, còn Mamoru, Ari cùng Eri sẽ lẫn vào người của hoàng hậu. Chúng ta may mắn thoát khỏi sự truy đuổi của binh lính Hitaito. Izumin chỉ cho người chặn cửa bên ngoài, lực soát toàn bộ nhưng không thể ngờ tới việc ta đang trốn trong cung của mẫu hậu hắn. Hoàng hậu hiền từ xoa bàn tay của ta:

- Có nữ hoàng tháo vát! Con quả thật rất vừa ý ta! Tiếc là thằng con trai của ta... aiz... Phải chi năm xưa ta có một phần anh khí như con, có lẽ sẽ không phải chịu đau lòng như thế...

- Mẫu hậu... - ta nhỏ một giọt nước mắt, ta cũng rất quý mến người phụ nữ này...

Bà ấy cười thật hiền hòa, tay vỗ nhẹ gò má của ta...

- Asisur, nếu Izumin yêu con thật sự thì ta phải làm sao đây?

Ta chưa chút ngừng đầu lên, trên môi vẫn giữ nụ cười:

- Đã không yêu cũng không nên ép. Hắn thật sự yêu con sẽ không bao giờ cưới Carol. Đã cưới Carol... con xin tự nguyện bỏ đi. Tình yêu chia năm xẻ bảy, đó là thứ tình yêu gì?

- Asisur... - Hoàng hậu thờ dài, ánh mắt mong lung xa thẳm... - Con quả thật rất mạnh mẽ! Đúng như bà Mura nói! Năm xưa ta cũng đã từng là một cô gái rất hồn nhiên, cũng thường hay nở nụ cười, như con bây giờ vậy... Nhưng các vị thần linh đã sắp đặt cho ta gặp bệ hạ...

- Tiếc là ta không đủ can đảm để bỏ đi như con... Dù sao, ta cũng đã học cách an phận, sống cho vừa lòng người khác rồi!

Ta nhìn thấy vẻ mặt đượm nỗi buồn của Hoàng hậu mà lòng nhói lên. Đúng vậy, bà ấy phải chứng kiến cảnh tượng Hoàng đế Hitaito ham mê sắc đẹp, cưới không biết bao nhiêu vợ lẽ... Nỗi khổ đau ấy, có lẽ cả đời cũng không thể nguôi ngoai...

- Theo con nghĩ, tuy hoàng đế... Ừm... Nhưng ngài ấy rất yêu ngài... Cho dù có cưới thêm bao nhiêu kẻ khác thì người vợ mà ngài ấy yêu thương nhất vẫn là ngài...

Hoàng hậu cười, nước mắt rơi càng nhiều hơn:

- Chính vì vậy nên ta mới có thể nhẫn nhịn đến giờ phút này...

- Mẫu hậu, người hãy thử sống thật với bản thân mình đi...

.....

Ta nghe nói năm xưa khi hoàng hậu còn trẻ là một thiếu nữ xinh đẹp vô cùng nhu mì hiền dịu, vô tình gặp được hoàng đế, sau đó bị bắt ép vào cung. Ban đầu người hết mực từ chối nhưng lâu ngày bắt đầu đem lòng yêu vị vua uy nghi ngạo nghễ dũng mãnh của Hitaito hùng mạnh. Một người hiền lành yếu đuối như hoàng hậu có thể ngồi trên ngai vị đến bây giờ đều do quốc vương bảo vệ che chở người tránh khỏi âm mưu đen tối của những cung phi nữ khác. Có thể khẳng định, vợ thì ông ấy có rất nhiều, nhưng yêu thì chỉ yêu mỗi hoàng hậu...

Mẫu hậu có thể chấp nhận được, nhưng ta lại không thể. Do đó, ta bắt buộc phải bỏ đi.

Mặc dù ta không phải là người thứ ba, mặc dù ta không ngăn cản hay phá hoại ai hết nhưng trong mối quan hệ của ta và Izumin đã có thêm một người nữa xuất hiện! Carol, Izumin...ừ, thoát khỏi nơi đây rồi ta sẽ đi đâu đây...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Ta thay trang phục cung nữ, choàng áo choàng cùng khăn che mặt lại, giả vờ làm cung nữ của hoàng hậu. Vốn định đi cùng Mitamun nhưng sợ bị lộ, binh lính của Izumin canh chừng quá gắt gao nên ta đành phải đi theo hoàng hậu, trong thâm tâm ta không muốn kéo bà ấy vào chuyện này tí nào. Chúng ta đi ngang qua đại sảnh, ta không dám ngẩng cao đầu, chỉ nhanh chóng bước đi theo. Không biết tướng Shouta có liên lạc được với bên ngoài chưa? Giờ này chắc hẳn Ari cùng Eri đã được Mitamun đưa ra ngoài an toàn, tất cả chỉ chờ ta trốn ra sẽ nhanh chóng quay về Ai Cập. Ta cho người chia nhỏ lực lượng gây sự chú ý ở nhiều nơi, phân tán tư tưởng của Izumin để dễ bề trốn thoát. Tuy kế hoạch không quá cao siêu nhưng chỉ hi vọng hắn sẽ bị lừa.

Hoàng hậu nhẹ giọng hỏi:

- Phòng Carol ở kia, con có muốn đưa nó đi không?

Ta khẽ nâng mắt nhìn về phía Ruka đang đứng canh gác ở bên ngoài cửa phòng, môi nhếch lên: "...Không, muốn thoát thì tự trốn. Cô ta tự đi vào đây thì phải tự ra được"

A, làm sao ta có thể cứu Carol được cơ chứ? Hoàng tử Izumin say đắm cô gái Carol này như thế nào, ta là người rõ nhất. Nếu ta bắt vợ yêu của hắn đi, không khéo lại trở thành kẻ thù của hắn mất! Chết dưới tay của hắn thật không đáng! Ha ha...

Izumin, người phải cảm ơn ta đi! Cảm ơn vì đã để lại cô vợ mới cưới xinh đẹp cho người! Chắc trong lòng đang hạnh phúc lắm phải không? Không thể tin được, ta càng nghĩ càng đau... Tội hôm ta còn gói đầu lên tay hắn, vậy mà sáng hôm nay hắn có thể đưa một người con gái khác vào thần điện để tổ chức hôn lễ... Izumin, ta hận người biết bao, tại sao người lại làm thế với ta? Người tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn, thà người đưa quân đi chiếm Ai Cập đi, ta bại trận cũng sẽ không đau như thế này...

Đúng rồi, Izumin mà ta yêu... đã chết rồi, người đó che chở bảo bọc cho ta từng chút một, cũng đã từng khiến ta đau lòng nhưng ta biết hắn yêu ta! Đúng rồi, không phải do ai hết, do ta thôi! Do ta bị ảo tưởng...

Hoàng đế Hitaito bất ngờ đi đến, trên mặt có vẻ không vui, tiến lại nắm tay hoàng hậu:

- Hậu, sao nàng lại ra đây, không ở yên trong phòng?

- Bệ... Bệ hạ, thiếp... Sao bên ngoài lại ồn ào như vậy?

- Asisur mất tích rồi, không biết là tự bỏ đi hay bị người khác bắt cóc...

- Asisur, mất tích? – Hoàng hậu phùng mang trợn má, giả vờ làm vẻ mặt nghiêm trọng nhưng vốn không biết cách che giấu lại làm cho hoàng đế Hitaito nghi ngờ:

- Nàng làm sao vậy?

- Thiếp... Hoi chóng mặt, người đưa thiếp về phòng đi, bên ngoài để Izumin lo là được rồi!

Hoàng đế Hitaito khó hiểu nhưng vẫn đến đỡ hoàng hậu về phòng. Ta phân vân không biết phải trở về theo hay tiếp tục trốn đi. Nơi này chỉ cách lối ra một đoạn rất ngắn thôi. Ta đành liếc mình cúi đầu chào:

- Bệ hạ, hoàng hậu, thần xin lui đi gọi công chúa Mitamun đến ạ...

Đoạn, bước chân từ từ dịch lùi lại. Hoàng đế Hitaito nheo mắt, giọng nói khiến người khác rét run, đầy uy nghi ngạo nghễ:

- Đứng lại đó, công chúa Mitamun đang ở đâu?

- Thưa bệ hạ, công chúa đang ở trong tâm cung của mình, để thần đi mời công chúa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Ông ta có vẻ nghi ngờ, nhưng cũng tạm thời buông tha cho ta, tiếp tục diu hoàng hậu về phòng. Hoàng hậu nhìn ta với ánh mắt xin lỗi, còn ta nở nụ cười chân thành! Người đã giúp con nhiều lắm rồi, cả Mitamun nữa, bây giờ phải tự dựa vào sức của con thôi!

Trên người mặc trang phục của cung nữ nên ta đi lại rất dễ dàng, vội lên đưa mắt nhìn xuống bên dưới nhưng cũng không dám nhìn lâu, giả vờ đang lau lau cái bình gốm trắng men trước mặt. Tại sao không thấy binh sĩ Ai Cập của ta? Rõ ràng đã hẹn nhau ở cổng thành phía Tây...

Binh sĩ cũng bắt đầu nghi ngờ, đến trước mặt ta lạnh giọng hỏi:

- Người ở đây làm gì? Là cung nữ của ai?

- Ta... Ta là cung nữ mới vào của hoàng hậu, ta bị lạc...

- Hừ, đi về phía kia, cẩn thận mất đầu.

Ta vâng dạ cảm ơn rồi rít, trong lòng hoảng loạn một phen. Ta kéo cao khăn che mặt, ôm bình sứ lướt đi thôi...

Izumin đứng giữa thành lớn giọng hét lên: “Asisur, nếu nàng không bước ra, ta sẽ giết chết từng người bọn họ”

Ta khựng lại, chen lẫn vào trong đám cung nữ đang tò mò hiếu kì đứng từ trên cao nhìn xuống... Bọn Ari, Eri, Hasan đi cùng Mitamun đều bị bắt lại, tướng Shouta liên lạc với bên ngoài cũng bị trôi bên dưới, ngay cả Mitamun cũng không thể thoát khỏi liên lụy.

Ta hoảng sợ lùi về sau, càng lúc càng xa...

Kế hoạch của ta phá sản rồi, thảo nào bên dưới không thấy bóng dáng binh lính Ai Cập đâu cả...

Chắc đã bị Izumin bắt lại cả rồi!

Izumin, ta đã làm mọi cách cũng không thể trốn thoát khỏi tay của nhà ngươi.

Izumin tay cầm gurom sắt trong tay, khẽ lạnh giọng quát lên lần nữa:

- Asisur, ta không nói đùa, nàng mau ra đây.

- Nàng không ra, ta sẽ giết bọn họ, bắt đầu từ tên thân cận nhất của nàng...

- ...

- ASISU!... - Izumin hét lên, ta lùi vào góc khuất, ánh mắt thần thờ, có cảm giác đầu óc trống rỗng. Ta làm sao để cứu mọi người đây? Ta không còn đường lui nữa rồi. Nếu tiếp tục ở bên cạnh hắn, ta có chịu nổi không? Nhưng bây giờ cơ hội bỏ trốn cũng không còn, người thân bên cạnh cũng không còn ai...

Izumin, người làm ơn đừng ép ta...

Đừng ép ta...

- Asisur, nàng trốn chỗ nào? Không ra? Tốt, vậy nàng giương mắt lên mà xem...

Izumin rút kiếm chém một đường thật sâu lên vai Shouta. Ông ấy khẽ kêu một tiếng, người vẫn như tượng đá không cử động, máu từ vết thương túa ra. Izumin hẳn không nói đùa, hắn chém thật, vết thương rất sâu, chỉ cần lệch sang bên phải tí nữa thôi, ông ấy sẽ tàn phế cả đời. Mamoru cảm phần nhìn hắn, nhào người lên phía trước bắt chắp tay chân bị trôi tấn công Izumin, lại bị Izumin đạp ra xa, đập lên tường thành ỏi ra một ngụm máu. Ari khóc hét lên, vội lê đầu gối đến bên cạnh Mamoru ngồi chặn trước mặt hắn, khuôn mặt tuyệt vọng...

Ta nhẹ nhàng rút lấy cung tên được treo trên tường... đây là một bộ cung tên rất đẹp, rất tinh xảo, lại rất nhẹ, khá vừa tầm với ta...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Ta bước từng bước lên cầu thang đá, không khí xung quanh tại sao lại lạnh như thế nhỉ? Lạnh quá!

Đây là bức tường cao nhất của kinh thành, tất cả binh lính đều bị trúng thuốc mê của ta mà ngất xỉu ngay tại chỗ. Ta nhẹ nhàng gỡ khăn che mặt ra, ngao ngẩn đứng từ trên cao nhìn xuống:

- Không biết hoàng tử kiếm ta có chuyện gì?

- Asisur, nàng lên đó làm gì? Mau xuống đây.

Izumin nhếch môi cười, trong mắt xuất hiện vào tia hoảng sợ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh như thể hắn đã sớm biết ta không thể trốn khỏi nơi này vậy.

- Nàng quả thật rất ngây thơ, chỉ bằng những kẻ này mà hi vọng hão huyền thoát khỏi tay ta ư? Đây là Hitaito, đừng đùa nữa, ngoan ngoãn xuống đây.

- Hoàng tử, ngài giữ người của ta làm gì vậy?

- Asisur, ta ra lệnh cho nàng xuống đây, mau xuống đây, nàng nghĩ ta đang đùa với nàng ư?

- Ta cũng không đùa với ngài, chúng ta là người Ai Cập, nên trở về Ai Cập!

- Asisur!!!!!!!

Izumin gặn dừ kêu tên ta, hắn dùng hết sức lực mà gào thét, ánh mắt luôn bình tĩnh bắt đầu đỏ lên, tay cầm kiếm siết chặt lại, từng đường gân xanh hiện lên trên mu bàn tay. Bỗng nhiên ta cảm thấy không sợ nữa, lần đầu tiên Izumin phải ngược nhìn ta như thế này, cảm giác thật khó tả...

- Hoàng tử, ta yêu cầu ngài tôn trọng liên minh giữa Ai Cập cùng Hitaito, thả chúng ta đi.

- Nàng là vợ của ta, đi đâu?

- Xin hoàng tử thứ lỗi, vợ của ngài... Đang được Ruka bảo vệ kia! Ta chỉ là một cô nữ hoàng nhỏ bé mà thôi!

Mọi lại cong lên một nụ cười với ti lệ được xem là hoàn mỹ, thái độ mỉa mai khinh thường, tay vẫn vờ cung tên, mắt không hề nhìn xuống dưới. Mỗi lần nghe người gọi ta là vợ, trong lòng ta chưa xót buồn cười đến nhường nào cơ chứ?

Mọi người xung quanh kinh ngạc, hàng trăm ánh mắt đổ dồn về ta.

Cảm giác là tâm điểm của mọi người thật vui quá đi chứ! Ai bảo đứng trước đông người sẽ sợ? Izumin, hôm nay ta sẽ trả lại cho người những gì người đã gây ra, ta khiến người cả đời cũng không thể quên được....

Ta cười nhạt, nhạt một thanh kiếm đang giắt bên người thì vế nằm dưới chân, từ từ tuốt kiếm ra, lúc này Izumin rất giống thú dữ, sát khí tỏa ra khiến mọi người sợ hãi, tất cả đều né xa ra. Đúng vậy, né xa ra, đây là cuộc chiến giữa ta cùng Izumin, ta không muốn các người xen vào.

- Asisur, bỏ xuống, nàng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Hắn chưa nói hết câu, ta đã cứu một đường sâu vào cánh tay trái. Không đau, chỉ tê tê, cảm giác khi lưỡi kiếm lạnh buốt chạm vào từng tắc da thật sáng khoái, giúp người ta bỗng nhiên thanh tỉnh đầu óc! Đó là chưa kể khi ta tự cắt vào tay mình như thế, Izumin dưới kia đã sùng sờ, mắt mở to, tay không cầm nổi thanh gươm mà để nó rơi xuống. Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ không thốt nên lời đó của Izumin, ta thật hả dạ, có ý muốn cắt thêm một nhát nữa. Người dám làm những người thân thiết bên cạnh ta bị thương, ta cũng không ngại để lại vết sẹo trên người “Hoàng phi” của người, ha ha!

- Dừng tay, Asisur, nàng muốn gì?

Ta cười xinh đẹp vô cùng, khăn choàng đã sớm rơi xuống, đầu tóc có phần hơi rối loạn, váy áo trắng như tuyết phát phới bay. Ta khẽ giơ cao tay lên, máu theo chuyển động của ta mà chảy xuống, càng lúc càng nhiều, ướt đầm vạt áo. Bây giờ đến lượt ta nói...

- Izumin, giờ phút này người không cần giả vờ nữa, yêu ta? Thật nực cười! Ha ha...

- Nữ hoàng, người mau trốn đi, đừng ở nơi này nữa... – Eri vừa khóc vừa nói, tại sao nữ hoàng lại xuất hiện, tại sao tại tự cắt tay mình, tại sao lại tổn thương bản thân như vậy...

- Trốn không được nữa rồi! Izumin, tha bọn họ ra, từng người một, tha toàn bộ những người Ai Cập người bắt được ra.

- Tha bọn họ đi... - ta nhìn chăm chăm về mặt đau đớn thất thần của Izumin, trong đầu không ngừng kêu lên: “Đừng nhìn vào đó, người ảo tưởng gì há Asisur? Ảo tưởng hắn yêu người? Yêu người hay yêu Hạ Ai Cập tươi đẹp của người...”

Ông đội trưởng nghe lệnh, vội quay người làm theo, ngoài đầu nhìn ta bằng ánh mắt phức tạp như muốn nói điều gì đó. Công thành được mở, ta đứng trên bờ thành nhìn mọi người... Izumin không dám leo lên đây, bởi hân sự. Phía bên phải là đường đi, phía bên trái là vực thẳm, sau lưng là hân... Chỉ cần trèo lên, thả người rơi tự do xuống đối với ta quá dễ dàng, trước kia cũng từng làm rồi! Nếu ta chết đi, có thể nào sống lại lần nữa không? Nếu sống lại, ta sẽ được gặp Izumin của trước kia không? Người ta yêu là Izumin của trước kia, kẻ bị thương đã được ta chăm sóc, kẻ lúc nào cũng thích nắm mũi ta mà kéo...

Ánh mắt ta nhìn chăm chăm về phía vực thẳm khiến Izumin không còn bộ dạng cao ngạo nữa mà ngã khụy xuống:

- Asisur, nàng làm ơn bước xuống đây, nàng muốn làm gì ta cũng nghe theo ý nàng...

- Hoàng tử, ta muốn được tự do!

- Không được, không thể được, ta không thể mất nàng Asisur, nàng làm ơn xuống đây, chúng ta sẽ bình tĩnh nói chuyện...

- Ta đang rất bình tĩnh, xin hoàng tử cứ nói!

- Ta... Asisur, nàng muốn cái gì? Bây giờ ta phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 113

Ta cười mỉm, gió thổi càng lúc càng mạnh, cánh tay tê buốt lên. Ta muốn biết vài chuyện...

- Đã không yêu sao lại phải làm thế! Lợi dụng ta... Izumin, người có bao giờ yêu ta thật lòng chưa?

- Ta yêu nàng, ta yêu nàng, nàng đừng đi, Asisur, ta cầu xin nàng, mau xuống đây... Trên đó nguy hiểm lắm...

- Yêu? Sao còn cưới Carol...

- Ta...

- Quyền lực và ta, người yêu thứ gì hơn? ...

Ta vươn tay kéo cánh cung, do cử động mạnh nên máu tuôn ra càng nhiều, ta cũng mặc. Ánh mắt vô hồn nhìn thẳng xuống bên dưới, nhắm thẳng người Izumin. Binh lính xung quanh phản ứng không kịp, cả hân cũng vậy.

Ta giữ nguyên tư thế ấy, mắt nhìn Izumin. Mitamun bên cạnh vội vã lên tiếng:

- Asisur, dừng, cô bình tĩnh lại, chuyện không bề tắc như thế đâu. Anh trai ta yêu cô, đây là chuyện ai cũng biết.

- Mitamun, người có muốn thấy ta giống mẫu hậu không?

Không khí nhàn nhạt mùi máu tươi. Gió lạnh len lỏi qua từng sợi tóc, cuốn tay áo của ta phát phơ. Ta hơi đưa mắt, thất thần nhìn, máu, đỏ tươi trông thật sống động...

....

- Mitamun, người thấy hân yêu ta ở chỗ nào?

- Mitamun, người không hiểu sao? Ta chết hân sẽ mất Hạ Ai Cập!

- Mitamun, người hân yêu là Carol...

Ta hét lên, đắng cay cười, sự thật quả nhiên rất phủ phàng, ta không muốn thừa nhận, tại sao vẫn phải chính miệng nói ra. Ta không cam tâm, ta không cam tâm để Izumin cùng Carol sống hạnh phúc bên cạnh nhau. Carol đã có Menfuisur rồi, tạo sao còn phải chạy lung tung đi quyến rũ từng người thế này...

Carol, Asisur ta khi nào mới trả hết nợ cho cô đây, khi nào cô mới tha cho ta...?

Nghĩ đến cảnh tượng Izumin hạnh phúc ôm Carol ngủ hằng đêm, ta cắn răng thả tay. Ta không chấp nhận cho người phản bội ta, thả tự tay giết người còn hơn phải chứng kiến cảnh tượng người ôm người con gái khác vào lòng, yêu thương ôm ấp người khác nhưng người đó không phải ta... Đau, dường như trái tim ta có thể ngừng đập bất cứ lúc nào...

Mũi tên cấp pháp vào bắp tay của Izumin, mấy lớp vải dày bị xuyên ra, máu từ từ nhỏ xuống đất...

Hắn không kêu, cũng không tránh né, đứng nguyên một chỗ trơ mắt nhìn ta.

Mitamun khẽ kêu một tiếng “Anh...”, quay sang nhìn ta bằng ánh mắt căm thù:

- Asisur, cô điên rồi, cô điên rồi...

Nàng ấy bắt lực cúi đầu xuống, khóc nức nở, ta không để tâm, mắt vẫn tiếp tục nhìn Izumin đang trần trối bên dưới, cử động cũng không, im lặng quan sát ta.

Ta cười khẩy, rất giống nụ cười của hắn. Hắn lấy tư cách gì mà dám nhìn thẳng ta cơ chứ?

Các người đều coi ta là người điên, nào biết kẻ điên chính là các người. Tình yêu là gì? Yêu mà để cho người thứ ba xen chân vào, vậy ta yêu để làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Ta rút mũi tên thứ hai lên, lần đầu ta không dám, lần này ta sẽ làm được...

Giết chết hắn đi, con người đó có đáng cho người luyện tiếu không? Người không giết hắn, hắn cũng sẽ giết người thôi. Hắn ôm ấp đứa con gái tóc vàng kia trước mặt mọi người khác nào hắn tự tay rút dao đâm người vài nhát?

.... Izumin...

Nếu mũi tên này bắn trúng vào hắn, ta sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng hắn yêu thương ôm ấp Carol nữa, đúng không?

Nhưng nếu hắn chết, ta sống trên đời còn ý nghĩa gì nữa?

Cho dù hắn không phải là người yêu thương ta vô bờ bến trước kia... Nhưng hắn là Izumin.

Trên đời chỉ có một hoàng tử Izumin mà thôi.

Izumin chết đi rồi... chết rồi, cả phần đời còn lại ta sẽ không bao giờ được nhìn thấy hắn, không bao giờ cảm nhận được vòng tay của hắn nữa, không còn biết nụ cười là gì nữa...

Ta buông tay, bắt lực ngã xuống. Mũi tên xé gió lao tới, cấm pháp xuống nền tuyết bên cạnh Izumin.

Cuối cùng ta vẫn không làm được, bắn một mũi tên trả thù thôi mà cũng không làm được! Người thật hèn nhất Asisur à...

Ta thử nhìn bóng tuyết đang tan chảy trên nền máu đỏ, cảnh tượng đẹp vô cùng. Phũ phàng trên người, ta đứng đây, nhìn xuống bên dưới tường thành. Bọn họ vẫn không đi, vẫn đang chờ ta ở đó. Ta muốn đi cùng các người lắm nhưng xem ra không được rồi... Thật có lỗi với mọi người...

Lần đầu tiên ta ham muốn cái chết như thế.

Ta chết, Izumin sẽ phải đau khổ tới cùng, ít nhiều gì hắn cũng phải có tình cảm với ta chứ hả? Ta chết... Mitamun cùng mẫu hậu sẽ chán ghét hắn, cả thần dân Hitaito cùng Ai Cập cũng sẽ căm ghét Carol, đúng rồi, nếu ta chết, Izumin và Carol sẽ phải dẫn vật cả đời. Ta hận bọn họ, đương nhiên không muốn bọn họ sống tốt...

Ta vịn thành tường, phũ phàng tuyết trên đó, trèo lên. Bên dưới bắt đầu nhốn nháo, tiếng Ari và Eri gào khóc, tiếng cửa bị đập phá, rất ồn ào, đầu có hình như có người gọi tên ta... Các người gọi tên ta làm gì? Ôn ào quá, ta muốn tập trung suy nghĩ cũng không được...

Gió thổi khiến ta đứng không vững, phải vịn chắc viên đá nhô lên của bức tường, nhìn xuống bên dưới cũng không khỏi sợ hãi. Những ngày qua cũng đã nhìn nhưng chưa bao giờ thấy khung cảnh nơi đây đáng sợ như thế. Bên dưới vách đá cheo leo là dòng sông dài hàng ngàn cây số, nước xô đá, đá xô sóng, sóng xô gió, cứ cuộn cuộn chảy, tung bọt trắng xóa. Tiếng gió rít gào bên tay như van xin, rồi lại như là khiêu khích, giọng gần chế nhạo ta. Hóa ra tất cả mọi thứ xung quanh ta đều đáng sợ như vậy.

Trong lòng ta hơi chùng xuống, nhảy xuống chắc chắn sẽ tan xác, đây không phải Ai Cập, ta còn mơ tưởng đến sông Nin hiền hòa làm gì...

Có tiếng bước chân lên cầu thang, rất vội vã, có tiếng người chạy đến bên cạnh ta, có đôi bàn tay túm chặt lấy ta, kéo ta xuống khỏi bức tường thành.

Ta khóc, nước mắt kim nén bấy lâu nay cuối cùng cũng rơi xuống...

“Izumin, người ta yêu không phải là người”... Nhưng người lại chính là người đó...

Cả đời này ta sẽ không được gặp lại người đó nữa rồi... Izumin, ta hận người, nhưng ta lại không thể giết người được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Bà Mura đi vào bên trong, phía sau là bốn nữ đệ, trên tay bọn họ đều mang những đĩa trái cây rất tươi ngon, tươi không kém trái cây ở Ai Cập!

Ta vui vẻ vươn tay đón lấy một đĩa từ tay bà Mura, miệng nói: “Cảm ơn!”

Bà Mura cười, đứng sang một bên quan sát ta ăn, cảm thấy trong phòng hơi tối nên đi đến bên cửa sổ kéo màn lên, ánh nắng rọi vào khiến ta hơi nheo mắt.

- Hoàng phi có muốn nghỉ ngơi không? Người đã đọc sách suốt đêm rồi!

- Ô, đúng rồi, thảo nào ta thấy mỏi lưng thế!

- Hay là ăn chút gì rồi ngủ?

- Thôi, ta cũng không muốn ăn! Để ta ngủ tí đi!

Ta vút quyền sách, nằm lăn ra nệm, bà Mura ân cần kéo chăn kín lại cho ta rồi từ từ lui ra ngoài. Ta cười cười mệt mỏi nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Lúc này bên ngoài sánh lớn...

- Hoàng phi đâu?

- Bẩm hoàng tử, hoàng phi ngủ rồi, đêm qua nàng không ngủ nên có chút mệt mỏi

- Uh, bà ráng chăm sóc nàng ấy... Nàng... có nhắc gì đến ta không?

Bà Mura im lặng, đầu hơi cúi xuống, Izumin cũng không gần hỏi nữa mà lặng lẽ đi vào bên trong phòng ngủ, đứng bên giường âm thầm quan sát Asisur. Nàng đã lạnh lùng như vậy với hấn bao lâu rồi?

Nhìn thấy khuôn mặt có phần xanh xao yếu ớt của Asisur, Izumin đau lòng ngồi nhẹ xuống giường, vươn tay vuốt ve gò má không còn phúng phính của Asisur, tay cứ luyến tiếc không nỡ buông ra, cũng không nỡ rời đi mặc dù biết khi thức dậy nàng sẽ nhìn mình với ánh mắt xa lạ...

Ta cảm nhận ra tiếng động bên cạnh mình, mắt hơi hé mở:

- Bà Mura?

Không có tiếng trả lời, động tác cũng dừng lại. Một đêm không ngủ, cộng thêm việc dạo này không ăn uống được gì khiến ta hơi chóng mặt, tiếp tục thiếp đi. Thời tiết khác lạnh, ta vươn tay kéo mền, nào ngờ chạm phải một thứ gì vô cùng ấm áp. Thứ gì mà ấm thế này không biết nữa!

Đến khi thức dậy nhìn thấy Izumin ta mới biết khi nãy ngủ mình chạm phải thứ gì.

Izumin... Hoàng tử nổi tiếng như nhà người cũng biết lợi dụng thời cơ thật nhỉ?

Ta lạnh nhạt gạt bỏ cái tay đang đặt trên bụng ta xuống, đẩy mền đứng dậy đi ra ngoài. Chân vừa bước xuống chạm ngay vào nền đất lạnh khiến ta rùng mình, định mở miệng gọi bà Mura vào đem hộ ta đôi giày thì cô tay bị người khác nắm chặt lại. Ta không vui nhìn Izumin, khi không nắm tay ta làm gì?

Nhìn thấy thái độ của ta, Izumin đang định nói gì đó nhưng lại không nói được, ánh mắt rối rắm, cuối cùng nhắm mắt khổ sở nói:

- Asisur, nàng giận ta hơn một tháng qua rồi...

- Thì sao?

Izumin không dám nhìn ta nữa, ánh mắt di chuyển xuống bàn tay đang nắm cổ tay ta. Ta từ tốn nắm lấy từng ngón tay của hấn, gỡ ra, sau đó ngồi trên giường khẽ xoay xoay cổ tay bị hấn nắm đến phát đau. Ta lớn tiếng gọi bà Mura nhưng không có người trả lời, chắc mọi người bị Izumin đuổi ra ngoài hết rồi. Kiểu này chắc lại phải tự thân vận động thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Izumin nóng nảy nắm đai lưng bằng lụa của ta lại, dùng lực kéo, ta bị hấn kéo mất thăng bằng té bật ngã lại trên nệm, lưng khẽ ê ẩm. Thật là... xương cốt của ta mềm yếu, đầu phải là binh lính của hấn, cũng đâu phải con bò cho hấn vật?

Ta hấn học khó chịu:

- Hoàng tử, ngài không biết làm như thế là rất khiếm nhã không?

- Ta xin lỗi... Ta... Nàng... có sao không?

- Nhờ hoàng tử nhẹ tay, không chết được.

Izumin lúng túng không biết phải làm gì tiếp theo, ta nằm yên một chỗ được hồi lâu thì ngồi dậy, bước chân không đi ra ngoài. Do sàn nhà lạnh buốt nên ta đành nhón gót đi, một tay vịn vách tường, tay kia hơi kéo làm vấy lên. Izumin ngồi lì thừ trên giường hồi lâu cũng thờ dãi bước xuống, ôm lấy ta bế ra ngoài. Cung điện của ta không hề nhỏ, vậy mà không có lấy một bóng người, ngay cả binh lính bình thường canh gác bên ngoài cũng không thấy. Chắc Izumin lại hạ lệnh lui bọn họ sang chỗ khác...

Ta mặc kệ cho Izumin ôm, không la hét hay phản kháng, nằm xui lơ trong lòng hấn, có chút hường thụ. Dù sao cũng lâu rồi mới gần gũi nhau thế này...

- Nghe bà Mura nói dạo này nàng không ăn uống gì cả?

- Uh, có ăn nhưng không thích lắm

- Ăn ít như thế làm sao chịu được...

Izumin yêu thương vén sợi tóc vương trên mặt lên cho ta, ta thờ ơ để mặc hấn nói, mặc hấn ôm, tập trung chuyển môn bóc nho ăn.

- Nàng chưa ăn gì hết lại ăn trái cây thế này...

- Không chết được đâu, những thứ kia ta ăn không được thật mà!

- Asisur, cuối cùng nàng muốn cái gì?

Cuối cùng Izumin tức giận, gạt đổ cả bàn trái cây của ta.

Ta đang ngồi trong lòng Izumin thì bị hấn đặt xuống cái ghế bên cạnh, xoay mặt ta đối diện hấn:

- Nàng tuyệt thực để trả thù ta sao? Bây giờ nàng muốn ta làm gì nữa? Nàng nói đi

- Ôm, phiền hoàng tử tránh sang một bên cho ta dùng bữa.

- Dùng cái thứ này mà gọi là dùng bữa? Mura, bà mau mang thức ăn khác lên cho hoàng phi

Đến lúc này bà Mura mới chịu xuất hiện, nhanh nhẹn sai người dọn dẹp xung quanh, ánh mắt cười chêu chọc lỗi với ta. Ta cũng không để ý, dù sao ở đây Izumin có quyền lực to lớn nhất, ngay cả ta cũng không dám làm gì, huống hồ là bà ấy! Bên ngoài Izumin có vẻ khiếm tốn hòa nhã nhưng ai mà biết được bản chất thật sự của hấn còn hung hăng hơn cả thằng nhãi Menfusur ở nhà ta.

Ta ngoan cổ ăn nốt trái nho cuối cùng, sau đó chán nản đi rút thêm vài quyển sách trên kệ mang đến trên bàn, bắt đầu tập trung vào đọc sách, không quan tâm đến Izumin đang ngồi đối diện tức muốn điên

đầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

Izumin lại tiếp tục hỏi ta muốn gì, ta ừ ừ vài tiếng, lại chuyển tâm đọc.

Izumin tức giận rút phẳng cuốn sách ta đang cầm ném ra ngoài cửa sổ, quyển sách rơi phành phạch từ trên cao xuống vực sâu, lát sau không thấy bóng dáng...

Ta có chút tiếc nuối, quyển sách đó cũng khá thú vị, nó nói về các biểu hiện của người bệnh tự kỉ. Ta đang nghiên cứu xem tên hoàng tử điên này có triệu chứng gì giống thể hay không thì bị hấn phá đám giữa chừng. Ta không buồn cũng không vui tiếp tục rút quyển khác mà đọc.

Hoàng tử ngài cứ ném đi, thoải mái, dù sao đây cũng là sách ta lấy từ trong cung của ngài về, ngài vứt thì ngài đau lòng, không liên quan gì đến ta cả.

- Asisur, nàng tập trung nghe ta nói được không?

- Được, mời hoàng tử nói.

Ta ngoan ngoãn gấp cuốn sách lại, ánh mắt lặng như hồ nước mùa thu nhìn hấn. Izumin lại bắt lực thờ dài...

- Ta đã tha Carol về nước với Menfuisur rồi, nàng còn muốn ta làm sao nữa?

- Xin hỏi hoàng tử, ngài tha vạ của Menfuisur về Ai Cập, có liên quan gì đến ta?

- Nàng... Nàng...

- Ta? Ta làm sao?

- Bây giờ nàng muốn gì? Nói thẳng ra, chỉ cần nàng nói ra...

- Ta có nói hoàng tử cũng không làm được vậy ta nói làm gì?

- Nàng muốn gì ta đều cho nàng.

- Đưa ta về Ai Cập

Izumin đang hùng hồn tuyên bố thì im bất, gương mặt tái đi không còn chút máu, vội nắm tay ta lại:

- Asisur, ta dám phản bội nàng cưới thêm Carol, ta sai rồi, ta đáng bị các vị thần linh trừng phạt... Nhưng Asisur, nàng tha thứ cho ta đi, ta không hề yêu Carol, nàng đừng hiểu lầm...

Ta vươn vai, đẩy Izumin ra xa, đi đến chỗ ngồi cách xa hấn nhất mà yên vị:

- Ta không quan tâm, ngài muốn cưới thêm bao nhiêu người cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của ta! Ngài nhìn xem, không có ngài ta vẫn sống tốt chứ hả? Ngài không tin có thể hỏi bà Mura!

- Asisur...

- Cưới được một lần sẽ có lần thứ hai! Ta cũng không rảnh hơi tốn sức ngồi đau khổ vì ngài. Bây giờ tim cũng lạnh rồi, ngài cố giữ ta bên người cũng vô ích thôi! Đến chết ta vẫn muốn trở về Ai Cập...

- Ta đưa nàng về Ai Cập được không?

- Không cần.

Ta ra về chán ghét vòng tay của Izumin, mặc dù rất thích nhưng lại phải cố gắng như vô cùng ghét. Vòng tay này đâu dành cho riêng ta...

Cảm giác bị phản bội ám ảnh con người ta thật lâu...

Ta ăn vài món lót dạ, tuy không muốn ăn nhưng ít nhiều cũng phải nhét cho đầy cái bao tử đã, thế nên ta ăn cũng khá nhiều. Ăn xong ta bỏ mặc Izumin ngồi đó, đến cung của hoàng hậu tán ngẫu chơi. Dù sao bây giờ ta đã trở thành một cô hoàng phi rảnh rỗi, công việc ở Ai Cập đều do Menfuisur chịu trách nhiệm, ở Hitaito không những có Izumin mà còn cả hoàng đế Hitaito nên bọn phụ nữ vô cùng nhàn hạ, mỗi ngày đều tìm nhau trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Ta vừa bước vào đã nghe tiếng Mitamun líu lo:

- Mẫu hậu, người thật là...

- Ha ha, Mitamun, con xem, cuối cùng cũng ra dáng nữ nhân rồi! Ta đem con đi gả là được rồi!

- Phụ vương!!!

Mitamun nũng nịu cúi mặt, hai gò má hây hây đỏ. Thấy ta đi vào thì mặt càng cúi thấp hơn...

- Phụ vương, mẫu hậu!

- Asisur, con cần gì khách sáo như thế?

Hoàng hậu vội lên tiếng đỡ ta dậy, bảo ta không cần phải hành lễ. Quốc vương Hitaito ngồi phía bên cạnh cũng cười lớn, bảo ta con bé còn ngại, rồi lại dặn dò phải giữ gìn sức khỏe, thấy ta còn xanh xao thiếu

sức sống quá!

Ta cười trừ cho qua chuyện, ngồi xuống ghế, có tí hứng thú muốn nghe xem chuyện gì có thể khiến cho cô công chúa kiêu căng này đỏ mặt!

- Asisur, con xem vị tướng quân Minurê của Ai Cập thế nào? Ta nghe nói ngài ấy trí dũng hơn người! Sẵn có Asisur ở đây con tìm hiểu luôn cho cụ thể!

Ta phì cười, hoàng hậu cùng quốc vương cũng thật là, đã biết mọi chuyện còn giả vờ như không biết gì cả, trêu chọc con nhóc kia mặt đỏ hơn cả mông khi rồi!

Trong phòng ấm áp, mùi trầm hương nhàn nhạt tỏa đều trong không khí, tiếng mọi người cười nói khá vui vẻ. Quốc vương hỏi ta:

- Con xem có cần thêm thứ gì không thì bảo Izumin cho người về Ai Cập lấy thêm! Dù sao khí hậu ở Hitaio và Ai Cập rất khác nhau, chỉ sợ con chịu khổ!

- Phụ vương, không cần đâu ạ! Dần dà con cũng sẽ quen thôi!

- Bọn Ai Cập cũng thật là, con giả đến đây hơn một tháng cũng không thấy triều đình cho người đến hỏi thăm...

Ta cười nhạt, triều đình Ai Cập đang nghĩ Hitaio lật lọng, lừa ta bắt Carol, liên minh với Assyria, bọn họ đương nhiên không cho sứ giả đến. Mà dù sao ta cũng không bận tâm!

Hoàng hậu từ ái nắm tay ta, an ủi vỗ về:

- Asisur cũng đừng buồn, ở đây có phải vui vẻ hơn nhiều không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Ta cảm động nhìn hoàng hậu, cả hoàng cung ai cũng biết chuyện ta đứng trên tường thành vườn cung bản Izumin bị thương, thế nhưng không ai trách mắng mà còn đứng ra bênh vực ta, vừa tân hôn chồng đã cưới thêm người khác.

Sắc mặt ta có vẻ tốt hơn, tâm trạng vui vẻ lôi kéo Mitamun cùng ra ngoài, để lại hoàng hậu cùng quốc vương ngồi đó. Quốc vương thật sự không đáng ghét như ta nghĩ, ông ấy háo sắc tham lam vô độ nhưng lại rất quan tâm yêu thương đối với người nhà! Và lại, cho dù có rất nhiều vợ nhưng ông ấy vẫn rất yêu hoàng hậu, đa số thời gian đều ở bên cạnh bà. Dần dần ta cũng thích nghi được với mọi thứ nơi đây, chỉ có mỗi cái cơ thể chịu lạnh kém quá, chỉ cần hôm nào trời trở tuyết ta sẽ bệnh nằm co ro trong phòng. Quả nhiên, càng ngày càng giống bệnh nhà giàu, tay chân cũng lười hoạt động. Trong thời gian này ta học hỏi tìm hiểu được thêm không ít những thông tin thú vị của ý học, y học cổ đại rất phát triển, có thể nói phát triển hơn cả nền y học hiện đại!

Ta cùng Mitamun muốn đến vườn hoa treo ở phía Bắc của thành nên phải đi vòng qua đại điện, bắt gặp Izumin vừa đi đến. Mitamun khẽ nâng mắt nhìn ta, li nhí trong miệng chào, ta lại tỉnh bơ, khom người xuống:

- Hoàng tử!

Sau đó đứng dậy kéo Mitamun đi mất. Mọi người xung quanh Izumin đều cảm thông cho hắn, ai mà ngờ cô nữ hoàng mềm yếu ấy lại cứng rắn như thế kia?

Mấy vị quan đại thần tò mò lắm nhưng không dám mở miệng bàn tán lung tung, ai mà biết được tương lai cơ chứ, nói lung tung không khéo lại phải cáo lão hồi hương sớm. Izumin tức giận nhìn ta, ta cũng mặc, bây giờ ta không muốn để hắn trong lòng nên hắn có làm gì cũng không ảnh hưởng đến ta, một tí cũng không có.

Theo như lời Mitamun nhận xét thì nụ cười của ta chính là nụ cười tỏa nắng làm ấm áp lòng người, còn ánh mắt lạnh lùng của ta lại bén hơn cả lưỡi dao, không giết chết người ta ngay được mà chỉ chạm nhẹ vào da thịt, cắt thành vết thương, đau đớn một cách chậm rãi... Ta ngạc nhiên cười cười hỏi nàng, nghiêm trọng thế sao? Nàng ấy nghiêm túc gật đầu, bảo ta nhìn Izumin thì biết.

Ta lại cười, trước kia ta luôn bị tình yêu dành cho Izumin ám ảnh, chỉ cần nhìn thấy hắn là tim đã đập rộn lên, quả thật rất giống những đứa con gái khác vây quanh hắn, ái mộ hắn cho nên hắn chán ghét ta là phải... Bản thân ta lại quên mất người yêu ta không phải là Izumin của thời điểm hiện tại. Bây giờ ta phải trả giá khá đắt cho hành động nông nổi này của mình!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120

Mitamun dắt ta đi trên tường thành, tất cả binh lính thấy chúng ta đều cúi đầu xuống làm lễ, ta thấy tay ý bảo bọn họ không cần, bọn họ lại đứng cả lên, tiếp tục công việc canh gác của mình. Ta nhìn xuống kinh thành nhộn nhịp bên dưới, kinh thành Hatusa vô cùng phồn hoa xinh đẹp, người dân mua bán tấp nập, đời sống của nhân dân rất phong phú. Không thể phủ nhận, tuy cha con Izumin rất hiếu chiến nhưng lại là những vị minh quân, trị vì đất nước rất thành công. Bất chợt ta bị thu hút bởi một bày lát đã đang đi lại gần công thành, trên mình chở những gói hàng trong bao to đùng mà không rõ là thứ gì, những người nắm dây cương của lát đã trùm khăn che mặt kín hết cả, chậm chậm di chuyển trong đoàn người. Một người trong đoàn đó vừa ngược lên, ánh mắt chạm thẳng vào ta...

Mamoru? Ta nghiêng đầu ngoái nhìn theo đoàn người đó, nhìn thấy người dẫn đầu đang nói chuyện cùng binh lính gác cổng. Ta không còn tâm trạng ngắm hoa nữa, vội kéo Mitamun chạy xuống dưới lao ra công thành, nào ngờ khi ta chạy ra công thành như thế lại bị Izumin đang ở trên cầu thang bắt gặp được:

- Asisur, nàng định đi đâu vậy? Không đi ngắm hoa nữa à?

- Không, ta muốn đi ra ngoài một tí...

- Đợi tí, ta bàn luận sắp xong rồi, ta đi cùng nàng

- Không được, đi đâu mặc xác ta, hoàng tử không cần bận tâm

Mặt Izumin đen lại, hắn cố gắng hít vài hơi dài...

- Asisur, nàng cũng phải cho ta tí mặt mũi, dù sao ta cũng là hoàng tử...

Izumin chưa nói hết câu đã thấy Asisur thoăn thoắt vẩy lao xuống hơn chục bậc thang. Mitamun phía sau đuổi theo muốn hực hơi cũng không kịp. Không nghĩ ngợi nhiều, hắn nhanh chóng bàn giao công việc lại cho vị tế tướng cùng quan tu tế, vội đuổi theo Asisur, trong lòng lo lắng không biết nàng muốn đi đâu...

Ta chạy đến cổng thành thì không thấy ai cả, chỉ có binh lính đang thay ca cho nhau. Chụp lấy vai của một binh lính gác cổng, ta dùng sức lắc:

- Đoàn lái buôn khi nãy đâu rồi? Bọn họ...

- Tham kiến hoàng phi...
- Không cần nói nhiều, đoàn lái buồn khi này đâu?
- A, bọn họ được hoàng hậu gọi đi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121

Mẫu hậu?

Mẫu hậu gọi bọn họ làm gì? Tại sao bọn họ quay lại đây không kiểm ta lại đi tìm hoàng hậu?

Izumin phía sau đã đuổi đến nơi, vội nắm tay ta kéo ta sát bên hân, không vui hỏi binh lính canh cửa:

- Lái buồn? Lái buồn gì?
- Thưa hoàng tử, hình như là buồn vài đến từ Ai Cập
- Bọn chúng đâu?
- Đã vào cung để thương lượng giá cả cùng nữ quan Mura rồi ạ
- Ừ...

Izumin trả lời cho có lệ mặc dù trong lòng vẫn còn băn khoăn nghĩ ngợi rất nhiều, đoàn người đến từ Ai Cập này rất đang ngờ, thêm vào đó là thái độ của Asisur càng làm hân thêm lo lắng, sợ nàng lại chuẩn bị âm mưu giờ trò gì...

- Asisur, nàng muốn xem mấy thứ vải ấy?
- Ừ, vài từ Ai Cập, ta không biết có phải thứ ta thích không?
- Chứ nàng không thích những thứ này à?

Izumin vừa hỏi, tay vừa xách tay áo rộng dài của ta lên, đây là vài thượng hạng, mặc vào vừa mềm mại vừa thoải mái, vài được hoàng tộc Hitaito dùng, không thể là đồ rơm, ta rất thích thứ vài đang mặc nhưng trong tình huống này không thể khen được mà đành chê vài tiếng:

- Uh, tuy rất tốt nhưng không thoải mái bằng thứ lụa mỏng ta thường mặc ở Ai Cập...
- Nhưng lạnh như thế, nàng mặc thứ lụa mỏng đó có được hay không? Nàng sợ lạnh thế kia...

Tuy ngoài miệng tỏ vẻ không vui nhưng khi thấy thái độ hợp tác của Asisur khi bị hân ôm đã không còn kháng cự hay tỏ vẻ lạnh lùng nữa khiến Izumin mềm lòng, nghĩ ngợi cũng giảm xuống bớt:

- Hay ta cho người sang Ai Cập chuyển thứ lụa đó về cho nàng nhé?
- Không cần đâu, ta muốn tự tay lựa!
- Ừ, vậy nàng cứ xem đi, nhớ cẩn thận với bọn chúng
- Biết rồi, người mau đi đi
- Có được không...?
- Được, được mà, người mau đi đi!

- Vậy trưa ta đến cung của mẫu hậu ghé đón nàng, bây giờ ta còn bận vài việc, nàng nhớ ngoan ngoãn! – nói xong lại đặt lên đỉnh đầu ta một nụ hôn, ta có ý muốn né nhưng không hiểu sao vẫn đứng im cho hân hôn, trong lòng có chút ngọt ngào... Tình yêu quả thật mơ hồ, không thể nào biết được người kia muốn làm gì, trong trái tim hân có ta hay không...

Quả là gần vua như gần cọp!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122

Ta chạy như bay đến cung của hoàng hậu, hoàng đế cũng đã ra về, chỉ còn mỗi hoàng hậu ngồi đây cùng Mitamun vừa thờ vừa lết đến, miệng trách mắng ta:

- Asisur, trông cô ốm yếu thế kia lại chạy nhanh ra phết, bồn công chúa chạy theo muốn hụt cả hơi mà té chết...

Ta cười cười ném bình nước hoa quả sang cho nàng uống giải khát, đoạn vén màn bước vào trong. Quả nhiên bên trong màn chính là tướng quân Shouta, đứng bên ngoài canh gác là Mamoru. Bọn họ nhìn thấy ta thì đồng loạt quỳ xuống hành lễ:

- Tham kiến nữ hoàng, chúng thần đến muộn, xin nữ hoàng tha tội...
- Mau đứng lên, tại sao mọi người còn trở lại đây?
- Hoàng cung Ai Cập có chuyện xảy ra, chúng thần đến đón nữ hoàng...

Có chuyện? Ta đang nghĩ ngợi không biết có chuyện gì thì hoàng hậu bên cạnh lên tiếng với vẻ không hài lòng:

- Shouta, sao khi này ông bảo với ta chỉ đón con bé trở về thôi? Bây giờ lại có chuyện gì?

- Tàu hoàng hậu, Ai Cập đang vô cùng hỗn loạn, cần có nữ hoàng trở về, chúng thần theo lệnh của hoàng phi Carol...

- Cô ta là ai mà dám ra lệnh cho Asisur, muốn đuổi là đuổi, khi cần thì gọi sao?

Hoàng hậu có vẻ tức giận, kéo tay ta đứng bên cạnh người. Đối với một đứa bé không mẹ như ta, lại được mẹ chồng yêu thương thế này, có cầu cũng không được!

Shouta dịu giọng, cố gắng thuyết phục hoàng hậu:

- Hi vọng hoàng hậu hiểu cho chúng thần, chúng thần chỉ đến đưa tin, còn chuyện đi hay không do nữ hoàng quyết định.

Ta cảm thấy không ổn, vội cúi chào hoàng hậu rồi kéo Shouta ra bên ngoài hành lang đứng. Đây là chuyện nội bộ hoàng cung Ai Cập, hoàng hậu cũng không nên biết nên chắc bà ấy sẽ thông cảm mà không đề ý chuyện này đối với ta.

- Có chuyện gì nghiêm trọng vậy?

- Nữ hoàng, hoàng phi Carol bị người ta bắt rồi...

- Bắt? Ai bắt? Chẳng phải chúng ta đã đưa trả nó về Ai Cập rồi sao?

- Về gần biên giới thì bị bắt

- Assyria bắt? Phải không?

- Phải, dạ phải, sao nữ hoàng biết?

- Ta đoán, gần biên giới Ai Cập mà dám bắt người, hành động lộ liễu như thế chỉ có Angon mới dám làm...

- Nữ hoàng, hoàng đế...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 123

Ta không cần nghe hết câu của Shouta cũng biết, thằng nhãi Menfuisur lại cầm quân đi phá đám, khiến mọi chuyện trở nên tệ hại hơn. Chỉ cần Carol của nó gặp nạn thì nó sẽ như người điên mất hết lí trí mà hành động theo cảm tính. Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao trước kia chúng nó bị thiên hạ quay như quay đẽ, thân là hoàng đế cùng hoàng phi Ai Cập mà phải bốn ba lần lộn khắp nơi như cái bang giăng hồ.

- Hiện tại như thế nào rồi?

- Thưa nữ hoàng, ở Ai Cập đã có tể tướng Imhotep trông coi mọi chuyện, chỉ có điều hoàng đế Menfuisur cùng hoàng phi Carol có tí nguy cấp... Sợ rằng hoàng đế Angon muốn giết Menfuisur, cướp Carol làm vợ để dễ về thôn tính lòng dân ở Ai Cập.

Ta âm thầm gãi gãi chóp mũi, hóa ra Carol có giá trị thật, dù sao cũng nên thông cảm cho Izumin, viên ngọc sáng giá thế kia mà, ai gặp chẳng yêu, không yêu cũng phải cưới. Trong lòng có chút hậm hực, quả thật từ trước đến giờ Asisur ta chưa làm được thứ gì cả, toàn là Carol làm rồi được người ta ca tụng, nào là biết kĩ thuật rèn sắt thép, kĩ biến nước đục thành nước trong, đưa ra những lời khuyên mà theo triều đình Ai Cập gọi là “tiên tri”, giải được độc hồ mang, là con gái nữ thần... Hừ, ngoài chuyện là con gái nữ thần sông Nin ra, những thứ còn lại ta cũng làm được vậy? Tại ta không muốn thôi...

Izumin hâm mộ tài năng của Carol khiến ta khó chịu không thôi, nào ngờ cũng có ngày nàng ta cùng Menfuisur chặt vật như thế, trong lòng ta có tí hả dạ. Nếu Izumin biết thì sẽ thế nào nhỉ? Dù sao ta cũng không độ lượng đến nỗi đi cứu cả tình địch từng cướp chồng mình. Ai mà biết được Izumin vừa an thân an phận một thời gian sau khi nhìn thấy Carol sẽ yêu nàng ta lại chứ? Tuyệt đối không thể để Izumin biết chuyện này được.

Ta suy nghĩ xong thì cúi chào hoàng hậu ý định lui về nghỉ ngơi, nào bị hoàng hậu gọi lại:

- Asisur con muốn về Ai Cập không?

- Thưa mẫu hậu, dù sao đó cũng là nơi con đã sinh ra và lớn, bỏ mặc nó con có chút khôngỡ...

- Ủ! Thôi, con cứ chuẩn bị đi, nhớ phải cẩn thận, có cần ta phái thêm người không?

- Dạ không thưa hậu, con cảm thấy đủ rồi ạ!

- Tùy con cả thôi, về phía phụ hoàng con cứ đề ta tính toán! Khó ở chỗ Izumin kia, nó có cho con đi không?

- Hoàng tử làm sao cấm cản được con ạ? – ta không vui đáp trả, liếc nhìn về phía Mitamun đang ngồi trên bàn nhâm nhi thức ăn, nếu có nàng ấy đi cùng thì tốt, dù sao đi một mình cũng rất nhàm chán vô vị! Hoàng hậu gật gù, lại căn dặn ta thêm vài chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**Net.

Chương 124

Sau khi dùng bữa tối xong, ta rón rén bước đi vào phòng, nơi Izumin đang ngồi đọc tấu chương của mấy vị đại thần vừa gửi lên khi này, ta giả vờ bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh hắn, trên tay cầm theo một chén trà nóng. Izumin thấy ta chủ động ngồi gần hắn thì bỗng nhiên trở nên vui vẻ, tay buông tấu chương xuống, đỡ lấy lưng của ta.

Dù sao cũng cảm thấy có chút ngọt ngào. Giận thì rất giận nhưng hắn cũng đã thả Carol, cũng buông bỏ kế hoạch đánh chiếm Ai Cập, và lại, ta với Izumin cũng đã trở thành vợ chồng, cũng không nên hành hạ hắn quá. Ta chỉ muốn trả thù cho người ngoại cảm giác đau đầu trong lòng mà thôi...

Izumin cầm lấy chén trà đang bốc khói nghi ngút trên tay ta để lên bàn, xoay người ta lại ngồi trong lòng hắn. Ta cũng không phản kháng nhiều, mặc cho hắn xoay.

- Asisur, hôm nay lựa đồ thế nào?

- Chỉ được vài món, còn lại không ưng ý cho lắm

- Ta đã bảo sẽ cử người đến Ai Cập mua cho nàng, nàng lại không chịu

- Ta tự lựa sẽ vừa ý hơn, người thì biết cái gì...

- Ta bảo bà Mura đi

- Bà ấy đi lấy ai chăm sóc cho ta?

Izumin không hỏi tới nữa, ngoan ngoãn chịu thua trước ta, tay vân vê mấy lọn tóc con, ánh mắt có vẻ sung sướng lắm, nụ cười trên môi càng lúc càng rõ. Ta thấy hắn cười vui vẻ như thể nên miệng cũng bắt gác nhếch lên, tạo thành một đường cong cong như hắn.

Bên dưới là một tấm thảm lông dày, rất mềm và mịn, bên trên là màn lụa mờ mờ ảo ảo, ánh sáng vàng nhạt ấm cúng của nến được thấp khắp nơi, lại có một tên đẹp trai như Izumin nằm bên cạnh... quả thật khó kiềm chế ==

Một con gió lạnh khe lùa vào, mang theo cái buốt giá của tuyết vừa rơi xuống khiến ta thấy hơi lạnh run, nỗi căm dả gà lên, vội kéo cao cổ áo. Izumin bèn mở lớp áo ngoài ra, nhét ta chui tọt vào rồi quấn lại. Thế là ta và hắn chỉ cách nhau đúng một lớp đồ mỏng, xuân sắc lồ lộ khiến lòng người rạo rức vô biên nhưng vì tương lai sự nghiệp trước mắt nên đành phải kiềm chế, trước hết phải thực hiện theo đúng kế hoạch đã.

- Izumin, lấy chén nước ấm cho ta.

- Đây là cái gì vậy?

- Ha! Trà, ta vừa xin một ít từ chỗ mẫu hậu, thơm lắm, người thử không?

- Ngon vậy sao? Trước giờ ta không hề biết mẫu hậu thích uống thứ này!

- Tại người không để ý, chứ mẫu hậu rất thường hay dùng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Ta thấp thòm không biết phải làm sao cho hắn uống chén thuốc mê này đây... Nếu hắn cứ thức nhận rằng thế này thì còn khuya ta mới xuất phát được, mọi người bên dưới chắc chờ ta cũng khá lâu rồi. Tình hình của Carol cùng Menfuisur cũng đang khá nguy hiểm, từ đây sang Assyria cũng mất ba ngày, hi vọng bọn nó có thể cầm cự được. Izumin không hề biết những lo lắng cùng âm mưu của ta, cuối cùng cũng vui vẻ nâng chén uống cạn sạch. Ta thấy thể thì hào hứng ra mặt, nào ngờ chưa vui sướng được bao lâu thì hắn bắt ngờ ép môi ta lại...

Mẹ nó, ta cho người uống thuốc mê, người cũng chia sẻ với ta làm gì?

Izumin đẩy sang miệng ta không ít thuốc, chắc cũng hơn nửa chén, hắn ép ta sắp ngạt thở chết mới chịu buông ra, môi từ từ lún xuống cổ, nhấn ta ngã ra nệm. Người ta hơi run rẩy, cố gắng chịu đựng...

Cuối cùng Izumin mơ mơ màng màng gọi tên ta: "Asisur..."

Sau đó...

Sau đó đương sự bất tỉnh, còn ta thì ôm cái đầu choáng váng bỏ chạy ra ngoài, dẫn bà Mura vào chăm sóc cho Izumin đang trúng thuốc mê của ta bị tê liệt hoàn toàn trong kia, trước khi đi không quên vớ hắn một phát cho hả giận, đám làm hư bột hư đường kế hoạch của ta.

Quốc vương Hitaïto cũng không quên nhắc nhở:

- Angon không phải là một tên vua đơn giản, ngay cả Izumin cũng rất dễ phòng hắn, con nên cẩn thận. Bây giờ chúng ta coi như đã vi phạm vào bản liên minh với Assyria, tốt nhất con không nên chạm mặt hắn. Cứu được hoàng đế cùng hoàng phi Ai Cập thì nhanh chóng trở về, chúng ta không đảm bảo sẽ cầm chân được Izumin!

- Phụ vương, con đã rõ, mọi người không cần lo!

- Asisur, nhớ cẩn thận tí, Mitamun nữa, không được nghịch ngợm nhé...

- Mẫu hậu, con biết rồi mà!

Đoàn người đưa tiễn chúng ta cũng không đông, chủ yếu là hoàng đế cùng hoàng hậu Hitaïto. Ta vừa leo lên xe ngựa đã nằm vật ra ngủ vòn vện ba ngày mới tỉnh, vừa tỉnh lại đã tới nơi ngay lập tức.. tên Izumin khốn kiếp, thuốc của ta tự chế quả thật khó chống cự được. =.=

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

Izumin day day hai bên trán, mơ màng ngồi dậy, mắt vẫn chưa thích ứng được với ánh sáng nhưng tay đã vươn sang bên cạnh tìm kiếm người nào đó...

Kết quả tìm kiếm là không thấy ai cả, thậm chí bên cạnh lạnh toát không hơi ấm...

Izunin âm thầm thờ dài, chắc Asisur lại giận mình tiếp nên bỏ về phòng ngủ rồi, phải đi kiếm nàng thôi! Trễ rồi sao bà Mura không vào gọi hắn dậy, để hắn ngủ đến mụ mị đầu óc thế này?

- Bà Mura...

- Hoàng tử, người đã dậy.

- Ủ, hoàng phi Asisur đâu?

- Hoàng tử có muốn ăn gì không?
- Dọn lên đi, ta ăn cùng nàng, nàng đã ăn sáng chưa?

Bà Mura không trả lời, quý thụ xuống sàn nhà, mấy ti nữ phía sau cũng vội quý xuống, không ai dám ngẩng đầu nhìn hay lên tiếng trả lời câu hỏi của hắn. Izumin bắt đầu tỉnh táo, cảm thấy kì lạ, hình như có gì đó không ổn cho lắm, vội đỡ bà Mura dậy hỏi dồn:

- Asisur đâu? Bà Mura, Asisur đâu?

Bà Mura ngoảnh mặt sang phía khác, ánh mắt bối rối. Izumin hét hoảng đi ra khỏi phòng, lao vun vút về phía cung điện của Asisur, trên đường đi gặp bao nhiêu người cúi đầu chào hắn cũng mặc kệ không để tâm tới, cứ để cho bọn họ quý đó, dùng tốc độ nhanh nhất, thờ ồ đập tung cửa phòng của Asisur ra...

Bên trong trống rỗng không có bóng dáng của ai, những thứ vật dụng hằng ngày của Asisur cũng không thấy...

Asisur, nàng được lắm, dám hạ thuốc mê lên người ta rồi bỏ trốn, nàng được lắm...

Được lắm...

Izumin thất thần một hồi lâu, sau đó ánh mắt lạnh như băng không thấy một tia ấm áp, gọi ông đội trưởng cùng đoàn hộ vệ đến:

- Hoàng phi bỏ đi đâu, tại sao các người không bắt lại?
- Thưa hoàng tử, ...
- Nói, đừng nghĩ mình là cận vệ của ta rồi muốn làm gì thì làm
- Hoàng tử, hoàng phi đến Assyria để cứu hoàng đế cùng hoàng phi Ai Cập rồi ạ...
- Ai dám cho nàng đi khi chưa có lệnh của ta?

Izumin gằn giọng chất vấn, ánh mắt sắc bén khiến cả đoàn thị vệ bối rối, không ai dám nhìn thẳng, không biết phải trả lời thế nào... May mắn thay bà Mura đuổi theo đến nơi, thờ hồn hèn vài nhịp rồi quý xuống, giải trình lí do giúp đỡ mọi người:

- Tàu hoàng tử, hoàng phi đi cùng một đoàn lái buôn ra khỏi nơi này...
- Lái buôn, lái buôn Ai Cập...

Izumin từ từ siết tay thành nắm đấm, Asisur, ta thật sự muốn giết chết nàng, hóa ra nàng giả vờ gần gũi ta chỉ để lập mưu trốn thoát khỏi ta, trong lòng dâng lên cảm xúc thất vọng cùng tức giận mãnh liệt, đứng dậy đạp đổ cả bàn đá to lớn bên cạnh, mất nguy hiểm nhìn ra bên ngoài.

- Chuẩn bị đến Assyria.
- Vâng, thưa hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Mọi người cuống quýt lui hết ra ngoài, lúc này báo bọn họ làm gì cũng được, quý trên sàn đá lạnh thấu xương còn phải hứng chịu ánh mắt nguy hiểm của hoàng tử, trong lòng cứ thấp thòm lo sợ không biết mình sẽ chết khi nào. Hoàng đế Hitaito khi nghe tin Izumin đang chuẩn bị đến Assyria thì chạy ra ngoài đưa tiễn, bồi thêm vài câu đố nhà người ta:

- Con trai của ta à, Asisur đã muốn rời khỏi đây... con có cố cũng không làm gì được đâu...
- Con à, chết thật, quốc vương Assyria là kẻ háo sắc, nếu nhìn thấy Asisur nhà ta thì biết làm sao đây?

Izumin lạnh nhạt cúi chào hoàng hậu, hôn lên mu bàn tay bà rồi lạnh lùng oai dũng leo lên lưng ngựa, liếc quốc vương Hitaito một cái sắc lạnh, nắm dây cương kéo mạnh. Cả đoàn người dần dần biến mất trong đám bụi tung mù mịt...

Hoàng đế Hitaito vui vẻ quay đầu sang bảo với hoàng hậu:

- Hậu thấy không, cuối cùng nó cũng biết tức giận với ta!
- Hoàng thượng, chẳng phải Asisur bảo xong việc nó sẽ về sao? Sao người lại...
- Dù sao cũng rảnh rồi, chẳng nhẽ Izumin học ai mà lúc nào cũng chùng ra cái bộ mặt lạnh hơn tuyết, ngay cả ta còn sợ! Thấy nó như thế ta rất vui!

Hoàng đế đỡ hoàng hậu đi vào trong, còn hoàng hậu thì ngoái đầu, trong lòng hơi lo lắng. Con trai cùng con dâu đều đi như thế, trong lòng bà cứ thấp thòm không yên, chưa kể còn còn đứa con gái nghịch Mitamun nữa...

- Nữ hoàng, chúng ta đã đến biên giới Assyria rồi, trước mặt là nơi mà binh lính Ai Cập dựng trại...
- Ồ, phong cảnh nơi đây đẹp thật!!!!

Nineveh là thủ phủ của Assyria, kiến trúc kiên cố, những bức tường thành cao vút cứ nối tiếp nhau trải dài theo bờ sông Tigris, rừng núi ngút ngàn, sương mù nhẹ nhàng bao trùm cả tòa kiến trúc ấy khiến những bức tượng to lớn trở nên sống động, như những người khổng lồ xuất hiện trong lớp sương mù... Đây là niềm tự hào của cả dân tộc Assyria, cũng như sông Nin là niềm tự hào của Ai Cập vậy.

Ta ngắm nhìn kĩ kinh thành Assyria, sau đó quan sát con sông Tigris đang cuộn cuộn chảy, sóng cứ đề lên nhau mà trườn tới, háo hức vô cùng.

Tướng quân Horus cùng toàn bộ binh lính Ai Cập thấy ta đến đều quý xuống hành lễ, tướng quân Horus tay đề chéo lên vai, vừa cúi đầu chào đã vội ngẩng đầu lên, hấp tấp lo lắng thông báo:

- Muốn tàu lệnh bà, hoàng thượng và tướng quân Minurê dẫn một số ít binh lính vào trong thành, đến bây giờ vẫn chưa trở ra... Chúng thần ngoài này chờ hơn năm ngày rồi ạ...
- Các người có tin tức gì của Carol không?

- Nghe nói hoàng phi bị binh lính Assyria bắt giữ, còn thực hư thế nào không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Ta thoát trầm ngâm, nếu Angon bắt được Carol trước Menfuisur thì chỉ cần đẩy binh sang Ai Cập, cưới Carol làm vợ sau đó lấy nàng làm sức ép với Menfuisur thôi, tại sao lại phải nhọc công bày mưu tính kế trong khi biết Menfuisur chỉ mang một số ít binh lính vào... Cho dù hẳn bắt Carol và Menfuisur thì ở Ai Cập vẫn còn có ta, nếu hai đứa nhóc ấy bị giết chết, hiển nhiên toàn bộ Ai Cập đều nằm trong tay ta, mà ta và Izumin đã kết hôn, làm như vậy rất nguy hiểm vì liên minh của Hitaito và Assyria đã đổ vỡ, Hitaito không còn là đồng minh của Assyria nữa. Điều đơn giản này không lẽ Angon không nghĩ đến?

Trừ khi... trừ khi...

Carol không nằm trong tay Angon, mà Angon đang dùng Menfuisur làm con mồi để dụ Carol đến. Angon háo sắc, hẳn muốn cả gang sơn lẫn nữ nên chắc chắn không bỏ qua cho Carol, hẳn sẽ không chán chờ mà cưới Carol làm vợ...

Ta nhẹ giọng cho binh lính đứng lên, buông vài lời ngon ngọt tốt đẹp cổ vũ tinh thần của mọi người, bảo tướng Horus dẫn ta đi xem địa hình xung quanh.

Mang tiếng là xem địa hình xung quanh nhưng thực chất ta đang xem hướng chảy của dòng sông Tigris và bắt đầu ước lượng khoảng cách...

- Cây này đi! Cây kia nữa, cây nào càng to càng tốt!

Ta hải lòng gạt đầu vỗ vào mấy thân cây rắn chắc đầy rong rêu to lớn trong rừng, binh lính ngạc nhiên nhìn ta, tướng Horus cũng không hiểu:

- Lệnh bà, người muốn chặt cây làm gì? To như thế...

- Các người chặt cây, ép làm sao cho cây đổ xuống phía lòng sông bên dưới, ngăn dòng nước chảy xiết lại. Mệnh lệnh của ta chỉ có như thế, ta là cấp trên của các người, các người chỉ cần nghe lệnh của ta thôi! Sóng chết của Menfuisur cùng Carol phụ thuộc vào các người cả!

Ta ung dung nhàn nhạ phe phẩy cánh quạt, trong khi đó trong lòng điên cuồng gào thét. Chết thật, bây giờ ta đang làm gì thế này, người ra lệnh cho bọn họ chặt cây chính là Carol, sao ta lại đi cướp công với nàng ấy...

Nhưng bây giờ tình huống đảo ngược, ta không biết Carol ở đâu, không biết tình huống của Menfuisur như thế nào, lỡ nàng ấy không liên lạc được ra bên ngoài thì hỏng bét, lúc ấy Angon sẽ dễ dàng tấn công Ai Cập, ôi, hẳn dễ gì buồn tha cho Hạ Ai Cập của ta?

Không được, vì Hạ Ai Cập yêu cầu, ta đã làm một chuyện vô cùng sáng suốt.

- Cho các người ba ngày, cố gắng hoàn thành trong ba ngày, khi nào sẵn sàng thì ra tín hiệu cho ta.

- Dạ vâng...

- Tốt, tướng Horus cố gắng nhé! Bây giờ ta sẽ trà trộn vào trong thành, nhanh chóng thúc đẩy người của tướng quân làm việc.

- Lệnh bà cẩn thận...

Ta âm thầm cười mỉa trong lòng, các người lúc nào cũng nghĩ cho nữ thần của các người, có ai nghĩ đến an nguy của bản thân ta đâu! Nghĩ đi nghĩ lại, gã đến Hitaito không phải không tốt, vẫn hơn là gã đến Babylon rồi chết già ở đó. Tướng Shouta thấy ta quyết định mọi việc nhanh chóng quá vội đẩy ta về liễu rồi lên tiếng, giọng điệu có vẻ không hải lòng lắm:

- Cứu Ai Cập chỉ là cái cớ để chúng tôi đưa lệnh bà ra khỏi Hitaito, đâu phải để lệnh bà dấn thân vào nguy hiểm? Bên trong là kẻ thù, chúng ta lại không biết gì về địch, nếu nữ hoàng có mệnh hệ gì, hoàng tử giết chúng tôi hết.

- Phải, hoàng tử máu lạnh cỡ nào chẳng lẽ nữ hoàng còn không biết? Ngài mau suy nghĩ lại cho kĩ. Còn nữa, ngài gọi đám nhoi nhóc ngoài kia chặt cây phá rừng làm gì vậy?

- Thấy bọn họ ngồi không, ta chịu không nổi, kiểm chuyện cho họ rèn luyện sức khỏe.

Một câu nói của ta gây chấn động toàn cầu, mọi người im bất, không thể tưởng tượng được trần trời nhìn ta. Trong giờ phút này mà còn nói đùa được, quả nhiên chỉ có nữ hoàng nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Ta phì cười, bảo Therru lấy bản đồ ra cho ta, sau đó mới từ tốn trình bày kế hoạch dùng nước sông nhấn chìm kinh thành Assyria ra cho mọi người nghe. Ở đây là lầu trại riêng của ta, toàn là người của ta, bên ngoài cũng đã có người canh phòng nghiêm ngặt, ta cũng không cần đề phòng nhiều, thoải mái nói:

- Nước sông Tigris chảy rất mạnh lại rất xiết, nếu chúng ta chặn dòng chảy của dòng sông thì nước sẽ quay ngược lại phá tan kinh thành Assyria, chưa kể thành Assyria làm bằng gạch thô, đã rạn nứt theo tháng năm, khi bị ngâm trong nước sẽ nhanh chóng bị mục lõ, bên trong kinh thành lại có quá nhiều lối dẫn nước...

- Sao lệnh bà biết bên trong như thế nào?

- Ờm, đêm qua ta thấy thần linh mách báo...

Bên trong lầu chỉ có mình ta nói chuyện, những người còn lại đều im thin thít. Ta chém thế thôi, Carol nói thế nào ta nói lại y chang thế ấy, các người hiểu bao nhiêu thì hiểu. Chắc bọn họ đang tiếp thu, ừ thôi cứ để họ tiếp thu, ta lại bắt đầu đi lựa trang phục để phục đề trà trộn, không có Ari thật bất tiện quá.

Sực nhớ ra một chuyện quan trọng, ta vội gọi tướng Mamoru vào:

- Mamoru, có phải khi Carol về tới biên giới Ai Cập Ari đã cho người bắt nó không?

- Sao ngài biết...

Mamoru chưa nói hết câu đã vội che miệng lại, cúi đầu không nói thêm lời nào. Với tính cách của Ari ta làm sao không biết, nó hận Carol đã mê hoặc Izumin khiến ta đau khổ nên mới tự ý muốn tìm Carol trả

thù, giấu Carol đi, chắc có ai đó đã giúp Carol trốn thoát nên mới bị Angon bắt được chứ làm gì có ai nghĩ Carol đang bị binh lính Ai Cập bắt giữ! Có khi nào là tên lái buôn gian xảo Carep chăng?

Hasan mà dám tham gia vụ việc bán Carol cho Angon, ta sẽ cho hắn uống thuốc độc chết. Dám phản ta theo tiền.

Ta dắt theo Therru đi vào trong kinh thành, đánh ngất hai cô ti nữ rồi lột quần áo của họ ra, nhanh chóng mặc vào, không quên đeo khăn che mặt. Có Therru đi theo, làm chuyện gì cũng dễ dàng, nàng ấy rất linh hoạt, lại theo Izumin nhiều năm nên cũng không hề thua kém gì bọn đàn ông. May mắn, phụ nữ Assyria có thói quen dùng vải che mặt. Ta bỏ Mitamun ở lại vì sợ nguy hiểm cho nó, ta còn có thuốc mê phòng thân chứ công chúa như nó làm sao có thể tự bảo vệ được.

Hai người chúng ta tay ôm hai bình rượu từ từ tiến vào đại tiệc. Ta khôn khéo ẩn mình chung với tốp năm cung nữ đang ôm rượu bước vào trong tiệc, nhanh chóng hòa mình học theo dáng đi cùng cách bê rượu của các nàng. Therru cũng thế.

Đi vào bên trong cung điện là tiếng nhạc có phần hơi mãnh liệt, nhịp điệu dồn dập, binh sĩ nằm lũ lượt trên đệm, dưới đất cũng la liệt, phía trung tâm là bọn vũ nữ đang tận lực nhảy múa, tiếng nhạc réo rất rơi vào tai khiến ta hơi khó chịu, cộng thêm tiếng lê nhè của bọn lính Assyria đang niu vẩy bảo ta rót rượu khiến ta càng khó chịu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130

Trong không khí nồng nặc mùi rượu cùng những âm thanh dâm dăng phát ra từ góc phòng. Therru đứng nép sát bên cạnh ta, ta không dám hành động lung tung, vội kiếm một tên lính đã say khướt ngất từ lúc nào không hay, vỗ ngồi hất hạ hắn. Bọn lính say cả, cũng không ai để ý đến ta giúp ta dễ dàng nắm bắt tình hình.

Trên cùng là Angon đang nâng cốc vui vẻ cười nói cùng đám nin thần đang quây quanh, thẳng nhóc mặt mũi buồn bã ngồi đằng xa kia ắt hẳn là Shan, vương tử của Assyria, em trai của Angon. Còn cái kẻ đang ngồi trong lòng Angon thì khỏi nói, chính là bạn nhỏ Carol nhân vật chính trong truyện của chúng ta. Ta quan sát bộ trang phục của Angon một hồi, cuối cùng rút ra được một câu hỏi lưu danh sử sách, không biết quốc vương Assyria mặc vậy hay mặc quần nh?

Ta chán nản vỗ trán. Nhìn cái vẻ đắc ý của Angon, xem ra hắn vừa mới bắt được Carol.

Hay rồi, cả hoàng đế và hoàng phi Ai Cập đều ở trong tay hắn rồi.

Angon dâm dâm tà tà nhìn Carol, sau đó liếm mép, lại tiếp tục uống rượu, sau đó liếm mép, môi cười xếch lên láo lếu vô cùng, đây là vẻ mặt dâm dăng trơ tráo khác hẳn với vẻ nham hiểm lần trước hắn gặp ta. Nhưng dù phải cũng phải công nhận, vẻ mặt cứng tính cách dung hòa với nhau vô vùng, bằng chứng là những thứ vô lại ấy tổng hợp trên người hắn một cách rất hài hòa. Carol khó chịu ngồi im lặng nép mình sát ra bên ngoài, tránh đụng chạm với Angon, quần áo Carol đang mặc có phần hơi hở hang, một lớp vào voan mỏng phủ toàn thân, áo cũng vậy hơi mỏng mảnh, hở cả vùng bụng và lưng. Tên Angon này quả nhiên biến thái không hề tầm thường.

Ánh mắt của Angon càng lúc càng trắng trợn, nhìn chòng chọc Carol như muốn xuyên qua lớp áo để chiêm ngưỡng những thứ nằm bên trong nó khiến một kẻ ngồi cách xa hắn là ta đây còn nổi cả da gà, huống hồ chỉ là Carol bé bỏng trên đó. Nàng ấy run sợ cố gắng uống hết rượu Angon bắt ép, sau đó giả vô cười duyên dụ hắn uống lại.

Ta rất muốn lên đó và nói với Carol: “Cô ngốc, yến tiệc này, cô nhìn xem, có giống hôn lễ của cô cùng Menfuisur không?”

Rõ ràng Angon đang ăn tiệc mừng hắn cưới vợ, và cô dâu chính là cô đấy, cô đứng lo cho Menfuisur nữa, cô lo cứu thân mình trước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131

Ta ngồi quan sát Carol mãi đến lúc nó trốn đi với âm thầm đứng lên đi theo nó ra ngoài. Ta phải chờ Carol vì thứ mù đường như ta chắc chắn không thể tự mình mò đến phòng giam Menfuisur được, đành để nàng ấy suy đoán ra đi. Ta cùng Therru như ăn trộm rón rén chạy theo Carol, cứ lâu lâu Therru lại ắt ta vào bụi lùm nào đấy không thương tiếc, sau đó thò bạo lòi ta đứng lên đuổi theo Carol. Ta rơi lệ, nếu có Izumin ở đây thì ta khỏe rồi, hu hu.

Suốt dọc đường đi gặp rất nhiều binh lính nhưng chúng đều canh gác rất lỏng lẻo, ý y trong tay đang giữ Menfuisur cùng Carol nên không cần phải sợ hãi gì cả. Điều này càng có lợi cho ta, vua như thế nào thì tướng như thế ấy.

Bảo ta bình tĩnh cũng không đúng nhưng rõ ràng ta bình tĩnh hơn Carol vì bên cạnh ta có Therru bảo vệ, trong người còn vài món phòng thân. Thấy Carol chui vào một căn phòng mãi cũng không ra, ắt hẳn đó chính là ngục giam giữ Menfuisur. Nếu ta nhớ không lầm, Carol vào phòng đó chưa được bao lâu thì Angon tỉnh rượu, bắt nó đi. Vậy thì đại gì mà ta chui vào?

Thế là ta cùng Therru núp sát bụi lùm, mặc cho cô đâm đau cả móng cũng không được la lên. Ta chờ đến lúc thấy Angon kéo cả đoàn người hùng hậu đi vào, sau đó cả đoàn người đi ra thì mới yên tâm chạy vào bên trong, để đám binh lính vô dụng bên ngoài cho Therru thư giãn đầu óc. Nãy giờ cũng căng thẳng quá rồi.

Ta điềm nhiên từ tốn bước vào, từ từ kéo khăn che mặt xuống trước mặt mọi người, mặc kệ vẻ ngạc nhiên của bọn họ, ta không nhanh không chậm đến nhét vào miệng Menfuisur một viên thuốc. Thằng nhóc con vội nuốt vào, sau đó kêu:

- Chị, nguy hiểm lắm, chị mau cứu Carol rồi đi khỏi nơi này đi...

Ta cảm động, ừ, ít ra người còn biết suy nghĩ cho an toàn của chị người. Ta vội gạt đầu la lịa, vén váy giả vờ chạy ra ngoài thì Menfuisur ngượng ngùng gọi ta lại:

- Chị... Chị cứu bọn họ trước đã... - sau đó bất lực cúi gằm mặt xuống, xấu hổ không lên tiếng. Hắn chỉ buộc miệng nói thế thôi, không ngờ chị bỏ đi thật.

Ta cũng không giả vờ đi nữa mà đến bên song sắt, chườn vào trong vài lọ được thảo chữa trị vết thương cùng hồi sức cho mọi người. Trước giờ ta không biết điều chế được, bây giờ biết là nhờ trước kia theo học thầy Rabanna, thật hữu ích biết bao. Therru dọn dẹp xong đám người bên ngoài thì vào ném cho ta nắm cỏ khi này, đây là cỏ cầm máu, ta vô tình phát hiện được trong quá trình núp bụi lùm. Ta ngó thấy vết thương trên đùi của Minurê, ném thuốc cho hắn, sau đó lại tiếp tục bôi thuốc vài vết thương cho Menfuisur. Dù gì nó còn phải dùng sức nhiều lắm.

- Chị, sao chị không cứu Carol?

- Carol thu hút sự chú ý của Angon, ta mới đi cứu người được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132

Ta cần thận kể lại kế hoạch cho Menfuisur nghe, yêu cầu nó phải ngoan ngoãn kiềm chế bản thân, không được nóng nảy quá mức mà làm hư kế hoạch của ta. Sắp xếp xong, ta vội đi ra ngoài. Lúc này Angon đã mang Carol vào động phòng...

... Sau đó...

Ta nghe binh sĩ đồn voi nhau rằng, nữ thần sông Nin đã nuốt hoa Dìgital tự vẫn.

Chỉ chậm trễ vài bước mà biết bao nhiêu sự kiện đã xảy ra...

Hoa ấy đẹp, nhưng rất độc. Đã trúng rồi rất khó chữa nhưng chỉ khó với cổ đại mà thôi, đối với hiện đại, chỉ cần đẩy chất độc ra bên ngoài sau đó điều dưỡng cơ thể là được. Ta đành phải đi tìm Hasan, bắt hắn đem thuốc vào cứu Carol. Hasan đang ấy náy vì đã lừa Carol, thấy vậy vội cảm ơn ta rồi rút vội cầm bài thuốc chạy vào xin gặp hoàng đế Angon. Hasan vừa đi, một bóng dáng nhỏ bé cao tới lưng quần của ta cũng khệ nệ vác một hòm thuốc đi theo cùng. Ta ngạc nhiên nhìn bóng người tí hon ấy, không rõ là nam hay nữ, chỉ thấy khuôn mặt có phần nhem nhuốc, áo choàng bên ngoài hơi rách rưới, che kín cả mái tóc cùng một nửa khuôn mặt. Điều khiến ta ngạc nhiên là một người lúc nào cũng ngạo du một mình như Hasan từ bao giờ lại có thêm một người nữa thế này?

Ta lẳng lặng nhìn hai người đó chạy đi, bản thân mình mới tìm đường đi lên tường thành quan sát xuống dưới. Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy doanh trại của binh lính Ai Cập đèn đuốc sáng rực, nhốn nháo hơi náo loạn. Xem ra binh lính Ai Cập không đèn nổi tề, bọn họ tiến hành mệnh lệnh của ta trong bóng đêm rất nhẹ nhàng, giấu không cho binh lính Assyria phát hiện ra. Mamoru cũng đã trà trộn được vào bên trong, xem ra Angon rất tự tin, không hề phòng vệ một chút nào, mặc cho người của chúng ta muốn ra thì ra, muốn vào thì vào. Đây, ta cũng không biết do người của ta giỏi quá hay do Carol cùng Menfuisur ngốc quá, có thể mà cũng dễ bị bắt. Theru mới bảo, Angon chỉ cho lực lượng tập trung bao vây canh gác hai người đó thôi nên chúng ta mới được tự do như thế này. Ta cảm thấy phải, ra sức gặt đầu.

May mắn là ta đến nơi vừa kịp lúc Angon ép Carol làm vợ, đến trễ là không kịp ra lệnh cho người Ai Cập rồi...

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, Angon trì hoãn quyết đấu cùng Menfuisur lại, tận lực ra sức chữa trị cho Carol. Thuốc mà ta cho Hasan chỉ giải độc từ từ chứ không giải hẳn một lần được nên cần phải có thời gian, nếu Carol chết trong tay Angon thì chắc chắn Menfuisur sẽ điên tiết lên, sống chết giết Angon trả thù. Khi ấy mất cả chỉ lẫn chạy, tất nhiên Angon không dám mạnh động, phải chờ Carol được cứu sống mới dám ngao nghể như lúc trước. Lá bà chủ àt mất đi đồng nghĩa với kế hoạch của hắn hỏng bét.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133

Bạn đọc cũng đừng thắc mắc sao ta lại đi đứng ngênh ngang trong cung điện Assyria như thế, câu trả lời chính là hoàng cung của Assyria, số lượng nữ nhân còn nhiều hơn cả binh lính đang đứng gác ngoài thành, chứng tỏ Angon háo sắc cỡ nào, ta lại đang mặc trang phục cung nữ, muốn đi đâu chẳng được. Ta ngồi trong góc, tranh thủ nhai nuốt vài món, tận bây giờ mới có khẩu vị để ăn, mắt vẫn không quên đánh giá cô gái mũ mào đang thờ ơ ngồi nhìn ra bên ngoài kia. Jamary, rất xinh đẹp, vô cùng tài năng, là người được hoàng đế Angon sủng ái nhất trước khi Carol bị bắt đến đây. Không ngờ cô ta lại đem lòng yêu Menfuisur, muốn phản bội Angon. Nhưng thế lại lợi cho ta, thức ăn để suy trì sự sống cho Menfuisur toàn do cô ta cung cấp chứ ta nào có làm nên tích sự gì. Không trách ta được, kiếm thức ăn nuôi hai kẻ bọn ta đã khó, làm sao nuôi thêm cả bảy binh lính kia?

Carol đã tỉnh, Ruka cùng Hasan ra sức chăm sóc và bảo hộ nàng khiến ta cũng an tâm, chỉ chờ đợi kế hoạch của mình thành công mà thôi.

Rạng sáng Menfuisur đã bị binh lính áp giải ra ngoài sân, xung quanh đều là binh lính Assyria đang chìa mũi giáo vào người, Angon đứng trên cao lớn giọng cười đều, một tay ôm Carol, một tay xoa xoa cái cằm, bộ dạng mặt dày không chịu được. Ta không xuống dưới mà yên lặng đứng trên tường thành quan sát bên dưới, tay đã nắm chặt cung cùng tên. Theru bên cạnh đã hạ gần hết binh lính ở bên này, đóng tất cả các lối đi không cho binh lính Assyria tiến lên, tình mắt quan sát xem bên dưới có dấu hiệu gì không.

Thần kinh ta đang căng thẳng cực độ thì nghe từ bên dưới ngoài bia rừng nơi quân Ai Cập truyền lên vài tiếng “Gâu gâu...”

Ồ, bọn họ chuẩn bị xong cả rồi!

Theru đen mặt, quay sang lên án ta:

- Hoàng phi, người đặt ra cái ám hiệu thật quái gở - tuy nói thế nhưng nàng ấy vẫn cười ngặt nghẽo, ta thì tinh bơ liếc mắt nhìn nàng ấy, rút mũi tên ra nhắm về phía doanh trại Ai Cập mà bắn một phát.

Đây chính là dấu hiệu của ta, ra lệnh cho bọn họ đẩy đá cùng cây xuống chặn dòng chảy của nước, theo tính toán của ta, cứ để Angon ngao mạn tập tưng vào Menfuisur cùng Carol đi, để trò tay không kịp. Quan sát cả kinh thành đồ sộ này lần cuối, ta hơi tiếc nuối. Đẹp như thế mà lại phải nằm dưới dòng sông Tigris vĩnh viễn, tiếc thật.

Sông nước đã giải quyết xong, ta lại tiếp tục quan sát bên dưới. Hầu như toàn bộ lực lượng đều đã tập trung bên dưới bao vây Menfuisur lại, xem ra Angon rất dè chừng Menfuisur. Ta ngẫm ngẫm, lại cảm thấy Izumin nhà ta vẫn oai phong lắm liệt hơn, ta thích vẻ trầm tĩnh trấn an lòng người của hắn hơn là cái vẻ bộp chộp nóng nảy của hoàng đế Menfuisur em ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134

Menfuisur uy dững đứng thẳng lưng, toàn thân đầy máu, trên tay không có một món vũ khí. Nó lớn tiếng hét:

- Tên khốn Angon, người mau thả Carol ra, đây là cuộc quyết đấu giữa ta và người, người mang nàng ra đây làm gì?

Menfuisur sốt ruột, Carol đang bị trúng độc vẫn chưa hết, cơ thể yếu ớt vô cùng, lại bị Angon xách lên ném xuống, có vẻ đã chịu không nổi, gương mặt xinh đẹp xanh xao, cố gắng mắt mở nhìn Menfuisur bên dưới. Lòng Menfuisur như lửa đốt, trong khi đó Angon lại cười ha hả, ôm Carol hóm mạnh lên mỗi nàng, sau đó nhìn Menfuisur bằng vẻ khiêu khích, trông thật sự mất dạy vô cùng:

- Ôi tiếc quá! Ta không biết sử dụng vũ khí, tốt hơn hết là người nên chấp ta dùng vũ khí còn người dùng tay không cho nó công bằng.

Ta đứng từ trên cao, nghe Angon nói mà môi không khỏi giật giật vài cái. Binh lính Assyria, vua các người đề hèn như thế mà các người cũng phục tùng được à? Mặc dù đã biết Angon đề tiện từ trước nhưng khi chứng kiến tận mắt ta vẫn chưa thích nghi được, không hiểu làm sao mà Assyria vẫn tồn tại đến bây giờ nhỉ?

Angon vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Carol, gian manh cười:

- Ta ngu hay sao mà đưa vũ khí cho Menfuisur? Quân bây đầu, đưa cung tên ra đây, để xem ta có bắn được cái chân dài của hắn không, chắc...

Carol bị ném sang một bên cho tên lính giữ, Angon giương cung, những kẻ khác cũng giương cung. Ta hốt hoảng, tìm lối vài nhíp, nhiều như vậy, đông như vậy, Menfuisur làm sao sống nổi? Bấy nhiêu đó cung tên chắc sẽ cắm cho nó thành con nhím luôn mất? Ta vươm cung nhắm thẳng vào Angon, nào ngờ Menfuisur bên dưới đã nhanh nhẹn tránh né toàn bộ những mũi tên bay về phía nó, chỉ bị một mũi tên cắm vào vai. Ta buông cung xuống, trong lòng thâm tán thưởng. Thằng nhãi này xem ra quá có bản lĩnh luôn đấy chứ, trước giờ ta chưa bao giờ thấy Menfuisur chiến đấu nên cứ coi nhẹ nó, nào ngờ nó cũng là một dũng tướng, bị trôi lâu ngày như thế mà vẫn đủ sức chống cự với một đoàn quân trong tình trạng tay không tác sát.

Lúc này Menfuisur choáng váng, bị thêm vài mũi tên nữa cắm phập vào bắp đùi, Angon sung sướng cười to, rút lấy ngọn giáo của tên lính bên cạnh ra, nhảy từ trên xuống chỗ Menfuisur, tấn công nó liên tục, máu tiếp tục đổ ra, mặc cho Carol đang gào thét khản tiếng. Ta thầm mắng Carol ngốc, Menfuisur đang phải chiến đấu trong sinh tử, Carol có thể nào im lặng không? Nó càng la hét Menfuisur càng phân tâm.

Menfuisur đã chật vật vô cùng, trên người không biết bao nhiêu vết thương, mất đực ngầu, nhìn hết như Atula đòi mạng người, người không ra người, quý không ra quý. Angon đang háng say đâm chém thì dừng lại, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 135

- Hoàng phi, chúng ta mau đi khỏi nơi này, lát nữa nước sẽ dâng tới đây, sợ đi không kịp.

Ta ngoái đầu quan sát bờ sông, quả nhiên dòng nước đã chảy ngược xuống, quan quân Ai Cập bên ngoài đã sẵn sàng xông vào, người của Minurê bên dưới chắc cũng sắp thoát ra ngoài rồi. Ta vô cùng tự tin với kế hoạch này bởi lẽ ta đã nắm rõ toàn bộ mọi sự việc diễn ra, bắt buộc không có sự suất nào cả. Therru nhanh chóng bảo vệ ta đi chuyển xuống bên dưới, ta vừa đi vừa canh chừng, bất ngờ gặp vài tên lính Assyria. Bọn chúng chìa mũi giáo vào mặt ta, chưa kịp hỏi gì đã bị Therru đá gãy cổ chết tươi tại chỗ, tên kia thì bị nằng ấy dùng dao găm đâm vào cổ họng.

Ồ, Therru à, ta đã đã man, cô còn đã man hơn cả ta. Nhưng thôi, cứ cố gắng phát huy, ta cũng không muốn cản trở tài năng của cô.

Bên dưới càng lúc càng hỗn loạn, binh lính Assyria nhốn nháo ngơ ngác nhìn nhau, sau đó có tiếng người hét lên từ trên tường thành:

- Bệ hạ, dòng sông Tigris đang đổ nước về hướng này, ôi trời ơi, toàn là nước

Angon không tin, về mặt còn hơi ngờ ngàng:

- Cái gì? Dòng sông Tigris đâu chảy về hướng này? Chẳng lẽ nó chảy ngược dòng? Quái thật, dòng sông tuy dữ nhưng có bao giờ dâng tận thành này đâu? Vả lại cũng không phải mùa lũ...

Binh lính sau khi nhìn thấy dòng nước đã dâng cao gần tới bờ tường thì nhốn nháo:

- Báo động khẩn cấp, bọn Ai Cập đang xuôi theo dòng nước...

- Liệu tường thành có chịu nổi sức nước này không?

- Nước sông dữ quá...

- Binh lính Ai Cập? – Angon nghiến răng, bọn ngu độn đó dám tự ý hành động trong khi hoàng phi cùng hoàng đế của chúng nằm trong tay ta sao?

Nhân lúc bọn chúng đang hỗn loạn, ta cùng Therru nhanh chóng tiếp cận chỗ Carol đang bị giam giữ, tên Angon đang bị dòng nước lũ cùng Menfuisur làm phân tâm, chúng ta sẽ có cơ hội giải cứu Carol. Menfuisur cũng nhân lúc Angon đang ngờ ngàng, giờ chân đạp ngang hông của binh lính Assyria gần đó, cướp lấy một ngọn giáo rồi từ đó xông lên, đâm chết mấy người liên tục. Bọn lính thấy Menfuisur khát máu như thế cũng không dám xông vào, ngấp ngừng nhìn Angon. Angon hét toáng lên:

- Quân bay đầu, mau cứu ta, đâm ăn hại, đừng đó làm gì?

Angon vừa hét vừa nắm lấy một binh lính ném vào Menfuisur, tên lính đó bị Menfuisur giết không thương tiếc, tiếp tục tới gần chỗ Carol. Angon vội vã chạy lên, chụp lấy Carol, cười gian tiếp tục khiêu khích:

- Ngươi có giỏi thì lên đây, hoàng phi của ngươi đang nằm trong tay ta. Bức tường thành rất kiên cố, hôm nay là ngày chết của các ngươi rồi, ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 136

Angon vừa kết thúc tràng cười ghê rợn thì nghe Ầm Ầm vài tiếng, tường thành bong từng mảnh gạch rơi tòm xuống dòng nước đục ngầu rồi chìm mất, kinh thành cứ thế mà rã ra. Đến lúc này Angon mới ngẩn ngơ nhìn dòng nước đang ồ ạt chảy về phía bắc thêm cao nơi hắn đang đứng, cuốn phăng đi tất cả, binh lính Assyria chết quá nửa, số còn lại đang lo sợ cố tìm đường thoát, trong khi binh lính Ai Cập đang tấn công tới, chém giết với tốc độ kinh hoàng.

Carol đang mơ màng cũng ngạc nhiên, cố vùng thoát ra nhưng không được, đành phải để cho Angon ôm, trong lòng không ngừng tự hỏi ai đã làm nên kì tích này, thật là thông minh, dùng sức người để thay đổi cả thiên nhiên. Angon độc ác siết chặt Carol, ánh mắt hung tàn:

- Cô gái, cô biết về chuyện này đúng không?

- Không có, tôi không biết, nhưng kinh thành này của ông sắp sụp rồi, mau chạy đi thôi, ha ha! Do ông ép chúng tôi cả!

Carol oằn người cười, sau đó khẽ ho khan mất tiếng, chọc Angon điên tiết lên, hấn vung tay tát Carol một cái rõ đau khiến nằng ấy ngất lịm đi, Ruka ở ngay phía sau lại không làm gì được. Binh lính Assyria bỏ chạy gần hết, chỉ còn lại vài người đứng bên cạnh Angon.

- Con nhãi kiao toét, đừng mơ thoát khỏi nơi đây, tao sẽ cho chúng mày chết trước khi nước nhấn chìm kinh thành này.

Angon vừa nói tay vừa bóp cổ Carol, đứng từ xa còn nhìn thấy gân tay xanh tím đang nổi lên đủ biết hắn dùng sức cỡ nào. Carol ngất xỉu, mất sức phản kháng, nếu cứ tiếp tục chi e là nó sẽ chết.

Nhưng, cứu hay không cứu?

Nếu Carol còn sống, sau này Izumin gặp lại nằng sẽ như thế nào...

.....

Ta bắt buộc phải kéo cung tên ra căng hết cỡ, nhắm hướng Angon bắn xuống.

Carol không yêu Izumin, lỗi không phải của nàng ấy, lỗi đều do bọn đàn ông mà ra...

Đúng vậy, Carol không có tội, ta đành phải cứu nàng ấy thôi...

Mũi tên của ta xẹt ngang qua má của Angon khiến hắn ném Carol xuống. Ruka vội chụp lấy nàng, còn hắn thì ngẩng đầu lên nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Ta cũng không sợ, nheo mắt cười lại, tay tiếp tục bắn mũi tên thứ hai. Hắn định phóng thương lên chỗ ta thì Menfuisur đã lao từ dưới bậc thang lên đến nơi, cầm kiếm chém một nhát... Tay của Angon rơi xuống, hắn đau đớn quằn quại ngồi thụp xuống, tro mắt nhìn cánh tay đang bị dòng nước cuốn đi, ánh mắt căm hận nhìn ta, nhìn Carol, sau đó nhìn Menfuisur, vợ lấy thanh kiếm kề bên đánh tay đôi cùng Menfuisur.

Cho dù hắn có dễ tiện bao nhiêu đi chăng nữa nhưng hắn vẫn là vua một nước, kiếm pháp không tệ, Menfuisur đang bị thương đầu tay đôi với hắn cũng có chút chật vật. Lúc này kinh thành đổ xuống, bức tượng thần nứt lăm đôi, dề chết vô số binh sĩ. Ta không quân hai kẻ điên hảo thắng dư máu đó nữa, vội kéo Ruka cùng Theru chạy lên chỗ cao nơi binh sĩ Ai Cập đóng quân.

Bên dưới Menfuisur và Angon vẫn rất hăng máu mặc cho nước đã lên tới chân, ta đi được một đoạn lại tức giận quay trở lại, đánh lên đầu Menfuisur một cái, nó hẳn học với ta:

- Chị không đi, ở lại làm gì đây?

- Chị?

Ta cũng không thêm đeo khăn che mặt nữa, tháo ra, vui vẻ nhìn Angon. Hắn trần trối nhìn ta, sau đó lại bắt đầu giở trò:

- Hoàng phi Hitaito, ngài đến cứu ta đúng không, mau đuổi bọn Ai Cập này đi...

- Ồ, ta là hoàng phi Hitaito nhưng đang đi cùng binh lính Ai Cập, thẳng nhai này là em trai ta! Còn người cứu viện cho hoàng đế đang trên đường đến đây, ngài chờ tí!

Angon không muốn chết một mình mà muốn kéo ta chết chung. Được, hắn muốn thì ta đây cũng sẵn lòng! Ta đẩy Menfuisur sang một bên, bóc một nắm bột thuốc mê rồi tung ra khiến Angon tê liệt toàn thân, vết thương chỗ cánh tay bị chém tê buốt lên, càng lúc càng đau. Hắn trúng thuốc mê không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn ta co chân chuẩn bị đá hắn xuống dòng thì:

- Nữ hoàng, nữ hoàng, xin ngài hãy tha cho hoàng huynh của ta...

Ta ngạc nhiên nhìn Shan, thẳng bé đang ôm chầm lấy Angon, như thể nếu ta đẩy Angon thì nó cũng sẽ chết theo. Angon giết hoàng tử để đoạt ngôi vua nhưng lại không giết đứa bé này, xem ra hắn rất yêu thương nó. Ít nhiều gì hắn vẫn còn nhân tính...

Ta vút mũi kiếm, quay lưng đi về phía đoàn người Ai Cập, bỏ lại tất cả sau lưng. Mọi chuyện đã xong, giải thoát được hoàng đế cùng hoàng phi, đánh bại Assyria, có thể trở về rồi. Ta dự định sẽ trở về Hạ Ai Cập một chuyến, dù sao cũng có chuyện cần giải quyết, sau đó sẽ quay về Hitaito.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Nước đã nhấn chìm cả kinh thành, binh lính Assyria bỏ mạng rất nhiều, quốc vương Assyria sống chết không rõ, đoàn người Ai Cập vội vã rời khỏi, sợ lát nữa nước dâng cao hơn sẽ không đi kịp, vậy mà Menfuisur cứ gào thét:

- Ta phải giết thẳng mắt dạy đó, hắn dám nhục mạ ta cùng Carol...

Ban đầu ta im lặng không nói, lát sau lại phát bực lên:

- Có im đi không? Ai bảo người tự chui đầu vào rọ, bây giờ trách ai? Chém hắn đứt một cái tay, sau này coi như tàn phế, người còn muốn gì nữa? Bớt ấu trĩ, mau rời khỏi đi, không tí nữa thần linh cũng không cứu được các người.

Ta quay đầu ngửa lại, tướng Shouta cùng Mamoru vội chạy lên đi đầu, các vị tướng còn lại cũng bao vây bảo hộ ta ở giữa. Ta có tí buồn cười, nhưng cuối cùng vẫn phi ngựa đi trước. Ai mà biết khi nào kinh thành sập hoàn toàn? Rút đi trước là an toàn hơn cả. Menfuisur thấy ta ngoảnh mặt bỏ đi không thương tiếc như thể mới chịu quay về, tay bé Carol nhảy phốc lên ngựa đã được Minurê chuẩn bị sẵn. Mitamun cười ngửa chạy phía sau ta, khẽ ngoái đầu lại nhìn Minurê, sau đó kéo khăn che mặt lên, thúc ngựa theo kịp mọi người.

Dù ta vừa mới giúp Ai Cập xong nhưng trên danh nghĩa ta vẫn là hoàng phi Hitaito, mà xét theo góc độ nào đó thì hoàng tử Hitaito là Izumin vừa mới ép hôn Carol, do đó mọi người trong đoàn Ai Cập có vẻ kiêng kỵ e dè ta, ta cũng mặc kệ. Carol bị Angon bắt có một phần lỗi ở Ari nên ta mới cứu chúng nó khỏi Assyria, chờ chữa trị vết thương cho Carol nữa là ta trở về Hitaito được rồi. Hạ Ai Cập trước sau gì cũng là của ta, Menfuisur và Carol không có khả năng cai quản, xét về độ trung thành của tướng Nakuto thì miễn bàn, và lại Carol và Menfuisur cũng được tính là mình quân, có cai quản Hạ Ai Cập cũng không sao. Nhưng tính cách của Menfuisur là rất coi trọng người nhà, người nhà của nó bây giờ cũng chỉ còn mỗi ta, chắc chắn nó không dám nghi ngờ, chỉ hậm hực muốn biết tại sao Izumin làm thế nhưng chưa có cơ hội để hỏi.

- Hoàng phi, chúng ta đi theo bọn họ về Ai Cập?

- Ừ, ta có vài chuyện cần giải quyết ở đó, tới đây cũng an toàn rồi, ai muốn về Hitaito thì cứ về.

- Không được, thần phải ở bên cạnh hoàng phi

- Vậy cứ đi cùng ta, khi nào chơi chán ta về.

Theru choáng váng cố gắng nắm chặt dây cương trong tay, hoàng tử, phen này ngài lại chịu khó rồi. Người bình thường không lấy, lại đi lấy bà nữ hoàng biến thái tung tung này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138

Ta bảo mọi người giảm tốc độ lại, chậm rãi chờ người của Menfuisur. Sau khi tiến vào sa mạc, Menfuisur mới đuổi kịp, hấp tấp phi ngựa chạy song song với ta, ánh mắt nghiêm túc:

- Chị, chuyện Hitaito bắt cóc Carol là thế nào? Bọn chúng có âm mưu gì?

- Ta cũng là người Ai Cập như người, làm sao ta biết được?

- Không được, chị phải trả lời rõ ràng cho ta.

Thấy thái độ của Menfuisur, ta có chút không vui. Chuyện Izumin cưới Carol là chuyện mà ta không muốn nhắc tới nhất, tại sao nó lại còn dồn hỏi như thế?

- Menfuisur, chuyện nào qua rồi thì để nó qua đi, Carol cùng người bị Angon bắt, có phần lỗi của Hitaito, bọn ta cũng đã cứu các người ra rồi, chúng ta hết nợ, tốt nhất người không nên nhắc lại chuyện này nữa, nếu không đừng trách ta không nể tình chị em.

- Asisur, tôi cũng đã nể nang tình chị em với chị lắm rồi, tại sao chị lại bán rẻ quê hương để cầu kết với ngoại bang.

Menfuisur dừng lại, lớn giọng trách cứ như thể đó là chuyện không thể chấp nhận được. Mọi người đứng chặn trước mặt, giữ khoảng cách giữa ta cùng Menfuisur, Mamoru cùng Shouta đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nếu Menfuisur dám mạnh động bọn họ sẽ chiến đấu lại ngay lập tức. Nhìn thấy tình cảnh hiện tại, ta có chút chua xót. Asisur, cô trên trời cao có mắt, mau nhìn xem bọn họ đối xử với cô như thế nào?

Ta nhẹ thúc vào bên hông ngựa, mọi người dù không muốn cũng phải tránh đường cho ta tiến lên phía trước đối diện với Menfuisur:

- Menfuisur, sao người không nghĩ tới chuyện ta phải sống xa Ai Cập, xa quê hương, một người thân bên cạnh cũng không có, cuộc sống sẽ như thế nào?

- Do chị tự nguyện muốn gả đến đó, không ai ép chị cả.

Ta siết chặt dây cương, môi hơi mím lại, chưa bao giờ ta cảm thấy tức giận như thế, chỉ muốn rút kiếm ra đâm Menfuisur vài nhát cho hả giận. Menfuisur, từ khi nào người lại giống đàn bà như thế? Tại sao tất cả các người, ai ai cũng tự cho là mình làm đúng?

- Ha ha, người thấy có nực cười không Menfuisur? Người dám thế lúc gã ta đi triều đình Ai Cập không hề có bất cứ mục đích nào không? Chính các người đẩy ta đi, bây giờ lại gán cho ta cái tội cầu kết với ngoại bang ư?

Kiểm đã cầm trên tay, ta nhẹ nhàng lấy ngón tay vuốt nhẹ lưỡi kiếm, giữa sa mạc nóng bức này thế mà lưỡi kiếm vẫn lạnh toát thấu xương. Ta đi một vòng, liếc nhìn binh lính Ai Cập, dùng kiếm chỉ thẳng vào họ:

- Còn các người nữa, khi biết ta bị đưa đến Hitaito để đổi lấy cái liên minh gia tăng thêm thế lực cho các người, có ai suy nghĩ cho ta không?

Tất cả đều im bật, không ai dám nhìn thẳng ta, ta bật cười một tràng dài, thật sự rất nực cười, ta làm tất cả là vì cái gì? Lúc tiễn đưa ta đến Hitaito, bọn họ chỉ vui mừng mà không ai chú ý tới việc ta bị bỏ bùa mê, bị quyền lực làm cho mờ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139

Menfuisur lúng túng cũng không dám nhìn ta, Carol đã tỉnh lại từ hồi lâu, nhẹ nắm áo choàng của Menfuisur, giục nhẹ:

- Menfuisur, không phải lỗi của chị Asisur...

- Ha ha, Carol, không cần người phải nói đỡ, Asisur ta tự giải quyết được.

Ta biết, ta không có lý do để giận Carol, nàng chẳng làm gì cả. Nhưng ta không thể chấp nhận, lòng tự trọng của ta không cho phép tiếp nhận sự giúp đỡ của Carol. Mỗi khi nhớ đến cảnh tượng trong thần điện hôm đó, Carol yếu ớt dựa vào lòng của Izumin, trên người mặc trang phục cô dâu...

Nàng không đồng ý thì sao? Nàng không yêu Izumin thì sao? Chẳng phải cũng đã kết hôn với Izumin rồi...

Carol bị giọng nói lạnh tanh của ta làm cho hoảng sợ, mắt ngân ngấn nước buồn bã nhìn ta. Ta cũng mặc, ta là Asisur, ta không cần sự thương hại hay đồng cảm gì từ những người đó. Bọn họ cho là họ thanh cao lắm ư? Có quyền quyết định cuộc đời ta ư?

- Chị, Izumin yêu chị nên ta mới...

- Yêu ta? Yêu ta bằng cách cưới thêm Carol đó à?

Therru nhìn thấy dáng vẻ của ta lúc này trong lòng run sợ, không thể ngờ hoàng phi khi tức giận lại hù dọa người như thế, không giống hoàng phi vô tâm vô cảm không để ý tới thứ gì trước kia, lúc này nhìn nàng thật uy nghi lắm liệt, khí thế hơn cả một nam nhân.

Một câu nói của ta làm chấn động tất cả.

Ta im lặng, không đồng nghĩa với việc ta không nghĩ tới. Trong thâm tâm ta, giờ phút mà Izumin bế Carol tiến vào thần điện tổ chức hôn lễ hẳn đã phản bội ta rồi. Ta yêu hắn, ta không muốn rời xa hắn, thế nhưng ta không thể nào quên được cảm giác bị phản bội đó. Ta tự hỏi, liệu Izumin có còn xứng đáng với tình yêu của ta không? Liệu ta có tìm lại được Izumin của trước kia không? Đối với ta, hoàng tử Izumin bây giờ cũng chỉ như người xa lạ, ta sống bên cạnh hắn cốt chỉ để tìm kiếm lại tí gì đó còn sót lại từ người ta yêu...

Izumin, ta thật hối hận, nếu như trước kia ta không nghĩ ngờ tình cảm của người dành cho ta, ta không ghen tị lung tung cùng Carol, ta tin tưởng ở bên cạnh người, giờ này ta đã không đau khổ như thế này... nếu lúc đó ta chịu để người ở bên cạnh thì Kafura đã không có cơ hội hãm hại, quốc vương Lybia cũng không sử dụng bùa phép ép ta quay lại hiện đại được...

Izumin, ta nhớ người Izumin, ta biết đi đâu tìm lại người đây? Ta không muốn ở đây nữa, hóa ra trước giờ tất cả đều là hư ảo.

Izumin, ta ước ao được nằm trong vòng tay ấm áp đó của người biết bao nhiêu...

Ta kim lại nước mắt, khuôn mặt vẫn hờ hững lạnh tanh. Menfuisur đuối lý, không biết phải trả lời như thế nào cho phải, tay ôm Carol chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 140

Khi ta không ngại nguy hiểm đột nhập vào Assyria cứu các người, các người có dám lớn tiếng trách móc dò hỏi ta không?

Cuộc đời thật nực cười, ta biết phải tin vào thứ gì đây...

Cuối cùng Menfuisur cúi đầu, lí nhí trong miệng:

-... chị, ta xin lỗi, chúng ta mau trở về đi

Một tiếng xin lỗi là có thể kết thúc mọi chuyện ư? Một tiếng xin lỗi của người có thể giúp ta xóa bỏ tất cả nỗi đau này sao?

- Tiếng xin lỗi này của hoàng đế Ai Cập, ta nhận không nổi.

- Chị, ta đã xin lỗi rồi, chị đừng làm quá.

- Làm quá? Ta làm quá thì thế nào? Các người dám có ý kiến gì sao? Người gặp Carol được bao lâu rồi? Còn ta chăm sóc người bao lâu? Người có bao giờ tính thù chưa?

- ...

- Người sợ ủy khuất cho vợ yêu của người, có nghĩ gì đến ta không? Carol được ca tụng là nữ thần, đương nhiên nàng cao quý hơn ta rồi, xứng đáng được mọi người kính trọng tôn sùng hơn đúng không? Ta nào dám đòi hỏi các vị tôn sùng ta, ta chỉ xin các vị cho ta hai chữ công bằng mà thôi

Từng câu từng chữ vang lên, sắc bén đâm thẳng vào người nghe. Bọn họ cúi đầu càng thấp, Menfuisur cũng giựt ngựa lui về phía sau. Ta quay lại nhìn đoàn người của mình, bọn họ cũng đang không biết phải làm sao. Chẳng lẽ ta giống quý đến thế ư?

Ta cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn, thúc ngựa đi tới gần quan quân Ai Cập. Nào ngờ ngựa vừa bước lên đã bị một mũi tên bắn tới. Tướng Honsu vừa bắn tên ra vừa hét lớn:

- Asisur to gan dám đe dọa hoàng đế Ai Cập vĩ đại, người chán sống sao?

Ồ, ta ngạc nhiên nhìn Honsu, ông ta có ý hay vô tình đây? Cố gắng kìm con ngựa lại, nào ngờ nó bị bắn đau, cũng không nghe lệnh ta nữa, lồng lộn một hồi rồi lao ra khỏi vòng vây của mọi người. Đang ở trong sa mạc, cát bụi dày đặc, ta đành phải áp sát xuống, tay dùng sức kìm dây cương lại nhưng không có tác dụng, con ngựa vẫn lao đi vun vút. Aiz... Asisur bình tĩnh cả đời, mỗi khi nghe thấy tên của Izumin lại mất bình tĩnh, ngu si hết chỗ nói.

Phía sau ta, Mitamun, Therru, Shouta đã vội cưỡi ngựa đuổi theo, thế nhưng có đuổi theo như thế nào đi nữa cũng không đuổi kịp con ngựa điên của ta.

Nó lao đi vun vút một hồi bỗng dừng khựng lại, hình như là chúi đầu xuống cái gì đó. Người nhẹ hẫng đi, hóa ra con ngựa bị hụt chân. Ta đang mừng thầm trong bụng, nếu nó bị hụt chân sẽ dừng lại được, nào ngờ...

Con ngựa và ta đang dần dần lún xuống một hố cát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141

Tìm ta run lên một hồi, mặc dù đang đau buồn thật nhưng ta không có ý định chết như thế này.

Chết như thế này, ta không cam tâm.

Thế nhưng con ngựa không ngừng vùng vẫy, cát càng lúc càng lún sâu. Bọn Shouta đuổi đến nơi thấy bóng ta thì định lao tới, ta vội lớn tiếng ngăn:

- Dừng lại, cẩn thận cát lún

Mitamun khó hiểu hỏi ta, dù sao nàng ấy cũng chưa từng đi vào sa mạc bao giờ:

- Asisur, chị nói gì vậy? Sao chị biết cát lún chỗ nào?

Ta thầm thở dài: “Ta đang nằm trong hố cát đây...”

Lúc này mọi người mới tá hỏa, thúc ngựa tránh xa chỗ ta đang bị lún xuống ra. Cát bắt đầu lún tới đầu gối, từ từ chìm xuống. Con ngựa giẫy giụa quá kịch liệt nên đã sớm bị nhấn chìm xuống lòng cát nóng, chỉ còn hai cái chân đang giơ lên. Ta trông thấy thế càng muốn khóc, không dám cử động, nếu ta cử động sẽ giống như con ngựa kia, chỉ còn hai cái chân chống ngược lên trời.

Ta ngoan ngoãn đứng im trong bãi cát, đầu tập trung suy nghĩ. Không biết cái hố cát này to nhỏ ra sao, nếu nhỏ thì không sao, nếu lớn ta sẽ có chuyện. Lớn quá làm sao ta chui ra được, càng cử động thì càng lún xuống cơ mà...

Menfuisur và Carol tới nơi, thấy thế cũng xanh mặt, vội cho người xuống giúp. Ta đã bình tĩnh trở lại, dờ khóc dờ cười:

- Các người ở yên bên đó đi, xuống đây rắc rối thêm, càng nhiều người xuống cát lún càng nhanh.

- Hoàng phi, làm sao bây giờ?

Làm sao? Ta nào biết làm sao? Thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Menfuisur, thật muốn trêu chọc chúng nó quá! Menfuisur, tính tới tính lui, người vẫn là đứa trẻ con, người vẫn là em trai ta...

- Menfuisur, ta không có phản bội Ai Cập, cũng không phản bội ai cả! Ta vẫn là ta thôi!

- Chị, đừng nói nữa, chúng ta xuống cứu chị ngay...

- Menfuisur, ta nhớ lúc người còn nhỏ, ngày nào ta cũng dỗ cho người ngủ...

- Chị, chị, ta... ta xuống cứu chị ngay...

- Không được đâu, muộn rồi, các người xuống đất chỉ khiến ta chết nhanh hơn thôi! Carol, chăm sóc Menfuisur tốt nhé!

- Chị, chị...

- Chị Asisur, chị đừng nói bậy.

- Nữ hoàng...

- Hoàng phi...

Con người ta, khi mất đi mới cảm thấy quý. Điều này ta được nghiệm chứng cụ thể rồi, sự thật chính là như thế. Menfuisur tức giận rút guom ra đâm tướng Honsu, may mắn ông ấy né được, vết thương chỉ đâm vào lòng ngực bên trái. Ta cảm thấy không cần thiết, dù sao ta cũng có chết đâu mà sợ, ta chỉ muốn cho bọn họ biết thế nào gọi là hối hận:

- Không cần đâu, người giết hấn cũng không cứ được ta. Tranh thù nhớ xem có gì muốn nói không?

Carol nước mắt rơi là cả, tay Menfuisur nắm chặt cứng lại, hốc mắt cũng đỏ lên. Shouta, Minurê cùng Mamoru vẫn đang tìm cách cứu ta lên, ta cũng mặc. Cứ để bọn họ động não đi. Mitamun thờ ơ lên tiếng:

- Asisur, cô có mệnh hệ gì, anh sẽ giết ta, thôi ta bỏ trốn trước nhé! Chào cô!

- Mitamun, người có giỏi thì đi luôn đi

Ta tức giận hết, hóa ra Mitamun đã sớm nhìn ra mưu kế của ta. Con nhóc đáng ghét, chỉ thích phá đám. Ta nhìn về mặt hối lỗi của binh lính Ai Cập cùng tướng Honsu, về mặt đau lòng của Menfuisur cùng Carol, sự lo lắng của những người cận thần... trong lòng có cảm giác hơi hơi vui sướng...

Quái, Therru đâu rồi? Khi nãy vẫn còn ở đây mà?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Ngoại truyện về Izumin (1)

Ta là Izumin, là hoàng tử xứ Hitaito hùng mạnh.

Cuộc đời ta từ nhỏ đã xảy ra không biết bao nhiêu sóng gió.

Nhớ năm đó, ta một một người bác. Người này là Uria, chị ruột của mẫu hậu.

Ta còn có một người em trai, gọi Jidan, là con của bác.

Từ nhỏ bác rất yêu thương ta, lúc nào cũng quan tâm chăm sóc, dịu dàng ngọt ngào không thua kém mẫu hậu. Ta thích đọc sách, ta thích tìm hiểu những thứ mới lạ, thế nhưng phụ hoàng chỉ muốn ta học bắn cung cưỡi ngựa đấu kiếm, toàn những trò bạo lực vớ vẩn. Ta không thích, phải nói là cực ghét nên cố chấp chẳng bao giờ chịu nghe lời phụ hoàng... Cho đến khi tên em họ Jidan ngày càng quá đáng, hấn ta rất thích khiêu khích ta. Hấn lúc nào cũng ra sức học bắn cung, háo hức ngang ngạnh, ra sức nịnh nọt phụ hoàng. Phụ hoàng vốn không vừa lòng chuyện ta cả ngày chỉ đọc sách nên cực kì hài lòng với tính cách của Jidan.

Khi ấy bác lúc nào cũng dặn dò thẳng con ngõ nghịch của mình phải khiêm nhường, ta cảm thông cho bác, một người phụ nữ dịu dàng hiền hậu như bác sao lại có đứa con không hiểu chuyện như vậy.

Ta không thích không có nghĩa ta không tập, nhưng ta tập luyện không nhiều, cũng không để nhiều người biết, có mỗi ông đội trưởng tập luyện cho ta.

Đến một ngày ta hiểu ra, làm một hoàng tử chỉ có kiến thức sâu rộng là chưa đủ, nên ta bắt đầu tập trung ra sức rèn luyện.

Bác bên cạnh vẫn đều đặn đem sách vở đến, dặn dò khen ngợi ta. Lúc đó ta vẫn là một đứa trẻ, không suy nghĩ nhiều.

Lần đó phụ hoàng toàn thắng, khải hoàn trở về, cả hoàng cung mở tiệc linh đình, ta vội dắt em gái Mitamun vừa tròn bốn tuổi của mình đến. Đến nơi thì thấy Jidan đang trở tài bắn cung, hấn nhìn thấy ta thì kiêu ngạo, quay sang nịnh nọt:

- Bệ hạ, con thích nhất là bắn cung! Con đang ra sức luyện tập để sau này có thể ra chiến trường giúp đỡ ngài!

Cha ta hài lòng cười lớn, luôn miệng khen ngợi hấn. Ta ngồi bên cạnh mẫu hậu chăm sóc cho Mitamun nghe thấy thế cũng mặc kệ. Trước giờ Jidan rất ghét, thậm chí khinh thường ta ra mặt, ta cũng không quan tâm. Nào ngờ hấn tiến lại gần chỗ ta, ngạo nghễ hỏi:

- Không biết hoàng tử có biết sử dụng cung tên hay không?

Ta cảm thấy khó chịu, phụ hoàng là cha của ta, tại sao lúc nào người cũng cười với Jidan, còn với ta, người lúc nào cũng tỏ vẻ bất lực. Còn nữa, Jidan lấy quyền gì mà dám đứng trước mặt ta giễu võ dương oai?

Ta phớt lờ hấn, nhẹ giọng trả lời:

- Ta biết, nhưng không thích

- Lão toét, người làm gì biết...

Jidan nghe ta trả lời như thế liền không vừa lòng, hét toáng lên thu hút rất nhiều sự chú ý của người xung quanh. Phụ hoàng thấy thế liền ra lệnh tổ chức một cuộc thi nho nhỏ giữa ta cùng Jidan. Mẫu hậu lo lắng nhìn ta, còn Mitamun nắm chặt áo ta, chu môi tròn mắt hung hăng đòi chém đầu Jidan! Ta có chút khổ sở buồn cười nhìn đứa em gái nhỏ xiu nhưng háo hức chẳng kém gì phụ hoàng của mình, mới có bốn tuổi, gặp ai cũng đòi chém đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 143: Ngoại truyện về Izumin (q)

Jidan vừa nghe đã vội vã chọn thi bắn cung, đó là sở trường của hấn nên hấn rất tự tin. Ta bình tĩnh nhận cung tên, sau đó từ dưới sân tập ngẩng đầu lên nhìn phụ hoàng. Phụ hoàng chăm chú nhìn ta, người biết ta chưa bao giờ tập qua những thứ này nhưng lại dễ nghị mở một cuộc thi, không sợ mất mặt với triều thần vì con trai của mình không biết cung kiếm, chỉ vì người đặt lòng tin nơi ta. Ta không muốn để phụ hoàng thất vọng, cũng có chút háo hức, muốn cho Jidan biết ta không thua kém gì hấn cả, thế nên ta nhắm thẳng vào mũi tên đang gim trúng hồng tâm của Jidan mà bắn. Làn tên của Jidan bị ta chệch làm đôi. Hấn tức giận không tin, bắt đầu chuyển qua thi bắn mục tiêu di động. Ta kéo cung tên, nhắm mắt quan sát mục tiêu của mình. Một con chim, thứ quan trọng nhất là đôi cánh, chỉ cần nhắm bắn trúng cánh nó sẽ rơi xuống, không bị ảnh hưởng nhiều tới sinh mạng.

Ta toàn thắng, mọi người ai cũng khen ngợi, phụ vương tỏ vẻ hài lòng cực kì hạnh diện, mẫu hậu thở phào nhẹ nhõm ôm ta vào lòng, còn con nhóc Mitamun cứ ngồi ôm quàng dựa hấu cười khà khà, hắt mặt nhìn Jidan đang xám ngoét ôm bác mà khóc nức nở trong góc phòng kia...

Tài năng ta hơn hẳn Jidan, nhưng có một thứ mà ta không có...

Mẫu hậu của ta tâm địa hiền lành, lúc nào cũng an phận để cho cha ta bảo vệ, không biết tranh giành đấu đá.

Còn mẹ của Jidan là một người phụ nữ độc ác, bà ta nhẫn nhịn một thời gian dài, sau khi ta bộc lộ tài năng thì không thể nhẫn nhịn được nữa...

“Hoàng tử con trưởng theo luật định sẽ được chọn làm quốc vương. Trong trường hợp hoàng tử con trưởng mất sẽ chọn hoàng tử con thứ kế tiếp. Trong trường hợp quốc vương không có hoàng nam nào khác, cháu trai thân cận nhất của Quốc Vương sẽ được chọn.” [Hiến pháp Hitaito cổ đại, lập 1525 TCN]

Bà ta ám sát ta, chờ đợi ngày phụ hoàng lập Jidan lên làm thái tử kế ngôi vị.

Nào ngờ ta mạng lớn, rơi xuống vực mà không chết, người trôi dưới sông được thầy Rabanna cứu giúp, từ đó về sau ta ở với người vồn vẹn một năm. Trong một năm đó ta học được rất nhiều thứ, những thứ đó giúp ích rất nhiều cho ta sau này.

Một ngày kia ta trở về, lật đổ toàn bộ kế hoạch của mẹ con bà bác Uria.

Cả bề đang bị bắt, nào ngờ vẫn để cho mẹ con độc ác đó trốn thoát. Phụ hoàng và mẫu hậu vui mừng không xiết, còn ta, ta lại tiếp tục khổ công rèn luyện để có thể trở thành một người thừa kế xứng đáng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ngoại truyện về Izumin (3)

Mitamon mười lăm tuổi, ta hai mươi.

Phụ hoàng đề cập đến việc phải gả Mitamon, nó nghe tới chữ gả đã vội cuốn đồ, dắt theo mấy vị hộ vệ thân cận bỏ chạy tới Ai Cập. Lí do đến Ai Cập là bởi nơi đó đang diễn ra lễ đăng quang của hoàng tử Ai Cập Menfuisur cùng chị gái là nữ hoàng Asisur, lúc nào cũng mở rộng cửa để đón sứ giả từ các nước. Mitamon đánh xiêu sứ giả của nước ta, sau đó giả vờ nhận mình đại diện cho Hitaito đến Ai Cập chúc mừng. Đến khi chúng ta phát hiện thì nó đã bỏ trốn đến tận Ai Cập, cũng đánh lắt đầu, chờ nó về mà hỏi tội.

Nào ngờ nó đi hơn một tháng mà không chịu về, chỉ có mấy vị hộ vệ trở về, hốt hoảng báo tin công chúa Mitamon mất tích, đã tìm kiếm mọi nơi mà không thấy.

Ta không ở yên được nữa, dắt theo đội cận vệ lên đường đến Ai Cập tìm kiếm Mitamon. Trên đường đi ta nghe bọn họ bẩm báo, Mitamon vừa gặp hoàng đế Menfuisur đã đề nghị tới hôn lễ, nào ngờ Menfuisur từ chối, đòi cưới một con nô lệ tóc vàng kì lạ, phớt lờ cả người chị Asisur đã yêu hán nhiều năm, chỉ chờ hán lên ngôi sẽ kết hôn. Ta cảm thấy tò mò với cô gái tóc vàng đó, không hiểu nàng ta là người thế nào lại có thể khiến cho Menfuisur từ chối cả em gái ta cùng Asisur.

Ta đi trên phố, biết tin cô gái ấy đang ở đây nên tìm cách tiếp cận. Quả thật cô ta rất đẹp, làn da trắng, mái tóc vàng, đôi mắt xam lam như nước. Thảo nào tên hoàng đế Menfuisur mê một như điều đó.

Do cận vệ đông quá nên ta cũng không dám lộ liễu nhưng muốn lợi dụng cô ta để trà trộn vào hoàng cung Ai Cập, tìm kiếm Mitamon. Carol bị Unasu bắt đi về, ta cũng kéo lạt đà định bỏ đi. Nào ngờ...

Ta nhìn thấy một cô gái...

Cô ấy nhìn ta, nhìn bằng ánh mắt đau đớn tới cùng...

Tìm ta ngừng đập, ánh mắt đó...

Tại sao lại nhìn ta bằng đôi mắt đau khổ như thế? Ta đã từng gặp cô sao?

Sau đó cô gái ấy nhoeo miệng cười, nụ cười rất bi thương, đi theo tên đội trưởng của Ai Cập.

Về sau ta mới biết, cô gái ấy chính là Asisur, chị gái của hoàng đế Ai Cập.

Trước giờ ta chưa từng gặp cô ta, cũng không làm gì cả, tại sao cô ta lại nhìn ta như thế. Còn nữa, tại sao lại đau khổ?

Ta bị đôi mắt đó ám ảnh, lúc nào cũng ngồi thờ người ra, cũng không hiểu tại sao...

Nàng cười nụ cười bất lực, dứt khoát nhắm chặt mắt quay lưng đi về phía ngược lại với ta...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Ngoại truyện về Izumin (4)

Ta bắt cóc Carol một cách dễ dàng, nàng ta đang tìm cách trốn thoát khỏi hoàng cung Ai Cập nào ngờ lại tạo điều kiện thuận lợi cho ta. Lúc đi ta quá gấp vội nên không mời theo thầy thuốc nên mới ra lệnh cho Theru mượn một người lên thuyền phòng hờ, dù sao chúng ta cũng phải ở trên biển một thời gian mới về đến Hitaito. Theru theo lệnh ta mời về một vị thầy thuốc, thế nhưng cô ta rất trẻ, lại che mặt thần bí.

Ta tra tấn Carol, bắt nàng khai ra chỗ bọn họ nhốt Mitamon, cô ta sống chết không trả lời. Trong lòng ta có tí khâm phục sự kiên cường của cô gái này, nào ngờ khi nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng như nước của cô gái được Theru đem đến ta lại hoảng hốt. Đôi mắt này... rất giống với đôi mắt của người bạn sáng...

Khi nhìn thấy ánh mắt chan chứa tình cảm của cô ta, ta lại chán ghét. Một lũ hão sắc không đứng đắn. Ta cảnh cáo cô ta, thế nhưng cô ta lại không nghe, dám thả bỏ câu báo tin về Ai Cập, lại dám lừa ta, báo mình là thái y của triều đình, rất thân cận với Carol. Carol tình dậy lại không biết cô ta là ai, ta thì lo lắng. Ta bắt Carol chỉ có triều đình Ai Cập biết, nếu để bọn lân bang phát hiện ra sẽ rất phiền toái nên tống cô ta vào ngục, để mặc cô ta tự sinh tự diệt.

Nhiều đêm trong giấc ngủ lại thấy cô gái đó, ánh mắt đau thương cứ ám ảnh ta một cách dai dẳng... Trong giấc mơ của ta luôn xuất hiện một bóng người, người đó nhẹ nhàng lau vết thương cho ta, vui vẻ nghịch tóc, thích ôm vai ôm cổ. Những lúc ấy cảm thấy trong lòng rất vui, rất hạnh phúc nhưng khi tỉnh lại thì không thể nhớ ra khuôn mặt cô ấy như thế nào, chỉ nhớ tới cảm giác đau nhói khi không tìm ra bóng dáng đó nữa, chỉ có mình ta đơn độc giữa màn đêm.

Ta muốn tìm đến đôi mắt đó, tuy không biết vì sao nhưng ta lại rất muốn, rất muốn nhìn đôi mắt huyền bí một cách mà mị...

Nhưng lí trí bảo ta phải ra dáng một hoàng tử, không thể làm như thế. Ta phải tìm em gái ta, còn người kia, sống chết không liên quan tới ta.

...Đến khi ta nhìn thấy nàng xuất hiện, cao ngạo bước chân lên thuyền, uy quyền nhắc nhở rắn dạy hoàng đế Ai Cập. Thảo nào ta cảm thấy đôi mắt ấy quen thuộc như thế, hóa ra nàng ta chính là nữ hoàng Ai Cập, hóa trang thành người khác để đột nhập đến Hitaito cứu Carol.

Ha ha, không thể ngờ được Izumin ta lại thua dưới tay của một cô gái!

Ta tức giận, nhưng đầu đó sâu trong lòng lại có cảm giác tự hào hạnh diện...

Mitamun trở về, đầu thú với ta. Ta tức giận vung tay tát nó, sau đó lại hối hận. Dù sao nó cũng là em gái của ta, một đứa nhỏ không hiểu chuyện. Về sau ta mới biết Mitamun trốn trong cung của Asisur, lại có tí tò mò, ngồi gần hỏi Mitamun vài chuyện. Nghe nó nói xong ta bắt đầu lặn lội đến Hạ Ai Cập để tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 146: Ngoại truyện về Izumin (5)

Quả thật, ở đây có những chuyện khiến ta kinh ngạc không thôi. Ta là hoàng tử, được huấn luyện từ nhỏ để trở thành một vị minh quân. Còn một cô gái như Asisur, cả ngày chỉ ở trong thần điện học tập làm tu sĩ, sao có thể cai trị Hạ Ai Cập Giza tốt như thế này?

Asisur gặp khó khăn, ta sẵn sàng đưa tay giúp đỡ.

Nàng muốn đến Ấn Độ, ta chỉ cần viết một lá thư gửi sang triều đình bên ấy, bảo Asisur là hoàng phi tương lai của ta, bọn họ tự nhiên hiểu được ý ta muốn gì, vô cùng niềm nở với nàng. Asisur không tin tưởng lắm, cho người điều tra, tiếc là ta nhanh chân hơn nên mãi nàng cũng không tra ra được gì, đành trở về Ai Cập.

Một Asisur trẻ con, một Asisur uy quyền khiến người người khiếp sợ, một Asisur có khả năng lãnh đạo khiến người người thần phục chờ nghe mệnh lệnh của nàng. Mười hai vị tướng quân trung thành bị hàm oan của Hitaito cũng bị nàng thu phục, thần dân Giza ai cũng coi nàng như nữ thần hộ mệnh, những vị cận thần bên cạnh ai cũng dốc sức dốc lòng vì nàng mà phục vụ, thậm chí ngay cả ta cũng khó cưỡng lại, chỉ muốn tiếp cận nàng, hàng ngày được ở bên nàng.

Về đẹp của nàng khiến người khác mù mị mê mẩn, đầu óc thông minh cùng quyền uy của một nữ hoàng khiến người khác thần phục, dần dà ta bị nàng thu hút, mắt không thể rời khỏi hình bóng xinh đẹp nhưng lúc nào cũng phảng phất sự cô đơn kia.

Ta thấy nàng vui vẻ niềm nở đón tiếp người dân, đôi mắt đã rất mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng giữ thẳng lưng. Ta nghe nói khi trở về nàng ốm rất nặng, đầu đó trong lòng dấy lên cảm giác hối hận. Ta nhốt nàng trong ngục tối lâu như thế, một cô gái ốm yếu như nàng làm sao chịu được?

Khi ta gặp nàng, ta quyết định không hợp tác cùng Assyria nữa, vội cho thuyền đến thẳng Assyria để khiêu khích Angon nhằm phá bỏ, nào ngờ Asisur hay tin ta ở Assyria thì cũng lên đường đến đó. Ta có chút không hiểu, tại sao nàng lại làm vậy nên giả vờ dựng lên một màn kịch, thuyền của ta bị cướp đánh chiếm, ta tấn công ý định cướp thuyền của nàng, sau đó đồng hành cùng nàng để tiến sâu vào hang ổ của bọn cướp hòng muốn tìm hiểu xem trong lòng nàng có ta hay không. Hang ổ này chẳng có ai là thật cả, ngoài đồng châu báu của hoàng cung Assyria ra, những người còn lại đều là người của ta.

Ta cố ý cho người ném Asisur vào ngục tối, hạ lệnh cho Kirke dùng phép thuật tạo ra ảo giác thật kinh khủng làm cho nàng khiếp sợ. Nào ngờ nàng trông thấy con quái thú đó, không la cũng không hét, chỉ im lặng cầm dao nhỏ để phòng, ta chờ bốn ngày cũng không thấy nàng cầu cứu la hét, đành phải ra lệnh cho Kirke điều khiển con quái thú đe dọa tấn công nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 147: Ngoại truyện về Izumin (6)

Ta cực kì khó chịu khi thấy đến lúc nguy cấp nhất nàng vẫn không cầu cứu gọi tên ta, cứ khur khur ôm nguy hiểm một mình. Theo kế hoạch ta sẽ vào cứu nàng để nàng mang ơn, đem lòng cảm mến ta, nào ngờ khi thấy ta giết chết con quái vật, nàng chỉ ôm ta, cười: "Người đến rồi!"

Ta hối hận, thì ra những ngày qua nàng vẫn âm thầm tin tưởng chờ ta đến cứu nàng, nào ngờ ta lại chính là kẻ đầu sỏ tạo ra cảm giác sợ hãi cho nàng. Asisur không biết, khi ở trên thuyền ta nghe nàng nói nàng thích ta, trái tim ta nhảy lung tung như muốn ngừng thở. Ta không thể ngờ tới, một nữ hoàng cao ngạo như nàng, tại sao lại nói yêu thích ta một cách dễ dàng như thế.

Những ngày ở bên cạnh nàng ta rất hạnh phúc, cảm giác chân thật cứ như trong giấc mơ, những ám ảnh trong mơ cũng không đến nữa, đêm nào ta ngủ cũng rất ngon.

Ta theo Asisur về Ai Cập để dự hôn lễ của Menfuisur cùng Carol. Angon cũng đến.

Hắn nhìn ta, cười nhếch mép, chắc hẳn cũng không ngờ ta có thể vì Asisur mà phá bỏ liên minh với hắn, trong lòng tức giận nên nham hiểm cay cú nhìn ta, ta cũng không sợ hãi, lạnh mắt nhìn lại. Liên minh với một quốc gia nhỏ bé như Assyria, chưa kể Angon lại rất nham hiểm, đối với ta, liên minh này không cần thiết, có cũng được, không có càng tốt, đỡ mất công đề phòng.

Angon căm ghét Asisur, vì Asisur mà mất đi một thế lực dựa lưng rất lớn và hùng mạnh là Hitaito. Lúc nào hắn cũng nhắm nhe đe dọa Asisur khiến ta khó chịu không vui. Asisur cũng nhận ra điểm đó, trong yến tiệc nàng cứ nắm chặt tay áo, trốn sau lưng ta tránh né ánh mắt nham hiểm của Angon. Chỉ là hành động vô tình của nàng nhưng khiến ta rất vui vẻ!

Sau hôn lễ, Carol chính thức trở thành hoàng phi Ai Cập, là một viên ngọc quý mà các nước lân le dòm ngó. Nàng ta là vợ yêu của hoàng đế Menfuisur, là nữ thần của thần dân Ai Cập, là con gái của sông Nin, có được nàng ta là có được Ai Cập. Angon thả sự tự đã uống thuốc kích thích làm nháo loạn bãi săn bắn, ý đồ bắt cóc Carol. Ta nào có thể trơ mắt để hắn chiếm cô gái đó.

Ta vrun cung, nếu ta không có được Ai Cập thì Angon cũng đừng hòng, thế nên ta ngắm bắn Carol.

Ta sắp thả tay thì nghe tiếng người té ngã phía sau. Asisur...

Ta vội quay đầu lại, Asisur nhìn ta bằng ánh mắt tuyệt vọng đan xen khó hiểu. Ta bối rối không biết phải làm sao, lúc ấy nàng ngất xỉu, ta bế nàng về phòng, sau đó ra lệnh cho mọi người mau chóng trở về Hitaito cử hành hôn lễ.

Nếu Asisur biết kế hoạch của ta chắc chắn sẽ không đồng ý, thậm chí có thể xa lánh ta. Ta chỉ còn cách bảo Kirke hạ bùa mê lên người nàng, sau hôn lễ ta sẽ phá bỏ. Kirke theo lệnh ta ẽm bùa lên mặt đá trên sợi dây chuyền, bảo ta đeo cho Asisur...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 148: Ngoại truyện về Izumin (7)

Asisur lúc mê lúc tỉnh, có lúc nhất quyết muốn nhảy xuống biển trốn chạy khỏi ta, lúc lại nhìn ta bằng ánh mắt xa lạ. Những lúc đó ta khổ sở vô cùng, nhưng như thể lại hay, nàng như con mèo nhỏ nằm ngủ trong vòng tay của ta, cho dù biết kế hoạch cũng sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng ta một cách tự nguyện không kháng cự.

Ta đắm chìm trong cảm giác giả tạo do bùa mê mang lại, cố gắng nghĩ Asisur sẽ mãi bên cạnh mình.

Nhưng đầu đó sâu trong lòng ta vẫn không ngừng sợ hãi. Sợ Asisur sẽ rời bỏ ta.

Nhìn thấy Asisur tròn xoe mắt nhìn ta, sau đó ngây ngô cười khiến ta hạnh phúc biết bao. Nàng mặc trên mình bộ trang phục của cô dâu trông xinh đẹp vô cùng, tóc đen dài xõa ra, ản ản hiện hiện dưới lớp vải voan, làn da trắng hồng, môi nhỏ xinh cứ cong lên cười với ta, vươn hai tay muốn ta bế nàng lên. Ta đi từng bước mà cứ như trên mây bề Asisur đến thần điện làm hôn lễ, cảm giác khi đó không biết phải miêu tả như thế nào. Trên tay chính là người con gái khiến ta nể phục, khiến ta chú ý, khiến ta thương tâm, nàng chính là người ta muốn dùng cả cuộc đời để bảo vệ, ta không muốn nàng hàng ngày phải ra công trường đứng chỉ huy, ta không muốn hàng đêm nàng phải thức khuya chong đèn đầu đầu suy nghĩ, ta chỉ muốn nàng được sống trong nhung lụa, được mọi người tôn sùng như một nữ thần.

Asisur của ta đầu thua kém con gái sông Nin! Nhớ tới lúc nàng đem tất cả trang sức vòng vàng của mình đem cầm, ta lại buồn cười! Nàng ngốc nghếch nhưng tấm lòng cao cả biết nhường nào! Khi cầm chiếc vòng vàng nhỏ bé của nàng trên tay, ta không khỏi ngồi cười một mình, tưởng tượng chiếc vòng nhỏ bé tinh xảo này được đeo trên tay trắng ngần của nàng...

Ta không cảm lòng được, đành phải hôn nhẹ lên trán nàng. Asisur trong vòng tay ta đang ngủ ngà ngủ gật thì giật mình, mắt đẹp chớp vài cái, ngo ngắc ngo nhìn xung quanh, sau đó lại lười biếng rúc vào lòng ta tiếp tục ngủ. Thấy nàng như thế ta càng thêm yêu thương, trong lòng cứ lâng lâng, tay siết chặt hơn...

Asisur, cuối cùng nàng cũng trở thành hoàng phi của Izumin ta.

Mặc kệ quan tư tế đang làm lễ trên kia, ta dưới này cứ quan sát Asisur đang mơ màng đứng không vững, sợ nàng té ngã nên ta đứng bên cạnh, làm điểm tựa cho nàng. Asisur ngoan ngoãn dựa vào người ta, mắt nhắm nhắm nhìn mớ khói trắng nghi ngút bay lên với vẻ hứng thú.

Ta tuyên hệ, sau đó chờ mong nhìn nàng, trong lòng hồi hộp. Nếu bây giờ nàng trả lời nàng không yêu ta, không muốn kết hôn với ta, ta cũng không biết mình sẽ làm gì, nhưng chắc chắn ta không cho phép nàng rời khỏi ta. Thấy nàng cứ im lặng, ta lo lắng, nào ngờ nàng nhìn ta, sau đó khẽ gật đầu.

Phút giây nàng gật đầu, nàng không biết ta vui mừng như thế nào đâu! Trái tim đang treo trên cao cũng bình an đáp xuống, cuối cùng giữa hai con người xa lạ chúng ta lại có một mối quan hệ vô cùng mờ ảo nhưng rất thiêng liêng: vợ chồng.

Hôm đó ta rất vui, bao nhiêu người mời rượu ta đều uống hết, đến khi trở về ta đã ngà ngà say. Bà Mura cùng với thị nữ cung kính cúi đầu, vui vẻ chúc bọn ta đêm tân hôn vui vẻ. Ta ban thưởng cho bọn họ, sau đó lệnh cho tất cả ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Ngoại truyện về Izumin (8)

Ảnh nền mờ nhạt lung linh lại có vẻ huyền ảo, ta chăm chăm nhìn trên giường, từ từ đi đến đó kéo màn lụa lên. Asisur đang nằm một mình, tay đưa nghịch tóc. Đêm nay là tân hôn, Mura cố ý mặc cho Asisur bộ quần áo mờ ảo lúc ản ản hiện khiến đầu óc ta nóng lên, nặng nề ngã xuống nằm ngay bên cạnh nàng. Nàng theo thói quen trèo lên nằm trên ngực ta, bỗng nhiên có người lại, nhẵn nhớt tò vò vẻ không vui, tay nhỏ bộp chộp cái mũi xinh của mình đến nỗi nó đỏ lên. Ta buồn cười gỡ tay nàng ra, kéo nàng đến gần bên mình rồi ôm chặt nàng lại, nhỏ giọng thủ thi:

- Asisur, chúng ta đã kết hôn rồi!

- À!? Sao lại không mời ta?

Ta thờ dài, lại chịu không nổi cắn nhẹ vành tai Asisur khiến nàng khanh khách cười, sau đó lại rùng mình, ngồi phắt dậy, trừng mắt nhìn ra, xoẹt một tiếng, tay áo đã xấn lên tới vai. Ta nhìn thấy mấy lớp da già đang nổi lên trên tay nàng thì cười lớn thành tiếng, ngay cả khi ngốc nghếch nhất nàng vẫn khiến ta vui vẻ như vậy!

Ta ản nàng ngã xuống giường, tay chân bắt đầu không an phận...

- Asisur, ta...

- Tránh ra, Izumin, Izumin, mau bắt hẩn...

- Ủ, hẩn không bắt được ta đâu!

Ta buồn cười hôn lên môi nhỏ của nàng đến khi mặt nàng đỏ bừng lên mới chịu thả ra, bắt đầu hôn xuống cổ. Cái cổ trắng muốt như tuyết của nàng lại khiến ta thêm mất bình tĩnh, hơi thở càng lúc càng loạn nhịp lên. Asisur cũng không khá hơn ta là bao, mắt bắt đầu ngấn lệ, cứ luôn miệng đòi gặp Izumin. Ta dờ khóc dờ cười, không biết phải trả lời nàng thế nào cho phải. Lúc này áo đã bị tuột xuống đến ngang vai, khuôn ngực nàng cứ thờ phập phồng lên xuống khiến ta điếng người, lúng túng không biết làm sao. Nào ngờ nàng bật người dậy, ản ta nằm xuống, còn mình thì leo ngồi trên bụng ta, bắt chước làm theo những gì ta làm khi nãy. Ta nóng người, hai mắt đỏ lên, tay nắm chặt lại nhưng không dám hú dọa làm nàng sợ.

Ta tấn như thế này quả thật...

Asisur đang hôn ta thì ngẩng đầu dậy, vội vã nắm áo kéo lên, ý đồ bỏ chạy khỏi giường. Ta nhanh tay bắt nàng lại.

Dám có ý định bỏ trốn, lần này không tha cho nàng nữa...

Sáng hôm sau ta dậy từ rất sớm, Asisur vẫn còn ngủ. Nàng ngoan ngoãn gối đầu lên tay ta, mái tóc đen mượt óng ả chọc chọc trên người lại khiến ta ngứa ngáy khó chịu. Nàng nói mớ vài câu gì đấy, ta nghe không rõ, sau đó tiếp tục vùi đầu vào lòng, cánh tay ôm chặt cổ ta. Ta yêu thương hôn nàng một cái, lại thêm cái nữa. Asisur, cả đời này nàng cũng không thể rời khỏi ta...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Ngoại truyện về Izumin (9)

Asisur thức dậy, nhìn ta bằng ánh mắt ghét bỏ, sau đó nhìn bà Mura đang đứng bên giường bê chậu rửa mặt cho nàng bằng ánh mắt đáng thương. Nàng trừng mắt nhìn ta, điệu bộ tức giận gắt phăng áo xuống, lộ ra mấy vết cắn xanh xanh tím tím trên cổ và vai, lớn giọng tố cáo:

- Hấn nhai ta.

Nàng vừa nói vừa đập ta vài cái, sau đó mềm oặt người xuống, tay ôm bụng kêu đau. Dù sắt đá thế nào ta cũng không khỏi mắc cỡ, trước mặt bao nhiêu người... Bà Mura vội cúi đầu xuống, mấy thị nữ phía sau cũng không ngoại lệ, miệng cười khúc khích. Ta thờ dãi bắt lực, dùng tay xoa bụng cho nàng. Asisur khẽ hừ hừ vài tiếng tỏ vẻ bất mãn nhưng đã chịu nằm yên, lát sau ngủ thiếp đi.

Nhìn dấu vết còn lưu lại trên giường, ta vui vẻ suốt cả ngày hôm đó. Asisur, vợ yêu của ta...

Bắt đầu từ đó ta rất thích cười, Asisur làm gì ta cũng cười, nhìn nàng ngán người cũng thấy vui trong lòng. Ta bỏ ngoài tai lời của Kirke, cố chấp tiếp tục giữ bùa chú trên người nàng. Ta sợ, nếu Asisur tỉnh lại, nàng sẽ rời xa ta, không muốn bên cạnh ta nữa.

Sống một cuộc sống không có nàng, ta thà chết.

Hàng ngày sau khi tan triều về ta vội trở về phòng, yêu thương ôm Asisur vào lòng, ngồi ăn cùng nàng, sau đó dắt nàng đi ngắm cảnh cho khuây khỏa. Hạnh phúc chưa được bao lâu thì Carol trở lại, gián điệp của ta ở Ai Cập bắt được Carol, đem nàng đến Hitaito.

Có được Carol là có được Ai Cập.

Đúng vậy, Carol là con bài chủ chốt cho những ai muốn thôn tính Ai Cập.

Ta muốn thôn tính Ai Cập mà không hao tổn một lực lượng nào.

Ta từng hỏi Asisur, nàng có thích Ai Cập không. Nàng cười mà trả lời, nàng yêu Ai Cập, thế nên ta tự nhủ mình phải chiếm được Ai Cập để khôi phục vương quyền cho nàng. Để chiếm được Ai Cập, ta phải cưới Carol, có như vậy dân chúng Ai Cập mới ngoan ngoãn chấp nhận...

Ta đã từng nghĩ tới việc, một cô gái mạnh mẽ như Asisur, nàng có chấp nhận chuyện ta cưới thêm người khác hay không. Nếu biết, nàng sẽ phản ứng như thế nào...

Mẫu hậu ta đã rất đau khổ khi phụ hoàng ta cưới thêm thứ phi, thế nhưng dần dần người cũng quen, chẳng phải người vẫn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh phụ hoàng ta đó ư?

Đúng vậy, Asisur cũng vậy, sẽ không sao đâu...

Kirke bỏ bùa mê cho Carol, giống như Asisur, sau đó ta tổ chức hôn lễ cùng nàng.

Mẫu hậu cùng Mitamun không đồng ý, cha ta thì không vui nhưng vì quyền lực, ông ấy miễn cưỡng đến dự.

Ta không cảm xúc ôm Carol vào thân diện, sau khi hoàn tất lại đưa nàng cho Ruka, bản thân lao đi tìm Asisur. Không biết tại sao cả ngày hôm nay tâm trạng ta không yên, cứ thấp tha thấp thỏm, mặc cảm tội lỗi với Asisur vô cùng.

Đến khi nhìn thấy bà Mura ngất xỉu dưới đất, trong phòng trống không, ta mới biết thế nào là hoảng sợ, đầu óc trống rỗng.

Asisur đã tự phá bỏ bùa mê, bỏ đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Ngoại truyện về Izumin (10)

Asisur, nàng hận ta như thế sao, bỏ đi không một lời từ biệt, cũng không nhìn ta một lần.

Asisur, nàng ở đâu? Ta cho phép nàng đi sao?

Ta lồng lộn lên, điên cuồng cho người tìm kiếm. Asisur không thể tự trốn thoát, chắc chắn có người tiếp tay. Thế là ta bắt hết bọn người Ai Cập đang lẫn trốn ngoài bia rừng. Điều ta không ngờ chính là mẫu hậu cùng Mitamun lại tiếp tay cho Asisur bỏ trốn.

Mẫu hậu không trả lời, còn Mitamun lại hỏi ta: “Anh có xứng đáng với Asisur không? Và lại Asisur cũng sẽ không bao giờ chấp nhận người phản bội nàng ấy!”

Ta đau đớn, tim siết chặt lại, đầu óc hơi choáng váng.

Sao ta lại quên chứ, mẫu hậu là mẫu hậu, Asisur lại hoàn toàn khác. Nàng không lệ thuộc vào ai, nàng là chính nàng, mạnh mẽ quyết đoán.

Ta đem từng người thân cận bên cạnh nàng ra uy hiếp, dùng kiếm đâm Shouta nàng mới chịu xuất hiện. Khi thấy nàng lê loi đứng trên bức tường thành lộng gió, trái tim ta đau đến như rồng nào.

Ta đau khổ như thế, nàng không chịu lộ mặt, thế nhưng ta đụng đến cận thần của nàng, nàng lại xuất hiện. Asisur, bọn họ quan trọng đến vậy sao? Quan trọng hơn cả ta sao?

Nàng muốn ta tha người, ta đồng ý tha.

Nàng nhìn ta bằng ánh mắt khinh bỉ, ta cũng mặc.

Ta làm mọi cách để giữ nàng ở lại, ta không cần biết nàng muốn ở lại hay không, nhưng ta biết một khi đã đi rồi ta sẽ mất nàng vĩnh viễn, nàng sẽ không bao giờ trở về bên cạnh ta, ta sẽ không được nhìn thấy nàng nữa.

Lần đầu tiên Izumin ta cảm thấy sợ hãi như thế.

Nàng rút kiếm ra, tự cửa một đường thạt dài trên tay mình, như khắc lên đó một dấu hiệu, một minh chứng cho sự phản bội của ta. Cổ họng ta đắng nghét, chân run rẩy đứng không vững, chỉ muốn quỵ xuống van xin nàng, đừng như vậy. Ta muốn đem lại hạnh phúc cho nàng chứ không muốn nàng như thế.

Asisur cao ngạo nhìn ta, máu đỏ tươi in trên nền tuyết trắng, khuôn mặt tái nhợt của nàng lạnh tanh như hòa mình vào từng hạt tuyết, gió thổi qua khiến tay áo dài lung bay, mái tóc hỗn loạn. Asisur của ta vẫn thế, vẫn xinh đẹp một cách yếu mị, nhưng nàng đã không còn ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của ta nữa.

Ta biết nàng đang rất hận mình nên tro mắt đứng im cho mũi tên của nàng gim vào người. Ta rất muốn nói với nàng, nếu làm thế mà nàng hà giận thì nàng cứ làm, năm mũi, mười mũi tên nữa cũng được.

Ta nhìn thấy trong mắt nàng đầy sự đau thương, đau không kém cạnh ta, tuyệt vọng bắn mũi tên thứ hai, bắt lực ngã xuống.

Ta vội phá cửa chạy lên tìm nàng. Khi nghe thấy tiếng la hét thất thanh của đoàn người Ai Cập, ta như ngã quỵ xuống, cố gắng lê từng bước chân lên cầu thang.

Bên dưới bức tường thành cao kia chính là vực thẳm...

Asisur...

Trái tim ta quặn đau từng hồi, tưởng chừng như nghệt thở, không thể suy nghĩ thêm gì nữa, vội lao đến ôm lấy Asisur đang thất thần đứng trên tường thành. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, chỉ cần ta đến chậm một chút nữa thôi, vĩnh viễn ta sẽ không được gặp nàng nữa...

Ta như kẻ điên ôm chặt lấy nàng... Asisur, nàng làm ơn đừng hù dọa ta nữa...

Sau đó Asisur không hề nghĩ quần nữa, nhưng nàng cũng không nhìn mặt ta. Nàng có thể cười nói với tất cả mọi người, ngoại trừ ta. Trong lòng ta âm ỉ khó chịu nhưng mỗi khi nghĩ tới hình ảnh nàng sắp rơi xuống vực, trái tim ta lại khẽ ngùi ngoai. Nàng còn sống...

Cho đến một ngày, nàng bỏ thuốc mê lên người ta, liền ngang đi khỏi Hitaito, đến Assyria cứu Carol cùng Menfuisur.

Ba ngày sau ta mới tỉnh dậy.

Ta tức giận, vô cùng tức giận, ta đã tha Carol về Ai Cập, tại sao Asisur vẫn giận ta, vẫn nhất quyết rời bỏ ta.

Ta lệnh cho cận vệ chuẩn bị đến Assyria, lòng như lửa đốt không biết phải làm thế nào mới đưa nàng về được, lại rất lo lắng. Angon là một con cáo già gian xảo, cô gái như nàng có thể làm gì hắn...

Nào ngờ, khi đến nơi thì nhìn thấy kinh thành Assyria xinh đẹp hùng vĩ giờ chỉ còn là đồng cỏ nát, nước sông Tigris cuộn cuộn dâng cao. Cả một đế chế đã bị san bằng dưới dòng nước lũ.

Ta đọc được thư do Therru gửi đến, không khỏi bất ngờ. Hóa ra đây chính là thành quả của Asisur nhà ta.

Mọi người xung quanh bắt đầu khen ngợi không ngớt, nào là hoàng phi thông minh, hoàng phi tài giỏi, sách lược không thua kém ai, rất xứng đôi với hoàng tử. Ta đỏ mặt không trả lời, trong lòng vui vẻ. Asisur, sức phá hoại của nàng không hề nhỏ. Lần đó nàng che giấu cho Mitamun cũng phá hoại hư hỏng hơn một nửa kinh thành của ta!

Ta theo dấu hiệu của Therru, đuổi đến nơi thì thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Asisur đang đứng trong mớ cát lún, vẻ mặt căng thẳng.

Ta không nghĩ ngợi nhiều, vội vớt ngựa nhảy xuống bên cạnh nàng...

Asisur, ta bắt được nàng rồi, nàng đừng hòng bỏ trốn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152

Ta nhìn thấy đám bụi đang cuộn cuộn lên từ phía xa càng lúc càng gần mình thì trong lòng bất an.

Không ổn, càng lúc càng không ổn.

Chư vị thần linh, làm ơn đừng để Izumin xuất hiện vào lúc này.

Tiểu là thần linh ở trên cao quá, Asisur có khẩn vái cũng đã muộn.

Therru tách khỏi đội ngũ, chạy đi đón Izumin đang trên đường tìm kiếm hoàng phi bỏ trốn nhà mình. Izumin vừa nhìn thấy Asisur đã thúc ngựa tới đây nhanh hơn, vẻ mặt thẳng thốt cực độ.

- Ngừng lại, Izumin, ngừng lại, không được đến đây...

-...

Không có tiếng trả lời, Mitamun, Shouta và Mamoru vội thúc ngựa sang một bên tránh. Izumin đang lao vù vù tới đây, không khéo hất lúi tuột cả đám xuống thì khổ. Menfuisur và Carol còn ngo ngắc không hiểu chuyện gì, ông đội trưởng chỉ thấy Izumin vượt lên trên hẳn, tốc độ kinh hoàng lao về phía nữ hoàng.

-...

- Mẹ nó, bảo người ngừng lại, đây là hồ cát lún đấy có nghe không?

Izumin vẫn hùng hục lao tới, bỏ ngoài tai mọi lời nói của ta.

Thế là cả đoàn người tro mắt nhìn hoàng tử Izumin liền ngang lăm liết ném ngựa sang một bên, không suy nghĩ mà nhảy xuống hồ cát nơi Asisur đang trợn mắt lên.

- Asisur, ta tìm được nàng rồi!

Ta cúi đầu nhìn cát lún tới ngang hông, tay siết chặt, bất lực.

Ta muốn thảm cho tên này một phát.

Hắn không làm hư bọt hư đường thì chịu không nổi.

Dự định dùng cung tên có cột dây thừng bắn lên phía trên rồi cho người kéo lên, thế là xong, giờ thì hay rồi, cát lún cao hơn khi nãy, trong hồ lại có hai người, ta xem người mất bao lâu để kéo lên, hừ.

- Hoàng tử, ta không cần ngài chết chung với ta, mời ngài đi lên cho.

- Nói bậy gì vậy? Ta xuống để cứu nàng, có ta ở đây, làm sao nàng chết được.

Mồ nữ đỏ mặt, mọi người lại khó hiểu. Hoàng tử Izumin yêu nữ hoàng như thế, sao lại cười thêm Carol làm gì?

Ta thờ dài, sau đó lại thờ dài...

Quay đầu sang nhìn Izumin đang ngồi trò chuyện với Menfuisur đằng xa, sau đó nhìn lại Carol đang sốt mê man nằm trên giường, miệng cứ gọi:

- Anh Raian... Jimy...

Carol, kiếp trước ta mắc nợ gì cô hay sao? Cứ mỗi lần cô gặp nạn hay bị thương ta đều phải đi theo chữa trị?

Đút thuốc cho Carol xong, ta lại thù người.

Ta phải làm gì bây giờ? Trở về Hitaito để Izumin giam lỏng hay quay về Hạ Ai Cập?

Izumin đã đến tận đây, liệu hắn có đồng ý cho ta trở về Hạ Ai Cập không?

Haiz...

Ta nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Menfuisur. Chắc bọn đàn ông cũng đã giải quyết xong mấy cái gút mắc kia rồi, ta không liên quan tới nữa.

Menfuisur cúi đầu không dám nhìn ta, miệng lí nhí xin lỗi. Ta phì cười, lấy tay xoa đầu nó, sau đó đi ra ngoài lều.

Lúc đầu ta nghe Menfuisur gọi tên Carol rất tình cảm, sau đó...

- Carol, Raian là thằng nào? Còn thằng Jimy nữa, nàng tình dạy cho ta.....!!!!

Ta cảm thấy bất lực, không hiểu sao thằng nhãi này có thể cai trị được Ai Cập hùng vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153

Ta buồn chán gọi Therru đi cùng ta ra ngoài đầm lầy, ngồi đưa tay nghịch nghịch đám bèo xanh um tươi tốt đang nổi trôi bập bênh...

Bất ngờ nghe thấy tiếng Therru rút kiếm ra, ta quay đầu lại.

Ragashu, không ngờ lại gặp người ở đây.

Ta giả vờ hoảng sợ cực độ, sau đó e thẹn chớp mắt nhìn Ragashu. Hắn cũng ngây ngốc đứng chết trân tại chỗ nhìn ta, mặc kệ Therru đang chắn trước mặt.

Một cô gái kiều diễm xinh đẹp...

- Cô gái, sao nàng lại ở đây?

- Ta...

- Nàng ở đâu, để ta đưa nàng về...

- Ta...

Nhìn bộ dạng nham hiểm của Ragashu, ta cảm thấy chán ghét vô cùng. Izumin, người ở đâu, ra hốt tên này đi, hắn định bắt hoàng phi của người đi kia.

Quả nhiên Therru không phải đối thủ của Ragashu, lát sau đã bị hắn đánh ngã xiu. Ta lo lắng nhìn Therru, sau đó cười ngược:

- Thật là, ngại quá, chồng ta đến đón ta rồi!

- Chồng?

Ragashu có vẻ không tin, đến khi quay lại thì thấy vẻ mặt âm u như sắp giết người của Izumin. Izumin liếc mắt nhìn cánh tay đang ôm ngang hông của ta, khẽ hừ hừ bất mãn:

- Hoàng đế Ragashu, không biết ngài định làm gì hoàng phi của ta?

- Hoàng phi?

Hắn không tin, tròn mắt nhìn ta. Ta cười cười, gật đầu.

Hoàng phi Hitaito, nữ hoàng Ai Cập lưng lầy gang hồ mấy hôm nay chính là ta đây.

Hắn luống cuống rút tay lại, thả ta ra. Ta ngoan ngoãn đi về trốn sau lưng Izumin, ta còn đứng bên cạnh Ragashu nữa có khi hắn rút gươm chém chết Ragashu thật...

Âm mưu sang Ai Cập hỏi cưới nữ hoàng Asisur, lợi dụng mâu thuẫn giữa Asisur và Carol để gây rối Ai Cập của Ragashu bị chớp chết từ đây!

Izumin bế ta quay trở lại lều trại của Hitaito, bắt đầu hỏi:

- Asisur, bây giờ nàng muốn thế nào?

Ta biết, ý hắn muốn hỏi bây giờ hắn phải làm thế nào cho ta đồng ý quay về Hitaito. Có điều hắn không biết, trước sau gì ta và hắn cũng đã kết hôn, ta có lòng bông bên ngoài bao lâu, cuối cùng vẫn sẽ trở về hoàng cung Hitaito.

Nhớ lại cảnh tượng hắn không suy nghĩ lao người xuống hố cát, ôm chặt lấy ta như thể sợ ta vĩnh viễn biến mất vậy...

Có lẽ hắn yêu ta...

Còn ta, ta đã yêu hắn từ rất lâu rồi.

Haiz...

Ta ngẩng đầu lên nhìn Izumin, nhẹ giọng trả lời:

- Ta muốn trở về Ai Cập...

Quả nhiên Izumin bóp nát cả ly rượu đang cầm trên tay, ánh mắt lạnh tanh nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười mê người:

- Được, nghe theo ý nàng, chúng ta trở về Ai Cập trước, sau đó mới về Hitaito.

“Chúng ta”?

Ta ghét mặt ra, chẳng lẽ hần...

- Ủ, ta đã bàn giao tất cả mọi chuyện lại cho phụ hoàng rồi, nàng muốn đi đâu ta sẽ đi cùng nàng.

Ta cũng không đồng kịch nữa, nhẹ nhàng ôm cổ hần lại!

- Chúng ta trở về nhà đi! Ta không đi nữa!

Chỉ cần hần yêu ta, thế là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154

Sau chiến công lẫy lừng đó của ta, danh tiếng của Hitaito lên như điều gặp gió, những chư hầu lân bang đều lảng lảng tự động dâng thêm cống phẩm nhiều hơn, bọn họ bắt đầu quy hàng vô số. Việc này khiến hoàng đế Hitaito rất hài lòng, miệng cứ ngoác lên mà cười. Ông ấy còn mặt dày cầm bàn đồ đến:

- Asisur, con nhìn thử xem, còn nơi nào có thể phá hoại nữa không? Ấy, những nước chư hầu nhỏ thì đã hàng phục hết rồi, chỉ còn vài quốc gia có vẻ lưỡng lự, nhưng con biết không, những kẻ đang lưỡng lự đây rất nguy hiểm, có nguy cơ đe dọa đến ngai vị của Izumin sau này, chưa kể sẽ ảnh hưởng đến cháu nội của ta không chừng. Vậy nhé! Con cứ từ từ tìm hiểu đi, xong thì đến báo với ta!

Ông ấy vội bỏ đi về, được một lúc thì hốt ha hốt hải quay lại trong khi ta với bà Mura còn đang ngẩn người:

- Asisur, còn không ta sẽ cho người đánh lên, cần quái gì đánh trực diện, đem binh lính đến công thành luôn, bắt bọn chúng hàng phục, sau đó đưa mặt con ra! Dù sao danh tiếng của con đang lên như điều gặp gió! Thôi! Ta đi nhé, kẻo Izumin phát hiện ta không có mặt thì khổ!

Lần này ông ấy mới đi thật ==/

Ta dờ khóc dờ cười, bà Mura thì có vẻ điềm đạm bình tĩnh nhưng hình như đang run rẩy cố nén cười.

Ta thì nhún rồi ngồi chế vài viên thuốc, lười nhác gọi Zuzu cùng Minmin. Hai con chó này càng lúc càng to ra trông như con gấu, Ari và bà Mura nhìn thấy đều cảm lạnh nhường đường cho nó đi. Chúng nó quá thật rất giống ta, cả ngày chỉ ăn, sau đó ngã phịch ra đất ngủ. Có lần ta phải hỏi Izumin:

- Ngày xưa người mua chúng nó làm gì thế?

- Ta thấy lạ, và lại có lẽ nàng sẽ thích nên...

- Ủ, thích thì thích, nhưng mà nuôi chúng nó tốn cơm quá.

Ta buồn bã nhìn ra bên ngoài, dạo này cảm xúc của ta rất thất thường, lúc thì vui lúc lại buồn, chỉ muốn khóc một trận cho thỏa thích...

Mitamon được gả cho một hoàng tử lân bang, bây giờ đã có thai hơn năm tháng, xem chừng vị hoàng tử kia rất yêu thương nó... Minurê cũng kết hôn với con gái của một vị quan trọng triều...

Duyên nợ của hai người đó đã hết, ta đành phải chấp nhận thôi. Bọn họ không đến được với nhau, một phần là do ý trời, phần còn lại là do bọn họ.

Bà Mura đi ra ngoài, lấy tấm áo choàng lên người ta, chăm chú nhìn xuống bên dưới.

Bên dưới chính là phòng nghị sự của triều đình, Izumin đang nói gì đó, vẻ mặt rất tập trung, tay chỉ lên bản đồ. Ta chăm chăm nhìn hần, sau đó lại dờ mặt.

Eri đang ngồi xếp quần áo bên kia chán nản lên tiếng:

- Hoàng phi, lấy nhau lâu như vậy mà người còn đỏ mặt à?

- Ai nói, ta...

Ta đang định phản bác nhưng lại thôi, nước mắt bắt đầu ứa ra. Hu hu, sao ta lại đau lòng thế này...

...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 155

- Sao vậy?

Ta giật mình, không biết Izumin trở về từ khi nào, hần vòng tay ôm chặt lấy ta, đặt ta ngồi lên đùi hần.

Ta tròn mắt nhìn hần, sau đó sụt sùi khóc:

- Izumin, ta khó chịu...

- Lại làm sao nữa à? Ta gọi Hasan vào nhé?

- Ta không biết, ngày mai người đừng đi lên triều nữa, ở đây với ta.

- Ủ! Mai ta ở với nàng!

- Không được, làm vậy còn ra cái thể thống gì? Ta bảo thể nào người nghe thể ấy à?

Izumin đen mặt, bắt lực nhìn cả một đoàn người đang ở trong phòng.

- Cả ngày hôm nay nàng đều thể này à?

- Vâng, cứ khóc rồi cười cả ngày thể ạ

Izumin đưa tay sờ trán ta, ta khó chịu hất tay hất ra, sau đó lại cắn lên vai hất. Bà đây khó chịu...

- Hay bị bỏ bùa mê? Để ta gọi Kirke...

- Izumin, ừ ... hu hu...

- Nàng sao thế?

Ta không trả lời, bắt đầu ngồi cao cấu cắn xé Izumin một trận ra trò. Không hiểu sao trong lòng cứ khó chịu bứt rứt...

Hasan được Izumin gọi vào, ta không vui nhìn hất. Ta cũng là thầy thuốc, hất có hơn ta ở chỗ nào mà dám bắt mạch coi bệnh cho ta? Hasan xem xong bắt đầu trầm ngâm, ta lại cắn Izumin.

Sao dạo này mình giống cầu thể nhỉ?

- Ari, dạo này hoàng phi ăn uống thể nào?

- Lệnh bà ăn uống rất bình thường mà, thậm chí còn nhiều hơn trước kia.

- Asisur, ăn nhiều quá nên khó chịu à?

Ta tức giận nhéo Izumin, sau đó hu hu khóc:

- Ta ăn người cũng không cho, hu hu, ta không muốn ở đây nữa, ta muốn về Ai Cập... hu hu

- Ngoan, ta chỉ đùa thôi mà! Hasan, hoàng phi bị sao vậy?

- Tàu hoàng tử, lệnh bà rất khỏe mạnh, chỉ là thời gian đầu mang thai nên tính tình thất thường thôi ạ!

- Ừ, không sao là tốt rồi, các người lui xuống đi.

Cả bọn lui ra, Izumin ôm ta vào lòng, bóp bóp cánh tay ta:

- Nàng xem, ta nuôi nàng mập ra được mấy vòng, bây giờ cả người đều là thịt!

Ta nhăn nhó hất tay hất ra, sau đó tự lấy tay sờ sờ xuống eo mình. Ừm, dạo này ta mập ra thật.

Bỗng nhiên ta cùng Izumin đều được mặt ra, ngơ ngác nhìn nhau.

- Hasan nói nàng có thai à?

- Hình như là vậy.

Lúc này bên ngoài vang lên vài thứ âm thanh...

Eri: “Hóa ra là có thai, vậy mà lệnh bà cứ lúc khóc lúc cười, hù ta thật!”

Ari: “Phải! Ban đầu ta cũng nghĩ thế, nhưng không ngờ có thai thật!”

Mura: “Chi là có thai thôi mà, hoàng phi buồn vui thất thường như thể hoàng tử lại đau lòng!”

“Chi là có thai thôi mà!!!!”

Sau đó tất cả đều im lặng, im lặng đến đáng sợ. Ta cùng Izumin đóng tai lên nghe tiếp thì...

- Bó, thái y Hasan, nữ quan Ari, Eri và Mura... các ngài ấy ngất xỉu cả rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156

Từ ngày biết tin ta có thai, Izumin không thêm đi thượng triều nữa, cả ngày ở trong phòng ngồi chơi với ta. Phụ vương vui mừng hết sức nói, mặc ta cùng Izumin muốn làm gì thì làm, chỉ cần đảm bảo đứa cháu nội của ông ấy khỏe mạnh là được, hoàng hậu thì khỏe mạnh hất ra, bệnh tình được đẩy lùi gần hết!

Bà ấy cứ ngồi nhìn ta và Mitamun, sau đó cười tít cả mắt.

Ta chớp chớp mắt nhìn mẫu hậu, sau đó lại cầm cùi gặm cái cánh gà ngon chảy nước dãi Izumin vừa gấp cho. Mitamun tròn mắt lên nhìn ta, sau đó vội bịt miệng, ngã về phía sau nôn xối xả. Nôn chán nàng ấy lại ngồi dậy, về mặt kinh khủng không thể tin được nhìn ta:

- Thứ như thế mà người cũng ăn được à?

Ta thần nhiên trả lời, tay vẫn không ngừng hoạt động:

- Có gì mà không ăn được? Ta bảo người này, ta ăn còn nhiều hơn lúc trước!

- Không sao! Nàng muốn ăn ta để cho nàng ăn!!

Izumin cười hề hề, lấy khăn lau miệng cho ta. Từ ngày biết tin hất sắp được làm cha, miệng cứ ngoác lên đến tận mang tai. Ta neho mắt nhìn cả nhà quí gờ đó, bất ngờ một tên lính từ ngoài đi vào, cung kính

khom người:

- Tàu, sứ giả Minoa đến cầu kiến hoàng tử cùng hoàng phi, họ đang chờ ở bên ngoài ạ.

- Minoa? Ta đã từ chối nhiều lần, sao bọn chúng còn ngoan cố?

- Izumin, sứ giả Minoa đến đây làm gì?

Izumin nhìn ta có vẻ khó xử, cuối cùng đành thở dài một tiếng, dùng khăn chùi sạch tay ta, sau đó bế ta đi ra ngoài. Trên đường đi hẳn giải thích:

- Lần trước nàng chữa bệnh cho mẫu hậu, tiếng đồn đã lan xa...

- Ô, nhưng chuyện đó liên quan gì tới Minoa?

- Quốc vương Minoa ốm yếu từ nhỏ, không biết sống được bao lâu nữa...

- Muốn ta giúp họ?

- Không được, nàng đang có thai, trước kia chưa chắc ta đã đồng ý, bây giờ thì đừng hòng.

- Nhưng Izumin, ta quan tâm tới thể lực thủy quân của họ... Hừm...

- Việc này ta cũng có nghĩ tới, nhưng hiện tại Hitaïto chúng ta không cần. Ta làm sao để nàng mạo hiểm? Lát nữa nàng chỉ cần từ chối là được rồi.

Ta im lặng không trả lời, không đồng ý với ý kiến của Izumin, cũng không bác bỏ. Nếu có thể nhờ thủy quân Minoa hỗ trợ xây dựng quân đội, chắc chắn lợi chứ không thiệt. Hiện tại bọn họ đang làm bá chủ cả một vùng biển...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Ta cho người gọi Hasan đến, sau đó ngoan ngoãn đi cùng Izumin tới tiếp sứ giả Minoa. Yukutat vừa thấy ta đã vội cúi đầu. Hẳn đội một cái mũ hình sừng trâu, trang phục đơn giản gọn nhẹ, kiếm đeo bên hông, người cao lớn.

- Hoàng phi Asisur, xin người hãy rũ lòng thương mà cứu giúp quốc vương của chúng tôi...

- Yukutat, hoàng phi của ta gặp may mà thôi! Ngài không nên kì vọng nhiều...

Izumin vẫn từ chối một cách khéo léo nhẹ nhàng nhưng người Minoa nào chịu nghe, ánh mắt lấp lánh như nhìn thấy thần linh xuất hiện, nhìn ta chăm chăm. Ta ngại ngại nép sát vào lòng Izumin, sau đó ngẩng đầu dậy:

- Tướng quân, quốc vương của chư vị đang trong tình thế nguy kịch, bây giờ các vị phải làm theo lời ta, bắt buộc phải làm theo, nhưng kết quả, ta không chắc...

Bọn họ vui mừng, vội ngồi kể lễ bệnh tình của Minosur ra. Ta giả vờ chăm chú lắng nghe, thực chất trong đầu đang cố gắng nhớ lại những tình tiết trong truyện, ừm...

- Bây giờ... Phải dẹp bỏ cả vườn hoa lá đi động ngay trong phòng của Minosur ra...

- Trời đất, sao hoàng phi biết? Chúng tôi chưa nói...

- Còn nữa, đưa hẳn đến ở một nơi thoáng mát, phải tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nhiều vào...

- Nhưng thái y bảo bệ hạ tuyệt đối không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

- Thì ta chỉ nói vậy, còn lại tùy các vị! Nếu mời được Carol, hoàng phi Ai Cập đến thì bệnh tình của hoàng đế quý quốc có cơ hội chữa khỏi! Nàng ấy là con gái nữ thần sông Nin, chuyện gì cũng có thể làm!

Mỗi lần nhắc tới Carol, ta lại khẽ liếc nhìn Izumin. Hẳn ta có vẻ không quan tâm, đang trò chuyện với tướng quân Yukutat bên kia. Ta thấy thế nên buông tha cho hẳn, tập trung dằn dò thêm vài chuyện nữa. Hitaïto là một đế quốc hùng mạnh bậc nhất hiện nay, Minoa cũng phải nể sợ vài ba phần nên khi Izumin nhắc tới chuyện căng quân sự, bọn họ vui vẻ đồng ý.

Sau khi tống tiễn bọn sứ giả ra về, Izumin lại lôi ta ra ngồi tự kỉ cùng hẳn.

Hắn cứ áp mặt vào bụng ta, sau đó làm nhảm:

- Asisur, nàng nói xem đây là con trai hay con gái?

- Ta không quan tâm, con gì ta cũng đều thương như nhau.

Bất ngờ ta bật dậy khiến Izumin giật mình, lúng túng ôm chặt lấy ta lại như thể sợ ta làm chuyện gì ngu ngốc lắm. Ta túm cổ áo hẳn, lắc qua lắc lại hỏi:

- Sao nào? Phải sinh con trai cho người à? Không sinh được con trai thì người cưới thêm thứ phi hả?

- Asisur, nàng đừng nghĩ oan cho ta, ta nào dám...

Mỗi lần nhớ tới hình ảnh Asisur cô đơn đứng trên tường thành, mắt nhắm nhắm nhìn xuống dòng sông đang cuộn chảy dữ dội dưới vực sâu, Izumin lại hoảng sợ... Hẳn không dám, thật sự không dám...

Ta tạm thời tin tưởng, hừ lạnh vài tiếng:

- HỪ, người chê ta cũng không sợ, cùng lắm chúng ta về Ai Cập

Ta hào hùng tuyên bố, tay vỗ ten-tét lên bắp đùi. Izumin đau lòng nắm tay ta lại, nhận đầu ta vào cổ hẳn, hai tay vuốt nhẹ lưng ta:

- Ai Cập làm gì có chỗ dám chứa chấp mẹ con nàng? Ai dám chứa ta giết kẻ đó

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158

Ta tức giận không chịu ngồi yên, đầu muốn ngẩng dậy nhưng lại bị Izumin ép xuống:

- Nàng ngoan ngoãn ở đây, Ai Cập đã có ta cùng tướng Shouta lo, không có mất tí của cái nào đâu mà sợ!

Sau lần nghèo kiệt xác ở Hạ Ai Cập, ta bỗng nhiên keo kiệt kinh khủng. Cảm giác nghèo khổ quả thật rất khó miêu tả, có chết ta cũng không muốn gặp lại. Biết tin hoàng tử Izumin sắp có con đầu lòng, của cải đồ về liên tục. Sử giả các nước đem không biết bao nhiêu thứ mới lạ hay ho đến, Izumin ngồi tiếp, ta cùng Ari ngồi bên cạnh đếm tiền. Bố chồng ta, quốc vương Hitaito cũng đã dành nguyên một vùng thảo nguyên rộng lớn trên cho đứa cháu nội chưa biết giới tính trong bụng ta.

Mẹ nó, thằng nhãi nằm trong bụng ta đang sở hữu cả một khối tài sản khổng lồ, giàu hơn cả mẹ nó.

Cả triều đình cũng từng mở một cuộc hội nghị về giới tính của con ta, sau đó thất bại ề chề mà ra về tay trắng. Ta ăn uống ngủ nghỉ đều đặn, ngoại trừ thời gian đầu tính khí thất thường ra, còn lại hầu như không có bất kì biểu hiện ốm nghén nào khác. Mẫu hậu ngồi đoán già đoán non, ai cũng chúc ta sẽ sinh con trai...

Nào ngờ khi hay tin ta sinh đôi, một lúc hai tiểu công chúa thì im bật.

Ta mặt mũi nắm tay Izumin, vui vẻ nói:

- Chúc mừng người Izumin, người chính thức trở thành kẻ đẹp trai nhất nhà chúng ta.

Sau đó ngủ thiếp đi, mặc kệ Izumin dờ khóc dờ cười.

Điều ta không ngờ tới nhất chính là... phụ hoàng cùng mẫu hậu rất yêu thương Istart cùng Isis.

Điều ta càng không ngờ tới nhất là... hai đứa con gái xinh đẹp đáng yêu như thiên thần của ta lại nghịch ngợm như quỷ, mỗi ngày nào chúng nó còn trên tay ta vô hại biết bao, nào ngờ tới khi nó bò xuống đất thì sức phá hoại kinh hồn.

Cả hai đứa giống nhau như đúc, ngoại trừ mái tóc. Istart tóc bạch kim giống Izumin, còn Isis tóc đen giống hết ta! Ừm, còn lại bọn nó đều giống Izumin hết, hu hu.

Ta từng bỏ ra cả ngày trời để ngồi quan sát xem hai đứa nhỏ do ta mang nặng đẻ đau sinh ra này còn điểm gì giống ta hay không, cuối cùng chán nản ngồi than thân trách phận.

Chúng nó giống Izumin như hai giọt nước. Aiz... miễn nữ như ta mà không di truyền được gì cho lũ nhóc này sao?

Ban sáng, phụ hoàng cùng Izumin bế Istart và Isis đến phòng nghị sự, mỗi người giữ một đứa, ta rành tay, đang ngồi nghiên cứu thuốc thì nghe Ari bẩm báo về. Istart cảm toàn bộ giấy tờ quan trọng nhét vào cái bím của nó sống chết không trả, còn Isis sống chết không chịu đặt móng ngồi vào cái phòng nghị sự quái đản kia.

Càng lớn chúng nó càng nghịch, bao nhiêu sách vở của ta đều bị ném xuống ban công hết, thêm vào đó là biết bao nhiêu đồ vật hay ho ta mua được trong lúc xuất cung đi ra ngoài. Ta tức giận vạch quần chúng nó lên định đánh thì cả một hội đồng hốt hoảng ủa vào. Ari và Mura thoăn thoắt lôi bọn nhỏ tránh xa khỏi ta, chạy đến chỗ quốc vương cùng hoàng hậu tị nạn, trong khi đó Izumin anh dũng ở lại làm vật hi sinh cho ta trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asistr* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 159

Ta tức giận xù lông cầu xé Izumin một trận ra trò, những lúc như thế bọn người hầu chỉ đứng một bên xem vui, không hề giúp đỡ hay cầu cứu thay cho Izumin. Izumin nổi tiếng sắt đá thế nhưng cũng chiều hai đứa nhỏ hết mực, cứ khư khư bế chúng nó trên tay, chúng nó muốn làm gì thì làm. Cho tới một ngày, bọn nó bỏ lung tung vào thuốc mê của ta, sau đó đem đi rải thử nghiệm vào đoàn sứ giả Babylon đang ở Hitaito để nghị liên minh khiến cho bọn họ mém tí nữa là an giấc ngàn thu, hẳn mới nhận ra mình đã giáo dục con cái sai phương pháp. Ta hả hê nhìn bọn nó bị ném vào trường học hoàng gia, cười thỏa mãn.

Babylon sau khi bị bại trận thảm hại dưới tay Ai Cập, chờ đợi một thời gian dài mới dám ngỏ lời liên minh cùng Hitaito. Nghe đầu Ragashu dẫn dụ Carol nhót vào trong tháp, bằng một mồi lửa, Carol khiến cho cái tháp nổ tung. Đại loại mọi chuyện đầu vẫn vào đây, ngoại trừ ta cùng Izumin. Mấy nhân vật kia cứ tiếp tục diễn vai của họ, còn ta và Izumin ở một bên xem kịch!

Một mình đứng trên tường thành cao nhìn xuống dưới, cảm thấy hơi buồn tẻ. Chắc phải đón bọn nhỏ về thôi, không có chúng nó...

Ta vươn tay kéo cung tên, vun vút một tiếng, mũi tên cắm lệch vào thân cây gần đó, nằm cách hồng tâm rất xa. Ta chớp chớp mắt, Izumin thì cười nhạo:

- Không hiểu sao năm đó nàng lại có thể bắn trúng ta được!

- Ừm, Izumin, có chuyện này...

- Sao vậy?

Izumin cầm tay ta từ phía sau, một tay kéo tên, tay kia cầm chắc cây cung, kẹp ta ở giữa, ngắm vào mũi tên bay lệch của ta khi nãy mà bắn...

- Mũi tên đầu tiên ta cố ý bắn trật để hù dọa người, nào ngờ lại bắn trúng...

- ...

- Mũi tên thứ hai ta ngắm vào người nhưng lại trật...

- ...

- Ấy, người đừng hỏi mũi tên thứ ba. Lúc đó ta chỉ còn có 2 mũi tên nên đành...

Izumin nghệt mặt, mắt tròn lên tỏ vẻ không thể tin được.

Hắc hắc, trêu chọc Izumin là niềm vui cuộc sống của ta! Sự nhớ ra một chuyện, ta lại cần cần tay hắn:

- Izumin, người trả lời cho rõ ràng, lúc ở Hạ Ai Cập, làm sao người qua mặt được ta?

- Kirke phù phép biến ta thành người khác thôi!

- Thảo nào...

- Kirke sau khi trả nợ cho ta đã rời đi rồi!

- Tiếc thật, tài năng như cô ta hiếm thấy lắm đấy, hay ta bày mưu hãm hại cô ta, người lại giả vờ xuất hiện cứu cô ta tiếp nhé? Sau đó bắt cô ta làm việc không công cho chúng ta có thời hạn...

- ...

Izumin câm lặng, Asisur ngày càng bá đạo!

Nhưng đây mới là người mà Izumin hân yêu cả cuộc đời này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Ai Cập Asisur* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.